

JANET DAILEY

Khung Trời

*Quyển
rủ*



NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

isachin

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Cô ta ngồi giữa cái giàn bằng dây kẽm và vải bố, cái váy dài bó ngang lại đầu gối, hai chân duỗi hết về phía trước. Tim cô đập thành thịch như thi đua với tiếng nổ của động cơ 30 mã lực quay hai chong chóng. Khi sợi dây kẽm nơi chiếc máy bay kiểu anh em nhà Wright chế tạo được mở ra khỏi tảng đá làm trụ neo, chiếc máy bay cất bồng lên cao ngang với nóc nhà năm tầng và trong giây phút vô cùng phấn khởi đấy, Edith Berg quên cả nắm chặt thành ghế.

Wilbur Wright ngồi ở chỗ lái bên cạnh cô như thường lệ, áo sơ mi cao cổ hồ cứng, bên trong bộ đồ màu xám và đội một mũ lái xe hơi. Chuyến bay trên đường đua ngựa Hunaudiere ở Le Mans, nước Pháp, thành công mỹ mãn và Edith Berg được ghi lại trong sử sách của ngành hàng không như là một phụ nữ đầu tiên đi máy bay. Toàn bộ chuyện đó như là sự sắp đặt để quảng cáo cho sự đáng tin cậy của chiếc máy bay mới mà Wright đã chế tạo, do ý kiến của chồng cô là Hart U.Berg, đại diện thương mại của anh em Wright.

Đấy là vào năm 1908 và Edith Berg nổi tiếng ngay, cô được khen ngợi là can đảm và dám liều. Báo chí khoái trò quảng cáo đó, người Pháp thì lắc đầu và thì thầm với nhau:

- Cô gái mỹ ấy thật điên rồ, thế mà chồng cô ta đã để cho cô ta làm.

Cô mặc bộ đồ may bằng xa tanh màu hồng, từ cái chụp đầu che mái tóc đen như lông quạ xuống đến cái quần ngắn và hai xà cạp bằng vải, quần từ đầu gối đến mắt cá chân. Cũng dễ hiểu khi các hội viên toàn là đàn ông của

Câu lạc bộ hàng không nước Mỹ, có trụ sở tại Long Island đều há hốc mồm mà nhìn cô Harriet Quimby, hai mươi bảy tuổi, nhất là khi cô yêu cầu được cấp bằng lái máy bay, cho một phụ nữ kia chứ (Chính quyền chưa chịu lãnh trách nhiệm cấp bằng lái máy bay cho tới năm 1925)

Cô ký giả có màu mắt xanh lục của tạp chí Lislies đề nghị cho cô chứng minh tài lái máy bay của cô. Họ rất nghi ngờ nhìn cô Harriet Quimby trèo lên chiếc máy bay đôi cánh vải mỏng và cất cánh, Cô bay qua một cánh đồng khoai tây gần đó rồi quay trở lại phi trường và hạ cánh xuống chỗ cất cánh 2 thước, lập kỷ lục về đáp máy bay chính xác của câu lạc bộ,

Đây là vào ngày 01 tháng 06 năm 1911 và Harrier Quimby là người phụ nữ đầu tiên được cấp bằng lái máy bay, Cô ta bình phẩm với các ký giả:

- Lái máy bay có vẻ dễ hơn là bỏ phiếu

Đến năm 1920, quyền bỏ phiếu của phụ nữ mới được hiến pháp thông qua

Cô ta ngồi xếp bằng ở khung cửa ở thân máy bay, trong khi chiếc máy bay Fokker ba động cơ màu đỏ rực, hai cánh màu vàng, nổi trên hai chiếc phao ngoài khơi hải cảng Derry ở xứ Wales. Mái tóc cắt ngắn của cô mang màu cỏ úa trên đụn cát của đồi Sát quỷ (Kill Devil Hill) nơi diễn ra chuyến bay đầu tiên có động cơ của anh em Wright.

Đại úy Hilton Railey chèo ca nô đến cập sát chiếc máy bay có tên là: Hữu nghị và kêu to lên về phía cô:

- Là người phụ nữ đầu tiên bay qua Đại Tây Dương, cô cảm thấy thế nào? Cô có phấn khởi không?

- Đó là một kinh nghiệm tuyệt vời. Amelia Earhart đắm nhưng cô không biết cô đã bay qua Đại tây dương - Bill Stultz là hoa tiêu của chuyến bay ấy - tôi chỉ là hành lý đệm theo. Một ngày nào đó tôi sẽ bay thử một mình.

Đấy là vào ngày 18 tháng 6 năm 1982

Bốn năm sau vào ngày 21/05/1932. Amelia Earhart hạ chiếc Vega của hãng Lockheed chế tạo có động cơ 500 mã lực, màu sơn đỏ, xuống một đồng cỏ ngoài nông trại bên ngoài London Derry thuộc xứ sở Ailen. Kiệt sức cô bò lê ra khỏi buồng lái và nói với những người nông dân đang nhìn sững: Tôi bay từ Mỹ qua

Lúc đó là 5 năm sau khi Lindbergh bay qua Đại Tây Dương

Ngày 12 tháng 1 năm 1935 Amelia Earhard lập thêm 1 thành tích đầu tiên trong lịch sử hàng không là phi công đầu tiên của phái nữ cũng như nam bay được từ Hawaii đến đất liền của nước Mỹ và đáp được chiếc Vega của cô xuống phi trường Oakland ở California. Tiếp theo là chuyến bay đầu tiên không nghỉ bến Mexico, rồi từ Mexico City đến New York.

Khi làm cố vấn nghề nghiệp cho phụ nữ ở trường đại học Purdue tại Indiana, cô đã khuyên một nhóm nữ sinh viên:

- Ngày nay một người con gái phải hoàn toàn tin vào chính mình như một cá nhân. Ngay từ đầu cô ta phải làm công việc hay hơn người đàn ông để được coi trọng bằng anh ta. Có ta phải ý thức về các loại kỳ thi, cả về luật pháp và truyền thống, mà phụ nữ là nạn nhân trong thế giới kinh doanh

Amelia gặp vào sự kỳ thi phụ nữ vào năm 1929 khi có được hãng "Chuyến vận hàng không xuyên đại lục" sau đó trở thành: Hàng không xuyên thế giới, mời làm tư vấn cho hãng cùng với Lindbergh. Trong khi anh này lái máy bay khăm nước để kiểm tra đường bay nói chuyện với phụ nữ và thuyết trình ở các câu lạc bộ của phụ nữ về sự an toàn và thích thú khi bay

Trong cuộc đua máy bay xuyên lục địa có tên là Bendix trong tháng 5 năm 1935, Amelia may mắn được gặp Jacqueline Cochran mà cuộc đời không thua gì tiểu thuyết của Dickens. Mồ côi cha mẹ, ngày sinh và tên của cha mẹ đều không biết, cô này sống với cha mẹ nuôi ở một thị trấn làm gỗ ở

miền Bắc Florida. Cuộc đời khổ nhọc, và cô bé Jacqueline thường đi chân đất. Khi cô lên tám gia đình rời đến Comlumbus để làm việc trong một nhà máy dệt vải và Jacque cũng làm việc ca đêm dài 12 giờ. Sau một năm cô bé được chỉ huy mười lăm đứa trẻ trong phòng kiểm tra vải dệt

Thôi làm ở xưởng dệt, cô vào làm một tiệm uốn tóc. Bấy giờ lên 13 Jacque là một trong những cô thợ uốn tóc học được kỹ thuật làm cong vĩnh viễn. Cô bắt đầu đi các nơi để biểu diễn kỹ thuật ấy ở các tiệm uốn tóc ở Florida cho đến khi một khách hàng thuyết phục cô đăng ký vào một trường y tá dù cô ta chỉ học chữ có hai năm.

Cô làm y tá cho một bác sĩ ở thôn quê ở Bonifay bang Florida một thị trấn làm gỗ giống như nơi cô đã ở thời ấu thơ. Không lâu sau đó khi đỡ đẻ một đứa bé trong điều kiện khốn khổ cô bỏ nghề y tá và trở lại làm tóc. Cô làm thợ uốn tóc Sak ở đại lộ 5 của Antonie làm trong các tiệm của NY và cả ở Maiami.

Năm 1932 tại 1 tiệm ở Maiami, Jacque gặp triệu phú Floyd, một nhà triệu phú và một tay tài phiệt của phố Uôn. Cô kể cho ông nghe giấc mơ mở một công ty mỹ phẩm. ông bảo cô rằng nếu cô muốn vượt qua các hãng cạnh tranh và đi được nhiều nơi cô phải có đôi cánh. Jacque dùng việc được nghỉ ngơi trong năm đó để lấy bằng lái máy bay và sau đó học một khoá học lái máy bay của Hải Quân Mỹ.

Cùng với sự thành lập công ty mỹ phẩm jacque nhờ Floyd giúp đỡ Jacque cũng trở thành phi công. Vào năm 1934 cô gái tóc vàng mắt nâu xinh đẹp kinh hồn này bắt đầu tham gia các cuộc đua máy bay giữa nước Anh và Úc. Vì động cơ trục trặc cô phải đáp xuống Rumania.

trong cuộc đua Bendix xuyên lục địa năm 1935, cả Earhard và Corchran đều tham gia, Earhard cất cánh vào lúc nửa đêm với tốp bay đầu tiên. Chiếc Gamma của hãng northrop do cô Corchran cất cánh theo tốp đầu thì một làn sương mù dày đặc cuồn cuộn kéo phủ đến phi trường L.A, Chiếc máy bay

trước cô lao xuống phi đạo và biến mất hút trong làn sương mù dày đặc. Có tiếng nổ ở xa và liền sau đó một ánh sáng kỳ lạ loé lên làm sáng cả buồng lái của cô. Cô phản ứng theo linh tính như đã được học làm y tá, Jacques nhảy lên xe hơi của cô, chạy theo chiếc xe chữa lửa xuống cuối phi đạo. Cả hai xe đến quá trễ, khi dập tắt được lửa người lái máy bay đã chết.

Jacques đứng bên chiếc máy bay của cô trong khi chiếc xe cần trục kéo xác chiếc máy bay cong queo ra khỏi phi đạo. Sau tai nạn chết người đó ai cũng sững sốt, kể cả cô. Một giới chức ngành hàng không của chính quyền đang đứng gần đấy và cô nghe ông ta nói rằng cất cánh trong sương mù thế này là tự sát.

Chợt ý thức đến phiên mình, cô vội chạy ra sau nhà để máy bay để không ai nhìn thấy cô nôn ọe.

Khi hai chân hết run cô gọi điện liền về NY, nói chuyện với người ủng hộ cô hết mình và bây giờ là vị hôn phu của cô, Floyd. Cô hỏi:

- Em nên làm gì?

Nhưng Floyd không biết trả lời ra sao, chỉ sau rốt, khuyên cô tự quyết định lấy. Lúc 3 giờ sáng Jacques cất cánh hoàn toàn không nhìn thấy gì cả, chiếc máy bay chở xăng dầu vừa ra khỏi hàng rào ngoài thì ăng ten radio ở bụng máy bay bị vướng hàng rào gãy mất. Cô bay vòng vòng trong sương mù, chỉ bay theo la bàn, để đến độ cao cần có hầu vượt qua dãy núi cao bảy ngàn bộ gần bờ biển.

Amelia về thứ 5 trong cuộc đua nhưng vì một động cơ quá nóng và đuôi chiếc Gamma rung quá sợ, Jacques phải trở lại điểm khởi hành tại LA.

Ngày 10 tháng 5 năm 1936 là ngày cưới của chàng mảnh dẻ tóc vàng Floyd và cô Jacques xinh đẹp quyến rũ. Những ngôi nhà lộng lẫy cô không hề có khi còn nhỏ nay trở thành hiện thực, Họ mua một sở đất ở Connecticut, một trại chăn nuôi ở gần Palm Springs và một căn nhà cao ốc

ở Manhattan trông xuống sông East Rives. Floyd đã mê ngành hàng không từ lâu, cho nên không những là người ủng hộ vợ về mặt nghề nghiệp, ông còn đầu tư tiền vào Công ty Curtis- right và công ty máy bay Convair. Cho nên không lấy làm lạ gia đình Floyd đã đòi hỏi cho chuyến bay vòng quanh thế giới của Amelia.

Ngày 1 tháng 6 năm 1937 hai vợ chồng cô đến Maiami để tiễn cô bay chuyến bay định mệnh đó. Trước khi bay Amelia tặng cho Jacque một lá quốc kỳ nhỏ bằng lụa - Cử chỉ này trở thành một việc rất có ý nghĩa tượng trưng như là " Trao lại lá cờ" thành ngữ chỉ trong quân đội. Khi Amelia biến mất không để lại tung tích. Lên tiếng đề cao nữ phi công nổi tiếng, Jacque đã nói:

- Nếu chuyến cuối cùng của ta bay vào thiên thu, ta có thể buồn vì mất cô, nhưng không tiếc công lao cô đã cố gắng. Amelia đã không mất mát vì chuyến cuối cùng của cô chưa hề chấm dứt. Nhưng trong một cuộc đua tiếp sức để tiến bộ cô chỉ trao bó đuốc lại cho người khác để họ đem đến một mục tiêu kế tiếp, và cứ diễn ra mãi mãi.

năm đó Jacque thắng giải phụ nữ trong cuộc đua Bendix và về thứ 3 trong toàn giải, Ngày 4 tháng 12 năm 1933 cô lập kỷ lục quốc gia về tốc độ, bay từ NY đến Miami trong bốn mươi hai phút, phá kỷ lục của người phi công thi đua triệu phú Haward lập ra trước đó. Năm sau Jacque đạt giải nhất cuộc đua Bendix, bay khoảng 202 dặm trong tám giờ mười phút ba mươi giây - không hề nghỉ giữa đường. Cô lái chiếc P35 loại máy bay tiêm kích của quân đội cánh thấp hình dáng gọn. Cô lập một kỷ lục mới bay bằng đồng của phụ nữ. Cô được tặng phần thưởng Harmon lần thứ 2 - phần thưởng cao quý nhất cho bất kỳ phi công nào ở Mỹ, do đệ nhất phu nhân bà Elcanor đích thân trao tặng cô tại nhà. Cô tiếp tục lái máy bay, lập kỷ lục, bay thử các kiểu bay mới và các thiết bị mới.

Nhưng vào lúc đó các biến cố ở Châu Âu đang chi phối cả thế giới, Jacque gửi một lá thư đến Elcanor trong đó cô bày tỏ quan điểm lúc này là

nên xét đến sử dụng các nữ phi công vào những nhiệm vụ yểm trợ chiến đấu và bày tỏ sẵn sàng đứng ra lập kế hoạch trước cho một tổ chức như vậy. Elcanor không làm gì được ngoài việc cảm ơn đề nghị đấy, và bày tỏ sự tin tưởng của bà rằng phụ nữ có thể đóng góp nhiều cho nỗ lực chiến tranh,

Suốt những năm 40 và nửa đầu năm 41, Jacque tiếp tục cố xuýt vào việc thành lập một đội nữ phi công để cho các nam phi công rảnh tay dồn hết nỗ lực vào chiến đấu. Sau một bữa ăn trưa với đại tướng H.H - tư lệnh lực lượng không quân của lực lượng Mỹ và Clayton - giám đốc chương trình tuyển mộ phi công cho đoàn phi cơ vận tải của Anh, tướng HH đề nghị cô chuyển máy bay oanh tạc của mình cho người Anh và quảng cáo cho sự tuyển dụng một người ở đó, Clayton cho đó là một ý kiến tuyệt vời.

Nhưng bộ chỉ huy lực lượng phụ tá cho ngành phi cơ ở Moltrai không mấy hăng hái. Họ chỉ trả lời: chúng tôi sẽ gọi các cô rồi không gọi. Không sồn lòng, Jacque tiếp xúc với người bạn ở Anh là huân tước Beaverbrook, ông này vừa được làm bộ trưởng bộ tiếp tế, trước đó là bộ sản xuất máy bay. trong tuần lễ thứ nhì của tháng 6 Moltrai gọi đến và yêu cầu cô qua một cuộc thử nghiệm về máy bay - Jacque người nắm giữ mười bảy kỷ lục về hàng không, hai lần được phần thưởng Harmon, người đoạt giải Bendix năm 1938

Sau 3 ngày thử nghiệm một lữ hành như nhằm xác định sức chịu đựng nhọc nhằn nhiều hơn là tài lái máy bay, Jacque phạm sai lầm lớn khi nói rằng cánh tay cô nhức mỏi vì phải dùng thẳng cánh tay trong khi cô quen dùng thẳng chân, Người phi công trưởng viết trong báo cáo rằng tuy cô có khả năng lái máy bay oanh tạc kiểu Hudsson, ông ta không thể khuyến cáo nên dùng vì có thể cô không đủ thể lực để dùng thẳng trong trường hợp nguy hiểm.

Bộ chỉ huy coi ý kiến đó là nhỏ nhặt và gạt bỏ. Jacque nhận được lệnh chuyển một máy bay oanh tạc Hudsson ở Montrai đến Prestwick ở Scotlend với phi hành đoàn gồm 1 phi công phụ kiêm hoa tiêu và một nhân viên

truyền tin. Nhưng cô chưa phải là được êm xuôi. Các phi công nam trong đội vận tải hàng không quân sự (ATA) hăm dọa đình công để chống đối. Các ý kiến chống đối đi từ việc lo ngại rằng cơ quan vận tải hàng không ATA sẽ bị chỉ trích nếu máy bay Đức bắn hạ người nữ phi công tình nguyện không lĩnh lương, hai nửa người nữ phi công lái máy bay qua Đại tây dương sẽ hạ thấp công việc của họ. Cuối cùng một thỏa hiệp đã đạt được Jacques sẽ là phi công trưởng trong cuộc bay qua Đại tây dương, nhưng phi công phụ của cô sẽ điều khiển tất cả các cuộc cất cánh và hạ cánh. Ngày 18/6/1941 Jacques là người phụ nữ đầu tiên lái máy bay oanh tạc qua Đại tây dương

Ngày 1 tháng 7 cô từ Anh trở về. Cố tổ chức 1 cuộc họp báo để nói về chuyến bay sangh Anh tại căn nhà của cô ở Manhattam. Sau cuộc họp báo cô được một cú điện thoại mời cô đến dùng bữa trưa với tổng thống Roóevelt và phu nhân. Ngày hôm sau có xe cảnh sát hộ tống cô đến dinh thự Crum Elbow, một dinh thự nổi tiếng có hàng cột nguy nga ở công viên Hyde Park. Cô được tổng thống tiếp kiến trong 2 giờ đồng hồ, Sau đó tổng thống gửi văn thư cho phụ tá bộ trưởng quốc phòng về không quân, yêu cầu để cho Jacques nghiên cứu một kế hoạch thành lập một đoàn nữ phi công cho không lực lục quân.

Tiếp theo trong 1 buổi họp với vị phụ tá bộ trưởng, đầu tháng 7 Jacques trở thành: Ủy viên tư vấn kỹ thuật không ăn lương" có văn phòng cho cô và nhân viên của cô ở ban chuyển vận máy bay. Cô lục hồ sơ của cơ quan hàng không quân sự và tìm ra hồ sơ của 2.700 nữ phi công có bằng lái, 150 người có hơn 200 giờ bay. Khi họ được tiếp xúc hầu như đều hăng hái phục vụ cho quân đội.

Jacques đến trình diện tướng HH đề nghị 2 điểm không những sử dụng 150 nữ phi công có khả năng mà còn đào tạo thêm cho hơn 2 ngàn nữ phi công còn lại. Không phải chỉ một mình cô đề nghị sử dụng nữ phi công mà Nancy một phụ nữ tốt nghiệp đại học Vassar và là phi công dân sự của hãng hàng không Liên đô thị cũng đã gửi cho lực lượng không quân của lục quân

một kế hoạch nhằm sử dụng nữ phi công vận chuyển máy bay tù nhà sản xuất đến nơi sử dụng, Nhưng trong t7 năm 1941, tướng HH còn thấy quá sớm để sử dụng đến những biện pháp cực đoan như vậy. Nước Mỹ chưa tham chiến và nam phi công còn nhiều. Còn còn không chắc đến lúc nào tình thế gay go đến nỗi phải dùng đến phụ nữ.

Rồi xảy ra biến cố trên châu cảng, Mùa xuân năm 42 quân đội sục sạo khắp nơi để tìm phi công và kế hoạch của 2 người phụ nữ lại khai ra, Jacques đang ở Anh để tuyển mộ nữ phi công cho cho cơ quan vận tải hàng không quân sự Anh ATA thì được biết Nancy đang thành lập một đoàn nữ phi công ưu tú để phục vụ cho ban vận chuyển máy bay. Jacques hấp tấp về nước để thuyết phục tướng HH thực hiện kế hoạch đào tạo do cô đã đề nghị, không những sẽ cung cấp một số ít phi công và còn hứa với ông sẽ đào tạo hàng ngàn nữ phi công không thua gì nam giới trong vấn đề lái máy bay.

Tình thế lúc đó đang nguy cấp. Phe đồng minh đang thất bại trên tất cả các mặt trận trong tháng 9 năm 42. Tướng HH chấp thuận đề nghị của Jacques. Tháng sau cô bận rộn kiểm căn cứ để đào tạo các nữ khoá sinh của mình. Rốt cuộc hai lớp đào tạo được dành cho tiện nghi để mở ra tại phi trường Howard ở Houston, texas, nhưng lâu sau đó căn cứ Houston tỏ ra không đủ rộng để thực hiện toàn bộ kế hoạch của cô.

Các nữ khoá sinh của cô đang học lái máy bay và bay theo " kiểu lục quân"

o O o

Cuối tháng giêng năm 1943.

Cappy Hayward ngồi trên một chiếc ghế nệm dài, trong nhà của cha mẹ cô ở Georgetown, hai vai ưỡn ra, chân bắt chéo, hai tay khoanh lại trên đùi. Trên bàn nhỏ có một khung ảnh của cha cô, mặc quần kỵ mã, đội mũ

đánh polo (cưỡi ngựa đánh cầu), đang đứng bên cạnh con người tuyệt đẹp. Hình ảnh của người đàn ông đẹp trai, kiêu hãnh, đang tươi cười với máy ảnh, không giống người quân nhân chuyên nghiệp đang đối đầu với cô chút nào. Mặt cô không biểu lộ gì cả, cảm xúc đều bị kiềm chế như đời sống trông khuôn khổ nhà binh đã dạy cô. Cô quan sát người cha đang nổi giận đùng đùng, mặt mày biến sắc.

Có tiếng nước đá kêu lanh canh trong cái ly ở tủ để rượu. Các quân hàm kim tuyến trên cầu vai chiếc áo màu nâu của bộ quân phục trên người thiếu Hayward không quen thấy quyền hành của ông bị chối bỏ, nhất là do một con người trong gia đình ông.

- Ba nghĩ rằng ba đã thảo luận vấn đề này xong xuôi và đã đồng ý không tiếp tục chương trình có tính cách thử nghiệm mà thôi ấy. Đào tạo nữ phi công cho lục quân là một ý kiến ngu xuẩn.

Ông kéo nút chai và rót rượu ulyx-ky vào ly đã có sẵn nước đá.

- Ba tự nói và tự kết luận, - cô sửa lời cha. Tóc cô dài xuống ngang vai, màu sẫm gần như đen, tương phản cặp mắt màu xanh đáng kinh ngạc. cô con gái tóc nâu, cao lớn có cặp đùi dài này rất chắc chắn, ra vẻ có uy tín, và chín chắn.

- Con đừng hỗn với ba, Cappy.

Khi còn bé, cô đã hay năn nỉ xin đội cái mũ kết của cha. Lúc đó cha cô là đại úy. Vì vậy, cô được đặt đùa với cái tên là "con bé đại úy" sau đó được thu ngắn lại là Cap, và rồi nổi dài ra thành Cappy.

- Con không hỗn. Con chỉ báo cho ba biết con được chấp nhận vào chương trình đào tạo phi công ấy và con sắp sửa nên đường.

- Dễ dàng vậy hả? còn công việc của con thì sao? - Giọng ông gay gắt như tiếng roi quất.

Đánh máy chữ không giỏi năm nhưng cũng được lương cao ở Washington D.C trong thời chiến, nhưng Cappy không coi đó là một việc làm xứng đáng. Không đòi hỏi gì ở cô cả, không có sự thách đố. Đang có chiến tranh, cô muốn đóng góp sức mình một cách có ý nghĩa, dầu điều đó nghe có vẻ sáo mồn đến mấy. đấng này, cô chỉ đánh máy như văn thư nội bộ

chẳng ai đọc ở trong một văn phòng dừng tạm thời của một cơ quan nhà nước. Sau cả mùa hè vã mồ hôi giữa những bức vách Fibrôximăng màu xám, cappy ngán sẽ bị rét cóng suốt mùa đông sắp tới.

- Con đã nộp đơn xin thôi việc.- Cô nhìn xuống hai bàn tay, rồi vội vàng ngẩng lên để cha cô không có cảm tưởng là cô cúi đầu khuất phục trước cái lý lẽ độc đoán của ông.- Con sẽ không đổi ý, thưa ba. Cô trở lại lỗi thừa bẩm như khi còn bé.

Ông xoay qua đối diện với người đàn bà này giờ ngồi trên chiếc ghế bành bọc nệm im lặng theo dõi cuộc đấu khẩu. Ông nâng ly uống một hơi hết nửa ly và bảo vợ:

- Đây là do em tất cả, Sue. Đáng lẽ anh không bao giờ nghe lời em cho Cappy dọn đến ở căn hộ riêng của nó.

- Ba chớ có trách mẹ con. Mẹ con không dính dáng vào việc này. Cappy không hề nhớ có lần nào mẹ cô có ý kiến ngược lại cha cô. Bà luôn luôn là người vợ quân nhân đầy đủ bốn phận. Sẵn sàng xếp đồ đạc trong một thời gian ngắn được báo trước, và bỏ lại bạn bè không hề than vãn. Mỗi lần di chuyển đến một nhiệm sở mới, mẹ cô lại sơn quét, dán giấy lên tường, và bày biện nhà ở thật đẹp, chỉ để rồi bỏ lại cho ai đó thưởng thức khi chồng đổi đi nơi khác. Bà tuân theo nghi lễ trong quân đội, đối đãi tử tế và kính trọng các bà vợ các ông tướng và đại tá, và có bị họ coi thường cũng cắn răng chịu. Cappy không kết luận mẹ cô là một bậc thánh hay một người khờ dại.

- Đàn bà ngồi trong buồng lái máy bay quân sự là một điều phi lý, - cha cô tiếp tục nói.- Không bao giờ có kết quả. vì thể chất yếu đuối, đàn bà không thể lái chúng được.- Người ta cũng đã nói thể về việc hàn xì mà cả chục nghề mà người ta bảo rằng chỉ đàn ông mới làm được. Cô thợ đóng ri- vê Rosie chắc chắn đã chứng minh là không phải vậy,- Cappy nhắc cha.- Đáng lẽ ta nên mừng. Nếu không có những phụ nữ như Rosie, tất cả các máy móc quân sự đã không ra khỏi các nhà máy như hiện nay. Cha cô coi việc làm của cô thợ đóng ri- vê Rosie không thích hợp với phụ nữ chút nào. Nếu phụ nữ phải làm việc, thì họ có thể làm giáo viên, y tá, thư ký và đánh máy chữ.

Thật ra, cha cô muốn cô lấy chồng và cho ông một đứa cháu trai để bù lại đứa con trai ông không hề có được, vì Cappy là con một. Thậm chí ông đã chọn người chồng tương lai cho con, thiếu tá Mitch Ryan.

Cappy ghét quân đội, tập thể này nhấn chìm các cá tính trong một biển màu ka ki và áp đặt kỷ luật vào gần như tất cả các mặt của đời sống riêng tư của cô. Đối với cha cô, thì quân đội luôn luôn đúng. Quân đội làm đúng khi đổi họ đi nơi khác cứ khoảng bốn năm một lần, không bao giờ để họ chở lên thân thiết với ai hay chỗ nào, và cũng đúng khi ngăn cản họ giao thiệp với các gia đình của hạ sĩ quan hoặc binh sĩ. khi cô nên chín, cô bị cha bắt gặp đang nhảy dây với con gái một trung sĩ, Cappy nhớ cô đã thích Linda biết bao, vì nó biết nhảy nhiều kiểu khác nhau. Nhưng hệ thống đẳng cấp của quân đội đã bị vi phạm. Cappy bị cấm gặp cô bạn nhỏ và sợi dây của cô bị tịch thu. Và mẹ cô không một tiếng bênh cô- chỉ chấp nhận, luôn luôn chấp nhận.

Đời sống quân đội đã đào tạo Cappy kỹ, nên không bao giờ cô công khai nổi loạn. Nhưng ngay khi đến tuổi trưởng thành, Cappy có quyền hợp pháp sống riêng. Đó là một cách biểu lộ sự độc lập của cô. Từ nay, cô tự quyết định lấy và chọn bạn lấy. Nếu bạn cô là những người như cô thợ đóng ri- vê Rosie, cô không quan tâm, cho dù cha cô có không vừa ý.

- Con đừng nói hồ đồ. Học được những nghề tay chân không có nghĩa là đàn bà có sự phối hợp cả về thần lẫn thể chất để lái máy bay trên những chặng đường dài. Tại sao, hết việc rồi hay sao mà con có ý muốn đó?

- Có lẽ ba đã không nên dạy cho con lái máy bay.

Đó là lần duy nhất cô cảm thấy gần gũi với cha, mùa hè ấy khi cô mười bảy tuổi, và ngượng ngịu vì cặp giò trở dài như con ngựa con. Cô vừa cùng mẹ đứng trên mặt đất theo dõi cha cô biểu diễn nhào lộn máy bay rất đẹp trên trời. sau mỗi lần bay, cha cô tỏ ra thoải mái hơn, dễ gần gũi hơn, và ít nghiêm khắc hơn. Cô hỏi vài ba câu và được cha cho phép đi máy bay một chuyến.

Từ đó người cha thần tượng của cô bé bỗng chở lên chiều chuộng cô, dạy cho cô lái máy bay. Trong 1 thời gian giữa hai cho con có một điểm chung, những kinh nghiệm để chia sẻ, những đầu đề để trao đổi, cho đến khi việc đó không còn mới mẻ nữa đối với ông. ông đã thấy thú vị khi đã dạy cho con gái lái máy bay, cũng như dạy một trò chơi mới cho con chó. Về sau ông không hiểu sao cô muốn tiếp tục một trò chơi không tik hợp với phụ nữ như vậy.

cô luôn luôn làm ông thất vọng, là con gái cô có cặp giò dài quá, không ra đứa con gái nhỏ bé trắng trẻo hồng hào mà ông muốn có cũng chẳng ra đứa con trai mà ông hằng mong ước.

Cho đến khi cô nhắc lại điều đó và vai trò của ông trong việc đã dạy cô lái máy bay, quai hàm ông cứng lại, cặp mắt màu xanh của ông bỗng đánh như thép và ông nói:

- Con gái còn trẻ mà đã ở trong các căn cứ quân sự sẽ bị các hạ sĩ quan dòm lom lom. Con gái của ba sao có thể chịu để làm nhục như vậy?

- Con đã được nuôi dưỡng trong các căn cứ quân sự từ bé cho đến lớn. Có gì khác biệt đâu?

- Có chứ sao không? Cổ ông đỏ dần vì nóng giận. Con là con gái của ba. có đứa nào nếu dám dòm con một cách xác láo nó phải trả lời với ba. Con gái độc thân mà ở trong căn cứ là mời bọn đàn ông ở đấy.

- Đàn ông ở đấy tồi tệ đến thế à?

- Mẹ kiếp. ba muốn con thực tế hơn 1 chút. Con nhất định muốn sử dụng bằng lái máy bay thì nên gia nhập đội tuần tra dân sự trên không thay vì lang thang qua tận texas để học cái quái quỷ ở đó.

- Chính ba đã bảo rằng giả thuyết nếu có xâm lăng ở phía bờ biển Đông là lỗ bịch. Và khả năng 1 cuộc không kích xa như vậy là quá xa vời

- ba không đời nào chấp nhận cho con gái của ba tham gia vào lớp đào tạo nữ phi công, ba không muốn cho con dính líu đến tổ chức quân sự nào định gửi những phụ nữ không ai đi kèm đến những phi trường có toàn đàn ông trong cả nước. Các cô sẽ bị người ta coi như là những con điếm, không hơn gì mấy.

- Ba không có quyền hành gì đối với con. mẹ con có thể phải nghe theo lời ba răm rắp chứ con thì không. Con về đây chỉ để báo cho ba biết như dự định của con. Việc đó đã làm xong, con không thấy có lý do gì con phải ở đây lâu hơn - Cappy cầm áo choàng và khăn ở ghế lên.

- Cappy - Sue Hayward bật khỏi ghế ngồi.

- Để cho nó đi Sue - Robert lạnh lùng ra lệnh, Nếu nó đã ít kính nể cha mẹ và cố tình làm ngược lại mong muốn của chúng ta như vậy thì anh không thèm gặp lại nó nữa

- Cappy nhìn trừng trừng vào cha và bỏ đi, cô biết mẹ sẽ theo ai. Mẹ cô lặng lẽ nhìn cha cô với ánh mắt khẩn cầu và quay sang cô:

- Để mẹ đưa con ra cửa

Chờ đến khi ra xa Cappy nói:

- Con sẽ không xin lỗi đâu mẹ ạ, con không hối tiếc về những gì con đã nói

- Ba con nói thiệt đó con biết đấy. Con đừng tham gia chương trình này để chọc tức ba con Cappy a.

- Con muốn làm việc đó. Chắc không bao giờ cha mẹ hiểu được. Không phải con cố tình làm những việc đó để gây bức mình cho ba con. Đây là những việc con muốn làm để đem lại cho con sự thích thú. Bộ mẹ chưa hề làm việc gì mẹ muốn làm sao? mẹ luôn luôn làm những điều gì ba con muốn hay sao?

- Mẹ yêu ba con, mẹ muốn làm cho ba con sung sướng

- Chứ mẹ không bao giờ muốn làm mẹ được sung sướng hay sao? Mẹ có được cái gì? mẹ không có nhà? không có bạn và không gặp gia đình từ nhiều năm nay

- Vì không thể được, quân đội...

- Phải quân đội, không ích gì mẹ ạ. Con sẽ không đổi ý, con không muốn giống mẹ. Xin lỗi mẹ

- Thật tính con muốn thế à? Con muốn bay?

- Dạ.

Một phút do dự, rồi mẹ cô thăm dò mặt cô và nói:

- Vậy thì con hãy đi làm việc đó

Lời khuyến khích đó hoàn toàn bất ngờ, dẫu có tính cách miễn cưỡng. Mắt mờ lệ Cappy ôm chầm lấy mẹ và cô nói:

- Cám ơn mẹ, nhưng con nói cho mẹ hay, con sẽ không đặt chân vào nhà này nữa, cho đến khi ba mời con về

Từ phòng khách đưa ra tiếng gọi gay gắt:

- Sue, Suesan

- Em vào ngay Robert, bà liếc vào trong rồi ôm chầm Cappy và hôn cô

- Giã từ mẹ, con đi đây. Cappy đưa tay và vịn nắm cửa

Ra ngoài Cappy ngừng lại 1 chút rồi cẩn thận đi xuống tam cấp ra vỉa hè. Buổi thăm viếng có kết quả gần như cô trông đợi. Cô biết trước cha cô sẽ tức giận và thiếu cảm thông. Cô hít 1 hơi khí trời lạnh ngắt và bước đi.

Đầu cúi gằm co quẹo vào vỉa hè đường lớn và đi về hướng đợi xe buýt. Nghe tiếng bước chân lạo xạo treong tuyết cô ngẩng lên và chân mình khi thấy người sĩ quan quân đội mặc áo choàng mùa đông dài, đó là thiếu tá Michell Ryan.

- Chào cô. Hơi thở của anh ta đông lại thành khối, trong khi anh ta mỉm cười với cô ra chiều ngạc nhiên. Tôi đến trễ quá chăng? Tôi tưởng ông thiếu tá bảo tôi bữa ăn tối bắt đầu vào lúc 6h chiều nay?

Cha cô đã mời ông thiếu tá độc thân này đến ăn tối mà không cho cô hay. Cô đã điên rồ vì đi chơi vài lần với anh ta sau khi cha cô giới thiệu anh với cô. Bây giờ cả hai người gần như tin rằng Michell có quyền sở hữu đối với cô.

- Tôi không biết, tôi không ở lại ăn tối. Ba tôi và tôi vừa bất đồng ý kiến về việc tôi quyết định đăng ký vào chương trình đào tạo nữ phi công.

- Dự án mới của đại tướng HH, phải tôi nhớ cô có đề cập với tôi. Hiện đang có 1 ít nghi ngờ về dự án này.

- Tôi đã được nhận đơn

Cô ngẩng lên để nhìn thẳng vào mắt anh ta, anh ta cao hơn cô hẳn 1 cái đầu. tuy cô cao một thước sáu tám. Mắt anh màu nâu mướt như nhung và nét nhìn của anh luôn luôn có vẻ mơn chớn vuốt ve làm cô khó nghĩ. Đó càng là lý do nên tránh xa anh ta vì trong vài tháng vừa qua cô đã thấy rõ không thể tik anh ta. Thiếu tá Mitchell là sĩ quan đội thực thụ.

- Cô có đi không?

- Tôi trình diện ở phi trường Avengers ở Sweetwater ở Texas trong tuần tới.

Cappy bắt đầu bước đi mà Mitchell Ryan quay đi theo. Cũng như Cappy anh ta nhìn thẳng về phía trước

- Học bao lâu?

- 26 tuần

- Rồi sau đó?

- Sau đó tôi sẽ được biệt phái về bộ tư lệnh vận tải hàng không, có lẽ để chuyển máy bay trong nước.

- Và như vậy thì chuyện của chúng ta ra sao?

- Tôi không thấy có chuyện gì giữa chúng ta cả

Anh ta nắm cánh tay cô chặn lại và xoay cô nhìn anh

- Cô đừng đi

- Tại sao?

- Chắc ông thiếu tá đã nói cho cô biết về hình ảnh không mấy đẹp đẽ của phụ nữ trong quân đội

- Có tôi đã nghe hết bài nhưng cơ quan này lại là dan sự

- Tôi chắc là không thể khuyên cô đổi ý.

- Không, Cappy trả lời giọng bình thản không giận hờn

Cô đã gặp Mitchell mấy lần từ khi cha cô giới thiệu anh ta. Có lẽ 5, 6 lần không nhiều hơn. Thế nhưng cô đã từ chối lời mời đi chơi của anh ta nhiều gấp 3 lần. Càng bị từ chối anh ta càng quyết tâm. tốt hơn là cô lên chia tay với anh ta trước khi bị anh ta đeo đuổi sinh ra mềm lòng và dính líu thêm với anh ta dù cô không muốn.

Anh ta nắm chặt vào tay cô qua lớp vải dày của chiếc áo choàng.

- Đang có chiến tranh, Cappy

- Wasington đầy những cô gái thiếu thốn đàn ông, Anh sẽ không thấy thiếu tôi lâu đâu, Mitch. Ở đâu chứ ở thành phố này thì không. Chiếc xe buýt đang chạy rầm rầm đến.

- Xe buýt của tôi đang đi tới thiếu tá. Tôi sẽ không có dịp gặp lại anh vậy thì tốt hơn chúng ta nên giã từ nhau bây giờ. Thời gian qua cũng vui

Anh ta nhìn chiếc xe buýt đang chạy tới và day qua nhìn vào mặt cô:

- Vui? chỉ có thể thôi sao?

- Phải

Anh nhìn chăm chú vào cô 1 lúc, với sự thô lỗ chưa hề tỏ ra trước đó với cô, Mitch kéo cô sát vào và hôn thật mạnh lên môi cô, làm cô phải ngửa đầu

lui. Cái hôn ngắn và mạnh làm cô phải ngộp thở trong giây lát. Khi anh ta đột ngột buông cô ra, cô sững sốt nhìn anh

- Đi đi, Mitch ra lệnh đồng thời hất hàm về phía chiếc xe buýt đang thẳng lại

- Cách đó không kết quả gì đâu Mitch

Đó là chiến thuật mà nhà binh điển hình nhằm cưỡng chế và kiểm soát. Cappy muốn cho anh ta biết là đã thất bại Anh ta có thể giống ba cô, nhưng cô không giống mẹ cô

Anh ta nhìn cô thách thức:

- Vậy là ở đây, không có gì giữ cô lại, phải không?

Đằng sau Cappy chiếc xe buýt ngừng hẳn cạnh lề đường. Cô chỉ do dự 1 phần giây. Đã từ lâu cô quyết định không cởi mở tâm hồn để khỏi bị đau khổ. Tốt hơn là biết mình muốn gì? Về lâu dài cô sẽ khỏi bị đau khổ và đau lòng. Cô ra hiệu cho chiếc xe buýt chờ cô và bỏ anh ta đứng lại giữa tuyết.

Trong tiếng kêu cạchcạch của các bánh sắt đang lăn, Cappy nhìn ra các mỏm đất của Texas về phía nam. Chỉ có những tiêu mốc đó ngoài ra phong cảnh hoàn toàn đơn điệu, không có gì khác ngoài đất đỏ buồn chán dưới bầu trời xanh. Nhưng cô vẫn quan sát một cách chăm chú.

Có gì cử động về một bên mắt trái của cô, tiếp theo là tiếng cười sảng sặc. Cappy chú ý trong chốc lát đến nhóm quân nhân ở đầu toa. Hành khách trong toa đủ hạng người nhưng nhiều hơn là quân nhân, hoặc về nhà nghỉ phép hoặc trên đường đi nhận nhiệm vụ.

Mọi người đều đi đó đi đây từ một năm nay, từ vụ Trân châu cảng. Đối diện với cô, ở ghế bên kia là một gia đình từ vùng đồi núi Alaska đi Califonia, cả bốn mẹ con. bà ta đã tâm sự với Cappy trước đó là chồng bà

đã đi kiếm một việc làm tốt tại một nhà máy sản xuất phi cơ. Cặp mắt bà ta mở to lạ lùng và Cappy suy đoán rằng ông ta chắc chưa làm được nhiều tiền lắm.

- Mẹ ơi con đói bụng. Đứa bé lớn nhất nói khề lợt đến tai Cappy. Con bé khoảng bảy tuổi, tuy bà mẹ không có vẻ lớn hơn Cappy. cô năm nay hai mươi hai.

Người đàn bà lấy ra một bánh xan uých bọc trong giấy sáp từ cái túi xách để dưới chân mà không làm đứa bé đang nằm trên đùi bà thức dậy. Đứa thứ 2 lên năm dòm lỏm vàoop cái bánh xan uých mà không dám đòi hỏi. Khi bà bẻ miếng bánh ra làm hai. đứa lớn khe khề phản đối.

- Ở kìa con cho em ăn với chứ. Bà la đứa con gái, nó nín lặng nhưng Cappy để ý thấy nó nhìn em với vẻ hờn dỗi.

Người đàn bà lại cúi xuống trên đứa bé đang ngủ và lục lọi trong túi xách lần này lấy ra một trái táo nhỏ trong hơi héo. bà ta liếc nhìn trái táo với vẻ lúng túng:

- Cô dùng táo nhé? Bà ta ngáp ngừng mời. Đây là táo mọc trên đất vườn sau nhà tôi, giữ kỹ trong hàm nhà cả mùa đông.

- Cám ơn chị, không ạ. Tới ga tới là tôi xuống rồi.

Cappy chú ý thấy vẻ mặt bà ta hơi nhẹ nhõm.

Cappy lắc đầu thương hại. Cô không nhớ có khi nào chỉ ăn bánh mì và pho mát trong đời. Nhờ ở quân đội, gia đình cô đã không thiếu thốn trong thời kỳ khủng hoảng này. Thực phẩm luôn luôn có đủ trong nhà, mua với giá bán trong quân đội, Chưa bao giờ họ thiếu thốn thứ gì.

Một thanh niên bận quân phục thủy quân lục chiến đi đến gần, cố ý cho cô thấy, Anh ta dừng lại hẳn phía hành lang cạnh ghế. Cô ngồi cạnh cửa sổ

và dang hai chân để chống lại tàu lắc lư.

- Có ai ngồi đây không? anh ta chỉ vào ghế trống?

Cappy lắc đầu:

- Không, anh cứ tự nhiên. Những trò tấn công này đã xảy ra nhiều lần trên chuyến hành trình bằng xe lửa. cô đã quen nhàm. Trong khi người thủy quân lục chiến trẻ ngồi vào ghế, cô hỏi anh ta đi về nghỉ phép hay trở lại đơn vị?

- Trình diện nhận nhiệm vụ ở Califolia. Anh ta nói - Nghe đâu chúng tôi sẽ lên tàu trong vài tuần lễ. Nơi đến là một chỗ không có tên trên bản đồ Thái Bình Dương - Anh ta nhả mặt buồn rầu để gợi tình cảm.

- Tôi chắc là phải có ai đi, cô nói chọc

Anh ta cười xoà, không biết cô giỡn hay chọc anh ta. Anh liếc cô hơi phân vân trước vẻ xa cách và chừng chạc của cô, không phù hợp với mái tóc đen để dài xinh đẹp, đuôi tóc quăn lên và ánh mắt xanh sống động của cô.

- Tôi tên là Andrew, Benjamin T. Bạn bè gọi bằng Ben

Anh ta mỉm cười, Thông thường bộ quân phục giúp anh ta dễ làm quen với gái, nhưng cô này không có vẻ ngán.

- Hayward Cappy - Cô bắt trước kiểu xưng tên nhà binh của anh

- Cappy hả, ồ cô đi đâu hả Cappy?

Tiếng càn cạch tiếng xe lửa lớn dần vì cánh cửa giữa hai toa hành khách vừa mở ra. Người nhân viên hoá xa đi vào dọc hành lang. ông ta nói:

- Sweetwater, Ga tới là Sweetwater

- Tôi xuống ga này, Cappy nói với anh chàng lính thuỷ quân lục chiến và vội nhìn ra cửa sổ. Những ụ đất về phía nam không còn nhìn thấy, bây giờ chỉ còn vùng đất phẳng lặng hơi uốn lượn dưới bầu trời xám xịt

Đoàn xe lửa bắt đầu chạy chậm lại khi đến ngoại ô nhỏ ở Texas này. Một thiếu phụ ở đầu toa cũng đứng dậy cùng lúc với Cappy và lấy vali trên kệ xuống. Hai người nhìn nhau và nhận ra nhau ngay, cả hai đến nơi này với cùng một mục đích.

- Để tôi lấy giùm cô. Người lính thuỷ quân lục chiến vội tay lấy chiếc vali có chữ đầu tên của Cappy và nhấc nó xuống.

- Cảm ơn, tôi làm lấy được. Cô định cầm lấy nhưng anh ta không cho

- Chắc chắn là cô làm được. mẹ tôi đã dạy tôi phải mang hộ những vật nặng cho đàn bà

Tự nhiên thấy thích anh ta, Cappy nhún vai cười xoà

- Chúc anh may mắn, Ben. Cô chìa bàn tay để từ giã anh ta

- vâng. Anh ta nhìn bàn tay trong một giây, rồi nhìn mặt cô và cúi xuống hôn chụt lên môi cô, Nhoẻn miệng cười anh ta trao cái vali cho cô. - Biết chừng nào mới có cơ hội hôn một cô gái đẹp.

Cappy mỉm cười

- Nói dối. Cô nói giỡn lại, trong khi từ trong toa vang lên một loạt tiếng huýt gió trọc gái của đám quân nhân.

Thời chiến làm mọi người điên rồ, cô đã để ý thấy vậy. Nó là cái cơ để mọi người gạt hết các ước lệ và làm theo ý muốn.

Cửa mở và Cappy quay lại để xuống. Mắt cô bắt gặp ánh mắt cô kia cũng đang chờ xuống. Nơi cô ta có một vẻ táo bạo và khinh suất, một sự sôi

nổi tự nhiên. Cappy có cảm tưởng là cô gái này ai thách làm gì là làm ngay. Cao như Cappy, có lẽ là thấp hơn hai phân, tóc cô ta màu cát, cắt ngang vai và để xoã. Ít phải chải chuốt, đôi mắt cô ta màu xám và xanh lục ít có với nét nhìn rất ngay thẳng.

Nhân viên hoá xa xách hành lý của cả hai cô xuống tàu. Ông ta đặt nó xuống và đưa tay đỡ họ xuống. Gió thổi lộng vào má cô trong khi Cappy đi sau cô gái kia. Cô nhìn theo dọc đường day nhưng không thấy ai xuống cả. Người của thị trấn này dường như ngồi hết trong nhà để tránh ngọn gió khó chịu của tháng hai này, Hai cô lại nhìn nhau rồi ai lấy vali của người ấy.

- Tôi nghe chị nói với binh sĩ là chị đến phi trường Avenger, tôi cũng đến đó, vậy chúng ta đi chung một taxi kia kìa. cô ta hát hăm về phía chiếc xe hơi màu xanh vừa lái đến ga.

- Tại sao không?

Cappy không cãi lại ý kiến thực tế đấy, Gió lạnh cóng lên hai người hấp tấp đi đến chiếc xe đang chờ. Người lái xe bước ra, cổ cáo lật lên, đôi đôi một cái mũ cao bồi sụp xuống chán, Anh ta nghiêng mình tránh gió và xách hai cái vali lên.

- Chắc hai cô muốn đến phi trường Agenver cùng với đám phụ nữ ở đấy - anh ta nói bỏ hai vali vào thùng xe

- Đúng vậy, cô gái kia nói không đợi cho anh ta mở cửa cô mở lấy và nhảy vào ghế sau. Cappy bước theo và đóng cửa xe lại, Tránh được ngọn gió cắt da, cô gái cao và gầy nén một cái rùng mình và nói:

- ở ngoài lạnh quá. Tôi tưởng ở Texas trời nóng chứ

- Texas nổi tiếng vì những ngọn gió bắc - Cappy mở ví ra lấy một điều thuốc - hút không?

- Không, cô kia nhìn cô chăm điều thuốc rồi hỏi: chị ở Texas à?

- Không, nhưng tôi đã có dịp ở đây. Thở ra một làn khói thuốc, Cappy ngồi dựa vào ghế xe. Nhân thể tôi xin tự giới thiệu tôi là Cappy Hayward

- Marty Rogers ở Detroit Michigan

- Địa chỉ cuối cùng của tôi ở Washington DC. cô kéo cái gạt tàn ra liếc nhìn người tài xế đang ngồi vào sau tay lái

- Tôi là con một quân nhân nên chị nói nơi nào tôi cũng đều đã ở

Khi chiếc xe taxi bắt đầu chạy đi, cô gái tên Rogers chồm tới hỏi người lái xe

- Từ đây đến phi trường bao xa?

- Không xa

Anh ta nhún vai như muốn cho biết xa bao nhiêu không quan trọng mấy và không đáng cho anh ta bỏ thời giờ ra tính toán

- vài dặm. Cappy đáp hộ

- Sao chị biết? Chị đã ở căn cứ này rồi sao?

- Thật ra nó không phải là căn cứ không quân, nó là phi trường của thị trấn cải biến thành một căn cứ quân sự để đào tạo phi công, để phục thù vào cuộc tấn công của Trân châu cảng

- Chị quả là một kho tài liệu. Tôi đã tưởng là mình giỏi khi tìm ra Sweetwater trên bản đồ của Texas

Giọng nói của cô ta khàn như chế nhạo và luôn chứa đựng một ý thức hài hước chế nhạo báng bất cứ điều gì.

- Chúng tôi có một ít cậu người Anh ở đây họ đã về hết nước trong thời gian mùa hè vừa qua. lúc này có một ít cậu người Mỹ ở đây, anh ta nói bằng một giọng địa phương đặt sệt

- Họ chỉ còn mấy tuần nữa là hết khoá. Sau đó theo lời đồn phi trường Avenger sẽ hoàn toàn dành cho phụ nữ. Cappy nói và cô thấy cô kia nhìn lại như dò hỏi. cô nói tiếp: Tôi đi hỏi thăm sau khi nhận được bức điện của Jacqueline Cochran chỉ thị tôi trình diện tại đây, chỉ một nửa khoá học của chúng ta sẽ học ở phi trường Agenver. Nửa kia trình diện ở phi trường Howard Hughes ở Hunston

Chiếc taxi đã chạy qua mấy toà nhà cuối cùng ở rìa thị trấn. Marty thấy thị trấn này không có hoạt động gì lắm. Trong khi ở Hunston cũng ít nhất gọi lên hình ảnh một thành phố lớn. Ồ cô đến đây để tập bay, không phải để liên hoan. Cũng là tốt thôi vì nhìn qua cửa kính cô cũng không thấy gì khác hơn là bầu trời u ám xám xịt và đất trống mênh mông.

- Tôi không cần, tôi chỉ muốn bay - Marty nói

- Ai chả vậy. Cappy đáp lại dụi điếu thuốc

- Tôi chắc cha chị là phi công của không lực

- ông đang làm ở văn phòng của ngũ giác đài tại Washington khu quân sự mà người ta mới cất để làm bộ tư lệnh của quân đội. ông cũng bay nhưng chỉ để tiêu khiển.

- Chị học bay bằng ngả đó phải không?

- Phải

Cappy không trả lời rõ hơn câu hỏi đầu tiên có động đến đời riêng của cô. Cô có thể nói cho cô Rogers kia biết là cha cô bây giờ rầu rĩ vì đã dậy cô lái

máy bay. Chia sẻ tin tức là một chuyện nhưng nói chuyện tâm sự với người lạ là một chuyện khác.

Qua bao năm cô đã không thể đếm xuể có bao nhiêu cái nhà, bao nhiêu thị trấn và quen với bao nhiêu bạn mới và cô, cô đã ham muốn và ưa thích biết bao nhiêu. Cô đã phạm sai lầm là đã thổ lộ chuyện riêng tư với những cô gái mà cô tưởng là bạn thân, chỉ để cho các cô ấy nói với cả trường biết. cô đã học được cách giữ kín cho mình tất cả các chuyện, các vấn đề, các nỗi lo sợ các điều thềm muốn tốt hơn là tự mình lo lấy. như vậy khỏi bị người khác làm đau khổ.

- Còn chị học lái bằng cách nào? Cappy hỏi

- Khi anh tôi bắt đầu học lái máy bay tôi đi theo. Đi một lần thế là dính luôn. Cha mẹ tôi mua cho Davi một chiếc máy bay loại Piper Cub nhỏ. Anh ấy là con trai độc nhất nên muốn gì được lấy. Tôi chỉ được nghĩ đến sau về mọi mặt

- Dầu sao. Marty nói tiếp- David cho tôi sử dụng máy bay của anh miễn là tôi trả tiền xăng. Đối với tôi thế là quá tốt. Phải chi chị được thấy anh ấy khi tôi được chọn để theo lớp tập huấn này do Quân đội tổ chức. anh ấy ghen tị quá trời.

- Tại sao vậy? Cappy hỏi

- Tại vì có chiếc máy bay anh ấy nghĩ khi ra nhập quân đội sẽ trên chân mọi người. Anh ấy tưởng rằng với bao nhiêu giờ bay, kinh nghiệm bay anh ấy sẽ được chọn để đào tạo thành phi công. Nào ngờ anh ấy không lọt qua được cuộc khám sức khoẻ

- Tất cả chúng ta đã phải đổ mồ hôi hột trong chuyện đó

- Phải, cho nên bây giờ David đang trên đường đến Fort Bragg ở North California để học nhảy dù. Anh ấy kết luận rằng vì không được lái máy bay

cho quân đội thì việc tốt thứ nhì là từ trong máy bay nhảy ra.Ồ tôi biết tôi là phi công giỏi gấp hai lần anh, tôi dám nghĩ như vậy. Chẳng qua là cha mẹ tôi không ngờ tới việc tôi làm. Chị biết không David rời nhà đến trại cách đây vài tuần. Cuối cùng cha mẹ tôi dồn hết các thẻ tiếp tế để làm bitet đãi anh ấy. Còn tối cuối cùng của tôi tôi an gì chị biết không, mì sợi - thật bất công!

- Tôi hiểu- Cappy nói về thông cảm

- Chị có anh em trai không?

- Không tôi là con một

- Chị may đấy. Cha mẹ chị có lẽ nghĩ rằng bất cứ điều gì chị làm cũng là tuyệt vời. Chị biết cha tôi phản ứng ra sao khi tôi nói tham gia khoá huấn luyện này không? Tôi đã bị thuyết phục cả giờ là con gái đoàn hoàng thì phải bằng lòng ở trên mặt đất. Ông không nghĩ được là tôi đã 24 tuổi. Tôi không cần được ông cho phép

- Còn tôi thì bị cấm đi

- Chị nói giỡn. Tôi nghĩ rằng một người cha làm quân nhân thì ắt hẳn phải đồng tình với việc đó. Lạ nhỉ phải chi chị được nghe cha mẹ tôi nói về chuyện tôi hút thuốc, uống rượu và đi chơi với bồ. Đứa con trai quý hoá của ông bà cũng chả phải là thánh. Ông bà nghĩ tôi học lái ở đâu? cố nhiên tôi không phải là đứa con gái lý tưởng. Nhưng tôi không phải là con người nào khác. Ngoài ra đang có chiến tranh. Thật không công bằng khi David được đi với tất cả sự khuyến khích công tôi thì ngồi không ở nhà

- Người lái xe cho xe chạy chậm lại. Cappy ngó ra ngoài và thấy nhà gác, công vào phi trường. cô nói:

- Coi bộ chúng ta đến nơi rồi

Chiếc taxi dừng hẳn trước cái nhà dài có mái nghiêng thấp lè tè và sơn màu xám như thể chỉ để tiếp màu với mây trời. Màu sơn trong quân đội chỉ có 3 màu, xám chiến hạm, xanh ôliu và màu kaki. Bên kia dãy nhà là hai dãy trại một dãy ba nhà, hai dãy đối diện nhau dọc theo trục bắc nam. Xa hơn là nhà để máy bay có mái vòm, trên mái vòm có một cái tháp, có các bậc thang dẫn đến phía ngoài.

Ở cạnh thứ 3 của hình tam giác mà hai nhà để máy bay là đáy, có các nhà ăn và tiêu khiển, nhà làm các lớp học trên mặt đất. Mỗi cái nhà dài nằm dọc theo hai phi đạo cắt chéo nhau. Ở phòng đầu là phòng chuẩn bị các khoá sinh tập bay có nhiều cửa sổ, trong đó họ chờ đến lượt mình được lái. tất cả các nhà đều bằng gỗ, sơn xám nằm nép vào các phi đạo đường bay và các nhà để máy bay.

Người lái xe đặt 2 cái vali xuống đất rải rác những bụi cỏ cú. Cappy và Marty chia nhau tiền taxi, Anh ta đút tiền vào túi nhìn hai cô với vẻ ngạc nhiên.

- Tôi thật không hiểu nổi, tại sao các cô nghĩ rằng có thể lái máy bay? Đàn bà mà lái máy bay thật không tự nhiên chút nào

- chúng tôi đều hơi điên cả anh ời. marty nói hơi có vẻ chế nhạo thành kiến của anh ta đối với phụ nữ về nghề lái máy bay.

Anh ta chỉ lắc đầu và quay đi.

Marty liếc nhìn Cappy vì thấy cô cũng tỏ vẻ bức tức. Cả hai đều mỉm cười thông cảm. Marty cảm thấy một sự kích thích và phiêu lưu đang dâng lên trong mình. Bỗng nhiên thời tiết lạnh lẽo và khung cảnh nhạt nhẽo không ăn nhằm gì nữa. Đây là cơ hội ngàn năm một thừa và cô không thể để bất cứ điều gì cản đường cô. Cô có thể thấy Cappy cũng nghĩ như vậy

- trùng ý chúng ta rồi. Marty nói và ngó vào toà nhà hành chính trước mặt

- Ta vào đi thôi. Cappy nói và xách túi đồ nặng lên đi về phía cửa.

Quen dẫn đầu Marty chùn lại một giây rồi đi theo cô gái tóc nâu.

Cappy đẩy cửa mở ra, khí lạnh ủa vào trong nhà báo trước họ đến. Khói xám bốc lên thành mấy lớp sát trần nhà bị luồng gió thổi bay tứ tán. Những người ngồi trong căn phòng rộng lớn quay đầu ra để định phản đối nhưng rồi ngồi yên nhìn hai cô mới đến. Tiếng trò chuyện gián đoạn không lâu và trở lại mức độ cũ như trước khi Cappy và Marty vào.

vì họ cùng đến với nhau, họ đi chung với nhau là chuyện tự nhiên. Hai cô len lỏi vào các nhóm phụ nữ xúm xít nhau vào và tìm được một chỗ trống không có ai để đặt vali xuống. Marty cởi áo choàng mùa đông dày cộm ra và vắt nó trên vali, cô nhìn vào một nhóm 3 cô gái ngồi cách đó mấy bước.

- Chào các chị, tôi là Marty Robergs ở Michigan

một cô gái tóc màu xẫm đáp lại

- Tôi ở Chicago, chị học bay ở đâu?

- Ở Detroit là chính

- Còn chị ở vùng nào? Cô ta hỏi Cappy

- Tôi là Cappy Hayward ở Washington DC

- Chị học lái máy bay ở đó hả?

- Không, phần lớn là ở Macon, Georgia

Người phụ nữ tóc đen ở gần Marty này giờ chỉ nghe, dựa lưng vào chiếc vali và bị Marty che mắt không nhìn thấy Cappy. Bây giờ cô ta ngồi thẳng và nói:

- Trước chị ở đây hả? Giọng nói êm ái và kéo dài của miền nam. Thân hình cô ta bé nhỏ nhất khiến Marty ngạc nhiên

- Quý thân ời, chắc chị vừa đủ tiêu chuẩn về chiều cao. Mary nói

- Chỉ dư có 4 li, cô ta cười xoà, một thước năm mươi tám đúng, May mà họ đo tôi buổi sáng nếu không là không đạt được

- Làm sao chị có thể dòm qua trên bảng kiểm soát được, và quý thân ời làm sao hai chân chị có thể đạp tới bàn điều khiển bánh lái? Chắc chị phải lột một chồng gối và ngồi lên. Marty chế nhạo

- Chỉ cần hai cái. Cô ta chỉ vào hai cái nệm buộc vào vali

Thấy ba chữ đầu MLP trên vai, Marty không nhận được nữa nên hỏi:

- MLP là thay cho chữ gì? Phi công mập lùn chẳng

- Mary Lynn Palmer cô ta sửa lại

- Chào chị Mary Lynn, Cappy bắt tay cô ta. Cha tôi đóng ở Manco cách đây 5 năm. Cha tôi là quân nhân chuyên nghiệp, thiếu ta trong không lực của lực quân.

- vậy thì, chicago nói lên. tôi xin chúc mừng các chị gia nhập Đoàn nữ khoá sinh bay số 319 của không lực lục quân

Họ được chỉ định vào khoá 43- w- 3, có nghĩa là họ là khoá thứ 3 trong năm 1943.

- Chúa ời, tên gì mà dài quá vậy, nếu các chị muốn biết gì thêm cứ hỏi Cappy đấy, Chị ấy gần như biết tất cả mọi chuyện

- Chừng bao lâu nữa họ mới sáp nhập ngành của chúng ta vào quân đội, họ đang làm chuyện sáp nhập đoàn nữ phụ tá của không quân và cả quân

đoàn nữ phụ tá của hải quân, Cô gái từ Chicago hỏi

Cappy tính trả lời " theo cha tôi nói thì còn khuya" nhưng cô không nói vậy mà tế nhị hơn:

- Cho đến nay, đoàn khoá sinh nữ phi công của chúng ta chỉ là một thí nghiệm, Hai khoá trước khoá của chúng ta ba tháng ở Honston chưa mãn khoá, Trên giấy tờ thì rất hay, các nữ phi công đang được đào tạo để chuyển phi cơ cho nam phi công rảnh tay chiến đấu. Phải chờ cho đến khi chúng ta chứng tỏ được việc làm đó.

- Thực là bực mình hết sức khi đàn ông nghĩ rằng chúng ta không lái giỏi bằng họ, dù được huấn luyện như họ, Chicago nói

- Chị không biết rằng bởi vì tất cả phụ nữ đều có đầu óc không tập trung và phù phiếm nên không bay được sao? Marty hỏi

-Ồ tôi vui mừng vì chiếc máy bay không được biết nó được lái bởi đàn ông hay đàn bà, cô thứ 3 trong nhóm 3 cô gái bây giờ mới mở miệng. Cô ta tóc vàng xinh đẹp và khom người xuống để giấu chiều cao có lẽ đến mét tám.

Vừa lúc đó Cappy trông thấy một phụ nữ ăn mặc rất đúng mốt đang len lỏi qua cá nhóm> Marty xưa nay vẫn cho mình có dáng điệu đẹp cũng phải công nhận cô gái tóc vàng nâu này có dáng đi như một hoàng hậu.

- Cô kia là ai vậy? Cô kín đáo chỉ vào cô gái tóc đỏ có dáng đi đường bệ

- cô ta coi được quá phải không? Cô gái tóc vàng e lệ nói có vẻ ganh tị

- trông cô ta như ở trong một trang tạp chí thời trang của Pari bước ra.
Marty lầm bầm

Một giây sau cô gái dừng lại cạnh hai cái dương to tướng để sát vách. Cô ta ngồi lên cái áo và vắt chéo hai đùi mang áo lụa dài

- Lạy chúa, Marty suýt soa, khi cô gái gắn điều thuốc vào ống đốt dài bằng bạc. Mary hết chịu nổi, tôi phải gặp cô ta mới được. Cô ấy không thể có thật, các chị đi cùng tôi không?

Tính hiếu kỳ thúc đẩy tất cả đi theo Marty làm bộ ung dung, Một cái vòng lấp lánh ở cổ tay cô ta và cô tóc vàng thì thầm với Chicago: Chị có nghĩ là kim cương thật không?

Không cô nào nghĩ ở cô ta cái gì là dỏm, đầu trong một phút. Khi cô ta để ý thấy họ đi về phía cô về tự nhiên cô nhìn lảng đi nơi khác như định làm mặt lạ. Rồi cô quay đầu lại và mỉm cười.

- Chào, cô nói bằng một giọng rất học thức và êm ái

- Chào tôi là Marty Robergs, Chúng tôi không để ý thấy chị ngồi đây một mình, cô nhìn hai cái dương như dò hỏi

- Tôi là Eden Van Valkenburg ở NY, Cô chìa bàn tay mảnh dẻ ra, các ngón tay được cắt gọn ngắn, để dài và sơn màu đỏ tươi như đôi môi của cô.

Trong một giây Marty tự hỏi có phải khom mình xuống để chào cô ta không, nhưng khi cô bắt tay cô kia thấy cái bắt tay của cô ta mạnh dạn và chắc nịch cô hơi ngạc nhiên, Marty nói:

- Để tôi giới thiệu với chị, đây là Cappy, đi cùng chuyến xe lửa với tôi đến đây, Cha chị ấy là một quân nhân, nếu chị muốn hỏi gì cứ hỏi chị ấy

Không bắt tay nữa mà các cô chỉ mỉm cười với nhau một cách lễ phép và tò mò. Marty nói tiếp:

- Đây là Mary và Đây là...Chicago. tôi không biết tên chị

- Gertrude Baxter Nhưng mọi người đều gọi tôi là Trudy.

Cô ta đưa tay vuốt mái tóc rời rạc, cử chỉ có vẻ ngượng ngịu khi đứng trước một phụ nữ ăn mặc đúng mốt và dáng điệu như cô kia

- Tôi là Agnes Richarson - Aggie, cô gái tóc vàng cao lớn và e lệ giới thiệu và không nín được nói tiếp: Bộ quần áo của chị đẹp quá, cô ta nhìn chăm chăm với vẻ ganh tị vào cái áo dài bằng len màu xanh dương có vai độn và váy dài gấp nếp.

- Cám ơn chị, thật ra tôi cảm tưởng ăn mặc hơi quá đáng. Sự thừa nhận thẳng thắn đấy khiến tất cả hơi bất ngờ

Không có cô nào có thể nghĩ rằng cô kia có thể nói ra điều mà tất cả nghĩ trong đầu nhưng Eden với bản tính kiêu hãnh cho rằng thà nói ra ý nghĩ của họ còn hơn là để họ nói xấu sau lưng cô

- Thiệt à? Marty nói lại, giọng khàn khàn, Cái đót hút thuốc mới là đáng nói, hơi quá đáng chị có công nhận vậy không?

Câu nói có giọng ý châm chích, Marty không bao giờ nể nang những ai cho rằng mình hơn người khác. Không khí trở lên căng thẳng vì hai cô đối địch nhau

- Cả hai cái dương là của chị à Eden? Cappy xen vào

Cô kia từ từ rời mắt khỏi Marty

- Phải là của tôi, tôi nghĩ nên đem theo những cái tuyệt đối cần dùng

Trong một giây tất cả cùng sững sốt không nói được tiếng nào. Ngay cả Marty cũng chờ cho Eden mỉm cười với câu nói đùa của cô ta nhưng rồi ý thức là cô ta nói nghiêm túc. Hình như tất cả các cô cùng phát giác ra điều gì đó cùng một lúc. Chicago cười nắc lwn sắc và ho

- Chị có đem theo áo dạ hội chứ. Marty hỏi mặt không cười

- Không, Eden có vẻ bất ngờ vì câu hỏi và nhìn quanh mặt các cô, tôi cần đến chúng sao?

- Ôi trời ơi, Marty lăm bắm và quay đi, không thấy vẻ mặt của Eden đang giận giữ

Sự im lặng lan toả trong phòng tiếp khách. Khi nó lan đến nhóm của bọn họ, tất cả cùng quay lại để tìm nguyên nhân < một sĩ quan mặt quân phục đã đi vào nhà. ông ta tự giới thiệu là chỉ huy trưởng căn cứ và cho họ biết phải làm gì trong hai mươi sáu tuần lễ sắp tới trong khi học máy bay theo kiểu lục quân. Bài diễn văn không làm cho họ vui mấy vì ông cảnh giác họ là cứ 3 người thì sẽ có 2 người hỏng không tốt nghiệp. Rõ ràng họ bị khép vào kỷ luật của Quân đội, mỗi lần phạm lỗi sẽ bị trừ điểm. ông kể ra một số vi phạm và nói đến..."không được tiếp tục"

-Ồ mẹ kiếp. Marty lăm bắm trong miệng và cô tóc vàng cười hình hích.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đến khi năm cô gái lấy lại hành lý và đến nối đuôi nhau sắp hàng ở cửa sổ lành đồ vải, họ ở gần cuối hàng. Trái với thường lệ trong quân đội, họ được quyền chọn người ở cùng phòng hay ở cùng khoang vì các lán chia ra từng khoang, mỗi khoang có 6 cái giường. Năm cô gái Cappy, Marty, Mary, Trudy và Aggie đã quyết định ở chung một khoang, còn cô gái thứ 6 thì trông vào may rủi.

- Tôi chắc phải làm quen với vụ sắp hàng này, Marty nói

- Trong quân đội là vậy, Cappy đáp

Aggie nhích sát lên:

- Không biết cô Van con nhà giàu ấy ở đâu nhỉ? Cô nhìn dọc theo hàng người để tìm

- Có lẽ cô ta đang kiếm hai người bồi để khiêng hai cái dương cho cô ta. Marty nói giỡn rồi lắc đầu. Chị tin được cô ta không, nếu không phải là buồn cười đến như vậy thì thật là thảm thương.

- Chị không cho cô ta một cơ hội nào cả - Mary nói giọng kéo dài có ý lên án Marty

Ai mà nói thế thì Marty sững cồ lên ngay nhưng từ miệng cô gái tóc đen, mắt đen này thì cô không giận. Dầu mới quen nhau chưa lâu nhưng Marty cam đoan rằng trong tâm hồn Mary không hề độc ác và căm ghét ai

Ngắm nghĩ một lát cô nhìn nhận:

- Có lẽ tôi phê phán cô ta quá sớm, Nhưng sự thật tôi không hề muốn chế nhạo cô ta

- Thật à? Chicago hỏi lại

- Có lẽ đôi chút nhưng bởi vì chuyện đó tức cười quá trời, Marty tự bào chữa cho tính hay chế nhạo người khác

Họ tiến dần lên theo hàng lần lượt đến trước cửa sổ và được phát mỗi người một tấm áo ra, gối chần rồi đi về lán của mình

- Các khoang đều giống nhau, có ai muốn khoang nào hơn không? Cappy hỏi

- Khoang nào cũng được đối với tôi, Marty nói và tất cả đồng ý

- Dẫn trước đi, Cappy nói, ra khỏi ngọn gió quái ác này

- Chị nên coi chừng lời nói, kể từ ngày mai họ bắt đầu phát phiếu trừ điểm đấy. Cappy nói

Các lán là các sườn nhà lắp ráp vội vàng, đóng ván dẻ tiền lợp bằng giấy nhưa và sơn màu xám quân đội. Bụi đỏ bám đầy các kẽ ván chứng tỏ đất đỏ ở texas khô và ở đâu cũng có. Một hàng hiên hẹp chạy dài trước mặt dãy nhà dài, mỗi khoang có một cửa sổ và một cửa lớn

Gần cuối dãy nhà, Cappy mở một cái cửa vào trong một khoang trống và tất cả đi theo cô vào trong, dừng lại và nhìn quanh. Các tường trát vừa đã được quét sơn trắng nhưng đầy vết cọ quét và nước vàng khè nói lên nước dột ở mái nhà chảy vào, không còn vẻ gì là mới được xây dựng trong năm vừa qua. trừ một nhà để máy bay

Dọc tường có 6 cái giường sắt quân đội kê hẹp, kê thành một hàng cách nhau 9 tấc một đầu đường dựa vào tường. Trên mỗi giường sắt kê một tấm đệm mỏng bọc vải sợi xanh trắng và một cái gối xếp cũng bọc bằng loại vải đó. Ở chân mỗi giường có một cái rương lớn, một công tắc ở tường bên cạnh cửa bật lên ngọn đèn trần có chụp đèn bằng kẽm màu xanh đậm. Cửa sổ cũng có rèm che màu xanh lá nhưng không có màn.

- Dầu trong dầu đục ao nhà vẫn hơn. marty nói và bước vào cái giường ở sát tường trong, bỏ bộ đồ vải lên đó và nỏ vali lên sàn.

- Mấy cái giường này còn hẹp hơn cả đi vắng đọc sách ở căn hộ của tôi, chicago nói

- Ta phải cẩn thận đừng lặn ra khi ngủ ban đêm nếu không muốn rơi xuống sàn nhà- Aggie nói.

- Có Mary là may mắn, cái giường này vừa đúng cỡ chị ta

- Tôi đâu nhỏ dữ vậy cô ta cãi và chọn cái giường cạnh Marty. Nhưng Mary đã kiểm tra cái rương dùng để quần áo và kê khi viết. Cô ta bật cười lớn, các chị có thể tưởng tượng đượ tiểu thư Van nhét hết đồ ở hai cái rương kia vào trong 1 ái rương này được không?

Mọi người đều mỉm cười trong khi cố gắng thích ứng với hoàn cảnh khốn khổ này, Năm cô đến từ năm nơi khác nhau và thuộc 5 thành phần khác nhau, nhưng với sự kiện họ có mặt ở phi trường này có nghĩa là tất cả đều thuộc gia đình khá giả nếu không thì làm sao họ có được bằng lái máy bay cũng như có được số giờ bay cần thiết để đạt yêu cầu. Lái máy bay là một trò tiêu khiển đắt tiền, ít phụ nữ bay và ít hơn phụ nữ có cơ hội

Marty chưa vội soạn đồ đạc cô muốn đi xung quanh xem chỗ ở trước. Cô đập rương lại và đứng nhìn quanh, Ở đầu phòng bên kia có một cái cửa.

- cửa này đi đâu? cô hỏi và băng qua phòng muốn xem

- Có lẽ là dẫn vào buồng tắm, Cappy nói và đi theo

Marty bước vào và đứng khựng lại vò thấy một người phụ nữ lạ đang rửa tay ở trong một trong hai cái chậu bằng sứ trắng nhô ra ở vách, các ống nước lộ ra bên dưới.

- Xin lỗi tôi... cô bắt đầu nói

- không can chi, tôi xong rồi, cô gái vẩy nước ở tay và với khăn lông để lau

Ngoài hai chậu rửa mặt buồng tắm nhỏ công cộng còn có hai vò hoa sen và hai cái bàn rửa mặt. trên trần nhà cũng có đèn có cái chụp kẽm màu xanh. Marty thấy cánh cửa thứ hai và cau mặt

- Tôi tưởng chúng ta có riêng buồng tắm này chứ

- Có vẻ như chúng ta phải dùng chung với các cô ở khoang kế bên. cappy nói

- Người ta bảo chúng tôi vậy đó, cô gái lau tay xong và liếc nhìn các tiện nghi hạn chế

- Chị nói giỡn. Marty cãi, mười hai người dùng chung cái buồng tắm và một tấm gương?

- Phi lý thật phải không? cô gái kia nói và trở về khoang kế bên

- Phi lý là chữ không phải để dùng khi sáng ngày mai chúng ta sẽ vào đây cùng một lúc, Marty dự đoán căn phòng sẽ trở thành một chiến trường cà Cappy đồng ý. Cả hai trở về khoang của mình, tốt hơn là vận đồng hồ chạy sớm, nếu muốn tránh khỏi chen lấn trong buổi sáng, cô dặn các cô khác.

Các cô đều bận sắp xếp đồ đạc ra hay làm giường nhưng Marty chưa muốn làm. Cô ta ngồi trên đệm giường và sờ xem có êm không, Mary đang

mở vali bên giường kể bên giường cô và sắp xếp quần áo vào trong rương. Marty thấy cái khung ảnh để lẫn trong quần áo lót

- Ảnh của ai đấy? Của ảnh hả, cô hỏi

- Phải chồng tôi đấy

Marty cầm lên xem, Cô để ý hơi chậm cái nhẫn cưới bằng vàng ở tay trái Mary. Trong khung thiệp vàng và ảnh là một phi công trẻ tóc đen dài uốn quần hai bên mang tai. Anh ta mặc một cái áo véc may bằng da, khoá kéo mở ra ở cổ không mặt xương xương bánh tra và cặp mắt đen hay cười

- úi chà, bánh trai thật đấy, Marty nói

Cô ta đọc hàng chữ ở dưới tấm ảnh: Thân tặng vợ yêu dấu của anh, Mary Lynn. Mãi mãi yêu em, người chồng tôn thờ em. Beau"

cô ta trả tấm ảnh cho mary và hỏi:

- Anh ta cũng bay? Baeu lá B17 đóng ở Anh, đó là loại máy bay oanh tạc bốn động cơ

- Ảnh thật may mắn tôi muốn chui vào buồng lái của chiếc máy bay đó vào một ngày nào đó

Mary sờ tay lên tấm ảnh

- Tôi gặp anh ấy cũng do lái máy bay, Cô ta cười và sửa lại, không hẳn vậy, Một buổi chiều biểu diễn hàng không lớn được tổ chức ở bên ngoài Mobile và cha tôi đem tôi đi xem. Ở đó tôi thấy Beau lần đầu và hỏi ra thì anh là huấn luyện viên lái máy bay. Tôi đã thuyết phục cha tôi cho tôi học để được gặp anh. Chì không thể biết được là lái khó như thế nào khi anh cứ nói bên tai tôi. Cả hai cười ồ. Sau khi cưới nhau, Beau thường chọc tôi là tôi đã bị con sâu bay cắn chứ không phải trúng tên của thần ái tình

- Anh chị lấy nhau mấy năm rồi

Marty đoán là họ mới cưới vì cặp mắt của Mary mơ màng, cô biết không sớm thì muộn cô ta sẽ tỉnh giấc mơ. vì có chiến tranh, có lẽ là muộn

- Mười năm rồi

- Mười.. khoan đã chị mấy tuổi? marty sững sốt không tin, Bộ chị lấy chồng khi còn vị thành niên hay sao?

Không tôi mười bảy tuổi thì làm đám cưới với Beau, Mary mỉm cười khi thấy phản ứng của marty và dựng khung ảnh lên mặt rương, Nhưng ngay từ đầu tôi đã biết anh là người đàn ông độc nhất tôi yêu

- Cảm thấy mình thuộc về ai hoàn toàn như thế chắc là hay lắm

Đã từ lâu Marty đành cam phận độc thân. Cô sinh ra thiếu bản năng làm tổ, thiếu tài nội trợ thiếu lòng ham muốn một đời sống ổn định. Cô khao khát hành động và kích thích quá nhiều. Có một lần năm đầu tiên đại học cô đã để ý một người con trai và thử thuần hoá cô cho cô nếm mùi sung sướng gia đình. Cô đã chán tất cả trừ cái phòng ngủ. Được 1 tuần hai người đã gây lộn dữ dội anh ta đòi hỏi cô ổn định cuộc đời và chấm dứt đời sống ham chơi còn Marty thì không chịu thay đổi bản tính. sau khi tan vỡ cô đã nói giỡn với bạn bè rằng lẽ ra là cô phải biết là không bao giờ thành công, Ngay kể khi cô con bé cô đã thích chơi trò bác sĩ và ghét trò nội trợ

Cho nên Marty đã tìm thú vui, Nhìn mary cô biết không bao giờ cô giống cô ta, Nhỏ bé, tóc đen có nữ tính dịu dàng, đàn ông ưa loại đàn bà này chứ không như Marty

- tôi nhớ anh, Mary vuốt tay lên tấm ảnh. Khi Beau được ra nước ngoài tôi không chịu được căn nhà trống trải vắng anh nên đã dọn về ở chung với cha mẹ. Đó là một sai lầm tôi e vậy

- Chị cũng không hợp lắm với cha mẹ chị à?

- Không hẳn vậy, tôi muốn nói cha tôi thì dễ thương lắm. ông nằng nặc đòi lái xe hơi đưa tôi ra xe lửa khi mà tôi có thể đi xe buýt cho ông đỡ vất vả, Và ông biết tôi phải trả tiền xe lửa nên ông dúi cho tôi 5 đô la để có thể tiêu khi đi đường, ông cưng chiều tôi lắm.

- Thích nhỉ

thích lắm

Vậy thì ở nhà chị có vấn đề gì?

Mẹ tôi và tôi không hợp nhau lắm. Có lẽ vì tôi sống xa nhà lâu quá. tôi không làm được việc gì như bà muốn. Với lại tôi bồn chồn bất an. tôi muốn làm việc gì đó để góp phần vào nỗ lực chiến tranh để làm vai trò của tôi, ngoài nội trợ tôi chỉ biết lái máy bay. Tôi biết người ta đang rất cần phi công nên tôi quyết định ra đi, nếu được chọn. Mẹ tôi cho rằng tôi điên rồ.

- Tại sao?

Bà nghĩ tôi có thể đóng góp nhiều hơn nếu làm trong một nhà máy quốc phòng và còn được trả lương cao nữa

Đôi khi Mary cảm thấy mẹ cô không muốn cô ra đi vì không muốn mất số tiền mà cô đóng góp để trang trả chi phí sinh hoạt trong nhà. Cô biết cha mẹ không dư dả tiền bạc và cô cảm thấy khó chịu khi có ý nghĩa xấu về mẹ

Cô nói tiếp:

- Mẹ tôi không hiểu rằng khi lái máy bay tôi cảm thấy gần gũi chồng tôi hơn. Khi tôi bay lên không tôi cảm thấy ở gần bên anh

Anh ấy nghĩ thế nào?

Ảnh đồng ý, Ảnh biết quân đội cần phi công giỏi đến thế nào và ảnh biết tôi lái giỏi vì ảnh đã dạy tôi, ảnh cũng như tôi, chúng ta phải làm cái gì đó để rút ngắn chiến tranh đem đàn ông chúng ta về nhà sớm

Chicago ở giường bên nghe được và xen vào

- Cái đó đúng có nhiều phụ nữ lái máy bay càng có nhiều đàn ông để đưa ra nước ngoài càng có nhiều máy bay được gửi qua để tấn công Đức, Công việc chúng ta đang làm là thiết yếu

Aggie ngồi ở giường kế đó lắng nghe này giờ và ngáp ngừng xen vào câu chuyện

- Tôi biết tất cả cái đó có tầm quan trọng đối với nỗ lực chiến tranh nhưng đối với tôi cơ hội được bay là một việc thực sự tôi thích làm. ở trên cao, giữa trời mây không có gì sánh được. Tự do hoàn toàn tự do. Đó là sự vui sướng điên cuồng trộn lẫn với sự ngán sợ

Khi cô ngừng nói cô thấy tất cả im lặng sững sờ. Cô lúng túng nói tiếp:

- Chắc tôi vừa nói điên nói khùng

Một lát sau mới có người lên tiếng

- không chị không điên khùng

Mary nói

- Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều chia sẻ cảm nghĩ chị vừa mô tả nhưng chúng ta không hề nghe từ miệng một người phụ nữ nói ra

_ ồ tôi thì không biết sao. tôi nghĩ rằng Aggie đã hơi bất đồng. Chị ấy nói nghe bay còn thích hơn cả hôn nhau. Marty nói

Không khí vui lên và mọi người đều mỉm cười

- Chị nói đúng Marty cái đó chỉ hay thứ nhì không thể hay thứ nhất được, chicago nói

Mọi người cười ồ lên để tỏ ra tán thưởng câu nói khôi hài của Chicago, riêng Mary cảm thấy một chút day dứt trong lòng khi cười khẽ. Dẫu cô có biện minh cách mấy cho cô khi tham gia chương trình này thì cũng giống như Aggie, cô thích bay. Ôi bầu trời xanh biếc lời gọi cô biết bao

Đứng ở gần cuối dãy giường Cappy nói

- Chúng ta hãy xếp đồ đạc và làm giường cho xong

Cô nhắc nhở các cô kia và trở lại giường mình, chiếc vali để trên giường trong đó quần áo đã xếp ngay ngắn, cô có nhiều kinh nghiệm trong việc này.

Cappy cái tên của cô có chút mỉa mai trong đó. Nhưng các cô khác không biết rằng cô chán ghét quân đội trong đó cá nhân không được chú trọng và đòi hỏi sự vâng lợi tuyệt đối. Cô không bao giờ sống được cuộc đời như mẹ cô. Cô đã ghét cuộc đời ấy, không bao giờ mọc rễ ở đâu cả. Không có bạn, không có quyền gì đối với cuộc đời mình. Có lẽ vì điểm chót này mà cô trở lên nghiện bay, Ngồi trên máy bay cô có quyền kiểm soát ấy. Và Aggie nói đúng không có cảm giác nào bằng.

Có tiếng gõ mạnh ở cửa. Aggie định bước đến rồi quay lại nói với Cappy.

- Có mấy người đàn ông mặc đồ lính bên ngoài. Tôi thấy họ qua cửa sổ cách đây một phút. Chị có muốn ra mở cửa không Cap?

- Có

Cappy đặt cái áo xuống và đi tới cửa. Cô nhìn vào lon ở tay áo người đứng bên ngoài mặc đồ kaki và hỏi

- Cái gì đó trung sĩ

Đứng bên ngoài anh ta là một cô gái cao lớn tóc đỏ mặc áo choàng da báo. Một cái rương đang để ở hiên và một quân nhân thứ hai đứng chờ ở một bên, đang thở ra khói

- Trong khoang này còn chỗ nào trống không? người quân nhân hỏi, môi anh ta mím lại có vẻ bức mình không ít. Cô tóc đỏ cũng chẳng vui gì hơn

- Còn một giường trống

Đó là cái giường ở cuối gần giường của cô và gần buồng tắm nhất, không thuận lợi gì lắm vì cùng giống như nằm cạnh một thang máy. Các tấm vách ngăn mỏng giữa những khoang nhà binh không ngăn được tiếng nước chảy trong ống hay tiếng nói chuyện trong nhà tắm. Cappy vừa định tránh ra một bên cho họ vào thì Marty chờ tời

- Ông ta muốn gì thế Cap?

Một giây sau khi hỏi cô thấy cô tóc đỏ đang kéo cổ áo choàng lông báo lên cho ấm

- Nhờ các cô mở cửa để cho chúng tôi khiêng cái thùng này vào. Người trung sĩ ra hiệu cho người lính đang đứng chờ ở đầu kia

Eden Van tay mang gang tay đen dắt tiền nhìn thấy Marty liền quay lại trung sĩ

- Tôi muốn xem các khoang khác

- Ở đâu cũng vậy thôi cô ạ. Người trung sĩ để lộ sự bức tức của mình và khiêng một đầu rương lên

- Tôi nghĩ rằng cô ấy muốn ở với những người khác chứ không phải muốn có tiện nghi khác. Marty nói móc

Người trung sĩ không để ý, chỉ nói

- Các cô tránh ra

Anh ta gắng gượng để giữ lễ độ trong khi ra lệnh cho họ rời ghế một đầu giường lên. Marty không có cách nào khác là tránh ra một bên

Hai người đàn ông đặt cái giường lớn lên sàn, gần cái giường trống. Trong khi họ quay lưng để đi Cappy thấy cô Van mở ví lục lọi, khi người trung sĩ đi ngang qua cô chặn anh ta lại và dúi cái gì đó vào tay anh ta

- Cảm ơn anh, cô nói và bóp cái ví đóng lại không thấy vẻ mặt ngạc nhiên của anh ta khi cầm tờ bạc trong tay

- Cô giữ tiền của cô lại mà xài cô ạ. Anh ta dúi tờ giấy bạc vào tay cô. Đây không phải là khách sạn

Anh ta đi ra, vừa đi vừa lắc đầu, má cô đỏ lên vì ngỡ ngàng. Cappy hiểu cô gái của xã hội thượng lưu này quá quen cho tiền bo bồi phòng và người xách hành lý nên đã đưa tiền cho người trung sĩ vì thói quen. Người lính kia có thể nhận tiền ấy nhưng người trung sĩ thì có vẻ chán cách cô ấy làm cao

Cánh cửa đóng lại khi người trung sĩ đi ra, một sự im lặng bao trùm căn phòng chỉ nghe thấy tiếng giày cao gót của Eden kêu lóc cóc khi bước đi đến cái giường và đứng đấy cời bao tay ra, từng ngón một

- Ủa đâu mất cái giường thứ hai của chị? Marty hỏi

- Tôi gửi nó về nhà rồi, cô ta gỡ nón ra khỏi đầu tóc đổ và đưa tay vuốt đuôi tóc, không thèm nhìn Marty - hình như có nhiều món tôi tưởng rất cần nhưng rút cuộc ở đây chẳng cần đến.

Chắc là khó cho chị lắm, Marty hỏi kháy

Mặt Eden vẫn giữ bình tĩnh nhưng bụng bắt đầu giận sôi. Đồng ý là cô đã nhầm tô nhưng không vì thế mà cô gái có giọng nói khàn khàn này có quyền chõ mũi vào việc đó

- Thật ra chẳng có gì cả. Cô đáp lại miệng cười thật tươi. Một cô ở văn phòng giúp tôi lục hai cái rương và bỏ những đồ cần thiết ra

Cô ta bỏ cái áo choàng da báo lên đệm cạnh cái nón, ví và găng tay

- Bỏ? Aggie lăm băm nhìn sững vào cái áo choàng cô ta dùng làm đệm ngồi trên giường

Cappy đi qua Marty để trở về giường của mình ở giữa giường của Eden và Aggie

- Tất cả chuyện này làm tôi nhớ đến một chuyện cổ tích Marty khoát tay về phí Eden và nói, tôi có cảm giác nàng công chúa sẽ thức dậy và sáng mai và than thở với chúng ta là đã ngủ trên một hạt đậu

Eden mở cái ví ra lấy một hộp đựng thuốc lá bằng vàng vẽ mặt không để ý đến Marty, cô lấy ra một điếu và vỗ điếu thuốc trên mặt hộp để thuốc chặt hơn

- Có ai có lửa không? cô hỏi

cappy quăng cho cô chiếc hộp quẹt. Cô châm điếu thuốc và không dùng cái đót như trước nữa, Cô nhả mặt gỡ thuốc lá dính ở đôi môi đỏ chót

Vì cô đã hiểu nhầm quá nhiều về tình hình khoá huấn luyện và các tiện nghi ở đây, Eden biết cô không được các huấn luyện và các bạn đồng hành ưa ngay từ đầu nhưng điều đó chỉ làm cô quyết tâm hơn chứ không bỏ cuộc, Ngoài ta cuộc sống cực khổ một thời gian cũng vui. Cô không phải sống cả đời trong điều kiện khắc khổ này đâu mà sợ. Cô hít thêm một hơi thuốc và dụi tắt điếu thuốc

- Ê Cap bộ ba chị dạy chị làm giường như vậy hả?tôi dám cá là có thể ném một đồng tiền vào đấy làm cho nó tung lên, Chicago nói

Tôi cam đoan là được

Chị chỉ cho tôi không?

Eden ngồi nhìn cappy chỉ cho các cô kia cách làm giường theo kiểu nhà binh rồi tự làm giường cho mình, kết quả không mấy khả quan.

- Muốn tôi giúp không Cappy hỏi

Eden ngạc nhiên đứng lên, hơi ngạc nhiên vì cử chỉ thân thiện nhưng dè dặt ấy

- Vâng, cảm ơn cô

Cappy nhếch miệng cười

- Tốt hơn là nên gọi là Cappy. Trong quân đội cung cách lịch sự hay hình thức bị gạt bỏ nhanh như sự riêng tư nên tốt nhất chị đừng bao giờ chờ ai kéo ghế hay mở cửa cho chị. Cô khuyên Eden trong khi chỉ cho cô ta cách kéo ga sao cho thật căng

- Tôi sẽ nhớ. Eden đáp và gạt đầu với vẻ quyết tâm, cố gắng vuốt các góc cho thẳng

Sau một vài lỗi lầm và vụng về lúc ban đầu. Eden lùi lại ngắm tác phẩm của mình với vẻ hài lòng. Tấm chăn len quân đội màu xám căng thẳng. Cô với tay lấy cái ví để trên mặt giường với cái áo choàng lông báo và nón

- Để coi đồng tiền có tung lên không nhé

Cô lấy một đồng hào và thả xuống giường. Đụng tấm chăn nó tung lên và nhảy lên chút ít. Ý nghĩ đặc thẳng nổi tiếp bằng ý nghĩ ngán sợ. Cô nói

- Chắc chúng ta sẽ phải làm giường mỗi ngày

- Mỗi sáng, và còn kiểm tra trước mỗi lần thanh tra. Quân đội ưa thanh tra lắm, cappy nói. Khẩu hiệu của quân đội là: vật nào chỗ ấy: và trong quân đội không có chỗ dành cho các kỷ vật riêng tư như hình ảnh người thân những kỷ vật lặt vặt. Họ sẽ trông chờ khoang này sạch bóng và khi thanh tra họ mang găng tay trắng để thanh tra xem có sạch không?

- Chắc trong quân đội không có... Eden nhìn quanh rồi tự trả lời cho câu hỏi chưa hết, tôi chắc rằng trong quân đội không có các bà quét phòng đến rợn đẹp. Chúng ta là họ, chắc vậy Cô mỉm cười và nói giỡn. Mẹ tôi đã than phiền là thiếu người giúp việc từ khi có chiến ttranh. Họ cứ nghỉ làm để đi làm ở các nhà máy

Cappy mỉm cười, cô thấy thích tính tự chế nhạo của Eden, nói lên tính biết hài hước của cô đầu sống trong sự giàu sang quyền quý

- Ai cũng muốn đóng góp phần nhỏ của mình vào nỗ lực chiến tranh, cô nói

- Tôi biết quá chuyện đó, Mẹ tôi luôn luôn đăng tên tôi vào sự phục vụ mới của bà khi là quần băng cho hội đồng thập tự, khi thì quên góp đồ dùng cho dân chúng Anh, có một lần thậm chí tôi còn phải giúp bà đẩy xe cút kít chở đất trên căn nhà ở tầng thượng để bà trồng cây ở bao lơn

- Không cho máu à? Cappy cười

- ồ có chứ, tôi và tất cả các bạn tôi cả cả một số người quen, Anh Ham cứ bảo là anh ấy chở lên thiếu máu vì anh ấy cho máu quá nhiều

- Ham?

- Hamilton Steele

Trong trí Eden hiện ngay ra hình ảnh một người đàn ông tính khiêm nhường gần gấp đôi tuổi cô với mái tóc thưa màu xám và đeo kính gọng vàng. Là người thừa kế của chủ ngân hàng lâu đời ở NY anh ta có nhiều điểm tốt tuy rằng cổ lỗ và bảo thủ. Cô nói tiếp

- Anh ta là một người thật có tình và là một người bạn tốt. Có lẽ tôi đã làm đám cưới với anh nếu tôi không gặp Jacques ở buổi liên hoan giáng sinh do cha mẹ tôi tổ chức, tôi đã hai mươi lăm tuổi còn gì nữa mà chờ. Tôi đã làm hầu như mọi việc. Ra mắt xã hội thượng lưu, đi học ở Vassar và đi du lịch châu Âu. Một người ở địa vị của tôi chỉ còn việc lấy chồng và sinh con. Tôi đã chán và tuyệt vọng quá nên lao mình vào công việc này. Eden tả một cuộc đời trống rỗng, Cappy có thể hiểu sự bất mãn của cô ta.

- Có phải chị biết chương trình đào tạo phi công qua Jacques

- Phải trên thực tế các thành tích của bà ấy thúc đẩy tôi lấy bằng lái máy bay, chỉ có bay mới làm cho tôi có cảm giác sống

- Tất cả chúng ta đều có cảm nghĩ như vậy

Đối với Eden thì là một cảm nghĩ cô bám víu vào, cô đã quá chán cuộc sống có nhiều tiền bạc, Hình như mọi sự đều có mục đích khác với mục đích công khai đưa ra, ngay cả cuộc chiến tranh

- Jacques mô tả chương trình của bà ta rất hấp dẫn tại buổi liên hoan, Eden nói, nhưng bà ta làm tôi hiểu lầm. Bà nói tôi sẽ được huấn luyện ở Houston thay vì ở một thị trấn khi họ còn gầy thế này, tuần tới tài xế của tôi sẽ đánh xe đến đây, tôi biết đi đâu?

- Tôi không biết nhưng chị có thể nhìn dưới quan điểm khác, Nếu không có xe thì chị sẽ bị kẹt cứng ở đây. Cappy nói

- chị nói rất đúng

Cô thấy thích cô bạn nằm kế bên. Đêm đã khuya mọi người nằm im lặng và nằm trên giường để nghỉ mệt trong ngày, Từ buồng tắm Eden bước ra mặc một bộ áo choàng bằng xa tanh hồng kèm theo đôi hài thích hợp

Cappy là người độc nhất không bạn viết thư

- Chị không viết thư về nhà à? Eden hỏi khi ngồi trên giường đánh móng tay

- Không có ai để viết, Cappy nói dừng dừng. Cô đã gửi cho mẹ một thư ngắn cho mẹ hay là cô đã đến nơi an toàn nhưng cô không có bạn nào lâu năm

- Không có ai? Eden cau mày hơi tò mò. tôi tưởng chị có cha ở quân đội

- Tôi có một người cha nhưng ông không có con gái, ông đã từ tôi

- trời ơi sao vậy?

- Vì tôi đến đây, ông không chịu cho con gái bay cho bất cứ đoàn bán quân sự nào. Không hề gì nếu chính ông đã dạy tôi lái máy bay

- Ông sẽ nghĩ lại, cha mẹ luôn luôn vậy

- Chị chưa biết cha tôi, Ông có lẽ không kinh hoàng hơn nếu tôi báo cho ông biết là tôi gia nhập một nhà thổ lưu động

- Nhưng không phải chỉ có cha chị mới có thái độ đó. Tôi đã thường phải nghe cha tôi nói là sự thông minh ở phụ nữ là một sự uổng phí. Tôi nghĩ rằng cái đó là do lớp nghĩ cũ cho là phụ nữ không đáng tin cậy, dù là phi công hay gì đi nữa. Đàn ông có thể chỉ là dạy ta lái máy bay như công việc mới lạ như là dạy cho một con chó đứng trên hai chân sau và lạy, nhưng chỉ muốn ta làm việc đó khi họ biểu mà thôi

- Chị nói đúng quá, Cappy đáp và nghĩ đến cha

- Còn về quân đội thì hiển nhiên là có ảnh hưởng làm phụ nữ hư hỏng, Ở NY tôi đã nghe rằng phụ nữ mặc quân phục là hỏng bét, Hai cái đó cộng lại trong ý nghĩ nhiều người nó cũng tương đương một nhà thổ lưu động

Cappy cười một mình và cảm thấy bứt chũa xót vì thái độ của cha. Tuy nhiên cả hai cha con đã không tránh được sự sung đột về cá tính, Cả hai đều cứng rắn và cha cô đã quen áp đặt quyền hành của ông. Cô đã tỏ ra là một đứa con gái nghe lời cha quá lâu không bao giờ dám cãi ý ông

Từ giường mình Marty ngừng viết thư và thấy hai cô kia tâm sự với nhau khe khẽ không nghe thấy gì. Cách cô ba giường Aggie đang dùng máy uốn tóc soi vào tấm gương đặt trên tủ, Ở giường kế đó Chicago đang nằm ngửa nhai kẹo cao su và viết bức thư dài mấy trang giấy

Marty thấy Eden cởi áo choàng xa tanh vất lên giường và liệng đôi hài ra khỏi chân lật tấm che giường lên, Cô còn mặc cái áo ngủ xa tanh hồng. Khi Marty thấy cô tròng vào một cái áo mặt nạ bằng xa tanh hồng để che mắt Marty không khỏi lắc đầu ngao ngán

- thấy một khoá sinh ăn mặc đi ngủ mà ngán luôn. Marty lăm bắm trong miệng và chỉ mặc một bộ Pyjama tầm thường

Ở giường kế bên Mary với thân hình nhỏ bé đầy nữ tính mặc bộ Pyjama như của búp bê ngẩng lên hỏi:

- Marty chị nói gì hả?

- Không, một ngọn gió bất ngờ thổi mạnh lọt qua khe cửa, trời ơi chỗ này nhiều luồng gió dữ a, Marty rùng mình

- Mùa hè lại khoái, Mary đáp

- Nghe kìa, Marty nghiêng đầu lắng nghe tiếng hát theo gió bay đến, chị nghe không?

- Có Mary lắng tai nghe một lát Ất hẳn các sinh viên sĩ quan ở khu trại kế bên

Chắc vậy, Marty đồng ý

Hai cô lắng nghe một lúc lâu bài hát không biết rõ cho đến khi gió đẩy đi không còn nghe nữa

- Xa nhà qua chừng, Mary khẽ lẩm bẩm

Marty không biết là cô ta nói đến chồng đang ở bên Anh hay đến các sinh viên sĩ quan ở trại kế bên hay là nói về họ

- Phải, cô nói và viết tiếp là thư cho người anh.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tiếng động đột ngột và inh ỏi làm cho Eden tỉnh giấc, Cô ngồi bật dậy trên giường và giật mạnh cái mặt nạ bằng xa tanh bịt mắt. Trong chốc lát cô không nhận ra khung cảnh lạ lùng xung quanh và không biết mình đang ở đâu, Ai đó bật đèn sáng lên và bị liệng cái gối vào, trong khi Eden đưa tay bịt mắt để tránh ánh đèn chói

Ở giường kế bên Cappy tung chăn và bỏ chân xuống sàn

- Các bạn ơi, dậy đi thôi

Eden cố gắng cử động, các thớ thịt đau dần vì nằm ngủ trên cái giường sắt thiếu êm ái, hai mắt nheo lại cô cố gắng xoay mình để ngồi ở mép giường, Bên ngoài trời còn tối đen

- Ngoài trời còn tối, mấy giờ rồi

Ai đó trả lời

- Sáu giờ mười lăm

- thế này thì thiếu văn minh quá, Cô lau bầu trong miệng, hoặc là không ai nghe hoặc là không ai cãi lại

- Buồng tắm, Chicago hoảng hốt kêu lên nhắc nhở họ phải dùng chung buồng tắm với sáu cô khác nữa

Cô ta cùng Aggie lau vào buồng tắm

- Tốt hơn là mặc quần áo vào, cappy khuyên Eden - Còn phải làm quét dọn khoang để họ thanh tra

- Bây giờ có thanh tra

- sáu giờ bốn lăm phải sắp hàng để ăn sáng

- Nửa giờ thôi à? Nhưng tôi phải mất một giờ để trang điểm và chải tóc xong

Eden phải cô gắng dẫn lòng để không nói lên rằng bắt con người dậy sớm như vậy là dã man và đúng vậy, không ai than phiền cả nên cô thấy khôn ngoan hơn là ngậm miệng lại

Ở phòng ăn tập thể các khoá sinh nữ sắp hàng đi vào lãnh các khay có chứa ăn sáng. Aggie chờ Mary rồi cùng nhau bưng khay đồ ăn tới một cái bàn dài. cô nói với bạn

- Bơ thật, trong quân đội ăn không bị hạn chế

- Tôi biết, tôi đã quên mùi bơ như thế nào, Mary nói cô đặt khay lên bàn và ngồi xuống ghế dài

Năm người khác trong nhóm của cô lần lượt ngồi vào bàn. Chicago nhìn quanh thấy toàn nữ sinh nên thất vọng:

- tôi tưởng sẽ thấy một viên sĩ quan trong bữa sáng hôm nay chứ

- Ừ không biết họ đâu cả, Marty nói và nhìn quanh

- Còn lâu mới thấy được họ, Cappy nói

- Tại sao?

- Bởi vì ban giám đốc đã sắp chương trình để chúng ta không gặp họ, Chị có thể cá, hể chúng ta ở phi trường này thì họ ở cuối sân

- Mẹ kiếp chưa bao giờ tôi nghe chuyện lỗ bịch như vậy, marty bất giác buột miệng phản đối. Cô ta nhìn quanh lo lắng ai đó bắt gặp mình chữa thề, nhưng không có cán bộ nào gần đó cả

- Việc gì mà phải ra sức cách ly họ với chúng ta vậy? trời đất trại của họ kể trại của chúng ta

- Nhưng giữa hai trại là vùng không người đấy, Cappy cản dạn

- Hay có lẽ gọi là vùng không đàn bà, Chicago cười nói đùa

- Haha nhưng Marty xúc một muỗng trứng bắc đổ vào mồm Eden ngồi bên kia bàn đối diện với cô, tay áp vào cốc cafe, không động đến miếng bánh mì nướng trên khay

- Chị ăn thế thôi à?

Aggie nhìn sững vào Eden với vẻ ganh tị ra mặt

-Ồ buổi sáng chị đẹp ghê

Eden ngạc nhiên vì được khen, cô mỉm cười cảm ơn

Có gì lạ, Marty nói, phải chi chị thấy cô ta để lại cái chậu rửa mặt dơ như thế nào cho tôi cọ rửa

- Xin lỗi

Eden nói xin lỗi hơi cộc lốc, xưa nay việc cọ rửa là việc của người ở. Cô chột hiếu người ta chờ đợi cô làm nhiều việc hơn là việc làm giường và thấy mình còn phải thích nghi nhiều nữa. Bữa ăn sáng không phải kéo dài mấy cũng được. Khi tập hợp đi ăn sáng, 75 nữ sinh chia làm hai tốp gọi là

hai phi đội. Mỗi phi đội bầu ra một phi đội trưởng và các tiểu đội trưởng, Phận sự của phi đội trưởng là tập hợp phi đội của mình thành hàng lối để đi ăn điểm tâm mỗi sáng và chỉ huy các tiểu đội trưởng.

Chiều đó khi chở về lán Eden xố bộ đồ bay được phát và coi cái nhãn bên trong cô nói: Áo quần này là của đàn ông

Aggie kéo khoá phía trước bộ đồ bay của cô và thử mặc nó vào. Cô bước vào hai ống quần và kéo phần trên lên để xỏ tay vào, trong khi các cô nhìn chăm chú xem có thể vừa hay không? vai áo cô lộ ra mỗi bên năm phân còn ở hông và đùi thì rộng thùng thình như quả bóng xẹp

- Lớn quá, Aggie ngạc nhiên nói, trong khi các cô kia ai lấy đều lo thử

- Trời ơi quần áo này giống như quân áo cho người Mehico mặc ở Califorlia, Marty than nhìn Eden đang thắt chặt dây nịt ở eo để nhìn trông cho có eo

- Chúng có nút không? Mary hỏi hy vọng

- Có lẽ có. Marty vừa trông thấy Mary không nhịn được cười nữa, Hai ống tay áo dài che quá hai bàn tay của cô và đáy quần thì thụng xuống dưới đầu gối, Mary thử đi một bước và vấp vào hai ống quần

- Họ không thể chờ đợi chúng ta mặc những thứ này chứ, Eden nói lên ý nghĩ của tất cả

Nhưng chỉ Mary được đổi bộ đồ nhỏ hơn, Còn các cô phải bằng lòng với đồ đã phát, Cái bộ đồ nhỏ hơn của Mary cũng rộng thùng thình như vậy

- cứ coi là đẹp, Eden nói giỡn

Ở chính giữa căn cứ có một hồ nước tròn lớn, Các thành hồ xây thấp bằng đá và có lán xi măng. Ngay giữa hồ có một vòi phun nước bằng đá,

trong hàng các khoá sinh rí tai nhau đó là hồ để ước, ánh sáng chiếu xuống một lô động tiền chìm ở giữa hồ. Các nam khoá sinh trước ở trại này đã liệng các đồng tiền này xuống để ước được kết quả tốt đẹp trong chuyến bay thi mãn khoá

Nhưng cái kích thích họ nhiều nhất là các máy bay đậu dọc theo đường bay, Họ tụ tập trong phòng chờ bay và chờ huấn luyện viên kêu tên. Marty trống ngực đập thình thịch tỏ ra nôn nóng, cô chưa hề lái loại nào mạnh hơn chiếc Piper Cub của anh cô

- Martha Jane Rogers. Một giọng đàn ông kêu tên cô oang oang và cô bật đứng dậy

- Martha Jane, chicago cười lớn và phát vào đùi cô khi Marty đi ngang qua

Nhưng cái đó không quan trọng khi cô sải bước qua phòng chờ về phía người đàn ông to lớn kêu tên cô. ông ta đứng cạnh cửa tay cầm một tập kẹp giấy, tay cầm điều xì gà chưa đốt, hai cái che tai của nón ông ta dờ lên, các dải buộc rủ xuống trông thật khô hài nhưng vẻ mặt của ông ta và nét mặt tròn trịa lăm lăm của ông không cho phép cô cười

- Cô là Rogers? ông nhìn cô bằng cặp mắt lạnh lùng

- Vâng thưa ông mọi người đều gọi tôi là Marty

- Tôi không phải là mọi người,

- Dạ thưa ông, Marty không muốn tỏ ra ngán sợ ông, cô hạ cằm xuống một chút nghiêng rằng muốn đáp lại lời mà cô định nói

Ông ta có vẻ xoay qua tập giấy, ông ta hỏi

- Tại sao tiếng cô khàn như vậy? cô bị cảm hay bị gì chẳng?

- Dạ không thưa ông tiếng của tôi luôn luôn khàn như vậy

ông ta nhìn lại cô với vẻ khó chịu

- Tên tôi là Turner Sloane, tôi sẽ làm huấn luyện viên của cô trong phần đầu khoá học. Cô có phản đối gì không?

- Dạ không thưa ông, nhưng cô hít một hơi mạnh mẽ và kiên cường để giữ kiên nhẫn và mỉm cười khi ông nhìn lên

- Nếu có thì cũng chẳng có lợi gì cho cô

- Dạ tôi cũng nghĩ vậy

Nụ cười của Marty càng nở to hơn nhưng cũng hết tươi, trong khi cô ghé tởm nhìn ông ta đưa qua đưa lại điều xì gà mập ú giữa đôi môi, Tất cả các huấn luyện viên đều là dân sự đa số là những phi công quá già để nhập ngũ, hay không qua được kỳ sát hạch của quân đội

- Cái miệng khôn lanh của cô sẽ đem rắc rối cho cô

Ông ta ngửa đầu ra sau, nheo đôi mắt lại và Marty thấy cô cao hơn cả ông năm phân

- Dạ thưa ông, cô khó ngâm thính, ngay cả câu vừa đáp cũng có vẻ mỉa mai. Marty nghĩ rằng ông ta cố tình chọc tức cô

- Cô sẵn sàng chưa?

- Dạ thưa ông

Các câu đáp rất chinh tề về mặt quân sự của cô bắt đầu làm cho cô sốt ruột, Nhưng cô muốn bay đầu ông này muốn hay không muốn dạy cô

- Vậy thì đi, ông ta nói làm như cuộc đối đáp này giờ là do cô muốn

Nén tức giận đang bùng lên Marty đi về phía cửa và dừng lại chờ ông ta, liếc qua gần ba chục chiếc máy bay đang đậu phía ngoài nhà để máy bay. Cả khu vực đầy hoạt động, trong khi những chiếc máy bay chạy đi các huấn luyện viên và các khoá sinh đi quanh những chiếc máy bay khác hay kiểm tra trên mặt đất bằng mắt

Turner chỉ tay vào chiếc máy bay huấn luyện họ sẽ lái, Marty cố nén sự thúc đẩy trong lòng muốn chạy đến với nó và bước ngăn lại để chờ huấn luyện viên đi chậm, trong khi mắt cô nhìn vào chiếc máy bay như muốn nuốt chửng nó

Cô quên phắt sự chống đối vừa nảy nở giữa cô và huấn luyện viên này và lắng nghe ông ta tả đặc điểm của chiếc máy bay Faichild PT19 tốc độ cất cánh và đáp xuống của nó, mức tiêu thụ nhiên liệu và tầm bay xa của nó. Marty nhìn chăm chăm chiếc máy bay cánh thấp và có hai buồng lái mũi trần, buồng trước dành cho người lái chính và buồng sau dành cho người lái phụ, hay trong trường hợp này dành cho huấn luyện viên. Ruột cô thắt lại vì bị kích thích và căng thẳng hai bàn tay ngửa ngái muốn nắm lấy cần bay. Cô vuốt tay dọc theo một nếp cánh bay. Kim khí gần như có vẻ sống động

- Cô đứng nhòm máy bay cả ngày sao? ông ta nói giọng gây sự
- Không
- Vậy thì còn chờ gì nữa trèo lên ghế trước

Ngậm thinh, Marty trèo lên cánh thấp và ngồi vào ghế trước. Cô lúng túng ngồi xuống và bị trở ngại vì bộ đồ rộng thùng thình và hai dải buộc dọc dù buộc dưới hai chân, Cô buộc dây nịt không thì Sloane đã đứng trên cánh máy bay. Sau khi ông ta chỉ cho cô các bộ phận điều khiển và lướt qua một lần với cô ông coi lại cho chắc chắn khi cô đã mang nón bay và đeo

ổng nghe ở tai để nghe ông chỉ thị khi ngồi ở ghế sau, bên trên tiếng nổ máy ồn ào

- Nếu tôi muốn nói với ông thì làm thế nào? Marty hỏi vì cô không thấy có ổng nói vì âm cho cô dùng

- Tôi là thầy dạy, còn cô là học viên. Tôi nói còn cô chỉ nghe, ông ta nói không cười

Marty nín lặng và nhìn chăm chăm vào bảng kiểm soát. Rõ ràng là chuyện học bay chẳng vui vẻ, nhưng Sloane nghĩ rằng cái đó làm nhụt sự ham muốn của cô thì ông ta đã nhầm to

Chỉ vài giây sau khi Sloane trèo vào buồng lái ở phía sau không có mui, ông ta đã sửa vào tai cô, Sau khi động cơ 175 mã lực nổ máy lớn hơn chiếc máy bay cô từng lái và làm rung chuyển cả người cô cộng thêm vào sự run do chính dây thần kinh của cô, tất cả các cảm quan của cô đều nhạy cảm hơn lên.

Trong khi máy bay chạy ra khỏi bãi đậu do Sloane điều khiển Marty cảm thấy cử động của hai bàn đạp để lái có thể điều khiển chung ở dưới chân cô. Chiếc máy bay có cánh ở dưới đuôi này chống mũi nên cao như không thể nhìn thấy gì ở phía trước. Ông cho máy bay chạy xuống đường ngang, lạng qua trái rồi qua phải để nhìn xem phía trước có gì không?

Tiếng nói không ngớt đập mạnh vào tai cô, nhắc cô không dính dự gì vào việc điều khiển máy bay, nhưng cô hoàn toàn tập trung trong khi ông cho máy bay chạy xuống giữa phi đạo, Máy bay bắt đầu lắc, động cơ nổ ầm ỉ hết gas và hai bánh bị nhón lên xuống trên mặt đất trong khi máy bay tăng tốc độ, cổ họng cô thắt lại trong khi dán mắt vào chiếc đồng hồ chỉ tốc độ

Rồi cũng đến lúc sự rung chuyển không còn và chiếc máy bay bay bổng lên, động cơ nổ êm hẳn đi, Người cô như trút bỏ hết lo âu và căng thẳng. Marty mỉm cười hoàn toàn bình tĩnh và tự tin

Cảm giác về tốc độ hạ xuống trong khi máy bay bay lên cao dễ dàng trong bầu trời cao vút, màu xám và thấp hơn mây. Kim chỉ độ cao xoay và cho thấy họ đã lên được mấy trăm bộ. Thị trấn nhỏ bụi bặm Sweetwater nằm ở phí đông bên dưới. Marty thấy nhà máy làm đá và xưởng lọc đường nhỏ, là những tiêu mốc dễ thấy trong vùng Texas này

Cần bay áp vào đầu gối cô trong khi máy bay vòng qua hướng Bắc. Dưới cô tất cả các đường lộ làm như đã vạch bằng la bàn, không chạy theo hướng bắc- nam thì chạy theo hướng đông- tây. Xứ này là để cho lái máy bay, cổ bầu trời trống trải và rất rộng

Sau khi máy bay bay lên độ cao mong muốn, Sloane cho máy bay quay lại vị thế ngang bằng. Họ đã đến khu tập lái. Đã có hai chiếc PT19 khác đang tập dợt gần đây

- Được rồi Rogers, cô cầm lấy cần bay- tiếng nói cộc lốc vang lên bên tai cô, cô cho máy bay vòng từ từ hết sức qua bên phải

Chất andelanin trào lên hết sức trong cơ thể cô khi cô nắm lấy cần bay giữa hai đùi. Marty dịu dàng quay máy bay qua phải và nó đáp ứng ngay làm cô cảm thấy phấn chấn vì ý thức quyền lực của mình. Khi đã quay hết cô êm ái đem cánh bay trở lại vị thế ngang bằng với đôi chân

- Cao thế Rogers? tiếng nói gay gắt lại vang lên, bộ khó cho cô lắm hả, cô sụt xuống mấy ba mươi độ về độ cao và đồng hồ quay máy bay không chỉ ngay giữa, cô hãy làm lại và lần này hãy dùng thêm bánh lái

Và cứ như thế cô làm cái gì Sloane cũng chê bai khiến Marty cảm thấy mình còn non nớt như một kẻ mới bắt đầu học lái

Chưa đầy một giờ sau cô nghe

- Hôm nay thế đủ rồi Rogers, giọng nói có vẻ hết còn kiên nhẫn, quay máy bay về hướng phi trường, trong một giây Marty chết trân Cô hoảng hốt

quay đầu lại trong khi cố tìm ra phương hướng, Sao vậy Rogers cô bay lạc rồi hả?

Marty nắm hai tay lại trong khi kể cho các bạn nghe

- Khi ông ta nói vậy với tôi, tôi muốn cầm ống nghe đập vào mặt ông ta

- Cần thận Marty, Mary nói

- Chị biết lúc đó đang ở đâu không? Aggie hỏi

- Tôi biết phi trường đó ở đâu về phía Nam, nên tôi chỉ quay máy bay về phía đó và chéo hai ngón tay lại cầu hôn, Hên thật tôi thấy khói ở nhà máy lọc đường và đã hướng về phi trường sau đó, Marty rầu rĩ giải thích, tôi nghĩ rằng tôi đã bay đi qua theo bất cứ hướng nào mà không chịu thừa nhận với Sloane rằng tôi không biết chắc phi trường đang ở đâu. Tôi không biết vì sao tôi lại phải gặp một huấn luyện viên khó chịu như thế

- Ông huấn luyện viên của tôi thì nói rõ là tôi đừng nên trông chờ ông ta đối xử đặc biệt vì tôi là phụ nữ- Cappy nói - Chắc là họ sẽ làm ngược lại tôi đa để khỏi mang tiếng là dễ dãi với phụ nữ

- Có lẽ là vậy chẳng, Eden noi, tôi tự hỏi phải chăng vì chúng ta không trả học phí. Nếu chúng ta làm khách hàng mượn họ để dạy thuê cho chúng ta ắt họ đối đãi với chúng ta trọng vọng hơn

- Nhưng dù vậy họ cũng chẳng ưa chúng ta hơn

- Tôi thì không biết, Chicago nhú mày và nói với vẻ lúng túng, Tôi không gặp trở ngại gì với Lentz, Ông ta thật tốt đối với tôi

- Phải tôi thấy hai người khi trở về nhà để máy bay, Aggie nói và thúc cùi trỏ vào Chicago, ông ấy đỡ cho chị ấy xuống cánh và đủ thứ, cô nháy mắt với các cô khác

- Cõi kìa Chicago đỏ mặt, Marty kêu to làm mọi người chú ý
 - Thôi đi, Chicago cãi, ông ấy chỉ tỏ ra làm người lễ độ thôi
 - Cõi bộ hai người này có nhiều truyện nói với nhau dữ ả, Aggie chọc, hai người đứng lại với nhau ngoài trời lạnh để đến 10 phút
 - Trước khi hồi còn nhỏ, Ông ở Chicago cùng vùng với tôi, Ông ấy chỉ hỏi tôi về một số địa điểm cũ mà ông ấy nhớ
 - Ông ấy có vợ chưa? Marty hỏi
 - Không, Chicago ngừng lại đột ngột khi thấy mọi người khi thấy mọi người đều cười và cô càng đỏ mặt thêm lên, ông ấy ngẫu nhiên nói ra thế thôi
 - Ngẫu nhiên nói ra, Marty lặp lại chậm trễ, cái con người có đủ các đức tính ấy có hình dáng như thế nào Chắc là cao lớn, bảnh trai, Thấy Chicago không muốn nói, Marty bảo: Aggie nói cho chúng tôi biết đi
 - Ở ông ta cao khoảng một mét bảy mươi hoặc bảy mươi hai. Thân hình coi được không gầy không béo, Vì ông ta đội nón nên không thấy hình như là tóc nâu và mắt cũng nâu hay là...xanh? Tôi không nhớ được, mắt ông ta màu gì Chicago?
- Rõ ràng là cái bầy, Chicago liếc nhanh và thoáng mỉm cười
- Xanh, Cô đáp lại và tắt cả mỉm cười, nhưng xanh cũng như tím, chúng ta đều được giao du với các huấn luyện viên ngoài việc học lái
 - Luật lệ là để vi phạm cô ời, Eden nói, miễn là đừng để bị bắt
 - Chà tiếng nói của người có kinh nghiệm chẳng, Marty trêu
 - Dĩ nhiên, Marty ngửa đầu ra sau thở một hơi thuốc lên trời

- Gây rắc rối dễ hơn gỡ rắc rối trừ khi tung tiền để thoát khỏi, Marty nói kháy

- Thôi đi đừng nói móc Marty. Cap xen vào

- Tại sao chị cứ luôn bênh cô ta thế? marty hỏi

- Tôi chả bênh ai cả, Cappy đáp và thừa lúc Mary đang mặc bộ đồng phục bay vào cô hỏi, chị đang làm gì thế?

- Tôi định xem bộ đồ này có rút không. cô kéo khoá ở bộ đồ bay lên tận cằm và hỏi các cô kia. Ai muốn đi tắm không?

- Ồ ý kiến hay, Chicago thừa dịp này lấy bộ đồ mặc vào

Một lúc sau sáu bộ đồ bay được phơi phía saulán. Không phải chỉ có họ có ý kiến ấy, nhiều bộ đồ bay được nhúng nước và phơi trên các dây khác.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đến hôm sau cửa ở các khoang đều mở ra, và các cô nữ khoá sinh đứng chật ở cửa, Nhiều cô khác chải đầu qua cửa sổ. Họ vừa nói vừa cười như đang âm mưu chuyện gì trong khí ngó qua các sân đất đỏ rải rác những lùm cỏ nằm ở giữa hai dãy trại dài màu xám

Tại dãy trại đối diện vắng lại tiếng ồn ào còn to hơn. Mái nhà được nối dài thành mái hiên rộng che trên hành lang bằng bê tông chạy quanh dãy nhà lính trông giống hành lang có mái dành cho người đi bộ. Một toán khoá sinh nam đến chậm đang tiến về khoang của họ, họ mặc đồ bay và đeo dù ở vai. Họ có vẻ mệt mỏi nhưng không vì thế mà không mỉm cười để tán tỉnh các cô gái mà các cô cũng ngăm ngửa các cậu

- Này các cô, một binh sĩ không quân cao ngều gọi lớn. Cái khăn quàng trắng buộc quanh cổ khiến cậu ta có vẻ diêm dúa. Sao các cô không sang bên này chơi?

Các bạn của cậu ta ầm lên để ủng hộ câu chào mời ấy

- Ừ cùng một loại thì tìm nhau là phải, một cậu hét to

- Muốn không? Một giọng khác la lên

- Không được, Marty trả lời lớn, chúng tôi không được phép giao du với bất cứ ai cả

- uống chưa? Cậu đầu tiên đáp

- Đúng thế, Marty đồng ý

Cappy đứng bên cạnh lầu bầu trong miệng. Rồi đột ngột một giọng nói nghiêm nghị cất lên

- Cô bị trừ điểm, Cô Rogers

Marty xoay mình lại và đối mặt với một sĩ quan cán bộ, ông vỗ hai tay vào nhau để tái lập lại trật tự trong các nữ khoá sinh

- Các cô sắp hàng đến giờ đánh bóng chuyền

Trong khi họ đi đều trong hàng, cổ lén tiếng lầu bầu trong miệng, Marty liếc sang và thấy viên binh sĩ cao lớn còn nán lại ở cửa vào khoang của cậu ta để nhìn theo họ, Cô nhún vai tỏ ý chịu và cậu ta nhếch mép đáp lại

Vừa đúng một tuần lễ một chương trình mệt lử bắt đầu thành hình, Các khoá sinh mới học 5 giờ một ngày trên mặt đất trong các giai đoạn đầu họ học toán, lý động học không gian, vận hành các động cơ và công việc hoa tiêu, Mỗi ngày họ cũng có mặt bốn giờ trên đường bay. Và giờ rảnh thì tập thể dục, chơi bóng chuyền hay bóng chày

Quá mệt nên cuộc sống không còn cái mới mẻ và phũ phàng như lúc đầu nhưng nhiệt tình của họ với nghề bay thì không bị nhạt, Trong khoang các cô im lặng sửa soạn để đi ngủ sớm. sau khi đã trao đổi chuyện về nhà bay và các máy bay. Không còn sự ngượng ngịu khi thay đồ trước mặt nhau như trước. Chicago đi quanh khoang chỉ mặc đồ xilíp và đi chân không, tay cầm cái áo choàng định mặc mà quên, Mary bận nằm viết thư cho chồng

Ngồi xếp bằng trên giường Cappy bận tách ra từng lọn tóc mềm như tơ của cô và quấn vào ngón tay của mình thành từng vòng rồi dùng cây kim đang kẹp ở môi để ghim chặt vào đầu, Eden ôm khăn lông và hộp mỹ phẩm đầy những lọ kem và dầu đi vào buồng tắm để làm đẹp mỗi đêm

Marty theo dõi cô ta, Cô ta có thân hình mềm mại và sạch bong. Không biết cô ta làm sao chịu đựng được đám phụ nữ còn lại chúng mình, Marty khẽ nói, Cô ôm đầu gối ngồi hút thuốc lá rồi cô nghĩ đến một vấn đề khác- Mình tưởng tổ chức này là dân sự, họ áp dụng kỷ luật quân đội ở đây làm gì- Cô làu bàu vì nghĩ đến cái mà cả trại đều biết là Marty bị trừ điểm nhiều lần - Đi đều bước chỗ này chỗ kia, luật lệ này luật lệ nọ, lệch lạc suốt ngày

- Họ làm sao nắm được kiểm soát nếu không áp dụng các luật lệ một hệ thống trừng phạt, Cap lý luận và trong khi nói gỡ kim ra khỏi miệng. Chúng ta đông hơn họ. họ cần có một cái gì đó để dọa trên đầu chúng ta để giữ trật tự

- Tôi ghét logic, Marty đã mặc pyjama sẫm nằm ngửa ra gối và phả khói thuốc lên trần

Có tiếng ào ào ngoài cửa sổ, tiếng chân đi và tiếng người nói thì thầm, Marty ngồi nhồm dậy và nghiêng người lắng nghe. Các cô kia cũng đã nghe thấy nên đang cố nhận ra cái gì, Có tiếng gõ cửa rất khẽ chỉ gõ một tiếng bằng tay, Marty đứng dậy ngay, kéo áo choàng lại và đi tới cửa, cô ghé sát vào cánh cửa và khẽ hỏi

- Ai đó

- Tắt đèn đi để chúng tôi vào, tiếng trả lời khe khẽ

- Tắt đèn đi các chị ơi, Marty báo trước rồi tắt đèn ngay. Aggie kêu lên phản đối, Marty suy cô ta rồi kéo cánh cửa ra hở một chút, ba bóng đen từ trong trời tối hiện ra và nối đuôi nhau lách vào phòng

- Ai đấy, Chicago hỏi rồi rút cái đèn pin ra dọi vào bộ ba vừa ngồi thụp xuống sát vách cửa ra vào

Ánh đèn rọi sáng ba khuôn mặt bôi đất đen thui của ba sinh viên sĩ quan vừa nhe răng cười, ngồi giữa là cậu cầm đầu có mái tóc nâu bạc vì phơi

năng

- Các cô đừng sợ, chúng tôi đã có ý nghĩ là ứng dụng các những điều học hỏi ở đây để làm một cuộc thám sát ban đêm phòng khi sau này chúng tôi phải nhảy ra khỏi máy bay trên đất địch

ý nghĩ hay lắm, Marty vui vẻ nói

- May mắn là chúng tôi gặp ngay bạn phải không? Nụ cười rất bạo của cậu ta càng nở to làm cho hai má hóp lún xuống hai đường cong như dấu ngoặc. Tôi tên là Colin Fletcher. Bên phải là Art Grimsly và cậu kia là Morley Tyndall

Qua ngạc nhiên phút ban đầu các cô xúm lại ở trước cửa gần chỗ các cậu đang ngồi. Họ tự nhiên giới thiệu loạn xạ, tiếng cười này át tiếng cười kia

- Chúng tôi đã đột kích vào nhà bếp trước khi đến đây, Colin nói và đưa ra một rổ đầy bằng tấm vải, Và các cô hôm qua không qua uống rượu được với chúng tôi, chúng tôi có ý nghĩ đem thức ăn này đến mời các cô ăn chơi với chúng tôi cho vui

Tấm vải bật ra để một chút mùi thơm bay ra xông lên ngào ngạt, Chicago hít vào và kêu

- Bánh mì bồi thịt băm

Cái giỏ được chuyển trình trọng lên vào mỗi người tự lấy một cái

- Các anh lấy đâu ra thế? Marty cắn miếng đầu và hỏi

- Má làm cho chúng tôi, cậu tên là Art Grimsly, tóc đen da trắng đáp, Má là một bà già tốt bụng gọi chúng tôi là con của bà

- thật là một trái tim vàng. Morley phụ họa, Thậm chí họ còn cho chúng tôi mấy chai côca nữa. Tôi e rằng chúng ta phải uống thẳng ở chai, Bà ta

không chịu cho mượn ly

- Đây nè, Colin mở một chai và đưa cho Marty

Đôi mắt nâu của Colin hình như đã chọn cô. Vì tò mò cô nhìn kỹ mặt cậu dưới ánh đèn pin, Một lọn tóc màu nâu xoã xuống chán, gần che khuất nó, mũi dọc dừa cũng cao như hai gò má, nhưng cô bị thu hút bởi ánh mắt quý quái của cậu nhiều hơn là nét mặt thanh tao của cậu- Các anh có làm việc này thường không?- Marty tự hỏi các khoang khác đã tiếp đón các cậu này chưa?- Không có lý do gì để làm trước khi các cô đến trại. Chúng tôi không ngờ đã may mắn đến vậy. Có bao nhiêu sinh viên sẽ quan chia sẻ trên các tiện nghi của phi trường với các khoá nữ sinh

- Đúng vậy. chúng tôi đã ăn mừng khi nghe sẽ có các cô đến. Art Grimsly nói

Họ soay qua nói chuyện về máy bay, kỹ thuật bay, huấn luyện viên và các lớp trên mặt đất, các sinh viên sẽ quan nói trước cho các nữ khoá sinh biết những điểm khó khăn trong các học trình kế tiếp, Khi đã trao đổi kiến thức và kinh nghiệm họ xoay qua nói chuyện riêng tư hỏi thăm gốc gác và quá khứ của nhau

Colin trả lời một câu hỏi

- Tôi ở Penciacola, Cha mẹ tôi vẫn còn ở đấy trong một ngôi nhà cổ lớn ngay ở vịnh. Tôi đã học lái máy bay ở đấy. Nhưng các cô đã biết quân đội như thế nào. Họ gửi tôi qua Anh, bổ nhiệm tôi vào một toán phục vụ máy bay trên mặt đất, rồi quyết định là có thể sử dụng sự hiểu biết về lái máy bay của tôi và gửi tôi trả lại đây

Mary ngồi ở địa vùng sáng cất tiếng hỏi

- Chồng tôi đang ở một phi đoàn ở một phi trường nào đấy ở Anh, Anh ấy lái máy bay oanh tạc kiểu B17

- Tên anh ấy là gì có lẽ tôi biết
- Beau, Beau Palmer, và cô nói tên phi đoàn
- Rất tiếc tôi chưa hề gặp anh ấy.

Cả tuần lễ Mary tỏ ra trầm lặng dùng hết thì giờ ngắm ảnh của Beau. Trong số các cô Mary chắc chắn là người cô đơn nhất vì chỉ mình cô có chồng ở xa. Không có cô nào có bồ trừ Eden nếu Hamilton Steele có thể coi là bồ của cô

Cửa buồng tắm mở ra ánh sáng ủa vào khoang. Hình dáng cân đối cao ráo của Eden hiện ra ở cửa cô đứng im trong bóng tối của khoang nhà

- Sao vậy nè? ai tắt đèn vậy? Cô hỏi
- làm ơn nói nhỏ một chút, mau mau đóng cửa lại Marty gắt

Eden đóng cửa buồng tắm và Chicago soi đèn pin để cô có thể đến nhập hội với bọn họ, mặt cô đã rửa sạch phấn son, mái tóc đỏ được che kín bởi chiếc khăn vấn quanh đầu, cô chỉ mặc cái áo choàng xa tanh bóng loáng và trông thật tuyệt

-Ồ tại sao không ai cho tôi hay là có khách đến chơi? Eden mỉm cười nói và ngồi bệt xuống sàn, dựa lưng vào thành giường. Họ giới thiệu với nhau và xin lỗi vì đã hết bánh và côca, Lại kể chuyện và Eden hỏi Colin

- Anh đã qua Anh?
- Vâng
- Tôi rất mê London, cô lấy ra ở hộp một điều thuốc lá và cả ba cậu đều hấp tấp đưa cây quẹt cho cô

Art Grimsly thắng cuộc, quẹt lửa lên và hỏi

- Cô đã ở đấy rồi à?

Eden cúi xuống châm điều thuốc rồi ngồi thẳng lên phả khói ra một bên

- Hàng chục lần, lâu rồi, dĩ nhiên. Lần chót là sau khi tôi suýt bỏ trốn đi cùng Nicky, người tài xế của gia đình tôi. Tôi thường đến một hộp đêm xịn, là một tiệm rượu nhộn lăm ở bờ sông Thames. Nó có cái tên là Lợn lòi và chó săn hay gần như thế. Anh có biết cái tiệm rượu đó không?

- Có phải cái tiệm có cái đầu lợn lòi nhồm rơm treo sau quầy với cái răng lạnh to tướng?

Eden gật đầu

- Tôi nghĩ rằng hồi đó đơn giản chỉ có tên là Tiệm đầu lợn lòi

- Anh đã từng đến đó à? chuyện lạ lùng chưa. tôi từng đến đó mỗi đêm

- Hồi đó? Marty để ý đến câu nói của Colin dùng thì quá khứ?

- Cả khu phố đó đã bị quân đức đánh bom sập hết

Cả khoảng im lặng. Eden cố nín khoảng rung mình vì ớn lạnh ở xương sống, Chiến tranh đột nhiên trở thành một thực tế phũ phàng, bên ngoài những hàng tit lớn trên báo, những cuốn phim thời sự cô có nhiều ký ức liên quan đến cái tiệm rượu ở Anh. Chợt nghe nó không còn nữa cả khu phố bị phá huỷ không bao giờ trở lại thậm được chỉ còn những hình ảnh trong óc cuối cùng sẽ phai mờ là một chuyện khiến cô hết hăng. Chiến tranh đã huỷ diệt con người địa điểm và cảm xúc

Conlin nhìn đồng hồ đeo tay

- Khuya rồi, cậu liếc các bạn, chúng ta phải về thôi

- Phải trước khi họ kiểm tra các giường và khám phá ra sự vắng mặt của chúng ta

Marty đứng dậy

- để tôi thám thính trước đã

Họ che đèn pin và Marty mở cửa thò đầu ra ngoài. Bầu trời đầy sao, hàng ngàn chấm sáng lấp lánh trên nền nhung xanh. Im lặng bao trùm các dãy trại lính, cô dòm lên dòm xuống dãy nhà đối diện. chỉ còn ánh sáng vàng khè ở các cửa sổ. Không có cử động

Marty ra hiệu cho các chàng trai bước tới gần cô ở cửa. Họ dón rón đi tới và lần lượt dòm ra ngoài. từng người một lách qua khe cửa ra ngoài trời tối, thụp xuống liền và bò theo chân tường, Colin ra chót, Marty có cảm giác cậu ta nhìn cô trước khi lách ra cửa

- Hãy cẩn thận, cô dặn dò

- Chúng tôi sẽ cẩn thận, Hôm nào chúng tôi sang chơi nữa nếu các cô cho phép

Các bạn của cậu thì thảo hối thúc cậu

- Được rồi, Marty đẩy cậu ta ra cửa rồi vào ngồi cùng các bạn, rồi tò mò nhìn Eden,- chị nói thiệt đấy chứ về chuyện bỏ trốn đi cùng người tài xế?

- Bất hạnh thay đó là chuyện có thật, lúc đó tôi đang ở trong giai đoạn mà cha tôi gọi là giai đoạn hạ cấp của tôi. Cô rõ ràng tự chế nhạo mình, điều đó khiến các cô khác mỉm cười cùng cô, May thay tôi đã nhận ra tôi chỉ muốn dùng anh ta để chống đối sự giàu có. Suy cho cùng tôi không muốn bỏ chương mục mua đồ ở Saks của cha mẹ tôi mở sẵn cho tôi...nên tôi đã đổi ý không chốn với anh ta nữa

- Chuyện gì đã xảy ra sau đó? Aggie hỏi
- Cha tôi biết chuyện và đuổi anh ta
- Chị có thể sắt đá đến thế à? Marty tức tối hỏi? Để chi một người đàn ông mất cả cô vợ sắp cưới và việc làm?

Eden nhún vai

- Dầu sao sau đó cha tôi đã gửi tôi qua châu Âu
- Một mình? Chicago hỏi
- Phải một mình
- Tôi lấy làm lạ là ông tin cậy ở chị. Marty nói
- Chúng tôi bay qua London trước hết, Eden bắt đầu nói
- Khoan đã, chị vừa nói chị đi một mình? Marty chặn lại, chúng tôi là ai?
- Cô người làm và cô thư ký của tôi, dĩ nhiên. Eden nói như một chuyện bình thường và hiển nhiên không phải hỏi. Chỉ một giây sau Eden mới nhận ra câu trả lời của cô kênh kiệu như thế nào
- Trước đây tôi luôn luôn đi du lịch có cả đoàn hầu hạ đi theo...cho đến khi tôi đến đây. Tôi đã không bắt được các chị hầu hạ tôi. Cô cười sặc sụa vì câu nói đùa của mình
- Chẳng có gì vui để cười, Marty nói khi các cô kia cười ầm lên, Do cô ấy mà khoảng chúng ta chưa qua khỏi các cuộc thanh tra hay là các chị đã quên. Cô ta luôn luôn bỏ cái này cái nọ đâu đó và chờ đợi một người trong chúng ta đến lượm lên cho cô ta

- Các thói quen cũ khó dứt bỏ, Eden vẫn dè dặt trước sự chỉ trích của Marty, Như tôi đã nói chúng tôi bay qua London, ở đó tôi gặp Kinaldo, anh chàng bá tước người Ý đang sống ở đây. Ba ngày sau anh ta cầu hôn với tôi. lại một cuộc hứa hôn bất thành nhưng trong thời gian đó thật là vui

- CHị đã đính hôn với một bá tước thật? Aggie hỏi nữa, cô này ngán nề điển hình của người mỹ đối với tước vị

- Phải, tuy nhiên trong trường hợp này bài lật ngược, Các chị có biết không? sản nghiệp và tiền gửi nhà băng của Kinaldo bị chính phủ phát xít Ý tịch thu vì lý do nguy tạo nào đó và anh ta muốn cưới tôi để có thể sống theo kiểu của anh ta đã quen sống

- Anh ta bạo phổi đấy nhỉ? Cappy hỏi

- Tin cuối cùng tôi nhận được là anh ta sống với một bà già người Anh có tước vị, xin miễn được nói tên

Trong tuần lễ kế đó tài xế của Eden mang xe hơi đến, một chiếc xe kiểu thể thao, mui trần, sơn màu hoàng yến ghế bọc da trắng. Rủi thay họ chưa được rời khỏi trại nên chưa đi chơi được một vòng, các sinh viên sĩ quan nén sang chơi hai lần nữa và ở lại khuya hơn. Sau lần chót, Marty lão đảo về giường mệt không còn thở được

- Lần sau chị bảo anh chàng của chị đến sớm hơn một chút, một số ctrong chúng tôi muốn ngủ sớm. các cô than phiền với Marty

Khi chuông báo thức vào sáng hôm sau, Mary kéo gối bịt tai. Tưởng chừng vài phút đã qua trước khi Cap mở một mắt ra và dòm đồng hồ báo thức. Cô bật dậy và kêu lên báo động. Nhưng đã quá trễ và tất cả các cô đều ra sắp hàng chậm.

Đối với Cappy sau đó ngày ấy coi như là bỏ đi. Cô không sẵn sàng để qua môn vật lý mà cô biết chắc chắn là hỏng. Và cô không có thư khi người

ta gọi phát thư. Mẹ cô chỉ viết cho cô một lần thôi. Thật là một cảm giác cô độc khi tất cả đều có thư của nhà mà riêng mình thì có cảm nghĩ không ai nhớ đến. Nhưng cô không để lộ ra ngoài và không ai biết, trừ Eden. Hai cô đứng riêng một góc và lặng lẽ hút thuốc, nghe các cô kia đọc to từng đoạn cho nhau nghe

Khi cô bay lên trời cũng âm ỉ như vậy, Hoặc là cô dùng đến bánh lái hơi quá lỗ trong khi bay vút lên hoặc dùng đến quá ít. Khi động cơ muốn tắt cô không kéo ga kịp. Huấn luyện viên của cô, Rix Sievers luôn mồm chỉ trích cô, ông ta không một lần to tiếng nhưng giọng nói của ông ta bất mãn và cũng khó chịu không kém. Khi ông ta rút ngắn giờ may và ra lệnh cho Cappy đáp xuống. Cappy biết rằng ông ta hết chịu nổi sự hạn chế của cô. Hoàn toàn chán nản cô cho máy bay về nhà để máy bay

Sau khi tắt máy và chong chóng đã chạy chậm dần rồi đứng hẳn. Cappy cố kéo dài việc kiểm tra lại trước khi rời máy bay vì sợ phải đối diện với huấn luyện viên

Khi ông ta đứng lên cánh máy bay đến buồng lái của cô, Cappy không chờ cho ông ta nói trước cô đã lái tồi tệ như thế nào

- Tôi không biết hôm nay tôi như thế nào. Bình thường tôi có thể lái tốt hơn

- Tôi biết cô có thể Hawayrd, Và cô sẽ phải làm vậy bắt đầu ngay bây giờ

- Ngay lúc này, ông nhấn mạnh

Cô ngẩng lên nhìn thẳng vào ông ta, không tin được vào hàm ý của câu nói

- Bay một mình

Ánh mắt tươi cười của ông hiện rõ cô đã đoán đúng. Về mặt đỉnh đặc của cô thường để che giấu những điểm yếu của cô bỗng tan rã hết

- Cô có thể bay một mình, ông nháy mắt và vỗ vào thân máy bay- Hoàn toàn của cô đấy

Cô tự động toét miệng cười và đưa tay lên chào theo kiểu nhà binh

- Vâng thưa ông, xin tuân lệnh

Mấy giây sau cô lái máy bay cánh thấp thon thả trên bầu trời, Máu trong huyết quản của cô đập dồn dập theo tiếng nổ của động cơ, trong khi gió thổi lộng qua buồng máy mũi trần. Một mình trên không với các cụm mây, Cappy cảm thấy khoan khoái như sống trong một giấc mơ. Bàn đạp lái bên phải ấn xuống hết cần bay kéo hết về đằng sau và đưa về bên phải chiếc PT19 bay theo một góc độ dựng đứng. Lên đến trên cùng hai cánh nặng trĩch vì động cơ gần tắt. Cappy từ từ bay chậm lại và hạ dần mũi bay xuống và rồi máy bay lướt đi không chút cố gắng trong không trung. Bay vút lên thẳng đứng làm vòng số 8 bay một chút thông thả. Bay vút lên và đâm bổ xuống thành một vòng duyên dáng như chiếc là bay vèo trong gió. Ngồi trong buồng lái của chiếc máy bay huấn luyện cô chỉ có một mình, hoàn toàn một mình với gió và ánh nắng lùa vào mặt cô khi cô tiếp xúc với bầu trời. Một mình nhưng thích thú không cô đơn chút nào, có sự thân mật giữa cô và chiếc máy bay, cô chỉ khẽ cử động chân tay là nó phản ứng lại ngay, có một niềm hân hoan không thể giải thích được chỉ có sự cảm nhận

Khi thấy lại các phi đạo ở sân bay Avenger, Cappy thở dài và bay vào khuôn khổ, Hai bàn tay cô ở cần bay dịn ướt và cô chiu tay cô vào ống quần của mình. cái túi chỉ gió làm thành một góc với phi đạo nói lên đang có gió ngang. Phi đạo ở sân bay này khi làm ra hình nhưng không để ý đến hướng gió chính. Ít khi cất cánh hay đáp xuống ngay gió mà luôn luôn chéo thành một góc như lúc này. Khi bay sà xuống lần chót Cappy hơi xoay máy bay về phía gió một chút để thân máy bay được giữ thẳng theo chiều phi đạo.

Cô chăm chú nhìn quanh đề phòng có ngọn gió xoáy xuất hiện có thể làm lật mũi cánh bay. Hai bánh xe chạm đất và lăn êm ái trên mặt phi đạo trong khi đuôi hạ dần xuống và bánh xe dưới đuôi chạm xuống đất. Cô đáp xuống đúng sách vở

Rex còn chờ cô ở nhà để máy bay- Mặt đầy vết hoe, ông đang cười toét ra tận mang tai. Gần như không nén được phần khởi Cappy bước ra từ buồng lái, lắc mái tóc màu sẫm trong gió cô sải bước về phía người huấn luyện viên mặt mày hơn hớn với thành tích của mình

- Tôi đã làm được

Cô dừng lại trước mặt ông cả thân hình vươn lên trông chờ sự tiếp xúc

- Chắc chắn là cô làm được. Thành thật khen ngợi cô. Ông cầm bàn tay cô siết chặt, cô là phi công giỏi nhất có khả năng bẩm sinh mà tôi từng gặp. Thịnh thoảng cô cố gắng nhiều quá nhưng cô sẽ là số giỏi nhất

- Cảm ơn ông

Mắt cô cay xè, trong lúc này cô chẳng thấy gì cả. Cô nghẹo đầu qua một bên và cúi gằm xuống, nhấp nháy đôi mắt để hết mờ, cô đau khổ vì không có ai để chia sẻ niềm tự hào của mình. Mẹ cô sẽ không hiểu còn cha cô thì không thêm quan tâm. Nhưng nếu cô là con trai thì giờ này ông ắt hẳn tự hào không công bằng chút nào

Ngẩng đầu lên Cappy ngượng mím cười một nụ cười xa vắng. mặt người huấn luyện viên thoáng ngạc nhiên. Nhưng Cappy khép kín lại khi có ai thấy quá nhiều trong lòng cô hoặc đến quá gần cô

Cũng trong chiều đấy, Mary được bay một mình. Khi các cô kia biết vậy họ kéo hai cô đến hồ cầu nguyện và làm lễ rửa tội bằng nước

- cố lượm một đồng tiền, một cô kêu to khi Cappy lộn xuống nước

Theo tục lệ đồng tiền được thả xuống hồ để lấy hên và có thể được lấy lên bởi những người đã dành được đặc quyền được nhúng nước. Cô nổi lên hé miệng ra và hít vào khí trời lạnh buốt. Mở tay ra cô thấy một đồng xu trong bàn tay đầy bùn, Rùng mình cô chèo lên với sự giúp đỡ của Eden, người đã xô cô xuống nước

Rồi đến phiên Mary, trong thư gửi cho chồng tối đó cô kể: Họ muốn liệng cả hai cái gối của em với em nhưng Marty vớt kịp lên khi chưa thấm nước. Em đã lượm được một đồng mười xu và một đồng xu của Anh, có lẽ do khoá sinh người Anh đã liệng xuống trước khi mất khoá. Nó làm em có ngay cảm nghĩ chia sẻ cảm xúc này với anh anh yêu ạ. Em cất giữ đồng xu ấy để lấy hên, cho anh và cả cho em

Ngày mai cuối cùng chúng em cũng được phép ra phố> Lâu nay họ nhốt tụi em ở trại, em cần mua một số thứ và mong tìm được một vài món kỷ vật của xứ texas để gửi về nhà

Em thiếu anh anh Beau ạ

Em yêu anh với tất cả tấm lòng

Mary Lynn.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trung tâm thị trấn Sweetwater Texas chỉ có mấy dãy phố. Các nữ khoá sinh đi đầy các trung tâm buôn bán của thị trấn này, đi từng nhóm ở từng khoảng với nhau

- Cầu trời ở thị trấn này có tiệm làm tóc. Eden lẩm bẩm khi cùng năm cô bạn bước ra khỏi chiếc xe hơi màu vàng tươi và đi xuống phố

- Đẹp tiệm uốn tóc đi, Marty nói nếu chị ước cái gì thì ước đáng giá hơn đi

- Như cái gì? Một cốc rượu vang chẳng

- Đây có thể là xứ không bán rượu nhưng có thể cá là thế nào cũng có một quán bán rượu lậu nếu chúng ta biết chỗ để hỏi, Colin đã nói bóng gió với tôi như thế

- Tôi muốn vào đây. Mary chỉ vào một cửa hiệu nhỏ và các cô kia vào theo, Các chị khỏi phải đi theo tôi nếu không muốn

- Có lẽ người bán hàng có thể chỉ cho tôi một chỗ làm tóc được

Cả sáu cô ulla vào tiệm, chi nhau ra các hành lang để xem hàng, Ngoài đường phố một chiếc xe tải lớn vừa đậu xuống góc phố. Đằng sau xe tải là những moóc rơ có gắn những băng dài dùng để chở người. Trong khi người trên băng tụt xuống Marty nhận ra người sinh viên sĩ quan cao lớn có mái tóc màu vàng cát

- Colin ra phố, Marty hát hàm ra hiệu cho Cappy chú ý đến tốp sinh viên sĩ quan đang đi đến

Colin đi giữa tốp đang cười nói ầm ĩ ở ngang cửa tiệm hai bàn tay đút vào túi quần. Marty gõ vào cửa kính giữa họ và vẫy tay. Tính cô bốc lên không bao giờ nghĩ là cử chỉ của cô có thể là quá chớn. Cô luôn cho là phi lý khi chờ đàn ông biểu lộ trước

Thấy cô Colin toét miệng cười ra ngay, Anh ta dừng lại và thụt phía sau mấy bước trong khi cả tốp vẫn đi ngang qua. Có tiếng cãi nhau chí choé nhưng Marty không nghe thấy. Colin tách khỏi tốp và đi vào cửa tiệm

Cái chuông trên cửa tiệm kêu lenh keng thì anh ta bước vào, Marty quay lại để chờ đón anh nhưng trước khi đi về phía cô anh đã bị cô chủ tiệm chặn lại

- Colin tôi đang hy vọng là anh ghé vào tiệm, Tiếng cô reo lên thích thú, giọng mũi cổ tình nghe ngọt sớt. Colin vội vàng làm mặt vui vẻ và toét miệng cười

- Chào cô Sally anh nói nhưng mắt vẫn nhìn về phía Marty, có vẻ bức vì bị chặn lại, Marty nhướn mày tỏ vẻ tức cười khi anh ta bị khó xử

- Má tôi muốn mời anh đến ăn cơm tối nay, Ở nhà có làm kem và mời một số bạn bè đến ăn tối. Tôi à mà má tôi biết anh thích ăn kem lắm nên đã dặn tôi thế nào cũng phải mời anh nếu gặp anh hôm nay

- Mẹ cô thật có ý tứ nhưng rùi thay một số trong bọn tôi đã có dự định khác trong tối nay

-Ồ cô gái tỏ ra thất vọng nào nề, Vậy anh đến ăn tối chủ nhật sau lễ ở nhà thờ như thường lệ chứ phải không?

Dĩ nhiên là tôi sẽ đến, anh gật đầu đồng ý với vẻ lễ độ nhưng xa cách để cho cô khỏi tỏ ra thận mật quá đáng. Có tuần nào tôi bỏ qua được tài nấu nướng của mẹ cô phải không nào?

- Phải nhưng câu giải thích của anh ta không đúng như cô mong muốn được nghe, Nếu tối nay anh tôi đổi ý xin anh cứ đến chúng tôi rất mong

- Cảm ơn cô

Một giây lát ngượng ngịu cô bán hàng chờ Colin nói thêm một câu gì để tiếp tục cuộc nói chuyện nhưng anh ta ngậm thinh chỉ nhìn cô với vẻ chờ đợi. Mary bước tới máy thu tiền cho cô bán hàng một cái cớ để bước đi, Colin nhìn cô ta một lát với vẻ mặt vui vui và bước về phía Marty. Ở quầy Mary đang hỏi

- Cô có cái hộp để tôi bỏ cái này gửi qua bưu điện không?

Trong ánh mắt của anh ta có một tia sáng hấp dẫn khi Colin dừng lại trước mặt Marty

- Rốt cuộc chúng ta gặp nhau giữa ánh sáng ban ngày, anh ta dịu dàng nói, không có chỗ nào tối như dưới ánh sáng đèn pin

- Không còn phải cố nhìn các chỗ tối, Marty nói theo anh ta nhưng cô nhìn thấy cô bán hàng đang nhìn cô với ánh mắt ganh tị, Rõ ràng Salli coi Colin là của cô ta và Marty đang giành anh ta

- Ánh sáng ban ngày càng tôn lên vẻ đẹp của cô, anh ta mỉm cười

- Nịnh đầm Colin, coi chừng làm tôi tin đấy

- Vì lẽ đây là chuyển ra phố đầu tiên của các cô, anh nói day qua cho tất cả các cô đều nghe thấy, các cô nên có người đi theo để hướng dẫn các cô đi xem phố

- Rất tiếc tôi đã hỏi tên được bà làm tóc, nếu may mắn tôi có thể nhờ bà ta làm giùm móng tay, Eden là người đầu tiên khước từ đề nghị của anh ta

Mary cũng xin lỗi vì lấy cớ còn phải mua nhiều thứ, Aggie và Chicago cũng có việc phải đi nên cuối cùng chỉ có Marty và Cappy nhận lời. Bị yêu cầu quá nên Eden cũng nhận lời sẽ đến với họ sau tại khách sạn: Mũ xanh

- Nó nằm ở đâu? cô hỏi

- Cô không thể nhầm nó, trong thị trấn này chỉ có một cái khách sạn.

Với Cappy một bên và Marty một bên Colin phăm phăm đi ra khỏi tiệm trong khi cái chuông nhỏ kêu leng keng vui vẻ, Họ đi xem phố và chốc chốc dừng lại vì gặp nhiều nam sinh viên sĩ quan và nữ khoá sinh trên đường. Vài ba người nhập bọn với họ, đi qua vài dãy phố và tách ra đi riêng

Các cửa hàng tấp nập buôn bán xung quanh quảng trường trước toà án. Sweetwater là quận lỵ của quận Colan. Một khi đã đi qua quanh quảng trường họ dừng lại trước câu lạc bộ USO nhưng Marty và Cappy không được phép vào. Cả ba cùng đi, lần này đi đến các khu nhà nhiều hơn. Sau khi Colin đã chỉ cho hai cô sáu cái nhà thờ trong thị trấn, Marty đề nghị để dành bốn cái cho lần sau. Anh ta đưa hai cô đến công viên của thị trấn ở ranh giới phía bắc trên bờ hồ Seetwater. Anh ta bảo rằng các cô sẽ mơ đến cái hồ nhân tạo này khi trời nóng đến 35 độ, từ tháng tư đến tháng chín. Đến chỗ các bụi dậm lẩn ra công viên anh ta kể cho hai cô nghe chuyện hẹn với người bán rượu lậu ở đây, đó là một bà già nghèo khổ

Mặt trời sắp lặn ở chân trời nhuộm hồng cả không gian khi họ đến khách sạn Mũ xanh. Một sinh viên sĩ quan đã mượn sẵn một phòng đôi ở khách sạn, ở đó tất cả có thể đến tụ họp với nhau

Có tin truyền đi là sẽ có một cuộc liên hoan. Một lát sau các sinh viên sĩ quan và các nữ khoá sinh nườm nượp kéo đến ra vào hai căn phòng và tràn ra cả hành lang. Khói thuốc dày đặc trong không khí và tiếng chai côca mở

lanh canh. Một viên sĩ quan sinh viên ở trại Colin đến với một chai nước gì trong vắt giấu trong áo vét. Anh ta lấy nó ra và giương lên giữa những tiếng vỗ tay hoan hô của những người biết chai nước đó là rượu lậu. trong khi chai rượu được truyền tay quanh phòng để pha thêm côca, anh ta kể chuyện gặp gỡ kỳ lạ ở bụi dậm với bà già bán rượu lậu

Có đến tám, chín người cùng ngồi trên chiếc giường ở giữa phòng, trong phòng không có chỗ nào khác để ngồi. Một số khác ngồi xếp bằng hay co gối trên sàn, còn bao nhiêu đứng dựa vào tường. Không có đường nào đi nên ai di chuyển phải bước qua người khác, Họ giành nhau ngồi lên nệm giường mỗi khi có chỗ trống. hễ đứng lên khỏi giường là mất chỗ luôn và chốc chốc lại tranh giành nhau điền vào chỗ trống

Tiếng ồn ào nhộn nhịp và cười đùa trong phòng ngập khói, Marty là một trong những kẻ may mắn ngồi trên giường cô ngồi cuộn tròn là dựa lưng vào thành giường, cái gối đã biến mất từ lâu được dùng đầu đó làm nệm ngồi trên sàn nhà. Colin ngồi một chỗ hẹp bên cạnh cô hai gối co lên

Marty moi thuốc lá ra nhưng hết không còn gói nào

- Mẹ kiếp, cô vo cái bao không với vẻ tức tối và chán nản, trước đây tôi chưa từng hút thuốc nhiều như thế này kể từ khi đến đây, Cô bảo Colin. Mẹ tôi ắt ngất xỉu khi thấy tôi hút nhiều như vậy< bà rất bảo thủ như người miền Trung Tây. Theo bà con gái đoàng hoàng không hút thuốc. Dĩ nhiên theo bà con gái đoàng hoàng không làm nhiều chuyện khác nữa

- cha mẹ nào cũng thế, họ muốn mình nghĩ rằng họ không bao giờ làm những điều gì không đúng đắn, anh ta moi túi áo lấy ra một điếu thuốc vẫn lấy có hai đầu xoắn lại, ừng hút cái này chung với tôi không?

- Có

Marty nhìn anh ta ngậm điếu thuốc thô thiển trên môi, mắt cô nán lại một chút trên khoé miệng mạnh bạo của anh ta. Họ ngồi sát nhau, thân hình cò

sát vào nhau, lưng và vai áp sát vào vế của anh ta, trong khi tay cô bó gối, kéo chân lên tựa cằm vào đầu gối, Cả hai không ai muốn ngồi lấn ra chỗ khác, thà ngồi gần để chạm vào nhau

Tính thẳng thắn nên cô nhìn nhận ý nghĩ của mình đang đi theo chiều hướng khác, không dính dáng gì đến rượu mạnh pha côca mà cô uống. Sự đam mê thường tình của cô khi ngồi sát vào thân thể đàn ông quyến rũ. Cha cô là bác sĩ nên nói thẳng với cô về vấn đề tình dục và cô luôn luôn coi các nhu cầu sinh lý là bình thường, Nếu cô ưa và kính trọng một chàng nào đó cô không nghĩ đến việc từ chối không cho anh ta. Miễn là cả hai đồng ý đề phòng có thai, cô thấy họ không có lý do gì họ không làm tình với nhau để thoả mãn nhu cầu sinh lý tự nhiên. Cho nên sau khi đã thưởng thức sự có mặt của Colin bên cạnh cô gần như cả ngày, cô thấy rất hợp lý với ý nghĩ tối nay cô có nằm trong vòng tay của anh ta hay không

Sau khi châm điều thuốc Colin hít một hơi mạnh và ngậm khói lại rồi chuyển điều thuốc cho Marty. Cô cười tí khi hít hơi thuốc, Cô nhớ một bộ phim cũ mà cô đã xem 1 lần, cảnh này giống như một cảnh lãng mạn trong phim

Khói thuốc có mùi ngọt lim xông lên mũi, làm Marty ngửa đầu lên cau mày nhìn điều thuốc

- Thuốc gì đây?

Cần sa

Cặp mắt của anh ta nhìn cô dò xét anh ta nói tiếp

- Một anh chàng cao bồi ở trại nuôi bò vùng ngoại ô cho tôi đấy, nó làm cho ta có cảm giác như đang thư giãn thoải mái, Cái này làm cho ta hết căng thẳng trong những đêm trước hôm thi lái

- Thế à? Ngoài mùi vị hăng hắc Marty không thấy ảnh hưởng an thần nào cả

- Cái mẹo để giữ khói lại trong phổi và thở ra từ từ. Colin cầm lấy điều thuốc ở tay cô và biểu diễn cách hút

Marty thử lại lần nữa, cô nhắm mắt vì mùi vị của nó, Cô phạm sai lầm là cô thử nuốt khói nên bị sặc rồi ho dữ dội trong khi cô lấy tay xoa đi để hít khí trời vào. Colin vẫn cười và khấn khoản bảo cô thử nữa. Rốt cuộc hít hơi chót của điều thuốc cháy gần hết suýt bỏng tay thì Marty hút được đúng cách

Marty ngồi yên và soát lại cảm giác của bản thân. Ngoài một cảm giác lâng lâng cô không thấy một cảm giác nào khác- Anh bảo nó làm bằng gì? Bằng cần sa hả Colin

- Phải đó là một thứ lá dại mọc quanh đây, Anh ta nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng và xanh lục khác thường của cô

Buổi liên hoan không bao lâu bắt đầu tàn. Họ ra về từng tốp ba bốn người riêng rẽ một số đỡ bạn ngà ngà say. Cappy dừng lại cạnh giường nơi Marty và Conlin đang chia nhau hút một điều thuốc vẫn lấy

- Chúng tôi ra về bây giờ. Chị có về với chúng tôi không Marty? Cô thúc bạn đứng dậy

Marty khoát tay bảo

- Tôi sẽ về sau

Cappy day lại các cô kia và nhún vai, Cappy, Mary, Eden cùng nhau đi ra cửa hành lang. Ở phòng kế bên chỉ còn lại 3, 4 người. Colin ngồi dựa lưng, ngửa đầu lên thành giường. Anh ta đưa điều thuốc cho Marty và cô hít một hơi thật mạnh không để ý gì đến các cô bạn đang ra về

- Hút thế này không vệ sinh lắm

Cô đưa lại điều mới vừa ngậm ở môi cho anh ta và nhìn anh ta đưa lên miệng

- Hôn nhau cũng vậy, Anh ta nói

Cô cười khúc khích

- Bây giờ tôi mới biết cái này có mục đích gì, Anh đã cố làm cho đầu óc tôi lú lẫn để lợi dụng tôi

- Cô đoán trúng phóc, Anh ta thú nhận với vẻ mặt ăn nằm đúng điệu nhưng ánh mắt sáng lên vẻ tinh quái. Thật là uổng khi mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp

Marty quay qua anh

- Bộ anh thực sự tin rằng dùng các chiến thuật như vậy với tôi hay sao?

- Cô thẳng thắn quá, tôi không biết phải đối xử với cô như thế nào? Colin rầu rĩ nói

- Một điều chắc chắn tôi không phải Sally đeo theo đàn ông

- Tôi đoán như thế, tôi không thích trở thành chồng của người đàn bà nào cả, đó là cái mà cô Sally trong thị trấn này muốn tìm kiếm. Vài cậu trong khoá học của tôi muốn có vợ để cho họ cái bầu và đảm bảo dòng họ của họ còn mãi trước khi bay vào đất địch

- Còn anh thì không muốn hôn nhân và tất cả những thứ kèm theo

Marty quan sát kỹ khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta, đầu anh ta cũng như đầu cô đang ngả trên thành giường. Dưới mái tóc màu cát ấy một cái mũi dài quý phái. một cái cằm hơi thụt là nét nổi bật của anh ta

- Với cô, Marty - tôi không có nghĩ là làm bộ thích

- Khi tôi ở trường đại học có những cô làm chuyện đấy luôn luôn như tìm cách thuyết phục mình đang yêu dữ dội> Làm như họ cần có sự biện minh ấy để khỏi có cảm nghĩ là trái đạo đức. Còn với tôi nếu tôi thích anh chàng ấy và chúng tôi tôn trọng nhau là đủ

Marty đã không bao giờ than thở là đã không còn trinh và không bao giờ than khóc về người đàn ông đã phá trinh cô, đối với cô chuyện đó không có gì sai trái và cũng không bất thường, Dầu sao anh trai cô cũng không giữ lối sống độc thân. Hễ có dịp đi với cô gái nào là David làm ngay, Nhu cầu sinh lý của cô có khác gì anh cô, nếu anh cô làm được thì cô cũng làm được dẫu rằng cô có chọn lọc hơn. Cô tiếc cho David khi anh ta bạ ai làm ấy, vì tự mình khám phá ra việc làm tình với một con người thích hơn làm tình với một thân xác nhiều, Cô quay ra nhìn vào mắt Colin

- Colin, tôi rất kính trọng anh

Anh ta bất động vì không biết cô dùng chữ như vậy có cố tình hay không. Cô thương hại anh bối rối và cười lên một tiếng, cô chồm qua hôn lên môi anh. Anh luồn mấy ngón tay vào trong tóc cô để đỡ đầu cô và áp môi cô lâu hơn vào miệng anh

- Gần tới giờ giới nghiêm rồi, anh ta thì thầm với cô như than vãn, chúng ta không còn nhiều thì giờ để đi về trại

- Hừm, cô thốt lên trong khi cắn nựng vào má anh, nếu chúng ta về trễ thì phiền lắm

Colin biết đang bị cô chọc, Khi cô tụt xuống giường anh ngồi lại. Không biết chặn chặn cửa động kế tiếp của cô làm gì. Tất cả mọi người đều ra về trừ hai sinh viên đang to tiếng với nhau về ưu điểm của một loại máy bay. sải bước cặp đùi dài như một lực sĩ, Marty băng qua phòng đến đóng cửa thông lại, Cô cũng đóng và khoá cánh cửa ra ngoài hành lang rồi quay lại

đối diện với anh mỉm cười rã rượi đầy ngụ ý, Colin có cảm tưởng cô là một con sư tử cái đường bước đi đường vẽ, toàn thân bóng nảy và chứa đầy sức mạnh

- Mặt khác bỏ trống cái giường này thì thật là uổng phí, cô nói

Anh ta cũng mỉm cười

- Uổng lắm

Vài giây sau trong bóng tối cô đến với anh, thân hình loã lồ của cô với cặp đùi dài trượt bên thân hình anh, Colin công nhận cô là một con người hiếm có. Bạo dạn và cương quyết. Marty chắc chắn cô muốn gì. Trong khi thân thể của họ tìm nhau đến sự say đắm. Colin không để ý rằng người đàn ông nào không ngán sợ tính xông xáo của cô làm hiếm có.

Mary ngồi trên giường trong nhà, Dựa lưng vào các gối và tập giấy viết thư đặt trên đùi. Cô mới viết được vồn vẹn có hai câu cho Beau tối nay. Cô đọc lại lá thư lần chót của anh hình như nghe cả giọng nói của anh qua các dòng thư. Nỗi đau đớn vì cô đơn trong lòng cô càng mạnh hơn. Tối nay là tối đầu tiên cô giao thiệp với nhiều đàn ông khác từ khi Beau đi. Cô đã cười và nói chuyện, bằng lòng vì được họ chú ý, luôn nghĩ rằng mình an toàn với chiếc nhẫn đeo ở ngón tay

Khi cô thử kể chuyện đó với Beau ngồi bút của cô chờn vờn trên tờ giấy không ghi được chữ nào. Chuyện đó hoàn toàn vô tư nhưng cô có cảm nghĩ phản bội chồng và đã vui thú với những người đàn ông khác trong một buổi tối. Cô đã vui thích và sau buổi tối đó cô cảm thấy trong lòng trống trải và cô đơn

Cô nghe tiếng xào xạc bên ngoài khoang, Cửa mở ra nhanh và Marty phóng vào vừa cười vừa thở gấp vì đã chạy. Mắt cô sáng lên và cả thân hình rung động

- Chị là con quý may mắn, Cappy lắc đầu, Chị về kịp trong đường tơ kẽ tóc

- tôi biết. Marty băng qua phòng và ngồi phịch lên giường mình thờ không ra hơi nhưng vẫn vui nhộn, chúng tôi vừa được anh chàng cao bồi giao thuốc lá cho quá giang trên thùng sau của chiếc xe Pick- up của anh ta. Cứ mỗi lần anh ta nhổ nước bọt qua cửa sổ là chúng tôi phải thụp xuống. Thật là một chuyến đi nông cuồng nhất trong đời tôi

Không hỏi bạn đi với ai nhưng mọi người im lặng đều hiểu là cô đi với Colin. Thấy vẻ mặt hài lòng của Marty, Mary càng thấy nổi cô đơn và thất vọng dâng đầy lên trong ngực. Cô biết vẻ mặt ấy vì cô nhận ra nó trước đây khi soi gương sau mỗi lần làm tình với Beau. Sự thèm muốn là một cảm nghĩ mà cô cố nén đến lúc này. Cô thèm khát được Beau sờ đến, được anh vuốt ve thân mình và áp đôi môi ấm áp của anh lên làn da cô

Cô đóng tập giấy lại và cố nén những cảm xúc đang dâng đầy lên trong mình. Bằng một lý luận không hợp lý cô đổ lỗi do buổi tối đã tiếp xúc với đàn ông khác, làm như những nhu cầu đó chẳng phải không âm ỉ dưới bề mặt đã lâu. Beau là tình nhân đầu tiên và độc nhất của cô

- ơ kìa sao chị không viết thư cho Beau tối nay? Marty để ý

Mary đỏ mặt và căng thẳng

- Tôi mệt

Nói xong cô cất tập giấy và sửa soạn đi ngủ. Marty nằm dài trên giường rã rượi như một con mèo. Cô nói

- Tôi cũng vậy

Mary không đáp chỉ chui đầu vào chăn và nằm nghiêng qua phía khác xa Marty

Sáng hôm sau nhiều nhiều nữ khoá sinh và sinh viên sĩ quan ngồi trong ghế ở các nhà thờ trong thành phố, nghe nhạc của phong cầm hay dương cầm, đầu còn nặng trĩu vì liên hoan tối hôm trước. Đa số các sinh viên sĩ quan được mời đến nhà dân để ăn tối chủ nhật nhưng ít có nữ khoá sinh nào được mời. Đa số họ tập hợp lại sau khi xem lễ nhà thờ

Một lần nữa người ta ngăn cản họ giao du với các sinh viên sĩ quan. Các giờ học và luyện tập của họ ở trại được ngăn cách rất kỹ nên ít khi họ gặp nhau. Thậm chí họ không có dịp chà trộn vào nhau ở đường bay bởi vì cánh nam giới tập bay ở một sân phụ khác ở Roseve, một thị trấn nhỏ gần đấy. Colin không còn đến thăm họ ở khoang nữ khoá sinh nữa, kể từ khi vấn đề này được tăng cường chú ý đến. Các cô kia không hiểu và Marty cũng không thể giải thích thái độ của cô về việc ít gặp Colin hơn trước. Cô và Colin từ đôi bạn thân đã trở thành một cặp tình nhân. Trong quan hệ của họ không có tình cảm lãng mạn nên khi vắng anh ta cô không hề hấn gì

Đầu tuần việc huấn luyện được đẩy mạnh đến mức tối đa. trong lớp học trên mặt đất đầu họ quay cuồng với bộ chế hoá khí hàng ngày phải học thuộc lòng và ghi chép, các cuộc thảo luận, các bài thi cùng học như bản đồ. Rồi phải ra đường bay tập với các huấn luyện viên, lúc nào cũng có hai đến ba chiếc máy bay cất cánh và thời gian bay một mình là được ưa thích nhất. Xen giữa các lớp huấn luyện là các giờ thể dục thể thao và các buổi tối ở tiếp tân toàn nói chuyện về máy bay

Một hôm sau khi ăn tối họ lê thân xác mệt mỏi đến tận xương tuỷ về khoang nhà nằm dài trên giường cố gắng trò chuyện một lúc

Chicago hỏi chung các cô trong nhóm

- Các chị có thấy món thịt bò kho tối nay có mùi kì kực không?

- Tôi chả để ý, Eden nói và lấy tay che mắt. móng tay cô đã cắt cụt và mái tóc đỏ được che bởi cái khăn quấn quanh đầu. Cô gái thượng lưu của

mấy tuần trước đã hội nhập vào nhóm- Nhưng tôi chắc là nó không được chủ trương nấu cho ngon. Không phải là món Ga- - ru

- Có chuyện gì thế? Thịt bò kho chưa đủ cho chị hay sao? Marty mệt mỏi và dễ nổi nóng không bỏ qua cơ hội để châm chích

- Phải chi đổi món là tốt hơn. Eden không để cho mình bị mắc mưu và nổi tức

- Tôi nghe nói, Chicago ngừng một chút để gây sự chú ý và chống một tay nhồm lên nói- họ bỏ muối diêm vào trong đó

Một phút im lặng mọi người tiếp nhận thông tin đó mà không tin hẳn, Eden cất tay che mắt nhìn Chicago

- Chị nói thật chứ?

- Bỏ qua đi, Cappy nói với giọng hài hước- Họ đâu cần phải làm thế cứ nhìn chúng ta thì biết, chúng ta mệt quá để còn ý định làm chuyện gì phải dùng đến sức dù ít. Nếu nằm trong tay người đàn ông tôi không biết các chị sẽ thế nào chứ tôi ngủ thiếp đi liền

Tiếng cười đồng ý cất lên từ các dãy giường nhưng không lớn quá và gắng sức quá. Mỉm cười ít dùng đến sức lực hơn.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Các cô tập trung chú ý vào việc bay, các việc khác được đẩy xuống hàng thứ yếu. Thế giới của họ là bầu trời trên căn cứ Agenver. Khi không bay lên đó thì họ cũng ngó lên trời tự động để ý đến các hướng gió và chiều cao mây che phủ bầu trời hay theo dõi các bạn khoá sinh đang tập đáp xuống, cất cánh lên trong khi chờ đến lượt mình bay

Sau một tháng họ đã quen thuộc với những chuyện xảy ra thường nhật quanh căn cứ. Khi có một chiếc xe Jeep chở ban quân xa lao về phía nhà để máy bay cũ mọi người đều biết người phân phối các phi vụ đi coi lại tốc độ gió ở máy đo. Đài kiểm soát không lưu vẫn còn đang xây cất và cái đài tạm thời đặt trên nóc nhà để máy bay kế nhà làm văn phòng không có nhiều máy móc trong cái phòng tứ giác ở lầu hai của nó

Không còn ai để ý đến lời cảnh nhắc về các thợ máy bảo trì

Khi đi kéo một chiếc máy bay trật ra ngoài phi đạo lúc đáp luôn luôn có công tác xây dựng đang tiến hành ở phi đạo và các đường chạy làm cho các cuộc đáp xuống bị trở ngại nhưng thường chỉ làm cho họ bức bối vì thói bụi đỏ bay đầy lên bám đầy phổi, đỏ mặt và mọi vật khác

Trong khi nhịp độ gấp rút ấy ít có những lúc mọi thứ đều tuyệt hảo như bầu trời xanh ngắt trải dài đến vô tận và trên mặt đất hoàn toàn yên lặng chỉ nghe tiếng chim sơn ca hót ngoài đồng cỏ

Trên trời máy bay thông thả nhào lộn thật đẹp, bay vút lên thật cao và đâm bổ xuống thành hình tròn ốc rồi lướt đi ở vị thế ngang bằng, Các phi

công chọn các đường bay thẳng để tập trung hình chữ S như rắn rời đổi góc quay để bù lại hướng gió thay đổi, Nhiều cối xay gió của các trại nuôi bò được dùng làm cột tường tượng để thực hiện các kiểu bay gọi là xoay quanh một địa điểm gồm hai vòng quay đủ 360 độ,. Các đường bay mẫu trên không luôn luôn được thực hiện không chút cố gắng gồm một loạt những đường cong và thông thả những vòng tròn, những vòng xoáy tròn ốc nối tiếp nhau một cách ung dung. Thế nhưng tất cả các đường bay mẫu ấy một ngày nào đó có thể cứu mạng họ

Tất cả những buổi tập đi lại cho nhuần nhuyễn trong sáu ngày thi lái mãn khoá. Họ đang ở cuối giai đoạn huấn luyện đầu. Từng người đã được các huấn luyện viên của họ chấm thử tài bay nhưng muốn lên giai đoạn hai tập lái máy bay BT13 mạnh hơn họ phải bay lên không với các phi công của quân đội để những người này kiểm tra tài bay của họ, Nếu không qua kì thi này họ sẽ bị loại. Không có cơ hội thứ hai, không được học lên giai đoạn sau, họ bị gạch tên

Càng gần đến lúc biết được, hoặc là họ sẵn sàng hoặc là họ sẽ không bao giờ sẵn sàng, sự căng thẳng có thể sờ thấy ở đường bay người nào cũng nôn nóng và tê liệt cảm giác, và sự lo lắng lên đến tột đỉnh khi các phi công của quân đội đến

Trong phòng chờ bay người ta hút thuốc liên tục Các khoá sinh tụ tập ở trong nói chuyện nho nhỏ mắt không ngớt liếc ra ngoài cửa sổ để theo dõi máy bay do bạn của họ đang lái đang cất cánh bay đáp xuống. Không lâu sẽ đến phiên họ nhưng cái đau khổ nhất là không biết đến bao giờ họ được gọi tên

Mấy ngón tay run rẩy khi Eden bóc gói thuốc Lucky, Cô châm điếu thuốc vụng về không tự nhiên và nôn nóng phả khói ra trong khi tiếp tục bồn chồn búng ngón tay vào nhau kêu lạnh tách

- trời đất chị có ngừng lại không? Marty gắt- nghe bức quá

- Xin lỗi

Eden không búng tay nữa nhưng tiếng búng lách tách vẫn còn trong đầu cô

Tóc cô búi gọn sau gáy, màu đỏ rực đã dịu bớt, Bộ đồ bay phình ra trong thân hình mảnh dẻ của cô biến cô thành hình thù không ra gì cả. Cô chưa hề mặc một bộ đồ không vừa đến vậy nhưng đã quen mặc nó hàng ngày nên không còn nghĩ đến nữa

Thỉnh thoảng Eden cũng kịp nhận thức là cô đã thay đổi tiêu chuẩn như trước, Cả đời cô muốn gì được nấy, của cải và đặc quyền đã cho cô được vào những trường có uy tín nhất. Tên tuổi và địa vị xã hội đã cho cô được vào trong các giới ưu tú. Tiền bạc và thế lực đã cho cô thoải mái bất cứ ý thích nào. Đây là lần đầu tiên cô phải ra sức để làm cái gì. lần đầu cô được đối xử giống như người xung quanh và cô thích điều đó

Đi đều, tập lính bị thanh tra kiểu nhà binh là những thứ đáng chán. Cô vẫn cho là phi lý khi bị trừ điểm khi rác vẫn còn trong thùng rác. Chứ cô lẽ ra phải bỏ rác vào chỗ nào? Thế nhưng sự đối xử với nhau như bạn bè, sự gần gũi chia sẻ ước muốn với các bạn cùng khoang bù đắp lại sự hy sinh những tiện nghi khổ nhọc mà cô đã phải chịu

Cô cố gắng lắm mới đạt được mức đó cho nên cô đánh giá cao sự đấu tranh của các khoá sinh khác phải trải qua. Eden biết mình là phi công giỏi. vậy nhưng trong khi cô tin tưởng vào khả năng của mình cô muốn trải qua kỳ thi lái máy bay này quá chứng đến nỗi thân hình cô là cả bó dây thần kinh căng thẳng> Lần đầu trong đời không có cái gì có nhiều ý nghĩa đối với cô đến vậy

Cách đó mấy phút cô đã nhìn Mary đi ra khỏi phòng sau lưng một sĩ quan quân đội, mặt cô tái bệch và bơ phờ. Hai gò má của cô gái nhỏ thó không hồng hào như thường ngày và hai mắt cô đầy vẻ lo sợ. Eden ganh tị khi

nhìn vào hai cái gối mà Mary ôm vào ngực như hai lá chắn. Số 37 cất cánh kìa, Chicago nói khẽ giọng căng thẳng- Có phải Mary lái chiếc đó không?

- Phải, Cappy nói

Cappy là người độc nhất không bị sức ép đè nặng lên tất cả các cô. Cô phì phà thuốc về bình tĩnh và thản nhiên. Eden cười thầm khi thấy gạt tàn có một điếu thuốc còn cháy. Cappy không điềm tĩnh như đã tỏ ra vậy

Sáng sớm hôm đó tất cả đi ra hồ nước và đã liệng một đồng tiền xuống hồ và ước một điều trong chuyến bay kiểm tra.

Tên của Eden được gọi lên

- Van Valkenburg

Eden day đầu lại, tim tụt xuống dạ dày hai chân bủn rủn. Tay run run cô dụi tắt điếu thuốc và đứng bật dậy bọc dù đập vào chân

Người sĩ quan đứng của tìm người ông vừa đọc tên, mắt ông dừng lại nơi cô nhìn đầu đến chân một cách ngạo nghễ và lạnh lùng. Phải tốn bao nhiêu mới mua chuộc được ông ta. Tiền bạc, quyền thế uy tín tất cả những thứ giúp cho Eden có một cuộc sống êm đềm không có giá trị trong tình huống này. Đó là ý nghĩ khó chịu đối với một sĩ quan muốn gì được nấy bằng cách này hay cách khác

đầu gối cao không tự nhiên cô biết mình rất tức cười khi đi ngang qua căn phòng. tất cả sự duyên dáng trong điệu bộ như bà hoàng của cô trông ngượng nghịu và lỗ bịch trong bộ đồ bay thùng thình quá cỡ. Bước đi của cặp đùi dài trông như hươu cao cổ, cái cười mỉm của người sĩ quan cũng dễ hiểu khi cô dừng lại trước mặt ông ta

- Tôi là Eden Van Valkenburg, cô nói

Khi đi theo ông ta ra đường bay cả người cô là một bó dây thần kinh căng thẳng, Trong khi đi kiểm tra máy bay phân phối cho cô, Eden biết cô sẽ phạm một sai lầm ngu si nào đó. Tất cả các câu hỏi của ông ta nghe có vẻ hậu ý và xảo quyệt trong khi tất cả các câu trả lời của cô nghe không chắc chắn ngay cả khi cô tin chắc vào chúng, phải chăng ông ta cố tình giăng bẫy cô hay cô chỉ tưởng tượng

Ngồi trong buồng lái đằng trước Eden lau đi lau lại hai bàn tay dịn ướt trước khi mang găng tay vào, cô sợ quá gần muốn khóc. trong khi cô lần lượt kiểm tra các bộ phận trước khi bay sự tức giận bắt đầu dâng lên trong cô, ông này tưởng mình là ai mà làm cô ngán sợ bằng các đó, cô đã học tập nhiều giờ cho giây phút này, Cô chịu đựng quá nhiều và ra sức quá nhiều để bây giờ làm hỏng hết, Mẹ kiếp cô là một phi công giỏi

Sau đó khi cô tìm ra buồng lái và nhảy từ cánh máy bay huấn luyện viên xuống đất, cô đối đầu với người giám khảo có bộ mặt lầm lì. Cô gỡ nón, kính bay và bao tóc. Cô lắc mạnh đầu với cảm giác tự do phần khởi và chống nạnh một cách thách thức

- Sao hả ông? Eden hỏi ông ta, tôi lái thế nào?

Mặc dầu tự tin vào khả năng của mình nhưng cô cần nghe xác nhận từ một người vô tư

- Tôi cho điểm cô khả quan

Tuy nhiên ông ta nói như thế ban cho cô một ân huệ chứ không phải cho cô điểm mà cô xứng đáng được hưởng, ông không thể hạ thấp sự quan trọng của nó

Thét lên một tiếng vui sướng Eden bỏ ông ta đứng lại ở đường bay và chạy đến cái chuông to báo động hoả hoạn treo bên toà nhà văn phòng. Cô giật dây chuông cho nó kêu vang để tỏ ra chiến thắng theo truyền thống của khoá sinh thành công vừa cười vừa khóc vì sung sướng

Không lâu sau đó Eden biết được Mary đã kéo chuông trước cô, Trong hai ngày kế tiếp các bạn của cô lần lượt từng người bay trong chuyến bay kiểm tra, Chiều thứ hai Marty chạy vào phòng như một bà điên vừa nhảy múa giữa phòng vừa rú lên không thôi

- Tôi lái chiếc máy bay nhỏ đấy bằng tất cả tài nghệ của mình, ngay cả quân đội khổng lồ và xấu xa cũng không thể ngăn cản tôi bây giờ- cô hát trong lúc nhảy quanh một điểm tưởng tượng trên sàn nhà rồi nhưng lại hít thở hân hoan để chia sẻ niềm vui chiến thắng này với các bạn - Tôi thành công rồi, con số 13 rất hên đối với tôi- cô đã tiến từ máy bay PT19 lên loại BT13 mạnh hơn

Nhưng cô nhìn quanh phòng không ai hơn hờ như cô. Thay vì vậy họ đều lúng túng và lảng đi chỗ khác, Marty tưởng rằng Eden sẽ thú vị vì làm cô tụt hứng nhưng không Eden cũng nhìn xuống và tránh mắt cô

Marty ngạc nhiên trước phản ứng của họ trong khi im lặng bao trùm căn phòng. Chicago nhích qua một bên mà Marty thấy đằng sau lưng cô Aggie đang ngồi trên giường mặc cái áo bờ lu nữ. Đầu tóc vàng quăn của cô ta đang cúi xuống trên cái khăn mùi xoa cô đang vắn vắn trong hai bàn tay. Marty đang định trêu cô vì mặc đồ dân sự. Rồi ý nghĩ việc đó đập mạnh vào cô và cô liếc nhìn Mary. Cô này khẽ gật đầu xác nhận việc Aggie đã thất bại trong chuyến bay kiểm tra

- Aggie..Marty mặc cảm mình có lỗi đã vô tình sát muối vào vết thương của Aggie nên đã cố tìm chữ để nói...tôi rất tiếc. tôi không biết..

- Chị có biết bàn chân chị có mùi vị như thế nào không? Eden tức giận hỏi

Marty quay phắt lại về phía Eden giận dữ

- Làm sao tôi biết được là chị ấy bị thế?

- Lạy chúa, tôi không thể tin được, Eden đưa mắt ngược lên trần nhà

- Đáng lẽ phải có ai báo cho tôi biết khi tôi về, Marty nói, cô vẫn còn mặc cảm và cố tìm cách thoát ra khỏi tình huống này

Marty mím môi lại và Aggie sụt sịt mũi từ từ đứng dậy, thân hình cao một thước tám của cô ta khom hẳn xuống

- được không sao, Marty không có ý gì cả, cô nói hai mắt đỏ hoe và sưng húp vì khóc. chị ấy có quyền vui mừng vì đã lọt qua. Tất cả các chị đều đã lọt qua nhưng...Aggie hỉ mũi và bắt đầu nước nở...tôi ngăn được nỗi buồn riêng, Tôi đã ước muốn quá chừng

Aggie đột ngột quay lưng lại họ và không nói tiếng nào nữa. Một phút trôi qua không ai cử động vì đều bối rối. Cuối cùng Mary đứng lên đến an ủi cô ta

Mary nằm xuống giường và lấy làm lạ là vì sao Mary lại đến an ủi cô ta mà không phải là Chicago, xưa nay là bạn thân nhất của Aggie, một sự im lặng không tự nhiên bao trùm căn phòng lúc Aggie lấy đồ đạc ở rương bỏ vào vali của cô. Giống như mọi người Aggie đã trả tiền lộ phí đi đến Sweetwater và sẽ trả tiền lộ phí về nhà

Đến lúc chia tay tất cả các cô đều cảm thấy miễn cưỡng là kỳ, không dám đến gần cô như sợ bị lây sự suy sảo từ Aggie. Họ không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Aggie hiểu và không lán lại lâu, cô biết cô không còn là người ở đây nữa

Cái giường trống trong khoang ám ảnh họ mấy ngày sau khi Aggie đi. Trong các khoang khác cũng có nhiều giường trống. Vào khoảng 20 % khách sinh bị loại trong giai đoạn đầu bắt đầu một quá trình sàng lọc. Cuối tuần Eden đổi giường, Cô đến nằm cái giường Aggie đã bỏ lại và cái giường của cô gần buồng tắm quá ồn ào. thế cũng đỡ.

Mary Lynn chỉ nhận được một lá thư, Thư từ Anh gửi đi rất lác đác. Đôi khi hai tuần lễ trôi qua mà cô không nhận được thư nào của Beau. Rồi một nửa tá thư đến trong cùng một ngày, có lá mất đi một miếng. Trong một thời gian lâu cô bực mình vì biết thư bị đọc và bị kiểm duyệt. Nhưng đó là vì đang có chiến tranh dầu rằng ở rất xa Sweetwater Texas

Cô đọc lại lá thư lần thứ 3 trong khi ngồi ở bàn trong phòng tiêu khiển. Các khoá sinh thường tụ họp ở đây các buổi tối để học bài viết thư, nói chuyện bay giao du và thoát khỏi các khoang ngủ chật hẹp trở trụi đồng loạt như nhau một cách nhà binh và không có cá tính. Ở phòng tiêu khiển họ kéo ghế ngồi với nhau từng cụm nhiều cô lững thững đi, tóc ghim ống cuốn, những tập san có cạnh góc cong lên để rải rác quanh đấy. Số tháng 3 của tờ Reporter mở ra ở các trang đăng tên các tàu chiến mới nhất của Đồng minh trong trận chiến Đại tây dương. Cái máy bán côca được các cô lưu tới nhiều nhất, kê ở góc phòng cạnh một chồng các thùng gỗ đựng chai không

Trên tường một bảng dán các cáo thị về nhà thờ và các vấn đề khác, các tranh châm biếm cắt ở các nhật báo và các giấy nhắn tin cho nhau

Một trận đấu bóng bàn sôi nổi đang diễn ra ở đầu phòng tiêu khiển, Marty đứng với Chicago đấu với một cặp nữ sinh ở khoang khác. Tiếng vợt đánh vào bóng nghe lộp bộp giữa tiếng nói chuyện trong phòng, đang khi trận đấu càng sôi nổi vì hai bên tranh giành nhau điểm cuối cùng. Cú tiêu của Marty đem về trận thắng cho cặp đấu của cô

Hai cô trở về bàn của Mary, Eden và Cappy đang ngồi. Năm cô ít khi xa nhau từ khi Aggie đi các cô tự đặt cho mình cái tên là: Năm người không xa nhau với hy vọng hơi dị đoan là sẽ còn được học với nhau đến cuối khoá, họ nghiêm túc hơn trước và càng học tập quýêt tâm hơn để có kết quả

- Cô bé đọc gì đấy, Marty kéo ghế ngồi và hỏi Mary

Tuy Mary lớn tuổi nhất nhưng cô bị coi như nhỏ nhất trong nhóm một phần vì thân hình bé nhỏ của mình một phần vì cô không có kinh nghiệm về cuộc đời. Cô đã lấy chồng khi còn quá nhỏ nên chưa bao giờ sống tự lập

- Thư của Beau

- Đáng lẽ tôi phải đoán ra, Marty đáp

Cappy đang đọc cuốn sách về khí tượng, ngẩng lên và nhìn vào tập giấy trước mặt Mary. Nãy giờ nghe tiếng Mary viết vào tập giấy cô tưởng Mary đang ghi chép ở cuốn sách của cô, hoá ra là cô đang viết thư

- Ơ kìa lẽ ra chị phải học bài chứ. Cappy nhắc

Không được ai cử nhưng cô là chỉ huy của cả nhóm, đảm trách và lo liệu hết mọi việc từ coi cho việc dọn phòng sạch sẽ đến chờ cho thanh tra đến đánh thức và hồi thúc tất cả sẵn sàng để đến lớp đúng giờ

- Tôi sẽ học sau khi viết thư xong cho Beau. Tôi đang kể cho anh ấy nghe về các máy bay kiểu mới mà chúng ta đang học lái

cô thấy cần kể với chồng tất cả các chi tiết nhỏ nhất nhất trong sinh hoạt hàng ngày của cô, chia sẻ với anh mọi chuyện xảy ra với cô để cảm thấy cuộc đời của hai người vẫn còn dính liền nhau dù xa cách ngàn trùng

- Để yên chị ta Cap. Marty luôn bên vực cho Mary Lynn, luôn luôn đứng về phía người phụ nữ trung thực cả tin mà cô ta lý tưởng hoá thêm. cô tin chắc con người bé nhỏ của Mary Lynn không có tâm địa xấu. Không ai dám nói gì đến cô trước mặt Marty- Vợ thì viết thư cho chồng mỗi ngày khi xa cách là đúng

- Tôi có ngăn cản chị ấy đâu. Cappy nhún vai

Nhưng chuyện đó đã khiến cô nghĩ đến cảnh chia ly của bao nhiêu cặp vợ chồng do Quân đội gây ra, không phải chỉ trong khi có chiến tranh. Khi cô lập gia đình chồng cô phải về nhà mỗi đêm. Không vì một tình huống nào mà hai vợ chồng sẽ phải sống xa nhau

- Cuối tuần này chị có gặp Colin không Marty? Chicago hỏi

- Có chứ

Việc đó Marty coi như đương nhiên. Vào các ngày cuối tuần các sinh viên sĩ quan và các nữ khoá sinh thường gặp nhau ở phố nhưng đa số chỉ là bạn, ít có cặp nào như Marty và Colin, liếc mắt ranh mãnh nhìn Chicago cô hỏi

- Cuối tuần này chị có gặp ông Lentz không?

Luôn luôn hiếu động Marty không nén được nêu tên người huấn luyện viên của Chicago trong giai đoạn đầu để phá cô ta. Cô biết cô bạn cùng phòng phải lòng ông ấy

- Không, Chicago đỏ rần mặt

Đứng ngồi không yên, Marty bảo

- Chúng ta hãy làm cái gì chứ học mãi sao?

- Chị nói đúng phải làm cho chỗ này vui nhộn lên. Eden bất ngờ tán đồng với Marty

- Lệnh bà đã phán, Marty nói châm chọc, Ai đó hãy đi kiếm anh hề cho triều đình, Cô chế nhạo Eden là mục tiêu thích nhất khi cô muốn gây gổ với ai, vì chỉ có Eden là người chống trả lại

- Có chị rồi còn kiếm tay hề nào khác làm chi, Eden nói gấp sách lại đứng lên và ra dấu cho các cô kia đi theo

Do dự một giây Cappy nhún vai và cất sách vở. Các cô khác làm theo và đi theo Eden băng qua phòng đến chỗ cây đàn dương cầm. Quen lôi kéo sự chú ý và chiếm chỗ trung tâm ở sân khấu Eden bắt đầu ngồi vào dương cầm và chơi một điệu Boogie- woogie làm một số đông các cô khác phải vây quanh

Đến cuối tuần ấy các cô khám phá ra rằng giai đoạn huấn luyện này có thêm một số điểm khác biệt ngoài những môn học mới trên mặt đất, máy bay mạnh hơn và máy truyền tin nhưng cái mệt nhất cả thể xác lẫn tinh thần là sự tập trung cần thiết để lái máy bay dụng cụ mà thôi, Một bức màn đen chụp trên buồng lái ngăn chặn không cho thấy điểm mốc bên ngoài nào. Thật khó chịu cho các giây thần kinh và các cảm quan

- Tôi có thể đã dám thề rằng đang queo gắt như chưa từng làm. Các dụng cụ chết giấm ấy chỉ thấy như là đang bay thẳng và ngang bằng nhưng cảm giác như thật và tôi chắc chắn là các dụng cụ chỉ sai. Và rồi anh chàng Frye đấy bắt đầu la hét vào tai tôi- Cô thở dài sượng và chán nản

Marty ngồi xếp trên ghế hẳn lên sự mệt mỏi Colin lắng nghe và tỏ ra thông cảm, anh ta ngồi đối diện với Marty ở bên kia bàn ăn ở khách sạn, nơi hai người thường gặp nhau cuối tuần, anh ta điềm tĩnh nói

- Chỉ là chóng mặt đấy thôi. Cô phải tập để không để ý đến. Cô khắc phục được

- Phải

Cappy, Mary, Eden và Chicago ngồi ở bàn ăn lớn. Cô ta nói

- Tôi đồng ý, bay không thấy không phải là chuyện dễ. Sau 2 giờ bay kiểu đó hai mắt tôi làm như gắn vào đầu bằng lò xo và sắp sửa lồi ra

- Các cô tốt hơn nên tập cho quen. Colin nói, Một anh bạn của tôi xem chương trình huấn luyện của các cô. Các cô sẽ bay bằng dụng cụ nhiều giờ

hơn cả khoá sĩ quan chúng tôi

- Thật là không công bằng chút nào., Marty nói

- Là phi công chuyển máy bay các cô có nhiều khả năng bay trong thời tiết xấu hơn là chúng tôi với nhiệm vụ phi công chiến đấu, Anh ta lý luận, chúng tôi lại đặt nặng hơn về vấn đề nhào lộn trên không đó là lẽ tự nhiên

Quanh bàn có tiếng lẩm bẩm hoài nghi, rõ ràng bay bằng dụng cụ không được ai thích mà cô nào cũng có thời tin rằng cứ được bay là thích. Trong mấy tháng qua họ cũng đã thay đổi nhưng sự quyết tâm vẫn còn và càng mạnh mẽ trong khi bay càng khó

Thấy vẻ mặt của họ Colin nói thêm

- Các cô cứ chờ đến khi bay đêm đến đó các cô mới thấy thực sự mất phương hướng là như thế nào?

- Tuần tới chúng tôi bắt đầu

- Tôi chưa biết thực sự được đi ngủ lúc nào? Eden than thở

- Và nếu không được ngủ đủ giấc để giữ gìn sắc đẹp thì Eden sẽ trở thành mụ phù thủy. Marty châm chọc không bao giờ bỏ lỡ cơ hội để trêu chọc cô bạn nhà giàu

- Có khi nào chị bị máy bay rơi thẳng xuống chưa? Chicago hỏi

- Tôi đã sợ muốn chết. Marty xác nhận đã qua kinh nghiệm ấy, trong khi các cô khác gật đầu tán thành. Tôi tưởng chiếc máy bay tan ra từng mảnh. Tôi muốn nói nó rung chuyển rũ rột làm tôi tưởng chết đến nơi rồi

- Tôi thì phải rơi mất hai ngàn bộ mới lái được máy bay ngang, Cappy nói

- Thay phải gọi là Anh dũng thì phải gọi đó là máy máy: bay rung, Eden nói

Một người đàn bà tóc đen mặc áo dài bó sát đi ngang bàn họ, hai hông đít lắc qua lắc lại quá xá khiến Eden chú ý nhướn chân mày lên một cách hài hước

- Mới nói đến rung thì thấy liền

Marty quay người nhìn lui.

- Cô ta tưởng mình đặc địa lắm phải không?

Không phải lần đầu Marty để ý đến người đàn bà làm nghề đó ở quanh đây, nhất là ở khách sạn Mũ xanh này

- Cái áo dài xinh lắm tiếc là nó quá chật. Mary Lynn khen nức nở

Tất cả đều nín lặng để nhìn Mary xem cô có nói thật hay không? Cô giương cặp mắt đen nhìn các bạn với vẻ ngây thơ. Marty phá lên cười

- Chị là gái có chồng Mary Lynn, chắc chỉ sống ru rú ở nhà. Không thể trách chị được vì đã hưởng một nền giáo dục hoàn toàn trong sáng

Mary nhìn quanh bàn cô cảm thấy mình ngu dốt nhưng không biết chắc vì sao. Cô nói

- Tôi đã nói gì bậy?

Marty nhái lại giọng miền nam của cô ta

- Chị bạn thân mến ơi lẽ ra chị phải nói đến người đàn bà ấy bằng cái tên: cô gái ăn sương hay con vạc ăn đêm

Mary Lynn mở trong xoe mắt nhìn theo người đàn bà ấy rồi nhìn lại các cô bạn một lúc và hỏi

- Trông họ như vậy hả

Giữa tiếng cười phá lên, Marty nói

- Chúng tôi sẽ làm cho bạn hư mắt.

Phi đạo ở căn cứ Avenger không có đèn. Khi bóng hoàng hôn đổ dài xuống phi trường, người ta quen thấy chiếc xe tải chở các bình chiếu sáng lái dọc theo các phi đạo, đặt các bình cách khoảng nhau đều đặn

Với việc bay không thấy dưới một tấm màn đen với những giờ ngồi bay với các huấn luyện bay giấu mặt trên đất để giả bay dụng cụ và với việc bay đêm các khoá nữ sinh tin chắc rằng môn huấn luyện cơ bản cố ý thử nghiệm sức chịu đựng và sự bình thường về tâm thần của họ. Họ tắm nước lạnh và uống cà phê đen trước khi bay đêm và uống cà phê trong phòng chờ để đến phiên mình được bay, thường là đến hai giờ sáng

Mỗi khi cất cánh Mary Lynn vẫn chưa quên được cảm giác phóng xuống phi đạo tối mò lúc nửa đêm, các bình chiếu sáng với ngọn lửa vàng khèthoáng hiện ra hai bên trong khi mắt cô để vào đồng hồ chỉ tốc độ để biết khi nào kéo cần bay lui. Sau khi bay bổng lên mọi vật chìm vào trong bóng tối đen ngòm. Lần nào cô cũng bứt rứt khó chịu

Đáp xuống cũng lồi thoi không kém vì bóng tối làm cô không cảm nhận rõ chiều sâu. Sô phải trông cậy vào đồng hồ chỉ độ cao, gần như cho đến khi sắp chạm đất và canh chừng ở trên không để cho máy bay không bị chết máy nếu tốc độ giảm xuống quá thấp, cô không nhớ là đã có lần nào đáp thật êm. Luôn luôn cô chạm đất đánh thịch một cái và nảy lên trước khi lăn bánh trên phi đạo như con vật bị thương

Không biết bao nhiêu thời gian bỏ ra tập bay quanh phi trường, để tập bay lưu không hết đáp xuống lại mở máy cất cánh lên. Các máy bay khác chỉ là những chấm sáng, đèn đỏ và xanh trên cánh và hai tia trắng của đèn pha ở đầu máy bay chiếu ra như hai con mắt không thấy đường khi trên đoạn bay cận tiến chót để đáp xuống. Một khi họ kết thúc bay theo không lưu để bắt qua tập bay theo làn sóng radio, Mary bắt đầu mê thích bay đêm. Bay trong bóng đêm hoàn toàn dưới bầu trời đầy sao của Texas là cả một sự kỳ diệu, Dưới ánh trắng hai cánh bay trông như dát bạc. Mui kính ở buồng lái đôi khi trong như phản chiếu ánh trắng rọi sáng toàn thân cô trong buồng lái

Ánh sáng ở trại nuôi bò cũ kỹ rực sáng trong bóng tối sâu thẳm bên dưới máy bay là điểm cô ưu nhìn, Mary ghi vị trí của nó vào trong trí nhớ để ban ngày tìm lại nguồn ánh sáng thân hữu ấy, những đoàn xe lửa chở khách với nhiều cửa sổ có ánh đèn bò trong những khoang trống tối om làm Mary nghĩ tới những con rít, Tiếng đều đặn bên tai cô của trạm tín hiệu radio phát hiện ra cô bay đúng lộ trình. Nếu cô bay trật tiếng ấy sẽ đổi thành tiến Tè-tích của bộ chữ Morse là chữ A nếu cô bay trật qua bên trái, và là chữ N nếu cô bay trật ra bên phải

Mỗi trạm radio có tần số riêng. Vị trí của nó được ghi tên trên bản đồ nên một phi công có thể bay từ trạm này đến trạm kia đổi tần số từ trạm này qua trạm khác. Khi người phi công bay ngang trên trạm phát có một vùng im lặng hình chớp cho phép xác định vị trí của mình trên bản đồ. Tín hiệu chỉ gián đoạn trên một lúc phải nghe quen mới biết

Trong mấy giây nó tắt ngấm, Mary đổi tần số và bay về hướng trạm radio thứ hai theo sự chỉ đạo của huấn luyện viên đã dặn. Có tiếng ông ta quát lên át cả tiếng tích tè

- Cô làm cái gì thế cô Palmer, Tôi đã bảo cô đừng bay về phía trạm radio thứ hai trước khi bay ngang trên trạm đầu, cô không có tai hay sao

- Vâng thưa ông, tôi có nghe thấy gián đoạn, ông không nghe sao?

Ông ta không đáp liền được khiến cô khoái chí, Marty đã bảo cô một số huấn luyện viên chỉ bay trên chiếc BT13 lâu hơn các cô có vài giờ thôi. Cô ta nói đùa: người đui dẫn đường cho người mù, Mary đã ngờ rằng Marty nói quá nhưng bắt đầu thấy đúng, Trong hai chuyến bay khác cô đã nghe theo lời chỉ dẫn của huấn luyện viên và đã bay lạc

Cuối cùng ông ta mới đáp với vẻ bào chữa

- Tôi chỉ thử cô đấy thôi

Khoái chí Mary quay chiếc BT13 về phía bóng tối đầy sao. Một phút sau một cảm giác bất an len lén xâm chiếm cô, Động cơ nổ không đều cô có cảm giác như thế, cô bắt đầu kiểm tra các đồng hồ, máy bay bắt đầu rung người huấn luyện viên bắt đầu hét lên bên tai cô. Rồi ngọn lửa phụt ra ở chong chóng đang quay tít nhảy múa rồi tắt, Rồi lại hiện ra, cháy, động cơ đang cháy, Người huấn luyện viên chữa tề và giật các bộ phận điều khiển ra khỏi tay Mary. Cần bay đập vào đầu gối cô. Mary Lynn cố thẳng lại sự sợ hãi khi thấy ngọn lửa vàng khè rùng rợn từ máy bay liếm vào buồng lái nơi cô đang ngồi

Đã hơn hai giờ sáng khi Marty và Chicago lao đảo chở về khoảng một lữ đầu lòng bùng, trong mắt vẫn còn thấy ánh lửa chiếu sang hai bên. Cappy mới chèo lên giường còn Eden đã nằm dài trên giường của cô mang cái mặt nạ bịt hai mắt

Tôi có thể ngủ cả tuần. Marty than vãn

Cô ngồi phịch xuống giường hai tay ôm đầu vì mệt

- Ai cũng vậy. Cappy nói. Cô kéo hai chân nằm nghiêm rúc vào chăn

Marty gắng gượng ngẩng đầu lên, chiếc giường kế bên trống trơn chần trãi thẳng băng

- Mary Lynn đâu? Cô cau mặt hỏi

- Chắc là chưa về, Cappy nói không màng mở mắt

Chicago nhanh chóng cởi bộ đồ bay và thay đồ ngủ, Cô ta không ưa trò truyện trong lúc khuya

- Chúc ngủ ngon, cô leo lên giường và chui vào chăn

Bây giờ chỉ còn Marty chưa nằm, cô nhìn cái giường trống kế bên vài giây khó chịu vì vắng mặt Mary Lynn. Rồi cô ta nhún vai và nói một mình

- Cái anh chàng huấn luyện viên ngu ngốc ấy chắc là làm cho chị ta bay lạc nữa rồi. Cô kéo khoá ở đồ bay. Tôi chẳng biết tại sao ta phải cởi đồ bay làm gì? Bốn giờ nữa đã phải dậy rồi

Eden tưởng như đã ngủ nhưng hoá ra chưa, cô gắt

- Câm mồm đi, Marty

Sáng hôm sau cái giường vẫn trống. Không còn có thể nhún vai làm ngơ trước sự vắng mặt của Mary Lynn. Cô nào cũng lo sợ

- Chị không nghĩ có chuyện gì chứ? Marty gặp ai cũng hỏi sợ nhưng không muốn để lộ ra

- Tôi không biết, Cappy chia sẻ sự lo lắng với các bạn tuy chỉ để lộ ra trong ánh mắt bối rối. Có lẽ họ đáp xuống một phi trường khác và quyết định sáng mai mới bay về. Có lẽ chúng ta lo không có lý do

- Ừ, Marty đáp nhưng không tin

Sau khi sắp hàng điểm danh ăn sáng, họ bỏ ăn sáng và lên ngay ban hành quân. Marty đi đầu và hỏi tin Mary Lynn Palmer

Người sĩ quan do dự rồi nói

- Rất tiếc nhưng xác chiếc máy BT13 của cô ta lái được tìm thấy sáng nay ở một trại nuôi bò về phía Bắc căn cứ. Máy bay có vẻ bị nổ tung khi lao xuống đất. Chúng tôi đang cho đi tìm xác

-Ồ không, Marty buộc miệng kêu lên. Cô nghĩ người không thể tin được, Chắc họ lầm cô nghĩ thế. Mary Lynn không thể chết được. Cô ấy thì không thể chết được, Marty không tin đâu

Trong khi các cô khác co dúm lại khi nghe tin ấy, Cappy vẫn bình tĩnh cô nói

- Cám ơn bà

Rồi tất cả các cô đi trở ra. sát vai nhau, vai chạm vai, cô này quàng vào lưng cô kia như muốn tìm thấy sự nương tựa vào nhau. Chỉ có Chicago khóc khe khẽ, nước mắt chảy ròng ròng trên má

Bên ngoài mặt trời sáng choang trên trời Texas, không ở đâu giống được, mùa xuân đang nở rộ, chim chóc hót vang. Đây là một ngày tuyệt hảo để bay, gió thổi nhẹ, nhưng bốn cô gái quá sững sờ nên không để ý

- Tôi không tin có chuyện đó. Marty lại nói

Vẻ mặt cô lộ vẻ choáng váng tái xanh không còn giọt máu. Marty ảnh hưởng nhiều nhất vì cô thân với Mary hơn cả

Họ đứng nép vào nhau im lặng một cách buồn rầu. Ngoài việc mất một người bạn cùng phòng họ còn choáng váng với khả năng mình có thể bị

chết, Bất kể nguyên nhân nào, dụng cụ nào không đúng, động cơ trục trặc, phi công sai lầm cái đó có thể xảy đến với bất cứ cô nào. Chicago lại khóc

Cappy sợ họ bị tê liệt hết nếu còn đứng tụ tập với nhau lâu hơn

- Chúng ta đi thôi còn phải trình diện ở đường bay, không ai có vẻ nghe thấy cả- mấy chị quên rồi hả, đang có chiến tranh mà

- Cappy chị làm tôi chán quá, Marty trừng mắt với Cappy rồi bỏ đi điệu bộ đau khổ

Sau đó Marty cắt ngang huấn luyện viên của cô là Bud Hanson, khi ông ta biểu lộ thiện cảm trong lúc cô đi ngang qua ông ta ra máy bay

- Tôi không muốn nói về chuyện đó Bud

- Phải rồi

Trèo lên buồng lái và gài dây an toàn lại là một cảm giác kỳ lạ. Cô đã cảm thấy Mary đã cảm thấy như thế nào khi máy bay rơi. Có thì giờ để sợ hay đau không?

FF tám mươi mốt? Cô ấn nút ống nói để gọi tổng đài kiểm soát" Đây là hai mươi hai, xin chỉ thị chạy ra. Hết

Một giọt nước mắt lăn xuống má rồi một giọt nữa. Marty nghe được câu đáp lại nhưng hình như hành động không được, nước mắt chảy thành hàng trên má và trên khóe miệng của cô

Marty? tiếng Bud Hunson vang lên trong ống nghe, đài kiểm soát cho cô bay ra phi đạo 17 cô không nghe à?

Có, sô sịt mũi, tôi đi đây. liếc qua hai bên để phòng có máy bay nào khác, Marty đẩy nút ga về phía trước và đạp chân lên bàn đạp phải

Hôm nay cô học lái đỡ hơn bao giờ hết. Cô gần như hồn giận, Bud Hunson đã tỏ ra kiên nhẫn trước những lỗi lầm của cô giống như một người mới học lái. Trong lòng Marty cảm thấy buồn nôn và đờ ẫn. Xuống mặt đất cô nhìn người huấn luyện viên và nói

- Tôi xin lỗi

- Ai cũng vậy có ngày thế này có ngày thế khác

Chân cô nặng như chì khi đi vào nhà để máy bay. Cô thấy Chicago đứng cạnh một chiếc xe Jeep đậu gần nhà nhưng cúi đầu xuống vì không muốn tỏ ra là đã thấy cô bạn cùng phòng. Sự đau đớn còn mới quá. Cô không muốn đối diện với cô nào cả để họ nói về Mary Lynn. Quá đau khổ

- Ê Marty

Chậm quá rồi Chicago đã thấy cô. Marty định làm ngơ nhưng cô miễn cưỡng quay về phía cô ta. Cổ họng càng nghẹn ngào vì cô đoán có lẽ họ đã tìm thấy xác của Mary, cô gái nhỏ bé như búp bê bần rập hết

- Marty, một giọng nói quen gọi tên cô. Đồng thời Marty thấy một cô gái nhỏ con mặc đồ bay rộng thùng thình vẫy tay với cô, chiếc dù nhún nhúm để ở phía sau xe Jeep và Chicago toét miệng ra cười

Đó là Mary Lynn vẫn còn sống dù có bị trầy xước vì bị kéo lê dưới đất

Vừa cười vừa khóc. Marty chạy ào đến. Khi đã ôm chầm lấy nhau vừa hôn xong Mary giải thích cô và người huấn luyện viên đã nhảy dù ra khỏi máy bay đang cháy trước khi nó đâm xuống đất. Vì thân hình nhẹ nên gió đẩy đi xa hơn cách xa người huấn luyện viên, ông ấy bị gãy một chân. Lạnh run cả đêm, Mary đã ra đi lúc trời sáng khi gặp một người chăn bò

- Khi anh ta kéo tôi lên mông con ngựa và nó bắt đầu chạy đi, tôi tưởng tôi đã hết số đến nơi rồi, Mary Lynn cười lớn nhưng nụ cười tắt đi khi cô

nhìn thấy cái quai dây giựt dù còn cầm ở bàn tay làm kỷ niệm. Tôi chắc bây giờ tôi là thành viên của hội con rết phải không? đó là hội dành cho những người phi công đã nhảy ra khỏi máy bay và có quai dù làm bằng chứng

- Chị là người may mắn nhất trên đời. marty nói

- Tôi biết

Còn lâu Mary mới quên được cảm tưởng của đêm ấy. Đập bể mũ kính và đẩy nó về phía sau. gió lùa qua ào ào và mang theo cái nóng của ngọn lửa phả vào cô, nhảy vào khoảng trống đen ngòm và cảm thấy sợ hãi đến điên người kéo dây mở dù và chờ mấy giây khắc khoải cho dù mở ra., tiếng phành phạch của vải dù và cảnh tượng chiếc máy bay đang cháy quay tít trong sự hấp hối, Còn rất lâu

- Mẹ kiếp, phải ăn mừng mới được, marty kêu lên, nước mắt trào ra không nén được, ta hãy đi kiểm Cappy và Eden kéo nhau lên căng tin, Tôi trả hết các chai côca

- Ừ chúng ta phải ăn mừng, Chicago nói- Năm cô không xa nhau lúc này lại đủ mặt.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cổ và vai đau như giần vì căng thẳng nhưng Cappy không thể giành vài giây để vươn vai cho thư giãn và thối thịt hết cứng. Hai tay cô nắm cần bay giữa hai chân và hai bàn chân cô đạp hai bàn đạp lái, trong khi cô thực hành các động tác do tiếng nói trong các ống nghe đeo ở tai chỉ thị. Không khí bên trong buồng lái đóng kín trở lên ngột ngạt làm cho đầu óc cô nhức bưng bưng

- Được rồi hôm nay đủ rồi, Tiếng nói cất lên và như nghĩ lại nói thêm, tốt lắm

tất cả các dụng cụ tắt ngấm nhưng Cappy không buông cần lái khỏi tay liền. Nó hình như đã trở thành một bộ phận thường trực của thân thể cô. Thở dài cô vươn vai và quay cần cổ một hồi rồi với tay lên mở chốt gài mui

Mỗi lần cô thò đầu ra ngoài buồng lái cô luôn luôn cảm thấy lạc lõng. Cô có cảm giác đã lái chiếc máy bay cả giờ vừa qua nhưng cô trèo ra giữa lớp học. Cappy bước qua một bên thân chiếc máy bay huấn luyện Link và bước xuống sân, Tiếng nói đang ngồi ở một cái bàn, Ông ta có thể liên lạc với các phi công và quan sát thành tích của phi công được ghi bằng một cái kim tự động

Đứng trên sân Cappy nhìn cái máy bay giả một lần nữa đã lừa cô, làm cô tin nó là máy bay thật

Chiếc máy bay huấn luyện Link có hình thù vô lý quá chừng giống như một cái hộp, có hai cánh cụt giả vag một cái đuôi lỗ bịch, Cappy luôn nghĩ

máy bay giả bằng cát tông thường thấy ở các hội hè. Nó chỉ thiếu một cái chong chóng giả, Nhưng đầu nó có hình thù buồn cười cô nghĩ rằng nó đạt được mục đích của nó là cho các khoá sinh được thực tập nhiều về máy bay bằng dụng cụ

Sau mỗi buổi học với Link Cappy luôn luôn cảm thấy bơ phờ mệt mỏi, làm như đầu óc của cô đã bị rán và đánh nhừ ra. Sau mỗi buổi học ở lớp các khoá sinh được rảnh rang

Như súc vật trong đàn, 5 cô ở phòng Cappy tự nhiên tụm lại với nhau và đi ra cửa, cả năm đều có vẻ đỡ dần và cặp mắt mất hồn như nhau

Marty nói

- Địa ngục ắt cũng giống chiếc máy bay huấn luyện Link này. Hôm nay ở trong đó ngột quá chừng, Các chị có thể tưởng tượng thế nào khi mùa hè lên đến 37 độ trong bóng râm? và bọn mình bị nhốt trong đây mấy giờ liền. Trong thân hình tôi không một thớ thịt nào không đau, Còn cái đầu thì đập bưng bưng, tôi muốn cắt đầu đi cho rồi

- Chị cắt quách đi. Eden cười mỉa mai, cho tụi tôi khỏi nghe chị cự nự suốt ngày

Marty chề môi với Eden nhưng không đáp khi họ đi qua cửa, Mưa đang đổ như thác nước, Họ nép mình dưới mái hiên, tiếng mưa sập sập trên mái nhà và nước chảy xuống như một bức màn giăng trước mặt họ

- Quỷ thân thiên địa ơi tôi cần có một liều thuốc, Chúng ta hãy đi đến căng tin uống côca và hút thuốc lá- Marty đề nghị và Cappy để chờ cô đồng ý

- Được rồi nhưng phải có một người về phòng để đổ các xoong nước

Phòng của họ không những có gió lùa mà còn bị dột. Họ đã vơ vét nửa tá cái xoong và bình chứa đặt ở những chỗ có nước dột để hứng. Cappy đã sắp đặt một chương trình để theo đó mỗi cô đặt báo thức vào một giờ khác nhau để trong đêm dậy đổ nước với khoảng cách đều

- Tôi đổ lần chót, đến lượt Chicago, marty nói

Chicago nhăn mặt chấp nhận

- Tôi sẽ gặp các chị sau

- chị không lên căng tin với chúng tôi à? Cappy hỏi

- Không tôi còn phải giặt đồ, Trong mắt Chicago có ánh buồn và bối rối trước khi cô lật cổ áo véc lên trùm đầu- Gặp lại các chị sau

Cô cúi đầu và lao ra trong trời mưa. Cappy cảm thấy thương hại cô ta

- Chị ấy có chuyện gì vậy? Marty hỏi

- Tôi nghĩ chị ấy có vấn đề trong việc bay bằng dụng cụ, Cappy nói

- Có những ngày chúng ta bị buồn bã. Một ngày ảm đạm như thế này lẽ tự nhiên là buồn, Mary lynn nói và nhìn ra trời mưa như thác nước. Nước đã đọng thành từng vũng, các giọt mưa có bong bóng khi rơi xuống đất

- Hư tóc tôi hết, Eden vuốt một sợi thẳng đuột, Cui này nó rũ xuống, các chị có biết tôi vẫn muốn gì không, Gội tóc bằng dầu và nước nóng rồi bôi một lớp kem lên mặt và nằm dài trên một bàn xoa cho một người tắm quất làm cho mình hết mệt và hết căng thẳng trong khi nhấp một ụch ky lâu năm

- Nghe tuyệt lắm. Cappy nói

- Nhất là ụch ky, marty phụ họa

- Mưa không bớt chút nào? tại sao chúng ta đứng đây làm gì? Mary Lynn nói

- Chị ấy nói đúng chúng ta đi thôi, Marty nói và cởi áo véc chùm lên đầu, tất cả giơ áo véc lên che đầu và lội qua vũng nước đi về phía cảng tin, Mưa làm họ ướt đầm

-Ồ coi kìa, marty chỉ về phía toà nhà làm văn phòng trong khi nước mưa nhiều giọt nhỏ vào mặt cô, Chiếc xe taxi vùng này đậu ở trước nhà trong khi những người đi xe ăn mặc lịch sự có dù che lấy hành lý ở thùng xe ra, họ đang quay đầu tứ phía trở mắt nhìn mọi thứ, Mấy người phụ nữ có vẻ hoang mang, lạc lõng nhưng hăm hở muốn thuộc về nơi này, Đó là các khoá sinh mới, các chị có nghĩ rằng chúng ta đã tỏ ra non choẹt như họ không?

- Có lẽ, Cappy mỉm cười đáp.ngày họ đến căn cứ Agenver cách đây một tháng rưỡi như đã cách đây mấy năm

- Tôi nghĩ chúng ta nên dọa họ một chút chơi. marty nói với ánh mắt quý quái.

- Chị ấy nói gì vậy? Mary Lynn ngửa mặt lên nhìn Cappy cao hơn cô và bị mưa hắt hết mặt. Cappy cố giấu nụ cười vì thấy Mary thiếu kinh nghiệm

Mặt trời bắt đầu lặn, mây tan và cầu vồng hiện ra trên bầu trời đỏ rực. Các xoong nước được đổ đi lần chót và cất đi cho lần khác. Rồi họ chờ Marty định giờ nào thuận tiện thì ra tay

Họ ra ngoài nhập bọn với các cô khác thuộc khoá học đầu và lội trong bùn đỏ để đến các trại khác, Mary bị kéo theo họ vào khoanh nhà đầu tiên, Marty dẫn đầu vừa ra lệnh vừa tỏ ra lý lợm

- Nghiêm, Cô quát lên với các khoá sinh mới đang sửng sốt, các cô này đang nằm nghỉ trên giường và viết lá thư đầu tiên về nhà, Sau khi vội vàng đứng dậy họ cười khúch khích vì biết bị các khoá sinh cũ bắt nạt

- Có gì mà cười, Marty hỏi mặt thật nghiêm nhưng ánh mắt cô sáng quắc đầy vẻ hài hước, Đứng thẳng, ưỡn vai, ưỡn ngực ra thóp bụng vào

Trò nhập môn này đi ngược lại với những gì mà Mary Lynn đã được dạy dỗ về lịch sự, khi đón tiếp người mới đến, Nhưng các cô khoá sinh mới đến thì có vẻ coi như sự bắt nạt đôi khi độc ác và lỗ bịch như là một trò vui. Họ đi đều theo khẩu lệnh lộn xộn và cố thử ngồi vào những cái ghế mà họ biết sẽ bị kéo đi vào giây phút chót. Khi một vài cô bị chọn lựa để xô ra trước vòi tắm thì tất cả cười bò ra

Đầu tiên Mary không chắc cô thích loại trò vui này nó hơi quá đáng, Nhưng dần dần khi trò này diễn ra hết khoang này đến khoang khác cô quen đi và cũng dụi vào

Xong rồi họ trở về phòng mình cười vui vẻ, mary nằm dài trên giường không để ý đến bùn dính ở quần áo và giày, cô cảm thấy thoải mái lạ lùng, tất cả những thất vọng vị đồn nén và sự căng thẳng đã tan biến

- Các chị có thấy họ nhảy cồm lên khi tôi với tay khoá vòi nước lạnh không, cô ta cười to và ngó hỏi Marty

- Chưa bao giờ tôi thấy một cảnh ngộ ngĩnh như vậy, Marty đáp

Nhưng sáng hôm sau chẳng vui chút nào vì lớp họ bị chỉ trích nặng về trò chơi đó, Chỉ huy căn cứ tuyên bố trò ma mới bắt nạt ma cũ từ nay cấm tiệt, Một cô mới đến đã bị gãy xương vì ngã xuống sàn khi cái ghế cô định ngồi bị kéo ra,

- Mẹ tôi bảo rằng lấy việc người khác bị hành hạ làm vui chẳng bao giờ tốt cả, Mary Lynn nhớ lại quá trễ

- Lẽ ra không ai bị thương vì trò chơi đó cả, Marty bào chữa.

o o o

Eden lái chiếc máy bay thẳng với trục phi đạo và điều chỉnh nhịp độ đáp xuống, Mặt đất hình như chạy xô về phía cô, càng xuống thấp càng mờ đi, hai bánh xe chạm trơn tru trên mặt đất và cô cảm thấy thoải mái đã đáp xuống một cách tuyệt hảo như trong sách vở, là một cái gì không thể bỏ tiền mua được

Cô vừa thẳng lại quẹo vào đường băng thì trên radio cất tiếng nói: Đây là Jacqueline Cochran,. Eden chú ý ngay, Tôi sắp đáp, hãy giải toả khu vực, tiếng đàn bà ra lệnh. Eden vừa cho máy bay chạy vào hăng ga vừa ngó lên trời. Nhiều máy bay đang tránh xa đường bay lên và quay vòng ở một khoảng cách như kính cần trong khi bà giám đốc chương trình huấn luyện nữ phi công bay thẳng đến phi đạo

Khi chiếc máy bay đáp xuống Eden đã trèo ra khỏi buồng lái và nhảy xuống đất. Hết hai giờ bay một mình cô đã hết việc trong ngày. Eden không đi vào hăng ga và đứng chờ bà chỉ huy trưởng danh tiếng và tự hỏi không biết Jacqueline có nhớ là đã gặp cô trong buổi chiều đãi tháng Chạp gần đây không?

Eden không khỏi tức cười khi cả bầu trời và phi trường gần như trống không không có máy bay nào, Trước đó đã lâu cô đã được dạy xuất hiện ở chỗ đông người. Không nghi ngờ gì nữa bà giám đốc làm việc đó một cách hoành tráng

chiếc máy bay to lớn chạy ngang qua chỗ cô đứng, cái chong chóng của nó gần đụng đất, Sau khi thẳng lại bà ta tắt máy. Eden lại gần không ý thức được mặt mình bụi bặm và tóc tai bù xù trong khi bà ta từ buồng lái leo ra

- Chào cô Cochran

Bà giám đốc gần như không thèm ngó đến cô trong khi đi về phía hăng ga

- Cầm cái này cho tôi, bà ta quăng một cái áo choàng dài bằng lông chồn cho Eden

Eden đứng khựng lại, sửng sốt vì bị đối xử như vậy, cô tức tối ngó cái áo choàng trên tay, Nhưng cô cũng vừa nhận ra mặt cô đầy bụi và quần áo nhăn nhúm, cô sờ lên mái tóc bù xù và bật cười to

Nghe tiếng cười, Jacqueline Cochran đi chậm lại và nhìn Eden với vẻ ngạo nghễ

- Cô thấy có gì tức cười chẳng?

- tôi chỉ vừa nhận ra e rằng mẹ tôi chắc cũng không nhận ra tôi, Eden đáp lại không e sợ

Bà ta nhướn chân mày một bên nhãn trán và hỏi

- Tôi đã gặp cô rồi chẳng? Bà ta nói liền như để giải thích vừa lễ độ vừa xa cách đúng người chỉ huy, tôi đã phỏng vấn nhiều cô không thể trong chờ tôi nhớ hết mặt từng cô, tôi chắc cô hiểu vậy

- Dĩ nhiên, cô Cochran,. cuộc gặp gỡ trước đây đối với Eden thì đáng nhớ nhưng đối với bà ta thì cô là một trong vô số các cô mà bà ta đã gặp mặt, Tôi là Eden Van Valkenburg tôi đã gặp bà tháng Chạp trước ở NY trong một buổi chiêu đãi do cha mẹ tôi tổ chức

- Phải rồi

Cái tên đó được bà ta nhận ra ngay nhưng Eden không chắc bà ta nhớ ra cô

Và địa vị xã hội của Eden ngang hàng với chỉ huy trưởng của cô không có hiệu lực gì hơn là chỉ làm cho bà ta tỏ ra thêm cao ngạo. Bà quay đi và bước về hăng ga chờ Eden bước theo và chậm rãi hơn trước

- Cô Valkenburg cô hãy nói cho tôi hay, cô học tập thế nào? có vấn đề gì than phiền hay không

- Không, Cả một lô từ mái nhà dột đến một số ít huấn luyện viên vạch lá tìm sâu, nhưng Eden không nói vì bà ta thực sự chẳng muốn nghe. Vẫn còn ôm cái áo choàng lông thú cho bà ta cô vô tình vuốt nó và cảm giác được sự êm ái mà gần như đã quên, Với lại bà Cochran tôi đã học được gần như câu trả lời trong quân đội với những từ than phiền là mấy chữ rất đơn giản: Khó nhọc cho quen

Bà ta phá lên cười

- đúng quá

và dừng lại nhìn Eden vào Hăng ga, nụ cười làm bà ta dịu dàng hơn và cặp mắt quan sát Eden vừa nghiêm trang vừa thân mật

- Nếu bao giờ cô có vấn đề gì nghiêm trọng cô hãy đến gặp trực tiếp tôi, Cô hay bất cứ cô nào trong số các cô

- vâng thưa cô

Nhưng Eden tò mò muốn biết mục đích của cuộc viếng thăm này, tuy cô biết bà giám đốc của họ thường đến để kiểm tra căn cứ. Cô nói tiếp

- hôm nay cô đến có việc gì cô Cochran, hay chỉ là cuộc viếng thăm bình thường

- Không hẳn, mắt bà ta ánh lên vẻ tự mãn, Các cô sắp có thêm bạn hoạt động ở Houston sắp đóng cửa để chuyển toàn bộ chương trình về căn cứ này, Số cung phi công có khả năng không theo kịp số cầu phải có nhiều hơn nam phi công được rảnh để chiến đấu có nghĩa là phải có nhiều nữ phi công hơn. Houston không đủ tiện nghi để mở rộng nên chúng ta chiếm cả căn cứ này

- Cả phi trường? Eden ngó sững bà ta, Chiến tranh cô suýt nữa quên vì bay bay mãi bay mãi bay hoài, chiến tranh là một cái gì xa xôi không ý nghĩa đối với cô, Báo chí ai có thì giờ mà đọc

Dĩ nhiên là Marty đang có người anh ở phi đoàn 101 nhảy dù đóng ở North Carolina và Mary thì nhận thư đều đặn của chồng là phi công lái máy bay oanh tạc ở Anh. cô biết nhưng không động chạm gì đến cô

- Khoá sinh viên sĩ quan chót sẽ dời đây trong tuần tới và chúng ta sẽ dọn vào, toàn thể cả người cả máy bay, bà ta mỉm cười với vẻ tự hào, tôi không thể nói hết sự đóng góp quan trọng của các cô để thay thế đàn ông cho họ ra trận

- vâng

- Cho tôi lại cái áo

- vâng ạ. cô đã vô tình ôm cái áo chặt quá nên lông bị xẹp xuống. Cô vuốt lại nó cho thẳng và đưa trả lại bà giám đốc. Tức cười thật ở nhà tôi có một cái áo choàng thể này và cả cái áo véc bằng lông chồn, một cái áo khoác nữa mà tôi quên mất cảm giác êm ái của chúng.

Jacqueline Cochran cầm lấy cái áo và chỉ mỉm cười

- Bay tốt nhé, bà nói và bước đi.

o o o

Ánh trăng lọt vào qua cửa sổ và chiếc sáng mờ mờ trong căn phòng khách sạn tắt đèn. Colin nằm trên giường, một tay kê lên gối đầu một tay để dọc thân hình. Tấm ga giường kéo lên che anh chỉ để hở bộ ngực nở nang mờ mờ sáng dưới ánh trăng

Marty nằm cạnh và hát một bài bốn cột: Các vì "xao" đêm to và "xáng" ở "xâu" trong vùng "tếch- xát". Cô nhại giọng anh ta đã hát trước đó

- Đủ rồi, Colin bịt miệng không cho cô hát kiểu đó nữa

Cô cười rung cả hai vai vì bị bịt miệng. Cuối cùng cô kéo được tay anh ra mà tiếng cười còn phát ra từ cổ họng. tấm ga tuột ra để lộ vú cô nhưng cô không e lệ với Colin, anh ta thường xuyên xoa và hôn lên vú cô. Cô cầm tay anh bỏ vào khe hỏ giữa hai vú. không phải để khiêu gợi mà là chỗ để tay tự nhiên

- Em không tin được là anh thực sự hát bài hát đấy trước dân phố, Cả gan thật, bài đấy gần như được chấp nhận là bài hát quốc ca của Texas

- Anh lại nghĩ họ bằng lòng với cử chỉ của chúng ta

-Ồ thật sao? marty lại chọc nữa

- Phải họ biết mình biểu lộ sự biết ơn vì đã mời mình về nhà

- Và vào giường của họ? Marty thêm vào

Ái chà con người thanh nhã đâu cần nói chuyện ấy

- Hay dữ? người thanh nhã nói về chuyện gì nào?

- Chuyện khác, Anh ta đưa tay vuốt tóc cô. Mắt em làm anh nhớ màu xanh của nước biển, Anh trông đợi sẽ bị rơi xuống đó không sớm thì muộn. anh sẽ viết thư cho em có phải nó có màu đó khi nhìn gần

- Em ước chi được đi thay cho anh

Trong khi bay một mình, hơn một lần Marty tự hỏi cảm tưởng như thế nào khi chiến đấu với một máy bay địch trên không?

Những kinh nghiệm đó cô không được biết vì cô bất hạnh sinh ra làm phụ nữ, Cô được xâm nhập vào thế giới của đàn ông nhưng trong thời gian ngắn nhưng phải có sự cho phép của họ. Từ trước cô luôn luôn thấy ganh tức với anh trai của cô, David được quyền có kinh nghiệm nhiều hơn cô. Không công bằng chút nào, anh ta hiện nay đang được huấn luyện nhảy dù ra khỏi máy bay với tư cách là một trong những con: đại bàng kêu to- biệt hiệu của sư đoàn 101 nhảy dù

- anh cá là em ước điều đó, Colin mỉm cười khúc khích và nằm ngửa ra. Marty chống tay nhìn vào mặt anh, tấm ga tụt xuống eo cô

- Em chắc anh nghĩ rằng em không làm được điều đó

- Em? có thể me làm cô Jeane D'Arc trên trời, cô trinh nữ chiến đấu có đôi cánh. Colin đáp và cầm tay cô lên hôn vào lòng bàn tay, Anh sẽ thiếu em Marty, anh không chờ đợi nói ra điều đó những đó là sự thật

- Xin anh đừng uỷ mị làm hỏng hết mọi chuyện

- Anh hứa sẽ không vậy, anh mỉm cười rũ rượi nhìn cô, Không mắc mưu tình cảm giữa đôi ta- chỉ tình bạn nhưng anh vẫn thiết em như thường

Marty cúi xuống môi Colin

- Em cũng sẽ thiếu anh Colin, mấy tuần qua vui quá

Cặp vú đầy thòng xuống như mời anh vuốt ve. Colin áp một bàn tay vuốt ve vú cô và dùng ngón tay cái xoa tới xoa lui trên núm vú đang cương cứng lên

- Em là một cô gái hiếm có đấy Marty ạ, anh nghĩ rằng anh khó có may mắn được gặp lại 1 cô gái như em

- Chúng ta ở bên nhau thích lắm phải không? Marty hỏi và vuốt ve tay anh, Em vui mừng vì có đợt này được ở với nhau lần chót, và làm tình với nhau để chia tay

Colin cười và kéo cô nằm ngửa ra đệm trong khi chồm lên trên người cô, miệng cười toét đến mang tai

- đã có ai nói với em là em dùng chữ rất đặc biệt chưa? Em đi thẳng vào vấn đề

Tay cô luồn dưới tấm ra vuốt thẳng thân hình anh từ trên xuống dưới

- vậy thì sao tối nay nói chuyện nhiều thế mà hành động ít thế?

Cô nhìn anh qua hai hàng lông mi với vẻ cố tình khiêu gợi và tay thì khéo léo làm cho anh cứng lên

- Thật sao? Colin mỉm cười hỏi lại. Anh đẩy hai đầu gối cô ra để mở hai chân cô ra và nằm lọt đẽ vào lên cô.Ồ nếu đúng là em muốn mình làm tình với nhau thì em sẽ được vừa ý, Anh nói giọng khàn đi vì thương yêu và thèm muốn

Cô áp bàn tay sau đầu anh kéo xuống để hôn. Họ hôn nhau trong kính trong và khâm phục lẫn nhau. họ giữ gìn để không làm cho nhau đau khổ trong mối quan hệ này. Marty không đeo đuổi một cái gì sau đậm hơn thế và lần duy nhất gặp một người đàn ông cũng muốn thế, Phải cô sẽ thấy thiếu anh

Trăng tháng 4 lên cao soi bóng hai người đứng đối mặt với nhau ở công căn cứ Avenger. Marty nhìn trầm ngâm vào người đàn ông cao lớn

- Có lẽ anh không còn dịp gặp em nữa trước khi anh ra đi

Vâng em biết, Không có nước mắt chỉ có chút tiếc nuối khi chia tay, vì không có nhu cầu khóc nên cũng không có nhu cầu ôm nhau và nói nhiều. Sau một phút im lặng Marty chìa bàn tay ra cho Colin - Chúc anh bay tốt

Anh cầm bàn tay cô, nắm chặt và mỉm cười

- Chúc em cũng vậy Marty.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đoàn khoá sinh mặc bộ đồ bay rộng thùng thình xếp hàng đi đều đến đường bay. Trật bước Chicago sửa bước lại cho đều hàng của mình trong khi trung đội trưởng hô: một hai ba bốn

Ai đó xướng lên hát theo điệu: quần ống Pát. Hát trong khi đi đều đã trở thành thông lệ. và họ có một lô bài hát do họ đặt lời

Bộ đồ bay và bọc dù

Và đôi cánh bạc

Cậu cũng chuyển máy bay

Như mẹ cậu trước đây

Trong khi họ hát câu thứ 4 và là câu chót, Marty để ý thấy một số máy bay BT13 của lực quân đang bay thành đội ngũ tiến sát phi trường ở phía Nam. Cô bỏ hát một câu vì bận quan sát các máy bay huấn luyện đang rời đội ngũ để bay hàng không lưu

Họ vừa đến đường bay thì thấy các máy bay ở vòng ngoài đang chuẩn bị đáp xuống, Họ tan hàng và đứng trước nhà chờ đợi các máy bay đáp xuống

- Ất hẳn là các khoá sinh ở Hunston, Cappy nói, cả năm cô tụm lại bên nhau- tôi nghe nói họ được phép lái loại máy bay BT đến đây để có dịp bay đường trường

- ắt hẳn là một kinh nghiệm quý báu, marty lầm bầm ganh tị

Các máy bay lần lượt đáp xuống, các phi công cô đáp thật êm để khoe tài

- Tôi cá là họ tưởng mình ngon lắm, Marty nói và không ai cãi, trong khi các máy bay chạy trên đường băng đến ngừng ở đường bay, các cô khoá sinh lái chúng bước xuống. Bất giác các cô tự tách rời khỏi các khoá sinh mới đến, tuy rằng họ cùng học một khoá, chỉ huấn luyện ở hai nơi khác nhau

Các bộ mặt mới này không như các khoá sinh mới đến nhập học cách đây vài tuần, Các cô kia coi như học viên mới lớp dưới còn các cô đến hôm nay ngang hàng với họ, là một nửa của khoá 43- W- 3. Houston là nơi bắt đầu chương trình đào tạo nữ phi công, hai khoá đầu vẫn còn ở lại đó để học cho xong, còn khoá thứ 3 thì một nửa đã đóng tại căn cứ Avenger, các cô có cảm nghĩ mình là chủ căn cứ này. Nay phải chia sẻ với những người lạ những người từ ngoài đến sự kình địch không thể nào tránh khỏi

Người huấn luyện viên của Cappy giọng giai đoạn huấn luyện cơ bản, Jimmy Ray Price ngừng lại bên nhóm các cô và nói:

- Các cô nên thôi trò đứng đấy mà nhòm ngó nên vào phòng chờ bay là tốt hơn, Các cô lên đây để bay nhớ chứ?

Đành bỏ không quan sát các cô mới đến từ Houston đến đang tay bắt mặt mừng sau chuyến bay đường trường, Cappy, Eden, Mary vsf Chicago đi vào phòng chờ bay cùng toàn thể các cô còn lại.

Họ muốn biết chuyến bay đường trường ấy như thế nào. nhưng vì kiêu hãnh họ thấy khó thừa nhận các khoá sinh ở Houston đã làm được một việc mà họ không làm được, Hơn nữa các phe nhóm đã hình thành trong số các cô ở đây nên không còn chỗ để nhận người ngoài

trong khi các cô đến từ Houston được hướng dẫn về căn cứ Avenger, năm cô bạn không bao giờ xa nhau bay với các huấn luyện viên của họ, tập với dụng cụ bay. Họ đáp xuống phi đạo không còn thấy các cô mới nhưng các

máy bay BT13 của họ vẫn còn đậu trong hăng ga, bằng chứng sự có mặt của họ trong căn cứ

Họ xếp hàng rồi đi đều về lán rồi giải tán, họ tụm lại với nhau theo từng phòng

- Thiệt là ngoạn mục, hai nhóm máy bay bay thành đội ngũ ngang qua bầu trời, Chicago nói

Họ kéo cửa phòng ra và đi một hàng vào phòng. Mary Lynn đi chót bất ngờ đâm vào lưng Cappy đi trước đang bị dồn lại và cánh cửa đập vào lưng

- Ơ kìa có chuyện gì thế? Cô hỏi

Cô đứng sau nên bị các cô kia che hết không nhìn thấy gì cả. Cuối cùng Marty nhích ra và Mary thấy một phụ nữ cao mảnh dẻ đang nằm ngủ trên cái giường cuối là chỗ Eden nằm trước kia nay bỏ trống, cô ta có mái tóc vàng nhạt, cắt ngang vai và rối tung

- Cô làm cái quái gì ở đây? Marty tức tối hỏi

Mary che miệng cười, Marty nhìn cô với vẻ trách móc nên cô giải thích

- Cái này giống như chuyện cô bé tóc vàng: Ai ngủ trong giường em?

Không cô nào hưởng ứng, Mary chắc họ không đọc truyện ấy nhiều lần nên không thấy hài hước. Trong lúc này họ chỉ chú ý đến người lạ trong phòng

- Có lẽ là một cô khoá sinh mới đến ở Houston, Cappy nói trong khi họ đến cạnh giường

- Cái đó không giải thích được cô ta làm cái quái gì ở đây. Marty cố tình đi đến bên giường và lay cô kia dậy- Dậy đi cô bé tóc vàng

Tay Marty bỗng bị hất văng ra và một giọng đàn bà gắt gỏng

- Để cho tôi yên

- Cô tưởng cô làm cái quái gì ở đây? Marty có vẻ tức giận vì bị chống cự

Lần này cô bé tóc vàng mới thêm nhúc nhích

- Ngủ. Không thấy à?

Được rồi cô là ai?

Một Woofter đang mệt quá. mẹ kiếp. Cô ta nằm cuộn tròn lại trên đệm

- Một Woofter, Marty lặp lại và nhìn các cô kia mặt ngẩn ra- Cô ta là một Woofter là cái quái gì vậy?

Cô gái nằm trên giường như đành bỏ cuộc. Cô ta ngồi dậy ở mép giường xuôi hai vai và gục đầu xuống đáng mệt mỏi. Những giọng nói của cô ta thì gay gắt và cặp mắt xám gần như màu đen

- Ngủ quá, đó là những chữ đầu của chương trình đào tạo nữ phi công (women's Flying Training Detachment: W- F- T- D) chúng tôi gọi nhau là Woofted- Cô ta bảo Marty

- Đáng lẽ tôi phải đoán ra, Marty nói chế nhạo- Chúng tôi gọi nhau bằng chữ đơn giản hơn: Khoá sinh

cô tóc vàng lom khom dòm Marty rồi nói

- Phải rồi

Marty muốn móc mắt cô ta ra nhưng Cappy xen vào

- Chị cảm phiền cho chúng tôi biết chị làm gì ở đây? Giọng cô có vẻ quyền hành nhưng không đi đến đâu với cô gái đến từ Houston này

- Tôi được phân phối đến giường này và phòng này, Các chị cứ tin đi tôi cũng chẳng thích giống như mấy chị, Cô ta nói huých toẹt

- Chắc chỗ này không xứng đáng với chị? marty đáp

- Nói thật chỗ này là lâu đài so với một số lán trại của chúng tôi ở Houston. Chúng tôi đã ở những sân dành cho khách du lịch đầy mồi meo và bọ chét cho đến khi họ xây cho chúng tôi những lán trại mới., Thức ăn dọn cho chúng tôi thì đáng đồng vào sọt giắc, và cuối cùng họ mới xây nhà vệ sinh, Trước đó nó cách xa nửa dặm. Chúng tôi đã mặc bộ đồ từ sáng đến tối vì không có chỗ thay quần áo cho nên suốt ngày phải đi loanh quanh, bụi bặm và hôi hám, Các chị không biết đấy chỗ này là quá tốt

- Tuyệt chưa các chị? marty nói nữa. Bây giờ chúng ta có một chuyên viên về nhà ở, Thay vì nghe ông bà vía nói chúng ta có một cô Woofter nói

- Các chị không ưa tôi và tôi không ưa các chị, Cô gái bảo Marty. Hãy để yên chuyện đó. Bây giờ tôi bay qua qua hết tiểu bang Texas cho nên tôi cần nghỉ một chút xin mấy chị cảm phiền

Marty làm bộ thụt lùi kính cẩn chăm chọc

- Xin lỗi đã quấy rầy chị, chỗ này là phòng của chúng tôi những điều đó không đáng kể, Ai ngủ trong phòng cũng vậy can gì đến chúng tôi?

Rachel Goldman ở NY được chưa? cô ta nói mĩa mai

- NY? Chicago lặp lại và hất hàm về phía Eden, Eden cũng ở NY

- Chúng tôi ở trên đại lộ 5 ngay bên này công viên ở đường 75, Eden nói trước

- Còn tôi ở khu phố Hạ Đông, Cô ta nói và bắt đầu sửa bộ đồ để nằm lại

Cô ta hất bàn tay chìa ra hơi chậm của Eden và nằm dài xuống giường quay lưng lại với họ. Chân còn mang vớ dài, cô chỉ thiếu vài phân nữa là cao đến mét tám nên nằm gần hết bề dài giường

Các cô từ từ về giường mình không bị sự xuất hiện của người lạ làm cho bất ab, năm cô từ trước đến nay làm thành một nhóm đoàn kết chặt chẽ, Họ không cần và cũng không muốn có một người khác

- Chắc ai đó có ý kiến hay rằng cho sáp nhập hai lớp học vào một. Cappy nói

- Dở ẹc chứ hay gì? Marty nói

- Marty nói khê chứ, Chị ấy đang cố ngủ. Mary Lynn nói

- Thì sao? Chẳng lẽ tôi phải đi đón đón vì cô ấy? Marty đáp lớn tiếng nhưng cô nằm trên giường không quan tâm

Chẳng phải vì Rachel không quen tự vệ, cô có sẵn móng vuốt sắc nhọn để làm việc ấy. Đã nhiều năm bị kiểm chuyện bởi những người khác nên cô đã quen mài sắc, Vì là một người gốc Do thái cô thường bị người khác làm bề mặt đôi khi một cách thô lỗ nhưng thường là một cách tế nhị

Chỉ có hai việc giúp cô thoát khỏi cảnh ấy dù ngăn ngủ. Vũ và lái máy bay, Mặc dù có năng khiếu bẩm sinh và nhiều năm học tập, chỉ có điều hiếm là chỉ có rất ít nam vũ công có thể nhắc bóng một nữ vũ công có chiều cao gần mét tám như cô. Chiều cao của cô cũng làm cho cô khó có được một chỗ làm ở ban đồng diễn ở broadway. Thành thử cô đã làm việc nhiều nhất ở các hộp đêm như một diễn viên phô bày thân thể

Lần đầu Rachel đi máy bay là trên một chuyến bay qua Đại tây dương về thăm bà ngoại ở Vienne nước Áo. Dĩ nhiên đó là cách đây vài năm trước trước khi Áo bị chiếm đóng khi Hitler chỉ là một kẻ cuồng tín khoác lác đang đưa ra các lý thuyết y về chủng tộc siêu việt

Cô đã có một tháng tuyệt vời ở bên bà ngoại, bà là người giữ trang phục trogn nhà hát kịch ở Vienne. Lúc đầu có khó khăn về mặt truyền đạt vì bà ngoại không biết nói tiếng Anh còn Rachel nói tiếng Do thái rất kém và không biết tiếng Đức

Cô vừa đi máy bay sang nên khoái bay và nói về chuyện đó liên mấy ngày nên cuối cùng bà ngoại cô đã bảo

- Nếu cháu mê bay như vậy thì hãy học lái máy đi

Rủi thay muốn học lái máy bay thì phải có nhiều tiền mà Rachel đã đầu tiên rất nhiều vào vũ

Cha mẹ cô xưa nay vẫn không hăng hái lắm cho cô theo nghề nghệ thuật nên đến nay việc học lái máy bay cũng không làm họ thích hơn

- lấy chồng, ổn định đời sống, nuôi nấng con cái. Hãy quên những chuyện vô lối đấy đi- mẹ cô đã khuyên cô

Nhưng Rachel vẫn muốn nghe lời bà ngoại hơn. Rốt cuộc cha mẹ cô đã chịu thua mà Rachel đã làm ra tiền cho những giờ học lái ấy

Trong khi học lái cô đã học được nhiều điều trong đó một số là những sự thật chua xót, nếu người ta muốn được chấp nhận bên ngoài cộng đồng của mình thì người ta đừng là người Do thái. Nếu muốn có công việc ở một hộp đêm thì đừng có bề ngoài giống người Do thái. Trong nhiều giới người ta còn bảo người Do thái gây ra chiến tranh để trục lợi

Kể từ ngày khủng khoảng năm 1939 khi nước Áo gần như dâng cho Hitler cô ít liên lạc với bà ngoại. Gia đình cô chỉ nhận được 1 bức thư gửi nén ra ngoài châu âu qua một số gia đình bỏ chốn khi Warsaw thấy thù

Sau đó người ta kể những chuyện không rõ ràng về đàn áp, tịch thu gia sản, bắt bớ cả tập thể rồi đến những trại lao động- có người gọi là trại chết

Ngay từ đầu nhóm của cha cô đã vận động hành lang quốc hội và bộ ngoại giao ở W để người Do thái được tị nạn nhiều hơn ở Mỹ, Hitler đã đề nghị gửi người Do thái đi nước nào nhận họ nhưng không nước nào chịu nhận kể cả Mỹ

Đằng cay, vâng cô thấy đằng cay trong lòng. Cô cũng thù ghét một cách cao độ cho nên cô đã hất bàn tay thân thiện của Eden chìa ra với cô như một con mèo bị bỏng lửa mời mọc tránh ra sức nóng của nó, Nét mặt của Rachel có vẻ cứng rắn nói nên cô đã gặp rất nhiều khó khăn trên hai mươi sau năm tuổi đời. Nhưng Rachel có bản tính kiên cường cô đã sống được và bây giờ cô cần nghỉ một giấc.

o o o

Ngày hôm sau lớp cuối cùng của những sinh viên sĩ quan lục quân rời căn cứ Avenger trong đó có Colin. Ngay cả việc ra đi của họ cũng sắp xếp để không gặp các nữ khoá sinh. Cho nên các cô không có cơ hội để chúc họ lên đường bình an và cô gắng bay tốt. Thật ra họ không thấy các cậu rời căn cứ, chỉ biến mất

Sau khi ở trường bay suốt cả buổi chiều họ về phòng tắm thay quần áo trước khi đi ăn tối. Dãy trại đối diện bị bỏ trống. Trước kia còn phần khởi trong long vì biết bên kia có các chàng trai đang nằm ngủ, Bây giờ cả cái đó cũng không còn và những chuyện thú vị kèm theo. Các trại đó sẽ được dành cho các khoá sinh sắp đến trong vài tuần tới

Chicago mở cửa nhìn sang trại đối diện và nói

- Tôi sẽ thấy thiếu các anh ấy

- Phải Eden đồng ý, không còn có các cuộc viếng thăm giữa đêm hôm khuya khoắt của Colin và đồng bọn, Không còn việc trò chuyện dưới ánh đèn pin

- Vừa bước vào cửa Cappy dừng lại và cúi xuống lượm một phong thư nằm ngay giữa cửa

- Cái gì vậy?

- Một lá thư. Cappy sinh ra tò mò bước vào phòng chăm chú nhìn phong thư trong tay- Gửi cho tất cả chúng mình

- Tôi dám cá là của Colin, đọc nhanh lên Cappy. Marty hồi thúc

Cửa buồng tắm mở ra và Rachel đi vào, vừa tắm xong nên cô mặc một cái áo choàng màu xanh. Cô lau tóc ướt và sáng loáng bằng một cái khăn lông. Thấy năm cô, cô khựng lại một chút và đi về giường mình

Cappy rút tờ giấy mỏng ra khỏi phong bì

- Của Colin, Grimly và các cậu còn lại- cô nói nhanh sau khi liếc vào chữ ký cuối thư. Cô đọc: Chúng tôi muốn cảm ơn các cô đã cho chúng tôi nhiều đêm để bớt cô đơn và đã để lại chúng tôi nhiều kỉ niệm ấm áp. Mary Lynn chúng tôi hứa sẽ tìm Beau của cô nếu chúng tôi được sang Anh. Chúng tôi hy vọng anh ấy sẽ hiểu khi chúng tôi nói rằng cô gửi cả tình yêu của cô cho anh ấy

- Đồ quý sứ. mary cười khúc khích

- Họ không nói lại hả? Mary không biết chắc nên cười hay không/ Không có câu trả lời cô

Cappy tiếp tục đọc: Để chứng tỏ chúng tôi không vô tình chúng tôi đã để lại cho các cô một món quà để thưởng thức, một ly cuối cùng của bạn bè trước khi chia tay" Cô cau mày để tìm hiểu cũng như các cô khác. " Vì không nói lời từ giã cùng các cô được nên bây giờ chúng tôi không nói làm gì. Chúc các cô bay tốt" Ký tên: Colin, Arthur, Morlye và Henry.

- Món quà cuối cùng gì nhỉ? Chicago nhìn quanh cùng các bạn nhưng chẳng thấy cái gói hay cái hộp nào cả

- Ê Goldman? Marty kêu giọng gây gổ, Khi chị về phòng có cái gì để ở đây không?

- Nếu còn thì ở đó. Cô ta đáp

- Tôi dám cá là họ để đâu đó- Eden nói nhìn quanh. Một ly cuối cùng? Hãy uống cho Auld Lang Syne Eden ngẫm nghĩ trong khi Marty đang ráp lại các mảnh với nhau để giải đố- Tôi biết họ giấu ở đâu rồi, vào đây

- Họ giấu cái gì? ở đâu? Mary Lynn đi theo ngơ ngác hỏi

cả bọn đi theo Marty vào buồng tắm. Marty đi thẳng lại hai bàn cầu lúc này không ai ngồi. Cô giở nắp thùng nước bên trong bàn cầu lên nhưng ở bàn thứ hai mới có chai rượu unction ki giấu trong đó. Cô cầm chai rượu unction đắm lên với vẻ đắc thắng trong khi các cô kia vây quanh

- Tôi không tin nổi- Eden vượt chai rượu lâu năm. Các cậu ấy lo lót cho ai mà có được nó vậy?

- làm sao họ đem nén đến đây được, đó là điều tôi muốn biết. Cappy nói

- Ai cần để ý, Marty nói

- Nhưng nếu chúng ta bị bắt với cái này trong căn cứ chúng ta sẽ bị sa thải khỏi khoá học, Mary Lynn không thấy có gì đáng vui mừng trong việc này

- Đúng Marty đồng ý nhưng trong ánh mắt của cô có một tia sáng loé lên, Chúng ta không có nhiều khả năng lựa chọn các chị ạ. Phải uống hết để phi tang thôi

Mary Lynn là người độc nhất tỏ ra hoài nghi còn thì tất cả đều ủng hộ, Chicago đi mua côca về bỏ vào mỗi chai một nửa để dành chỗ đổ rượu unction ki vào. Rồi họ trở về phòng mỗi người cầm một chai côca, chai rượu rỗng đã được đập nắp kĩ và nhét trong bộ quần áo thùng thình của Marty

Đi ngang qua giường Rachel, Marty thúc tay vào Chicago và cả hai dừng lại. Trong khi họ vắng mặt Rachel đã mặc quần áo xộp và cái áo blu nữ. Mái tóc vàng dày của cô đã gần khô

- Khát nước không, Goldman? Marty làm bộ mặt tự nhiên đưa chai coca còn dư như thế để làm món quà hoà với cô- Chị uống chai này đi. Marty Lynn không muốn uống

Đã định từ chối Rachel có vẻ nghĩ lại và tần ngần một chút rồi nhận chai nước

- Cảm ơn

- Chúc mừng, Marty giờ cao chai của mình lên giả vờ nâng cốc chúc mừng và thích thú quan sát Rachel đang đưa chai lên miệng uống một ngụm. Bỗng Rachel bị sặc rượu unction ki, vừa ho vừa phun ra vì không nuốt nổi mặc dầu bụm miệng nhưng một ít nước bắn ra làm bẩn cái áo cô đang mặc. Tất cả cười sặc sụa, kể cả Mary Lynn. Chỉ có Rachel không thấy gì vui trong đó, giận giữ trả lại chai cho Marty

- Buồn cười thật, cô nói gay gắt và tiếp tục ho sặc sụa

- Tội tôi thấy vui lắm, chai nước là của chị đấy nếu chị muốn. Marty đưa lại cho cô ta, Mary Lynn không uống được

- Chị giữ lấy, cô ta ngó họ vẻ khinh khỉnh- Có thể các chị đến đây để liên hoan nhưng tôi đến đây để bay

Rachel bỏ ra ngoài, Marty nhướn một chân mày lên và nói

- Hoá ra ở đây không chỉ có một mình Mary Lynn uống nước lã

Chicago lo lắng hỏi

- Nếu cô ta báo cáo thì sao?

- Không đâu, Eden đáp, cô ta không dám đâu, giọng cô có ý dọa rõ rệt

- Mừng các chàng trai của chúng ta. Marty giờ cao cái chai. Xin cầu cho họ không bao giờ phải uống nước biển Manche

Đến giờ tắt đèn tang chứng đã được tiêu thụ hết cái chai được đập ra từng mảnh không thể buộc tội cho ai được. cái nhãn đã đốt thành than, không cô nào say. Họ không dại gì để cho say nhưng ngủ say và ngon đêm đó

Ngủ ngon quá họ không nghe chuông đồng hồ báo thức. Và có lẽ không có Rachel kêu họ khi ra cửa thì họ đã bỏ lỡ buổi xếp hàng ăn sáng, Mắt nặng trĩu họ lảo đảo đứng vào xếp hàng và cố xua đuổi cảm giác buồn ngủ. Họ nhìn Rachel đang nhanh nhẹn và tỉnh bơ vừa biết ơn vừa giận hờn

Đến nhà ăn họ đứng nán lại bên ngoài để lâu bầu trước khi nối hàng vào tiệm Cafeteria. Nhưng mùi thơm bánh sừng trâu mới ra lò làm họ tỉnh táo

- tôi có thể giết một mạng để có bánh này, Marty nói và sắp luôn bốn cái vào khay

Tiến đến cuối hàng, Chicago dừng lại

- Coi kìa họ chiếm bàn của chúng ta rồi

Sửng sốt họ nhìn vào cái bàn dài mà năm cô thường ngồi ăn từ bữa đầu tiên ở căn cứ. Một số khoá sinh ở Houston cùng Rachel đang ngồi và coi như là chỗ của họ. Các cô cùng khoá khác luôn luôn nhường cho họ chỗ ngồi đó

- Để tôi, Eden nói và băng qua phòng

Chẳng có ai nhìn lên khi họ đến

- Xin lỗi các chị chỗ này là góc của chúng tôi. Giọng nói cao ngạo của cô hàm ý cô sẽ tha thứ nếu được trả chỗ tức thì- một giọng nói đảm bảo cho trường bàn phải cúi người thật thấp

- tên chị là gì? một cô gái hỏi

- Eden Van Valkenburg, cái tên rõ ràng là quan trọng

- Tức cười chưa? Tôi không thấy tên chị đâu cả

Các cô kia cười với nhau, Eden giận run

- Tức cười thật, bàn này là của chúng tôi, chúng tôi luôn ngồi góc này

- Tôi chắc chị phải tìm chỗ khác sáng nay, Rachel nói, sáng nay chỗ này có người rồi

Marty chen ra trước

- Chị dám đánh cá không? Cô dọa

Cappy đặt tay lên Marty ngăn lại

- Bỏ qua đi

- Tại sao bỏ qua, chúng ta đến đây trước, họ mới là người đến sau

- Tôi nghĩ rằng chị nói ngược, Rachel lạnh lùng nói- Có lẽ các chị đến Avenger trước chúng tôi nhưng các khoá học ở Houston đã đi tiên phong cho cả chương trình và chúng tôi mới là những con chuột bạch

Cuộc gây gổ của họ đã lôi cuốn sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng, Cappy có thể thấy chỉ bằng sức mạnh mới lôi được nhóm người kia ra khỏi bàn, không có giải pháp ngoại giao nào

- thôi đi Marty, chị không thể lãnh thêm điểm trừ

Trong lúc này họ chỉ còn cách là rút lui thôi

Nhưng chiến tuyến đã được vạch ra. Chiếm cái bàn chờ thành trung tâm của cuộc gây gổ có giá trị biểu tượng. Eden, Cappy và Marty cùng các cô khác coi lớp Houston nhưng là những kẻ ở hạ tầng căn cứ, trong khi các khoá sinh Houston thì coi mình như là thừa kế của các khoá trước trong chương trình đào tạo nữ phi công. Bắt đầu là cuộc xung đột giữa Marty và Rachel trong một phòng trở thành một cuộc kình địch có quy mô lớn hơn, Nửa khoá cũ ở đây coi mình là chủ căn cứ còn nửa khoá mới đến chống lại việc đó

Sự có mặt của Rachel trong phòng làm cho tình hình càng khó chịu.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trời đẹp, bầu trời nắng dáo dải tận đến chân trời. Trên mặt đất trời không khí nắng và khô nhưng trên độ cao bốn nghìn bộ nắng ấm dễ chịu. Chán tập các kiểu một mình Eden bay chơi một chút để thưởng thức nắng chiều

Cô đẩy chiếc mui BT13 để nắng rọi vào. Để chuẩn bị Eden điều chỉnh máy bay gần như như bay một mình. Bầu trời xung quanh trống rỗng và xanh ngắt, khi cô cởi chiếc áo blu nữ và lắc vai cho nó tuột hẳn ra cẩn thận không đụng mạnh vào cần bay giữa hai đầu gối

Cái nịt vú cô mang là loại nhỏ xíu chỉ vừa che khít núm vú để mặc cho những áo hở cổ rất thấp nhưng Eden vẫn thích dùng vì thứ vải mềm mại không làm rát da, vì loại nhỏ cử động tự do thoải mái hơn và còn rất tốt để phơi nắng

Cái áo blu xếp gọn sau lưng, Eden ngửa người ra và nhắm mắt lại để tránh ánh sáng mặt trời đang chiếu sáng trực tiếp vào mặt cô. Sự ấm áp bao trùm cô rất thích thú. Hình như nó tự vuốt ve làn da để trần của cô, êm dịu quá và khơi lên cảm giác êm ái quá. cô ngồi phơi nắng trong buồng lái không quan tâm đến gì cả lắng nghe tiếng nổ của động cơ rất êm và gió lùa đều đặn qua máy bay

Đột nhiên có tiếng ồn rộ lên, Eden mở mắt và lướt qua đồng hồ nhưng một bên mắt thoáng thấy ánh mặt trời phản chiếu lại từ bộ phận kim khí trên cánh trái của cô. Một chiếc bay huấn luyện khác đang bay một bên cô do một sinh viên sĩ quan đang lái toét miệng cười. Choáng váng Eden nhận

thức đồ là anh ta thấy hết toàn bộ buồng lái của mình và cái nịt vú bằng ren của cô phô bày nhiều hơn là che giấu

Cô khom mình thật thấp để anh ta không thấy và bay ra xa. Cô không nghĩ là bị đuổi theo nhưng không ngờ anh ta có nhiều người ủng hộ đến thế, Sau mấy phút thôi máy bay của cô bị một đoàn máy bay vây quanh, tất cả những người lái đều cố để nhìn vào buồng lái của cô

Sự chững chạc thường nhật của cô nhanh chóng tiêu tan. Tuyệt vọng Eden cố giữ máy bay bay đều bằng hai đầu gối và loay hoay mặc áo vào. Gió quạt mạnh làm Eden không tài nào xỏ tay được vào áo. cô phải chộp vào cần bay để giữ cho máy bay thẳng. Gió bỗng giật cái áo ra khỏi tay cô. Cô cố chộp nó khi bay ra khỏi mui nhưng không được, cô dám thề là các phi công bay xung quanh hoan hô khi thấy vậy

Bối rối Eden khom người xuống thấp hơn trong buồng lái vào queo thật gấp lao vào vùng cấm bay trong căn cứ Avenger để tìm an toàn, các máy bay kia lần lượt bỏ đi

Đáp xuống là xong sự thử thách đó nhưng bắt đầu một thử thách khác. Với bao nhiêu thợ máy và huấn luyện viên ở đường bay là sao cô ra khỏi buồng lái một cách chững chạc khi cô ở trần

Dòm lên ra ngoài, Eden cho máy bay chạy đến khu vực để máy bay và ngừng lại. Khi cẩn thận ra ngoài nhòm vào một bên máy bay cô thấy một nhóm khoá sinh đang tụ tập trước phòng chờ bay. đành chịu mất mặt cô kêu to

- Ê có chị nào cho tôi mượn cái áo véc được không

Cô liền dòm ra một lần nữa xem có ai nghe thấy không. rồi lại thụp xuống trong buồng lái

Không lâu có ai đó chèo lên buồm lái Eden nhẹ nhõm ngấn lên nhưng mặt cô chân lại khi thấy cặp mắt như hạnh nhân của Rachel. Cô hy vọng việc này không bị làm dìm beng lên nhưng không xong rồi

Sau đó về phòng ăn tối Eden tức tối về sự bất công ấy

- Một cô nào đó trong nhóm Wooftr đã là tề ở đây lại là Rachel. Phải chi các chị thấy được vẻ mặt cô ta khi đưa cái chân cho tôi

- Ít ra chị ta cũng đưa cho chị cái chân

- Thôi đi Eden chị cũng phải nhìn nhận là có sự hài hước trong đó

Cô ta thấy Eden thoáng choàng tấm chăn đi vào đường bay đầu ngang cao hai má ửng hồng. Nếu Eden không bị các cô Wooftr thì Marty cũng cười

- vui dữ, ngoài ra cái áo blu nữ đó là cái tôi thích nhất, chắc bây giờ nó đang bị khoác trên bụi cây nào đấy

Rachel vào, tất cả im lặng một lát. cô gái tóc vàng cao lớn đi vào phòng với cặp mắt tím nhạt lướt qua Eden

- Rám nắng nhiều không? Cô ta hỏi

- Đâu có, Eden đáp

- Thật à? Tối nay ở nhà ăn tôi thấy mặt chị đỏ rần tôi nghĩ chị đã phơi nắng nhiều hôm nay

Eden muốn trả lời thật đốp chát nhưng không nghĩ ra được, chùng nghĩ ra được thì đã là nửa đêm, quá muộn

Các khoá sinh được cho biết các cô có thể chọn một cô bạn để bay chung trong giai đoạn bay bằng dụng cụ này. Marty và Mary, Cappy và Eden,

Chicago và một cô bạn ở khoang kế bên

Khi đi ra chiếc BT13 Cappy không nghĩ đến chuyện sắp xếp mới cho đến khi cô mang xong nịt trong buồng lái sau. Rồi cô run sợ. Toàn bộ thời gian học lái bằng dụng cụ ngồi dưới tấm màn đen trùm của buồng lái cô đã bay dưới sự giám sát của huấn luyện viên. Bây giờ cô phải đặt hết tin tưởng vào Eden sửa những lỗi lầm của cô mắc phải và canh chừng để có máy bay nào quanh quẩn ở đó không để tránh đâm vào nhau trên không, có thể nói là cô đặt sinh mạng của cô trong tay Eden

Sau khi cất cánh Eden bay đến vùng thực tập. Cappy cố nén sự sốt ruột khi Eden tình nguyện làm trước. Trong khi tấm màn đen kéo lại Cappy giữ bộ phận điều khiển. Khi Eden sẵn sàng cô trao lại cho Eden

Bồn chồn trong lòng Cappy liếc nhìn các đồng hồ và bầu trời bên ngoài, quan sát mũi phi cơ so với đường chân trời trong khi Eden thực tập quay vòng đâm xuống và bay lên. Cô thấy bị thúc đẩy trong lòng muốn sửa cách bay của Eden bằng bộ điều khiển trong tay mình khi Eden đưa máy bay lên cao có thể bị mất đà, tắt máy và rơi xuống nhưng lần hồi Cappy phải công nhận cô bạn bay rất giỏi. Bay bằng dụng cụ là một tài nghệ chính xác cần cố sự tập trung, ý thức tối đa. Cappy bắt đầu yên tâm khi Eden có thể lái giỏi như cô

Đến lúc đổi cho nhau Cappy kéo tấm màn chụp lên buồng lái của mình không chút gì e dè. Cô tin tưởng vào Eden nếu có chuyện gì. Thật là một kinh nghiệm hiếm có khi ta đặt sinh mạng của mình trong tay một người khác- và đó chính là việc cô đang làm hơn thế nữa cô còn thấy nhẹ nhõm

Sau chuyến bay đó, khi bước ra máy bay họ nhìn nhau với cặp mắt khác

- Có ai bảo là chị bay được không? Cappy
- Chị cũng bay được lắm. Cappy đáp

Cappy cảm thấy muốn khóc, đã mấy tuần họ ăn chung, học chung và ngủ chung nhưng không có việc gì làm họ cảm thấy gần gũi như lúc này. Tình cảm ấy là lòng kính trọng và khâm phục nhau, với một lòng tin đã có được không phải dễ dàng

Các trận mưa giông mùa xuân đã làm hỏng các chương trình bay. Các khoá sinh đành phải bay khi thời tiết cho phép để có đủ số giờ bay cần thiết, có nghĩa là họ phải bỏ cả ngày chủ nhật trong tháng tư này

Trong tháng năm bộ chỉ huy căn cứ náo động vì có tin tức tướng George G.Marshall. Tham mưu trưởng lục quân sẽ cùng Đại tướng Henri viếng thăm căn cứ Avenger. Tin nọ đến lan ra như lửa rừng

- Tôi không hiểu có cái gì mà họ náo động lên như thế? Eden nói và nhún vai

- Tư lệnh không lực và tham mưu trưởng chứ có phải nhỏ đâu mà chị xem thường như thế? Marty đưa hai tay lên trời tỏ vẻ hết chịu nổi

- Chị phải nói với Eden bằng cách chị ấy hiểu được. Cappy nói. chị biết không Eden các tướng lãnh trông chờ duyệt qua hàng binh lính- mà chúng ta không có gì mặc cả

- Chị muốn nói gì? Eden dè dặt hỏi lại

- Chính phủ đã phát cho ta những áo véc dã chiến và bộ đồ bay nhưng không phát đồ hạng A- Nghĩa là một bộ quân phục đại lễ- Cappy giải thích- Chị có thể hình dung chúng ta duyệt binh qua khán đài trong những bộ đồ này chẳng?

Trong tuần lễ còn lại người ta kháo nhau đã có nhiều cú điện thoại cuống cuống gọi đi để xin phát một bộ đồ tiêu chuẩn cho các nữ khoá sinh. Ba ngày trước khi các tướng lãnh tới thì các bộ đồ đến bao gồm quần màu vàng áo sơ mi ngắn tay trắng và mũ bay hình chiếc cano. Phải sửa nhiều và vì

không có thì giờ nên các cô phải tự sửa lấy quần áo. Họ hấp tấp cuống cuống làm cho xong

NGồi trên giường Eden vật lộn với cây kim và sợi chỉ, cố lên lai hai ống quần màu vàng. Đầu lưỡi của cô lè ra ở khoé miệng trông cô có vẻ hết sức tập trung tư tưởng làm như là nhăn nhó mặt có thể đi được cây kim

- Ái chà. cô đâm kim đúng ngón tay và vệt vàng đưa lên miệng mút. cô tức tối nhìn ngón tay xem có chảy máu không? Các cô khác đều bận sửa quần áo không để ý đến cô

- Ngón tay của tôi bị lỗ còn hơn cái giắt kim- Eden nói to rồi nhìn cái quần mới khâu được năm sáu mũi, dù cô rất cẩn thận nhưng nhìn vẫn không đều. Chán quá cô liệng cái quần ra một bên và bước xuống giường- Lố bịch, tôi không việc gì phải cần kim chỉ. Tôi chưa bao giờ may vá trong đời và không phải bây giờ tôi bắt đầu làm việc ấy

- Ở đây không có đầy tớ. Marty bắt đầu nhắc nhở cô

Marty cũng đang vật lộn với một việc không khó gì hơn là đơm cúc áo

- Phải có ai giúp tôi mới được. Eden nhìn quanh và chú mục vào Mary Lynn- Cô gái duy nhất trong phòng có tài may vá

- Mary Lynn?

- Tôi sẽ làm giúp chị nhưng tôi phải xong đồ của tôi đã

Mary Lynn phải sửa eo, dài, hông để cái quần hợp với thân hình nhỏ bé của cô

Eden bước tới giường của Mary Lynn

- Chị giúp giùm tôi đi tôi trả chị năm đô la- Mười

- Đừng nói gì Mary Lynn có lẽ chị ta trả đến 15 đô la. Marty khuyên

- Mười lăm, hai mươi tôi không quan tâm, Eden nóng nảy nói- Mấy ống quần gần như lết mặt đất, người ta sẽ thấy tôi lộ ra một ngón tay thật đau- nói đến đó Eden nhớ đến ngón tay bị châm nhiều lần và đưa lên mút

Tất cả tỏ ra thông cảm và cũng tức cười. Bỗng từ giường chót một đề nghị bất ngờ cất lên

- Nếu chị muốn tôi sẽ làm cho

Họ đã quen làm ngơ trước người thứ sáu trong phòng nên khi Rachel đề nghị giúp đỡ với vẻ miễn cưỡng tất cả nhìn sững cô, Vì giữa hai phe còn đang thù hằn nhau nên Eden không thể hưởng ứng ngay được

- Chị biết may à? Eden lượm cái cái quần và đi về phía Rachel vừa sửa quần cô xong

- Bà ngoại tôi dạy tôi, Cô lắc qua lắc lại một lát là đã may xong. Cô gút chỉ lại và căn chỉ. Eden tỏ ra ngán nể

- Tại sao chị giúp tôi? Eden hỏi

- Giúp chị? Tiếng Rachel nhấn mạnh tỏ vẻ khinh thị- Riêng tôi thì chị thế nào tôi cũng chẳng quan tâm nhưng chúng ta đi chung một tiểu đội, tôi không muốn vì chị mà tiểu đội bị mất mặt vì trông chị như một cái bị rác

Câu trả lời có lý nhưng Eden mím môi khi đưa quần

- đã có dấu dãi ở quần

Sau khi trao quần Eden đứng gần giường theo dõi cho an toàn

- Bà ngoại chị làm thợ may sao ở NY sao?

- Không

Bà chị làm ở đâu

Vienna

Câu đáp nghe quá lỗ bịch, Eden cười ồ

- Chị giỡn

Rachel ngẩng lên và cặp mắt màu tím rực trông như đoá hoa cúc với chấm đen ở giữa chĩa vào Eden với vẻ thách thức

- Bà là người coi kho trang phục cho nhà hát nhạc kịch ở đây

Eden hơi ngán vì Rachel nói nghiêm túc

- Đã? cô cau mày

- Bà ngoại tôi đang ở một trại tập trung do bọn đức quốc xã lập lên ở Balan - Rachel nói mặt cúi gằm

Các cô kia này giờ cũng nghe hai người nói chuyện. Mary Lynn nói

- Trại tập trung là gì? tôi chưa bao giờ nghe nói đến

- Theo như tôi đọc báo thì đó là những tổ chức của Hitle lập ra giống như các trại lưu giữ người gốc Nhật của chúng ta. Eden nói rồi quay qua Rachel- Tôi nói đúng không?

- Có lẽ trông thì chúng giống nhau- Rachel nói, cả hai đều có hàng rào thép, chổ săn là lính gác có súng. nhưng có một số người trốn thoát khỏi trại đó cho chúng tôi biết đó là những trại tử thần, Người nào đó không chết vì đói thì cũng bị bọn đức quốc xã sát hại

- Cái đó phi lý. Marty lên tiếng

- Tại sao? trong hai ngàn năm nay nhiều nước đã tìm cách nào đó để tiêu diệt người Do thái. Tại sao người ta ngạc nhiên nếu Hitle làm như vậy

- Tôi nghĩ rằng cô theo ý kiến cực đoan. Eden nói

- Thế à? Mũi lim của Rachel dường như bay nhanh hơn trên vải, - Chứ cô gọi bọn mặc sơ mi trắng, những Lindbergh những Henry Ford là gì? Còn về cha Coughlin và mặt trận thiên chúa giáo của ông ta thì sao? Hay chị không nghe đến các cuộc tấn công vào các trường học Do thái ở Boston chỉ cách đây hai tháng trong thất bại? Bộ chị nghĩ quan điểm chống Do thái của họ là cực đoan

Cappy xoa dịu

- Eden không có ý xúc phạm đến chị đâu

- Không ai có ý vậy cả, giọng cô bình tĩnh hơn. Chỉ có điều người Do thái là một cái bung xung tốt, Các người có thể trút tất cả lo sợ và thất vọng lên đầu của chúng tôi, quy cho người Do thái về cuộc đại khủng hoảng chiến tranh...mọi thứ. Sau khi cô nói những lời cay đắng ấy cả phòng im lặng ngượng ngùng. Cô ta vẫn cúi xuống may, Eden cảm thấy không thoải mái nên chỉ nhìn tay cô tránh nhìn vào mặt cô

- Xin lỗi chị, Eden nói ra cảm nghĩ của cả phòng

- Xin lỗi chỉ vô giá trị, Khi tôi còn bé tôi nhớ nghe cha tôi đọc kinh sáng. Một câu viện dẫn là: Đội ơn chúa của chúng con, Chúa tể của muôn loài đã không tạo ra con thành đàn bà. - Xưa kia tôi hay tiếc vì là con gái không thể làm được nhiều việc. Chỉ hối tiếc thôi thì không làm được mọi sự. Tôi không thể đầu quân và đánh bại bọn Đức quốc xã cho nên tôi sẽ lái máy bay để có thể là người đàn ông để chiến đấu. Tôi sẽ tranh đấu theo cách của tôi

- Tất cả chúng ta đều thế, Mary Lynn đồng ý

Rachel trao cái quần đã sửa xong cho Eden

- Cảm ơn. Eden nói và cầm lại cái quần. Bàn tay Rachel vẫn còn ngứa ra
- Chị đã nói là trả mười đô la. Rachel nhắc

Trong khoảnh khắc Eden sững sốt vì lời đề nghị giỡn của cô bị coi là thật. Cô lẩm bẩm

- Tinh thần đồng đội là vậy đó hả? và trở lại giường để lấy tiền trả

Với cuộc viếng thăm sắp tới của các tướng lĩnh cao cấp giữa thời gian học lý thuyết và học bay các khoá sinh còn phải tập nhiều giờ cơ bản thao diễn, ngoài việc sửa quần áo. Những lần đi đều bước từ lán ở đến đường bay và trở về hay đến phòng ăn và trở về hoặc đi lại trong trại bây giờ được chú ý đến nhiều hơn. Họ tập đi thẳng đều cho đến khi thẳng tắp như li quần của họ, rồi họ nhận được tin sốt dẻo: các tướng lĩnh không đến

- Họ không đến à? Thế mà tôi phí bao nhiêu công sức sửa lại cái quần cho vừa. Mary lynn than

- Chậc chậc đừng nói năng như vậy, Marty chọc

Cappy nói

- Có thay đổi chương trình vào giờ chót. Chuyện đó thường xảy ra trong quân đội- Cappy biết rõ điều đó nhưng cũng bị lôi cuốn vào sự tức tối chung của cả nhóm

- Thật vậy sao? Eden hỏi? tôi muốn nói họ chỉ không đến, không giải thích, không gì cả

- Vậy đó. Cappy đáp. ồ có tin là họ sẽ gửi một sĩ quan cấp thấp hơn trong vài ngày tới để coi quanh đây

Eden cởi khăn quấn đầu tóc đỏ và liệng xuống giường, rồi nằm dài ra.
còn giận âm ỉ

- Tôi có cảm tưởng như bị ai hẹn rồi cho leo cây. Chưa hề có ai dám làm
thế với tôi

Tất cả đều chia sẻ cảm nghĩ ấy với Eden và không cô nào ưa thích việc
đó.....

Trong phòng học im lặng chỉ nghe tiếng sột soạt của các bút chạy trên các
bài thi, tiếng tẩy xóa chữ viết sai và tiếng giấy lật qua trang, Cappy đang cúi
xuống bài thi về khí tượng, hai bên thái dương cô lùng bùng

- Xác định sự khác biệt giữa Cirrostratus, cirroscumulus và straconmulus
và loại thời tiết đi kèm các loại mây đó- Cappy đọc câu đề thi và muốn gầm
lên một tiếng

Đầu cây bút vừa chạm vào giấy thì cửa vào lớp mở ra đánh cạch một
tiếng trong sự im lặng. Lớp học bị xáo trộn trong chốc lát đủ lâu để đa số
cho rằng người sĩ quan có vẻ đẹp trai theo sau là người huấn luyện, là người
thiếu tá được gửi đến để thanh tra. Đã có tin đồn là ông ta sẽ đến căn cứ vào
sáng sớm hôm nay nên không ai ngạc nhiên

Ngoại trừ Cappy, cô nhìn sững anh ta đang nói chuyện với người huấn
luyện về khí tượng vừa bước đến tiếp anh. Cappy không cần nhìn bảng tên
trên túi áo chỉ cần nhìn nghiêng và cái bộ điệu của anh cũng biết anh là ai.
Đây là thiếu tá Mitch Ryan

Cổ cô nghẹn lại vì một cảm xúc cô không muốn nói tên cho đến khi thấy
Mitch đứng đó, trong cùng một phòng với cô, cô chưa ý thức được là cô đã
nhớ nhà đến thế nào và cô đơn đến thế. Cappy cảm thấy mạch cô đập nhanh
và một nỗi vui sướng dâng lên trong lòng. Mitch là một phần của nhà cũ.
Cô nhớ lại ngay ánh mắt nồng nàn và hai tay rắn chắc của anh

Tay cô buông cây bút xuống mặt bàn. Bốc đồng Cappy định đứng dậy để gặp Mitch nhưng vừa lúc đó anh quay lại và hướng về phía cô và cô thấy vẻ mặt cứng rắn không có tính chất riêng tư của anh nên dừng lại ngay. Cô nhận thức là mình đã mỉm cười hơi tươi quá và tự nhắc nhở là mình để lộ cảm xúc trước công chúng. Anh đang ở đây với tư cách chính thức và cô nhủ thầm rồi hơi cúi xuống

Sự bất mãn của cô với kỷ luật quân đội lại nổi lên trong Cappy khi cô cầm cây bút và cố gắng tập trung vào bài thi khí tượng nhưng cô vẫn ý thức được chuyện xảy ra trong khung cửa. Cô nhận ra tiếng chân quen thuộc của anh khi anh đi vào phòng xem các cô làm bài ra sao

Khi Mitch dừng lại cạnh chỗ cô tất cả người cô căng thẳng. Cây bút ngừng viết trong suốt thời gian anh đứng đấy. Trí óc cô không nghĩ ra câu trả lời cho bất kỳ câu hỏi nào. Bên rìa thị giác của cô hiện ra cái nếp quần thẳng và đôi giày màu nâu bóng loáng của anh. Anh đứng thật lâu bên cạnh cô làm cô tự hỏi hay là anh muốn tỏ ra cho cô biết là anh đang ở đây. Cô định ngẩng lên thì anh thông thả rời đi chỗ khác

Sau khi trao đổi với người huấn luyện vài câu Mitch đi ra khỏi phòng. Cappy nhìn sững vào cánh cửa một lúc lâu. Cô cảm thấy đau khổ mà không biết tại sao. Sau đó trên sàn phòng chờ bay. Cappy ngồi co hai gối lên im lặng và buồn buồn ngồi nghe các bạn cô nói chuyện bằng nửa lỗ tai

- Tôi không biết tại sao chúng ta không được chọn lựa nhiều đáp án một lúc, Marty than phiền rồi mặt cô hớn hờ lên- Ấy nếu tôi được phép chọn thì tôi sẽ chọn người thiếu tá rần rở ấy. Tôi có lẽ không phản đối nếu anh ta muốn thanh tra binh lính kỹ hơn

- Marty chị thật bất trị, Mary lynn cười phản đối

- Nghiêm. Một tiếng hô nghiêm là các khoá sinh vội vàng đứng dậy

Mitch Ryan đi vào phòng bay cùng với cán bộ của căn cứ, Cappy nhìn thẳng về phía trước cố nén không nhìn anh

- Các cô nghỉ, giọng nói sang sảng của anh ta cho phép các cô trở về tư thế xuề xòa như trước

Mặc dù vậy Cappy không thoải mái hoàn toàn được. Cô không ngớt liếc về phía anh trong khi anh đi lại trong phòng. miệng mỉm cười xa cách với các cô nhìn anh với vẻ hăm mộ hăm hờ chào anh. và tới gần phía cô đang đứng, Rồi anh đứng lại cạnh nhóm cô

- Thuốc lá, anh lắc nhẹ điều thuốc mời Marty trước

- Cảm ơn, cô cầm một điếu còn Mary Lynn từ chối

Gói thuốc đưa đến trước Cappy và cô từ chối

- Hôm nay các cô có bay không? Mitch hỏi chung chung trong khi lấy hộp quẹt ra

- Chưa, Marty đáp trong khi anh châm lửa cho cô- tuy nhiên hôm nay trời đẹp để bay

Bàn tay anh khum lại che ngọn lửa trong khi Cappy châm thuốc. Cô cúi xuống châm lửa và nhìn mấy ngón tay dài có sức mạnh mà cô đã biết. Khi đứng thẳng dậy Cappy phả khói thuốc qua một bên và tự động nói

- Cảm ơn Mitch

Cả Marty và Mary Lynn nhìn sững cô. Một sự im lặng hình như chụp xuống đầu cô trong một giây. Nhưng Cappy đã nhìn thấy ánh mắt cứng cỏi lên án của anh ta. Cô nhìn lại không sợ sệt

- Đối với cô, cô khoá sinh là thiếu tá Ryan

Câu nói này không khuyến khích sự thân mật nào nữa

- Tôi đã lỗi lầm thừa thiếu tá. Cappy đáp lại ngay giọng lạnh lùng và giận giữ- Tôi đã nhầm là quen ông

Cô bỏ điếu thuốc xuống đất và lấy gót giày dẫm nát rồi bệ vệ ra đường bay mặt lạnh lùng. Cô day về hướng gió để ngọn gió nóng thàng năm thổi vào mặt.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mấy phút sau Cappy ra đường bay. Mitch ra cùng với một khoá sinh khác, Họ đi đến chiếc máy bay đang chờ, rõ ràng là Mitch bay cùng với cô ta để xem họ được huấn luyện bay như thế nào. Anh không nhìn về phía Cappy một lần

Cappy ước chi anh ta bay chung với cô, Phải chi cô được giật cần bay làm gãy cổ anh ta. Cái chong chóng quay tít và gió thổi tung lên bụi mù mịt quật lại dính đầy vào người Cappy. Cô nheo mắt lại nhấp nháy để khỏi bụi trong khi theo dõi chiếc máy bay bay đi

Lời một bài hát đi đều bước của họ theo một điệu Georgia Tech, cứ hiện ra trong đầu của cô. Nó hợp với tâm trạng chua xót và hờn giận của cô lúc này

" Nếu tôi thi lái ngoài dân sự tôi biết tôi chỉ cần làm gì

Tôi sẽ giật cần bay và làm y gãy cổ, và có lẽ bị hỏng

Nhưng nếu tôi thi lái trong quân đội tôi sẽ cho máy bay ra cò

Tôi sẽ lái máy bay lật nhào và cho y văng ra ngoài

Ồ tôi là kẻ lái máy bay gây tai nạn làm nguy hiểm đến tính mạng của mình và cũng là một phi công giỏi quá chừng"

tiếng máy nổ của chiếc BT13 giảm dần khi nó chạy đi xa, Marty và Mary từ phòng bay đi đến bên Cappy. Marty tò mò nhìn Cappy rồi dò hỏi.

- Rõ ràng là chị quen anh ta, Cappy. Chị có kể cho chúng tôi nghe không

- trước đây tôi đã quen anh ta, Cô làm bộ chú ý hoàn toàn đến chiếc máy bay đang chạy về phía họ- Máy bay của tôi đến đây rồi, Gặp lại các chị sau- Cô chạy ra đón chiếc máy bay

- Chị có thấy ánh mắt của chị ấy khi chúng ta vừa đến không? Marty hỏi Mary Lynn trong khi hai cô đứng xem cô bạn bay đi

- Chị muốn nói gì?

Chị ấy đang tức giận điên cuồng. Khó tin thật phải không?

Cappy bình tĩnh thành thạo mà bị tức tối thật đấy

Mary Lynn không bình phẩm gì. Quan hệ giữa nam và nữ là chuyện riêng không nên đem ra công khai. Cô kính nể ý muốn của Cappy giữ im lặng về chuyện ấy. Nếu cô ấy đã không muốn nói về người thiếu tá thì họ không có quyền hỏi

Sau mấy giờ huấn luyện chung cùng người khác, một phần là bay trong buồng đen chụp buồng lái. Cappy đáp chiếc máy bay BT13 xuống và cho máy bay chạy thẳng về hăng ga, ở đó đã có nhiều máy bay đậu trong ánh nắng chiều nghiêng dọi vào. Một mối vì tập trung quá lâu, cô chờ dẫn khi trèo ra cánh máy bay

- Hôm nay đầu óc cô không để vào việc lái

Người huấn luyện viên của cô, Jimmy Ray Price chỉ trích nặng nề. Anh ta biết cô dư sức bay hơn thế

- Tôi biết, Nóng và mệt, cô bỏ nón và vuốt tóc màu hạt dẻ của mình

- Cố một quy luật tất yếu mà các phi công phải tuân theo đó là không được đem các vấn đề của mình khi lên trời bay. Phải bỏ chúng ở lại trên mặt

đất. Ở trên đó ta cần tập chung tất cả vào việc bay

Như thường lệ anh ta gặt gao với cô luôn luôn đòi hỏi người bay giỏi nhất cũng phải cố gắng hết sức

Nước mắt cô muốn trào ra vì mệt mỏi và vì tự thương hại nhưng cô cố dằn lòng. Tại sao tất cả những người đàn ông cô quen đều sắt đá và đòi hỏi cô quá nhiều, hết cha cô, đến các huấn luyện viên và tất cả mọi người? Cô cố phủ nhận nhưng mẹ kiếp thực ra là cô muốn được khen ngợi. Người ta luôn trông chờ cô xuất sắc nhưng khi được vậy thì họ cũng chỉ khen sơ sài mà thôi

Mệt mỏi và đau khổ. Cappy đi vào phòng chờ bay đầu cúi gằm. Người huấn luyện viên đi bên cô không nói một tiếng khiến cho lời chỉ trích trước đó của ông ta càng nặng nề hơn. Cô nghĩ thầm cho ngày hôm nay đi qua, trước khi họ đến toà nhà, người chỉ huy căn cứ, người tùy viên của ông ta và Mitch Ryan bước ra cửa và dừng ngay lại đường của cô đi. Cappy cố tránh cặp mắt của Mitch đang chăm chú nhìn cô. Cô chỉ nhìn thấy bộ quân phục màu nâu của anh và trên vai là cặp quân hàm hai lá màu vàng. Cái lưỡi trai của chiếc mũ cát- kết che mặt anh nhưng miệng và quai hàm của anh có vẻ cứng cỏi

- Hôm nay bay tốt không Price? Người chỉ huy căn cứ hỏi người huấn luyện viên giọng vui vẻ, Rồi ông ta quay qua nói với riêng Mitch- Cô này là một trong những khoá sinh bay giỏi nhất của chúng tôi

Bị bắt buộc phải ngừng lại cappy đứng lại bên người huấn luyện viên. Cô cố vui vẻ để ý đến người chỉ huy trưởng và chú ý đến ông nhiều hơn đến Mitch

- Rất tốt như thường lệ, người huấn luyện viên nói dối. Cappy chắc chắn đó là cử chỉ tế nhị nhất trong cuộc đời của ông ta đầu cho không phải để che chở cho cô

- Tôi vui mừng được biết vậy. Mitch đáp và Cappy biết là anh ta nói dối. Bây giờ không ai nói thẳng với cô một câu nào. Match quay qua người chỉ huy căn cứ và nói: Cô này ngẫu nhiên là con gái một người bạn của tôi

Ngạc nhiên là anh ta chọn lúc này để nhận cô. Cappy nhìn sững anh, Anh nhìn lại về xa cách và hơi thách thức

- Xin thiếu tá cho phép tôi được đưa cô này đi ăn tối nay ngoài trại. tôi biết rằng ông và bà trong tá đang nóng lòng muốn biết cô học hành thế nào

Trung tá, cô gần như không để ý đến tin cha cô được thăng cấp. mà cô bức mình nhất là anh ta coi như đương nhiên cô nhận lời đi với anh ta trong buổi tối. Nhưng có mặt người chỉ huy trưởng căn cứ nên Cappy không thể phản ứng hoàn toàn như cô mong muốn

- Có lẽ ông nên tha lỗi cho tôi thiếu tá Ryan, hôm nay tôi đã bay nhiều và mệt lắm

Giọng nói trầm của anh cắt ngang câu từ chối lễ phép của cô

- Tôi không nhớ đã hỏi cô lúc nào cô muốn đi hay không cô Hayward?

Cappy muốn hét lên và giậm chân phản kháng nhưng cổ họng tắc nghẹn, Cô đã quen được dạy dỗ không phản kháng ra mặt, Sau vài giây cô thấy do dự rồi nín lặng người chỉ huy trưởng cho rằng cô đã nhận lời mời.

- Nếu cô Hayward đồng ý thì anh được phép mời cô ấy- ông ta đáp dành cho Cappy một cơ hội để từ chối

Cô không làm vậy dù giữa hai người có điều gì bất đồng cô cũng không đem cái đó ra công khai- và Mitch đã biết như thế

- Tốt, Mặt anh ta có vẻ tự mãn- Tôi cần mượn một chiếc xe của trường

- Lễ tự nhiên

- Cô có thể sẵn sàng lúc 6 giờ chiều chứ cô Hayward

Mitch ngó cô và liếc cô từ trên xuống dưới như ngầm bảo cô thay quần khác

- Vâng thưa thiếu tá- Cô đồng ý nhưng trông mắt nhìn anh

Đúng 6 giờ chiều Mitch gõ cửa khoang của cô. Eden ra mở cửa trong khi Cappy bận đeo sợi dây chuyền của cha cô đã mang từ Alaska về tặng cô. Sự có mặt của anh ta ở trong phòng làm thay đổi bầu không khí làm cho nó căng thẳng. Cappy nghe Eden giới thiệu các cô khác với anh, trong khi không nhìn lại khi cô cầm ví đầm lên

Cuối cùng cô quay lại, Mitch đang đứng bên cửa. chiếc mũ cát- kết kẹp ở nách, không có mũ anh ta trong chín chẵn và đầy nam tính hơn, ít giống một sĩ quan bánh trai một cách cừ khôi trên các bảng bích chương trình quảng cáo tuyển mộ

- Sẵn sàng chưa?

Cappy chỉ gật đầu và khép hai hàng mi lại để che dấu nỗi kiêu hãnh đang dâng lên trong lòng cô, cô muốn thách đấu anh. Tránh ánh mắt của các bạn cô, cô đi ra cửa mà ngửi thấy mùi nước hoa cạo râu ở mặt mày nhẵn nhụi của anh, trước khi bụi nóng làm nó bay mất.

Anh đỡ khuỷu tay cô và đưa cô ra chiếc xe Jeep sơn màu oliu đậm trước lán và đỡ cô lên ghế. Mitch đi quanh sau xe và leo lên lái

Bàn tay anh ngừng lại ở công tắc và liếc nhìn cô

- tôi được biết ở đây thì nên đến khách sạn " Mũ xanh"

- Có lẽ chỗ ăn ở đấy là tốt nhất

- Vậy chúng ta đến đó nhé, Cô có phản đối gì không

- Không

Cappy buộc cái khăn lụa màu xanh quanh đầu để tóc khỏi bay khi ngồi trên chiếc xe trống tứ phía này. Tiếng máy nổ làm khó nói chuyện và gió thì lùa vào nên chẳng nghe được gì. Họ im lặng nhìn thẳng ra phía trước và cái xe thì vút xuống xa lộ rẽ vào đoạn đường ngắn đi trên phố, nhồi dừ dộ lên các ổ gà

Vào đến phố họ đi chậm lại và Cappy chỉ đường cho anh đến khách sạn độc nhất ở vùng này. Xe đậu trước toà nhà sáu tầng bằng gạch vàng. Giữa hai người vẫn còn sự cứng ngắc và ngượng ngùng. Mitch đi theo cô vào trong sảnh được trang trí mỹ thuật

- Phòng ăn ở phía này, Cappy chỉ lối và đưa Mitch đến đó

Trong phòng ăn cũng trang trí màu sắc như ở sảnh. Các bàn ăn trải khăn và có ít ly tách để ở giữa nhưng có ít khách ăn

- Cũng không đông lắm nhỉ. Mitch nói

- Giữa tuần tương đối yên tĩnh nhưng đến cuối tuần mới nhộn nhịp hơn

Cappy ý thức Mitch cúi xuống nhìn mình trong khi anh đẩy ghế cho cô ngồi

- Cô có thường đến đây không? anh để mũ lên cái ghế kế bên và ngồi đối diện với cô đưa tay lên vuốt mái tóc bông lên

- Có thỉnh thoảng- Cô mở tờ thực đơn và làm bộ nghiên cứu nó

- Cô dùng món gì? Sau khi cô nói anh gọi món ăn và hỏi cô tiếp viên. Ở đây có rượu vang đỏ không?

Cô ta nhìn lại vẻ không hiểu, và Cappy xen vào:

- Mitch, ở đây không phải là Washington. Đây là một quận cấm rượu- Không rượu vang, không bia, không gì cả- ngoại trừ một ít rượu lậu nếu biết hỏi ở đâu

Anh gạt đầu để cô tiếp viên đi và nhìn Cappy dò xét

- Em có biết chỗ nào không?

- Cứ nói là một người bạn của bạn biết. Cô đáp và mở ví ra lấy một điều thuốc, làm ngơ trước lửa của anh đưa cô quẹt diêm của mình và châm đốt hít một hơi trước khi sâu trước khi phả khói ra

Rốt cuộc Mitch châm điều thuốc của anh. Mấy phút trôi qua họ nín lặng và chỉ gạt thuốc là vào cái gạt tàn.

- Em không hỏi gì về việc ba em được thăng cấp hả. Vừa mới tuần trước

- Ba em có bảo anh nói cho em biết không?

- Không

- Vậy thì em không phải chúc mừng đúng không? Mẹ em thế nào?

- Tôi nghĩ bà bị lúng túng giữa em và trung tá

- Bà không ở giữa mà đứng về phe ông. Cô không muốn nhắc đến việc xung đột giữa họ. Ta hãy nói đến chuyện khác

Tuy nhiên thì nói chuyện có vẻ ngượng ngập còn hơn là tiếp tục lặng thinh

Nhưng thay vì bớt căng trò chuyện chỉ làm thêm căng thẳng. Suốt bữa ăn họ trao đổi những câu nhát gừng làm như người này cố nói cộc lốc hơn người kia. Khi Mitch trả tiền bữa ăn Cappy vụt ra khỏi cửa như cố thoát ra khỏi bữa ăn khốn nạn tối nay

Ngoài trời đã tối cái nóng nung người đã giảm bớt. Một số sao lấp lánh trên trời xanh và vành trăng khuyết rọi mờ mờ lên hai người ngồi trên xe qua cổng. Nhưng Mitch không dừng xe ở các lán mà chạy tiếp băng qua các đường bay chẳng chịt đến một đoạn nổi vào đuôi một phi đạo. Hai bên phi đạo đã có những bình chiếu sáng dành cho các phi công bay tối

Cappy nóng nảy hỏi

- Tại sao anh đưa tôi đến đây?

Câu hỏi huych toẹt như thể thúc anh hành động. Anh nhìn cô một cái như vẻ cứng cỏi rồi bỗng nhớ ra có cô liền tụt xuống khỏi xe

- Ta đi bộ một lát cho mát

Vâng lời và nghe lệnh đã thành phản xạ tự nhiên của cô. Cappy bước xuống xe và đi theo bóng người đàn ông cao lớn, hai tay thọc vào túi quần, Trước khi cô biết mình làm gì

- À không, tôi không phải nghe anh ra lệnh. Cô đứng lại

Mitch đứng lại và quay qua cô, Cô nói tiếp

- Anh muốn đi dạo thì cứ đi, tôi phải trở về trại

Tuyên bố nổi loạn xong Cappy quay mình và nhắm về các toà nhà thấp bên mái vòm hăng ga, cô bắt đầu bước đi thì nghe tiếng chân anh thành thịch đuổi theo, tay anh chụp khuỷu tay cô, cô hất ra nhưng tay anh nắm chặt hơn và kéo cô quay lại

- Em không đi đâu cả cho đến khi tôi biết được chuyện gì đang xảy ra ở đây. Em đã thay đổi và tôi không thích điều đó

- Tôi? đã thay đổi?

Em công khai nhìn nhận tối nay là em hay đến khách sạn Mũ xanh. Bộ em nghĩ tôi không biết ở đó có chuyện gì xảy ra chẳng. Bộ em nghĩ người ta không biết có chuyện gì xảy ra ở đó chẳng.

Thoạt đầu cô nhìn anh ta kinh ngạc rồi lạt ngang

- Anh nói chẳng đâu vào đâu cả. Cô đẩy anh ra xa

Hai bàn tay anh nắm chặt cô hơn và lắc cô mạnh hơn

- Tiếng đồn đã lan đi khắp các căn cứ trong vùng này. Trước khi đến đây khi ngừng lại chỗ nào tôi cũng nghe nói từ miệng một anh thợ máy cũng như từ miệng một trung sĩ- rằng nếu muốn vui vẻ thì cứ ghé vào khách sạn Mũ xanh, ở đó sẽ có một cô khoá sinh xinh đẹp đón tiếp tôi

- Láo toét

- Nếu chỉ có một hai người nói thì tôi đã nghi ngờ. Nhưng tất cả đều nói vậy từ đầu đường đến cuối đường, vài ba người còn dám thề đó là sự thật

- Tôi không tin

- thôi đi Cap, em muốn nói là em không biết chuyện đó hay sao

Cô thụt lùi trừng mắt nhìn anh

- bộ anh nghĩ gì vậy Mitch. Rằng tôi là cô khoá sinh sẵn sàng ban ân huệ cho bất cứ người lính nào tôi gặp chẳng?

Ắt hẳn là tôi đã làm cho em tức cười muốn chết- Anh nghiêng rằng nói từng chữ- Cầm tay em và hôn em ở cửa trước khi về trong khi tôi thật sự muốn...Mitch do dự một phần giây.. đem em vào giường và làm tình với em cho đến sáng. Tại sao em không cười đi Cap, chuyện đó thực sự là buồn cười

- Cái buồn cười là tôi đã thật sự sung sướng như thế nào khi thấy anh bước vào phòng học sáng nay. Giọng cô trở lên cay đắng- Và bây giờ thì nôn nóng muốn anh biến đi cho khuất mắt tôi

- Mẹ kiếp. Hãy nói là tôi nhầm đi Cappy, hãy nói là không phải vậy- anh lắc hai vai cô làm cổ gù ra sau để lộ ra cái cổ trắng ngần

- Không, Hai dòng lệ ứa ra- Anh đến đây để nói bóng gió và lên án tôi thì anh có trách nhiệm chứng minh chứ không phải tôi

Cap cảm thấy hai tay anh buông lơi, cô thụt ra xa và vùng tay thoát khỏi tay anh. Cô bỏ đi và lần này không thấy tiếng chân đuổi theo. Vừa tức giận vừa đau khổ mà lán trại thì ở phía xa, trời tối om. Cô muốn chạy nhưng giày cao gót khó chạy nên chỉ rảo bước đi, vai ưỡn ra và ngấn cao đầu

- Lên xe đi Cappy, Mitch nói như ra lệnh

- Tôi đi bộ được rồi, Cám ơn. Cô đi vẫn không ngừng lại

Chiếc xe vào số vọt tới và dừng lại. Mitch nhảy xuống và dừng cô lại

- Em phải lên xe Cap. Mitch nghiêng răng nói

- Có chuyện gì thế Mitch, anh sợ ai sẽ thấy tôi trở về một mình chẳng. Họ tưởng rằng anh có thể đã sàm sỡ với tôi. và họ nghĩ thế nào về ông thiếu tá. Dầu sao ông ta thậm chí còn không ở lâu được với một cô gái gọi là con điếm

- Im mồm lại Cappy. Mitch nghiêng răng ra lệnh

- Tôi hy vọng anh không chờ đợi tôi tin rằng anh lo cho thanh danh của tôi, Cô nắm chặt hai bên thân mình

Chiếc xe Jeep chạy cầm chừng trong khi hai bên đèn pha vẫn dọi hai chùm ánh sáng xuyên qua bóng tối phía trước họ

Không thể cãi lý được Cappy gật đầu và bước qua phía bên kia ngồi lên ghế. Mitch ngồi vào sau tay lái vào số và cho xe chạy đi. Họ không thể nói gì với nhau sau nữa, anh bỏ cô trước lán và cho xe chạy đi

Vào trong phòng Cappy tránh không trả lời các câu hỏi viện cớ là mệt. Sáng hôm sau khi thức dậy có quá nhiều việc khác để làm nên các cô cùng phòng không để ý chuyện đêm hôm trước nữa. Đến bữa ăn trưa Marty đến trễ nên các cô giữ một chỗ cho cô. Khi Marty đến cặp mắt của cô xanh và sáng rực

- Tôi vừa nghe tin ông thiếu tá của chị sẽ ở lại mấy ngày đây Cap

- ông ta không phải là ông thiếu tá của tôi, ông ta là bạn của ba tôi, không phải là bạn của tôi

Các cô đều nhướn mày nhưng không ai hỏi thêm câu nào. Vẻ mặt lạnh lùng của cô cho biết chuyện người thiếu tá là một tế nhị nên không ai hỏi thêm câu nào nữa. Ngày hôm sau tin đồn lan ra khắp căn cứ và Chicago đem về nói lại cho các bạn nghe

- Tôi nghe nói họ sắp cấm chúng ta tới khách sạn mũ xanh

- Sao? tại sao? marty hỏi

- Có ai than phiền sao đó. Tôi nghĩ rằng ông thiếu tá của Cap có dính tới việc này

Marty day lại hỏi

- Chị biết về việc này không Cap?

- Không, Cô đáp thẳng thừng nhưng Marty thấy khó tin

Khi Cappy đến đường bay vào ngày thứ 3 từ khi Mitch đến căn cứ cô thấy chiếc máy bay hai động cơ AT- 7 đang được kiểm tra trên mặt đất

trước khi bay- Máy bay của Mitch. Cô nghĩ thầm càng rảnh. nhưng cũng hối tiếc vì đã ảo tưởng về người đàn ông mà cô tưởng là mạnh bạo và nồng hậu

Người huấn luyện viên của cô vậy gọi

- Hayward

Eden nói với Cappy

- Ông ta kêu thân mật như thường ngày ấy nhỉ. Cappy mỉm cười đồng ý trước khi tách khỏi nhóm để đi đến chỗ người huấn luyện viên đứng, Cô sẵn sàng bay một lúc cho hết cảm giác chờ đợi

- Ông cần tôi hả ông Price?

- Không nhưng ông thiếu tá muốn gặp cô trước khi đi. Ông ta hất hàm về chiếc máy bay hai động cơ

Cappy định từ chối nhưng linh tính ngăn cản không cho cô làm vậy. Muốn sống còn thì không nên để cho đối phương biết là mình bị trúng thương

Có đến một phút trôi qua trước khi Cappy để ý thấy người huấn luyện viên nhìn sững cô vì thấy cô đã ngẩn ra quá lâu

- Cám ơn ông, cô lẩm bẩm và băng qua sân đi đến chiếc máy bay vận tải hai động cơ

Đi ngang qua mũi phi cơ cô thấy Mitch đang nói chuyện với phi công lái cho anh ta. Cô lượn dưới cánh máy bay và cảm thấy tim đập nhanh hơn. Cùng lúc Mitch thấy cô đến và nói gì đó với người phi công. Anh đi đến đón cô trong khi người phi công trèo lên máy bay

- Tôi nghe nói ông cần gặp tôi thưa ông thiếu tá

Cô nhìn thẳng mắt không để lộ gì cả nhưng nghiêng răng lại. Anh nheo mắt lại có vẻ suy tư như hồi tiếc

- Tôi đã sai, Cappy, tôi phải xin lỗi em. Tôi đã nói đúng về khách sạn Mũ xanh nhưng sai về người đàn bà có dính dáng đến chỗ đó. Hình như là một số...có thể là những cô gái đi theo các binh đoàn... đó chọn là chỗ làm ăn của họ. Họ đã nói với các quân nhân họ là những khoá sinh đang học ở căn cứ này. Tôi đã vội vã kết luận, Cappy và tôi xin lỗi

- Được rồi tôi chấp nhận nhưng với ông tôi là cô Hayward. Cô lạnh lùng đáp

Anh tỏ vẻ nóng nảy

- Tôi công nhận là mình đã sai lầm và tôi đã xin lỗi rồi. Mẹ kiếp em còn muốn gì nữa?

- Tôi có thể tha thứ cho một sai lầm đơn giản và thậm chí có thể sẵn sàng bỏ qua cho việc anh sẵn lòng nghe lời người đàn ông khác, nhưng tôi không thể tha thứ việc anh tin đó là sự thật về tôi

Cô thấy rõ là anh chùn lại chứng tỏ cô đánh trúng đích

Xoay mình lại Cappy bước đi. Không khí nóng bức làm cho mặt bê tông ở xa loang loáng như bóng nước, mắt cô cũng thế nóng và chói nhưng khô queo một cách khó chịu. Cô vừa đi được năm bước thì Mitch bước theo kịp và kéo cô lại quay mặt đối diện với anh. Mặt anh đanh lại vì tức giận

- Mẹ kiếp em đã nói đúng khi bảo rằng tôi đã tin là có thật. Từ thừa quen biết em đến nay em đã bao giờ cho tôi gần gũi em chưa. Tôi đã muốn tin rằng đằng sau sự lạnh nhạt của em có một sự đam mê gì đó. Và tôi cảm thấy ghen muốn chết khi nghĩ rằng có ai khác khơi được sự đam mê ấy. Có lẽ tôi cư xử như một tên vô lại nhưng tôi không cần để ý

Cappy ngăn người trước sự thú nhận hoàn toàn do miệng của anh nói ra. Cô bối rối nhìn anh chăm chăm trong khi một chong chóng bắt đầu quay và tăng nhanh vòng quay. Bụi bay lên mù mịt xung quanh họ. Mitch kéo mũ chụp xuống và cầm tay Cappy kéo tránh xa về phía đuôi cánh

- Không có gì thay đổi cả Cappy. Mitch hét to át cả tiếng máy. Em sẽ còn gặp lại tôi

Trong khi cô bận gạt tóc bị gió thổi bay tạt cả vào miệng thì lợi dụng lúc cô không để ý Mitch áp môi anh lên môi cô hôn thật mạnh và thật lâu. Cô nếm thấy sự thèm khát và thất vọng ở anh nửa muốn giữ nguyên nửa muốn buông ra

Trong một phút cô tựa vào anh. Cô thèm muốn vươn tới gần gũi anh nhưng không để cho mình làm vậy vì giằng co giữa những cảm giác anh khơi lên và những sự chua cay mà cô đã nếm trải. Quân đội là một kẻ kinh địch luôn thắng cuộc. Cuối cùng cô bấm bụng thụt lùi ra, Mắt cô như nhắm đen khi cô nhìn vào đó

Át cả tiếng máy nổ có thể nghe thấy tiếng hoan hô từ xa xa. Cả hai lúc này mới để ý đến các nữ khoá sinh đang đồng tình trước cử chỉ lãng mạn đấy. Mitch mỉm cười và nháy mắt với cô vui vẻ nhưng Cappy tránh nhìn vào anh day lưng lại và đi vào một hăng ga trống

Đứng trong bóng mắt nhìn theo bóng của chiếc máy bay hai động cơ cất lên khỏi phi đạo. Có tiếng chân đi tới sau lưng cô. Ngoái nhìn lui cô thấy Eden với mái tóc đỏ đặc biệt

- Nhớ anh ta rồi à? Eden hỏi

- Còn lâu. Cappy cười một tiếng đáp. không người nào còn đủ lý trí lại đi yêu một người trong quân đội

- Nhưng người ta yêu bằng trái tim đâu phải bằng trí óc

- Nếu ta không thông minh, Cappy đứng thẳng lên, đến giờ bay rồi phải không?

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đài kiểm soát không lưu báo tin xuống cho đoàn báo chí hay rằng chiếc AT6 và AT7 hai động cơ đang bay vào lưu không và sắp hạ cánh. Đứng riêng một bên là các khoá sinh dính đầy bụi bặm. Khác các ký giả họ chỉ chú ý nhiều đến các máy bay hơn là phi công

- Không lâu nữa chúng ta sẽ lái những loại này. Eden nói trong khi một chiếc máy bay huấn luyện một động cơ đáp xuống phi đạo. giọng cô có vẻ chắc chắn và hăm hở

Lễ mãn khoá dự trù ngày mai cho khoá 42- w- 2 gồm những phi công đã hoàn tất khoá huấn luyện này, khoá này học ở Houston khi có toán của Rachel đi chuyển đến đây. Chuyến bay đường trường này là chuyến bay cuối cùng của họ trong khoá học. Ngày mai họ sẽ là phi công thực thụ

- Không phải tất cả chúng ta. Chúng ta đều biết vậy, tôi sẽ không lọt qua chuyến bay kiểm tra

Mọi người đều biết cô ta không được bay bằng dụng cụ

- Đã có gì chắc chắn đâu- Marty cãi lại cho có lệ

Các máy bay to lớn chạy đến trước hăng ga các động cơ rú lên làm bụi tung mù mịt. trong khi các máy quay phim và các máy ảnh đang chĩa vào họ các phi công lần lượt ra khỏi máy bay và gỡ bịt tóc ra. Các nữ phi công là những hình ảnh thật đẹp và đầy tự tin với cặp mắt sáng rực và gương mặt rạng ngời

- Tôi ước chi là chúng mình. Marty nói lên sự ganh tị cho tất cả. Chẳng phải là họ được chú ý đến mà họ đã kết thúc thành công khoá huấn luyện khắc nghiệt và khó khăn- Tôi muốn được như họ quá

Không một ai trả lời hay bình phẩm. Cảm nghĩ đó ăn sâu vào lòng họ nên không thể nói ra được. Đây là một niềm đam mê đối với họ. Họ đã rất muốn bay từ lâu nên đã rời bỏ gia đình, bạn bè để đến với niềm mong ước của mình. Cũng tương tự như ngựa bay làm cho người ta nghiện và thích thú không gì so sánh được. Họ sẵn sàng trải qua địa ngục là buồng lái huấn luyện Link và các giờ tập bay bằng dụng cụ để có những giây phút hân hoan tốt cùng như vậy trên bầu trời bao la

Sau khi máy bay cuối cùng đáp xuống một chiếc Beechcraft lao xuống phi đạo. Eden nhận ra và thúc tay vào các bạn

- Đó là Jacque Corchran

Bà giám đốc chương trình đào tạo nữ phi công trèo xuống máy bay và đi về phía toà nhà hành chính. Lần này đi cùng bà có một phụ nữ khác. Sau này các khoá sinh mới biết là người hầu cận của bà. Liền tức thì các khoá sinh tốt nghiệp ở Houston vây quanh bà và cất tiếng hoan hô. Eden lại lắc đầu công nhận bà biết xuất hiện trước đám đông một cách ngoạn mục

Các xe chở bò đã đến để đưa các khoá sinh tốt nghiệp ra phố và nghỉ lại một đêm tại khách sạn mũ xanh. Và trong giây lát sự kích thích ra đi

Trong lễ tốt nghiệp cho các khoá sinh ở Houston thì các khoá sinh ở căn cứ Avenger có dịp mặt đồng phục mới và thể hiện tài đi đều bước, họ đã tập để đón tiếp các tướng lãnh nhưng họ không đến.

Năm cô bạn không thể xa nhau đi về phòng và nói cười vang lên âm ỉ. Lễ tốt nghiệp đã xác nhận ý nghĩa của việc đào tạo họ, khoác lên ý thức danh dự và niềm tự hào. Mặt trận cần các nam nhi mà họ sẽ thay thế một phần việc để cho các nam phi công có thể đi chiến đấu

Họ đi lại tung tăng thay quần áo trong phòng

- Tôi dám cá là ngày mai sẽ có bài đăng trong tờ Sweetwater Reporter

- Sẽ có hình ảnh không? Tôi biết có hình tôi trong một bức ảnh. Người nhiếp ảnh viên đứng ngay trước mặt tôi khi anh ta bấm máy

- Tùy theo cái nền. Họ không thể đăng một tấm hình mà ở đó nhiều hơn hai chiếc máy bay

- Tôi dám chắc kẻ địch rất ham muốn biết được số nữ phi công của chúng ta. Chúng ta là một mối đe dọa lớn cho chúng

Mary Lynn cũng phì cười cùng các bạn vì ý nghĩ đó, cô quỳ xuống giường và mở quần áo ra thay. Tấm ảnh của Beau nằm trên nắp giường nhìn lại cô. tiếng cười phụt tắt trên môi cô. Mary Lynn cầm tấm ảnh lên đem tới giường ngồi im và ngó sững nó, không để ý đến tiếng cười nói trong phòng nữa

- Có ai đó nhìn vào giường của Eden chưa? Marty dừng lại bên cái giường đang mở ra và thấy quần áo cũng như đồ lót vung vãi ở thành giường.- Bộ chị không bao giờ xếp chúng trước khi bỏ vào giường hả?

- Xích ra. Eden đẩy Marty ra và moi đồng quần áo lộn xộn để tìm đồ thay làm cho nó càng lộn xộn hơn

- Có chuyện gì vậy cô Eden Val? hay là cô ganh tị với bà Jacque vì không được mang người hầu theo. Cười lớn cô trở về giường mình. trời ơi Mary Lynn chị ngó lên giường chị ta cho biết- Không thấy tiếng trả lời Marty ngó sang. ờ kìa Mary Lynn có chuyện gì vậy- Câu hỏi làm cho Mary Lynn ra khỏi sự mê mải ngắm ảnh chồng. Cô cúi xuống đẩy vế bối rồi

- tất cả chúng ta nói đến chuyện kiểm duyệt trong quân đội và quân địch- chúng ta nói giỡn mà chẳng có gì vui, Đang có người chiến đấu và bỏ mình

- Không ai có ý gì khi nói cả. Marty vội vàng trấn an. Cô ngồi xuống cạnh giường choàng ta qua vai để dỗ dành bạn

Mấy cô kia nhìn thấy câu chuyện đôi chiều, kể cả Rachel đều nhìn về phía hai cô để nghe câu chuyện

- Beau đấy. Mary Lynn ngó vào bức ảnh. nếu có chuyện gì xảy đến cho anh thì sao? Nếu anh bị thương và bị chết thì sao? Không có anh tôi sẽ làm sao đây. Anh ấy phải về với tôi. Marty, không có anh ấy chắc tôi chết mất. Cô lo sợ cho chồng và khiếp hãi về viễn cảnh không có anh. Sự cô đơn bây giờ là dễ sợ nhưng còn một cái gì đó để trong đời một ngày xa xôi nào đó anh sẽ trở về- đáng lẽ tôi phải ở bên anh ấy, tôi không phải là người ở chỗ này

- Cái đó không đúng Rachel xen vào, thông thường các cô hơn khó chịu vì sự chen vào của cô. Marty chân mình vì Rachel xen vào nhưng cũng để cho Rachel nói hết

- Chúng ta đang có chiến tranh và chồng chị đang ở bên đó để bảo vệ tất cả những gì chúng ta đặt niềm tin vào. trong thời buổi hiện nay tất cả chúng ta đều phải chấp nhận hy sinh, bỏ qua các nhu cầu riêng tư và làm bốn phần của mình

Mary Lynn ngẩng lên nhìn Rachel nói với vẻ thành thật và có sức thuyết phục như thế

- hitle và các đạo quân phát xít của y đều phải bị tiêu diệt. tất cả chúng ta phải chiến đấu theo cách nào đó để bảo vệ nhà của chúng ta và những người thân yêu của chúng ta. Rachel nói- Ta có thể làm việc đó bằng cách lái máy bay để một nam phi công rảnh tay chiến đấu và có lẽ bay hỗ trợ oanh tạc cho máy bay của chồng chị. Chúng ta đang có chiến tranh và chị ở đây là thích hợp vì anh ấy và vì mọi người khác

Trong mấy giây các cô vẫn còn sự âm hưởng trong đầu học, Cách lý luận ấy là cái đúng mà Mary Lynn cần nghe

- cảm ơn chị. Cô nói với Rachel đang ngượng nghịu vì lời phát biểu hăng say của mình

Sau đó trong ánh sáng mờ mờ lọt qua cửa sổ Mary Lynn nằm trên giường và nghe tiếng thở đều đều của các bạn đang ngủ, Nỗi cô đơn xâm chiếm trong lòng cô khi cô nhớ lại những đêm gần gũi với Beau

Môi cô gần như cảm thấy nụ hôn của anh, cô nhắm mắt và cố làm cho cảm giác mơ hồ đấy thành sự thật. đã nhiều tháng xa nhau. Cô xoa vuốt hai tay, cô nhớ lại cảm giác các bắp thịt trên người anh, cứng và dẻo dai. Đã lâu quá, cô cần môi dưới để ngăn sự ham muốn. Cô run rẩy vì thèm khát Beau. Cô chồm miêng gọi tên anh không ra tiếng trong khi bàn tay cô luôn xuống áp lên cặp vú chắc nịch. Cảm giác ấy làm cho cô bị kích thích đến đau đớn. Cô úp mặt vào gối để ngăn tiếng kêu mà cô thốt lên

"Beau" Cô thì thầm như xin lỗi trong khi thân mình cô nhẹ nhõm nằm xẹp xuống tấm nệm mỏng

Đã đến lúc kiểm tra cho giai đoạn huấn luyện cơ bản trong chương trình huấn luyện của họ. Những cô lọt qua chuyển bay kiểm tra với các huấn luyện viên dân sự của họ còn phải kiểm tra với các giám khảo của quân đội. Khi xong các cuộc kiểm tra hàng ngũ của họ thừa rõ rệt. Chicago bị loại

Tấm nệm giường của cô bị cuốn lại và đồ đạc riêng của cô bị đem ra khỏi phòng

- Chị ấy đi rồi sao? Mary Lynn hỏi

- Phải. Cappy đáp

- Tôi dám cá chị ấy rời khỏi đây trong vài giờ là cùng. Họ không thể để cho chị ấy lán lại đây nếu một khi bị loại. Marty dùng chữ họ để ám chỉ bộ chỉ huy của căn cứ Avenger

- Tôi chắc là chị ấy không qua được môn bay dụng cụ. Eden nói

- Tôi chắc vậy, Cappy đáp- Không thể biết đích xác

Một số giám khảo quân đội đã từng loại một số thí sinh vì nghĩ rằng họ không đủ sức mạnh để điều khiển một chiếc máy bay khi gặp khó khăn. Thậm chí là phụ nữ cũng là cơ để họ bị loại

- Các chị có nhớ hôm họ bắt gặp hai người nằm chung một giường không? Mary nhắc lại- hai cô ấy phải dọn đồ đạc ra khỏi trại liền trong vòng một giờ

Eden gật đầu còn các cô khác không nói gì. Không còn các cô không bao giờ xa nhau. Cái giường để trống là một bằng chứng rõ nhất

Đúng lúc mùa hè nóng bức của Texas bắt đầu, khoá học 43w- 3 của houston và Sweetwater nhập chung vào làm một vừa đi vào giai đoạn cuối cao hơn và được rút ngắn thời gian hơn một nửa

Không còn loại máy bay BT13. Họ lái AT- 6 có tên là "Dân Texas" do hãng Nort American chế tạo. Chiếc máy bay huấn luyện tân tiến này có 150 mã lực nhiều hơn chiếc BT13 với 450 mã lực. Lần đầu tiên các cô phải đối phó với bánh xe gấp lên được., cho phép chiếc máy bay có hình dáng gọn gàng hơn khi cất cánh mà còn có tốc độ đường trường là 145 dặm giờ

Giai đoạn huấn luyện này tập trung vào đường bay xa cho các phi công những kinh nghiệm quá báu vô giá, khi làm nhiệm vụ chuyển máy bay sau này. Nhiều bài học được rút ra bằng đường lối khổ nhọc bằng chứng là có nhiều phi công phải gõ cửa ở những nhà chăn bò vì hết xăng giữa đường phải đáp xuống thửa ruộng trồng bông hay đồng cỏ nào đó

Các khoá sinh bay miên man trong tam giác có cái gọi là Sweetwater Odesa và Big Spring, bay một mình hay bay cùng các huấn luyện viên, một thời gian sau một số thề rằng họ có thể bay ngay cả khi bị bịt mắt

Với mùa hè nóng nực đều đặn ở 37 độ mọi cơ hội được trèo lên chiếc AT6 và bay lên trời đều được hoan nghênh. Cứ lên cao một ngàn bộ thì giảm nhiệt độ 3 độ rưỡi F. Không khí thối qua các quạt của máy bay cũng mát rượi như quạt máy thổi qua tầng nước đá. Rachel cho máy bay bay ngang ở độ cao tám ngàn bộ và điều chỉnh cho bộ phận theo dõi máy bay thẳng và ngang. Gió thổi lộng vào ngay mình cô là các bản đồ cô đang có bay phần phật. Để khác thường ngày cô đã bay theo một lộ trình khác, đến San Angelo rồi Abilene đã không có gì lạ. Sau khi Rachel quay về hướng bắc để bay đến Abilene cô gặp khó khăn là không tìm thấy cột mốc đậu trên lộ trình ấy. Lấy dụng cụ nhỏ có kinh độ tròn để tính lại đường bay cô tính lại tốc lực với thời gian bay để tìm ra khoảng cách đã bay qua rồi vẽ lại trên bản đồ. Tốc độ gió ảnh hưởng đến tốc lực của cô nhưng rầu là vậy thì đáng lẽ bây giờ cũng nhìn thấy Abilene

Nghển cổ ra ngoài Rachel cố gắng nhìn ra phía trước. Không có bóng dáng thị trấn nào ở chân trời mù sương. Cô nghiêng cánh để nhìn xuống phía dưới và đằng sau để phòng trường hợp đã bay ngang qua mà không nhìn thấy gì hết

Không có tần số radio nào để hỏi cô không thể kiểm tra lại vị trí của mình, Cô càng bất an vì nghĩ rằng mình có thể bay lạc hướng. Còn quá sớm để hoảng hốt. Gió trên cao có thể mạnh hơn cô đã được biết. Quay trở lại thì là kỳ cục nếu nơi đến ở ngay trước mắt. Rachel quyết định sẽ bay theo hướng mà cô đã vạch ra thêm một lúc nữa.

Sau hai mươi phút bay thêm cô biết là có gì không ổn Cô đã bay chệch Abilene và bay lạc hướng. Bên dưới cô chỉ có đất đỏ và bụi rậm. Rồi cô nhìn thấy đường ra dẫn vào một thị trấn nhỏ. Rachel cho máy bay nghiêng nghiêng xuống liền và là sát trên khu xa hoá ở đó có bảng chữ Frederick

Không biết tần số của đài kiểm soát không lưu cô không gọi nó được khi bay vào vùng lưu không của sân bay về phía dưới gió. Vừa căng thẳng vì gặp hoàn cảnh đó vừa lại có ít kinh nghiệm với loại máy bay nhanh hơn và mạnh hơn này cô đã hạ cánh chiếc AT6 với tốc độ cho phép hai mươi dặm một giờ. Đó là một vụ hạ cánh khẩn cấp thuộc kiểu thường làm với những phi công chiến đấu có tay nghề cao

Cô mất tự tin trước hết là vì đã bay lạc đường thứ hai là phi trường này không có trên bản đồ của cô và vì cô đang dùng tốc lực cao khi hạ cánh. Quân nhân mặc quân phục đang đổ xô từ các toà nhà ra để gặp cô trong khi Rachel cho máy bay chạy chậm trên đường băng và vào bến

Hơi nóng buổi chiều phả vào mặt cô khi cô bước ra từ buồng lái và đứng trên cánh máy bay. Vẻ mặt của các binh sĩ đang chờ ở dưới không mấy thân thiện Rachel hít một hơi dài và bước xuống khỏi cánh máy bay lắc đầu cho tóc bung ra

Tất cả mọi người đều sửng sốt khi cô nhảy xuống trước mặt họ. Người sĩ quan một đại úy tiến lên nhìn cô với vẻ nghi ngờ và tức giận

- Cô là ai và cô làm gì với chiếc máy bay này

Rachel đáp - Tôi là phi công của nó, tôi lái nó

Vừa lúc đó một chiếc Jeep trở một toán quân cảnh chạy đến. Cô chợt hiểu rằng có lẽ họ thật sự không biết cô là ai. Họ có lẽ sẵn sàng tin cô là một kẻ phá hoại và rất có khả năng như vậy lắm khi toán quân cảnh giương súng vây quanh cô và chiếc máy bay

- Cô đã lấy máy bay của quân đội - người đại úy nói

Cô đứng dậy bên cạnh chiếc AT6 mình cao một thước tám, cao hơn tất cả bọn họ, mái tóc vàng mắt bồ câu và đứng giữa vòng vây của những người đàn ông có vũ khí. Đây không phải là lúc đáp lại họ theo kiểu bốp chát

- Vâng thưa đại úy, Rachel cố đáp thật bình tĩnh. Tôi là Rachel Goldman khoá sinh của đoàn nữ phi công lục quân số 319 ở căn cứ Avenger ở Sweetwater

- Chắc cô không trông đợi cô tin lời cô nói đó? Quân đội làm gì có phụ nữ lái máy bay

- Xin lỗi đại úy, đại úy lầm rồi. Thật ra ở căn cứ Avenger chúng tôi có vài trăm- tất cả đều lái máy bay quân đội, phải chỉ ông cho tôi biết tôi đang ở đâu.. Rachel cố nén giận.- Tôi hơi bối rối vì bản đồ của tôi không có ghi sân bay nào bên ngoài Fredrick ở Texas

- Bởi vì cô đang ở Fredrick, Oklahoma

Cô há hốc miệng còn hơn cả chật hướng, cô đã bay lạc quá xa. Thậm chí cô không có bản đồ phủ đến vùng này

- Bây giờ thì cô biết tại sao trong quân đội không có đàn bà lái máy bay- người đại úy cười khi- Đàn bà còn không biết lái xe hơi chứ nói gì đến lái máy bay- Ông ta vẫy tay ra lệnh cho quân cảnh- Kiểm tra chiếc máy bay- Rồi ông day qua một sĩ quan trẻ bên cạnh- Hãy liên lạc với chỉ huy trưởng Crowford báo cáo vụ này cho ông ấy biết. Còn cô- ông nắm lấy tay Rachel - đi với tôi

Rachel giật tay ra

- Nay ông đại úy ông chỉ cần gọi căn cứ Avenger và họ có thể chứng thực tôi là ai

- Tôi sẽ gọi. ông ta hứa, đồng thời nghĩ sẽ lật mặt nạ cô

Một người quân cảnh gợi ý

- Có nên thử xem cô ta có súng không? Không thể biết chắc chắn cô ta đem gì trong bộ đồ rộng thùng thình kia

- Phải, người đại úy gật đầu

Rachel nghiêng rằng không nói cô đứng im như pho tượng cho họ khám xét thân mình. Những bàn tay kéo khoá bộ đồ bay, luồn dưới cánh tay cô, sờ vào eo và hông cô và phớt qua vú cô

- Không có gì cả thưa đại úy- người quân cảnh báo cáo

- Tôi sẽ báo cáo việc này lên cấp trên ông đại úy- Rachel hăm dọa, thế nhưng vì ông ta nghi ngờ cô là một nhân viên của địch nên ông ta làm thế là đúng quy trình quân đội

Cô được đưa vào văn phòng làm toà nhà hành quân, tại đó cô lại bị tra vấn, Cô nói gì họ cũng gạt đi, họ không chịu gọi Avenger như cô đề nghị nhiều lần

Nửa giờ đã qua khi cô cho máy bay chạy đến toà nhà này. Rachel bắt đầu nghĩ đến khả năng bị giam ở các nhà gác thì điện thoại trên bàn giấy của người chỉ huy reo, rõ ràng là người chỉ huy trưởng của ông ta gọi đến vì ông ta nói năng quý luy. Rachel thấy vẻ mặt của ông ta không hài lòng khi cuộc điện đàm chấm dứt

- Hình như có chương trình dạy phi công ở căn cứ Avenger, ông ta miễn cưỡng nói và đứng dậy- Cô được tự do đi cô khoá sinh Rachel Goldman. Lần sau cô nhớ chú tâm vào việc lái thay vì mơ ngủ để khỏi lạc đường

Không xin lỗi cũng không thèm che dấu sự khinh thị phái nữ, Cô phải tự kiểm chế lắm mới không nói cảm nghĩ của cô về ông ta

- Vâng thưa đại úy

Rachel đứng thẳng lên cao hơn ông ta một cách tự mãn và bước ra khỏi văn phòng biết rằng ông ta đi theo. một người quân cảnh đang đứng gác bên chiếc AT6 khi cô từ toà nhà đi ra. Anh ta định cản không cho cô lên máy bay nhưng ông đại úy ra hiệu để cô ra

Rachel ngồi trong buồng lái mới nhớ ra họ không trả lại bản đồ cho cô mà cũng không cho cô biết hướng bay về phía Sweetwater. Cô quyết tâm thà đâm xuống đất còn hơn hỏi người đại úy

- xong. Cô kêu ra ngoài buồng lái và vận công tắc cho chong chóng bắt đầu quay

Sau khi cất cánh từ phi trường Oklahoma Rachel nhìn theo đường ray xe lửa đã dẫn cô đến sân bay này và bay theo nó dẫn cô chắc chắn về phía nam. Trời bắt đầu tối nên gần xoá nhà các điểm mốc bên ngoài ngoại ô Sweetwater. Vài giây sau cô nhìn thấy phi đạo ở Avenger có bình chiếu sáng hai bên. Huấn luyện viên của cô đang chờ cô ở đường bay khi cô hạ cánh. Ông la rầy cô nhưng không nặng nề lắm vì cảm thấy cô đã đau khổ nhiều do lỗi lầm của mình. Rachel không kể hết cho ông nghe. Cô bay lạc thế là đủ

Sau khi ông rời đi bạn của Rachel là Helen Shaw từ trong phòng chờ bay đi ra gặp cô. Cô cựu tài tử xine ở Hollywood này tò mò nhìn cô

- Chuyện gì xảy ra thế?

Rachel kể lại hết cho cô bạn nghe

- đàn ông là. Helen nói cảm thông với Rachel

- để viện dẫn một câu nói cũ: đàn ông bao giờ cũng là lưu manh

Về đến trại Helen và Rachel chia tay ai về phòng nấy. Lại gặp lại sự lộn xộn thường lệ ai cũng giành tắm và thay quần áo trước bữa ăn tối. Khi

Rachel đi vào Cappy để ý thấy sự về trễ của cô ta

- Chị ở đâu về vậy Goldman? chị bị trục trặc máy bay hay sao

Do dự một chút rồi Rachel kể cho các cô nghe tất cả, cô vẫn còn tức tối vì bị đối xử thậm tệ

Phản ứng đầu tiên của Marty là bấu môi

- Oklahoma? Làm sao chị có thể bay lạc đến tận đây?

Đến khi nghe Rachel kể xong, cô nói

- Dẫu là sĩ quan hay không, tôi nghĩ rằng nếu là tôi tôi sẽ đâm vỡ mặt anh ta.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tháng bảy nhiệt độ không xuống dưới 37 độ. Các dãy trại chạy dài theo hướng bắc nam, cùng hướng với gió chính trong mùa hè, nên không có gió thổi ngang các khoang. Trong đêm tối yên lặng ngọt ngào, Marty nằm trên giường, nóng và mồ hôi đầm đề. Hai đùi cô dang ra để hai vế khỏi dính vào nhau và rịn ướt mồ hôi, hai cánh tay giương lên trên đầu để tránh chạm vào hông. Không cách gì bớt nóng, cái nóng khổ sở, ngọt ngào, ngay cả cái khăn lông nhúng ướt cô quấn lên người cũng không giúp được gì.

Từ ngoài các lán, có tiếng lao xao hấp dẫn của một làn gió mát. Nó múa may bên ngoài các cửa sổ và cánh cửa lớn có lưới. Nhưng nó không lọt vào trong phòng. Marty lắng tai nghe gió, vừa vả mồ hôi vừa tức tối.

-Ồ quỉ sứ! Làm sao ngủ được trong cái lò này?

-Im đi, Rogers - Tiếng Eden bị bật bởi tấm nệm trên đó cô nằm sắp, im lìm, hai tay dang ra xa thân mình.

- Ai ở đây thì ở, còn tôi, thì tôi đi nơi khác.- Marty bước ra khỏi giường và nắm lấy đầu giường, bắt đầu kéo nó lết trên sàn nghe ken két khó chịu.- Có ai mở gim cái cửa cho tôi không?

- Chị làm cái quỉ quái gì thế? - Cappy chống tay nhồm dậy hỏi.

- Tôi ra ngoài trời ngủ, ít nhất có gió mát.

Mấy phút sau, tất cả đều kéo giường ra ngoài và nằm giữa trời. Các khoang khác nghe thấy, nên làm theo và rồi thì dọc theo suốt tòa nhà,

giường được kéo ra. Làn gió mát không mạnh nhưng cũng làm không khí di chuyển và thay đổi.

- Chị hãy nhìn tất cả các vì sao trên kia.- Marty nằm ngửa ra và nhìn hàng triệu vì sao trên nền trời đen như nhung, tất cả đều sáng lấp lánh. Cô ngó Mary Lynn - Anh chàng cao bồi trước đây muốn chỉ cho tôi các vì sao đâu rồi?

Cô cười khúc khích vì nhớ lại anh chàng chăn bò si tình cô đã gặp trong một bữa tiệc thịt nướng do một chủ nhân trại nuôi bò mời các cô nhân ngày lễ Độc Lập 4 tháng 7.

- Đêm nay đẹp ghê! - Mary Lynn thở dài và gối đầu lên cánh tay.

Nằm phía bên kia, Cappy nói:

- Không còn lâu nữa chúng ta sẽ bay kiểm tra trên các chiếc AT- 17.

Bay chiếc máy bay hai động cơ này là giai đoạn cuối của khóa huấn luyện cho họ kinh nghiệm về máy bay nhiều động cơ, trước khi tốt nghiệp trong tuần đầu tháng tám.

- Cái máy bay oanh tạc bằng tre ấy hả? - Eden nói đùa, vì chiếc máy bay ấy bằng ván ép do hãng Cessna chế tạo.

Marty nghe lõm câu chuyện.

- Mấy chị muốn nói cây đèn ấy hả? Nó có vẻ dễ cháy giống như que diêm.

Nằm im lặng trên giường, Rachel lắng nghe họ thảo luận khe khẽ về chiếc máy bay hai động cơ. Cô nhớ đã nghe các cô học các khóa trước kể về loại máy bay AT- 17. Chiếc máy bay có một chỗ ngồi đằng sau phi công và phi công phụ, thấp và hình như thụt xuống giống một cái giếng. Ngay cả

những người không dễ say khi bay cũng phải chụp lấy cái túi giấy khi ngồi trong chỗ ấy. Có tiếng la thất thanh:

- Có rắn! rắn hổ mang! - Tiếng la càng lớn - Có ai giết giùm!

Các cô rào rào chạy trốn vào nhà, trong khi những cô khác ngồi vắt vẻo trên giường dòm xuống qua mép giường, và có cô tìm vũ khí để tự vệ. Con rắn đã khờ dại bò lên đường đi, sau đó bị đập chết.

- Tội nghiệp con rắn - Marty nói.

- Đó là một con rắn hổ mang kia mà! - Eden cãi.

- Tôi nghe nói chúng luôn luôn đi có cặp, - một cô nói.

Một phút im lặng theo sau. Rồi thì ồn ào trở lại vì tất cả đi tìm con rắn được đi cặp với con rắn đã chết. Một số khóa sinh bỏ cuộc, kéo giường vào nhà, nhưng Marty ngáp dài và nằm duỗi ra trên giường. Con rắn thứ hai không bao giờ tìm thấy, nhưng đa số các khóa sinh ngủ không ngon, cứ trằn trọc lắng nghe xem có tiếng sột soạt trong cỏ dưới giường họ nằm không.

Trước khi tốt nghiệp, mỗi khóa sinh phải thực hiện một chuyến bay đường trường một mình đến một nơi do huấn luyện viên ấn định. Chỉ là hoàn toàn do may mắn khi Mary Lynn được chỉ định bay đến thị trấn quê hương của cô ở Mobile trên bờ biển Gulf Coast của Alabama. Nửa đường, cô đáp xuống đổ thêm xăng và đánh điện về nhà cho biết giờ phỏng định cô sẽ đến để cố gắng ở thăm nhà được một giờ hay lâu hơn.

Trên đoạn đường chót, nhờ thuận gió, cô lợi được thêm một giờ để ở lâu hơn ở Mobile. Vừa đáp xuống, cô gọi về nhà để báo rằng cô trên đường về nhà, dẫu mẹ cô ngại bị mất ngủ. Mẹ cô ngủ ban ngày nhiều hơn, vì cha cô làm ca ngày ở xưởng sửa chữa tàu. Cô sẽ không gặp cha cô trong lần về thăm nhà này.

Ra khỏi căn cứ không quân, cô đi xe buýt về thị trấn. Các căn trục cao ngất ở xưởng sửa chữa tàu thủy nối liền nhau chọc lên trời, biển bến cảng yên tĩnh ở Mobile, Alabama, thành một thị trấn đang bùng nổ. Khói than bốc lên thành từng lớp, bị gió biển thổi dồn lên cao, mùi khói dày trong không khí có mùi mặn. Các vỉa hè trong thị trấn chật ních khách bộ hành.

Mary Lynn xuống xe buýt để đón xe chạy về khu cô ở, và đứng chờ ở bên đường. Thoạt tiên, cô không để ý đến ba thiếu nữ đứng ngoài cửa hàng ở góc phố. Mặc áo blouse và váy giống nhau, đi vớ ngắn và dép quai. Họ đánh phấn dày mặt và bôi son đỏ chót. Ba cô ngó Mary Lynn, đang mặc quần ga- bạc- đin màu vàng, áo sơ mi trắng cụt tay, và đội nón cát- kết, với ánh mắt nghi ngờ của các cô bé khi nhìn người lớn hơn chúng, và một người phái nữ đối với một người phái nữ khác. Mary Lynn ngờ rằng chưa cô nào đã đến tuổi mười sáu.

Cô quay nhìn ra đường xem xe buýt đến chưa, và suy nghĩ có nên kêu taxi để đi cho nhanh hơn không. Sau sáu tháng ở Texas, cô không còn quen với cái nóng ẩm của miền cực nam - cái nóng ướt dính mà thậm chí gió mát thổi vào từ vịnh Mê- hi- cô cũng không làm giảm bớt được. Cô thấy ngột thở trong khi dòm ra đường đầy xe cộ. Không thấy chiếc xe buýt nào cả. Mary Lynn quay lại bộ ba cô gái.

- Khi nào mới có xe buýt đến?

- Tôi không biết, thưa bà. Chắc là không lâu nữa - một cô đáp.

Mary Lynn nén tiếng thở dài, đành chờ. Một người thủy thủ đi đến khiến ba cô thiếu nữ bưng miệng cười khúc khích trong khi liếc mắt đưa tình với anh ta. Mary Lynn buồn cười vì vẻ khờ dại của các cô đối với một lính thủy trẻ, cho đến khi cô thấy họ ngang nhiên đón đường anh ta.

- Anh ở xứ nào vậy, anh lính thủy?

- Y cha, anh dễ thương quá! Tôi sẽ tự hào được ở chơi với anh.

- Anh đãi bọn này chai xô đa đi.

Ba cô gái gần như xông vào người thủy thủ, áp thân mình của họ vào người anh ta. Mary Lynn thấy chướng mắt. Anh lính thủy gần như tha hồ chọn. Anh ta nhìn từng cô như để chọn lựa, làm cô nào cũng có vẻ xiêu lòng.

- Tên em là gì, em cưng? - Anh ta thân mật quàng một tay sau eo ếch một cô anh đã chọn và để bàn tay lên hông cô.

- Donna May - cô ta đáp, mặt tỏ vẻ say đắm, không có ý gì kháng cự sự tiếp xúc gần như thân mật quá đáng của anh ta.

Anh lính thủy cuối xuống nói nhỏ gì đó vào tai Donna May, rồi đứng thẳng lên và nói:

- Tôi đãi cô một châu xi- nê chịu không?

- Chịu.

Cô bé rung lên vì kích thích, và tỏ vẻ đắc thắng trong khi hai cô kia bắt đầu bỏ đi, thất vọng, nhưng lại dòm ra đường để chờ đón cơ hội khác.

Khi cô gái bắt đầu đi với người lính thủy, Mary Lynn không chịu được nữa, cô hỏi:

- Mẹ em có biết em làm việc này không? Em bao nhiêu tuổi?

Cô gái day lại, giận dữ và níu cánh tay người thủy thủ như sợ mất anh ta.

- Không việc gì đến bà.

Người lính thủy không hề động tâm.

- Tôi lớn rồi - Donna May nói, và hất đầu về phía chiếc xe buýt đang chạy đến. - Sao bà không lên xe buýt và để chúng tôi yên. Ai biểu bà xía vào đâu.

Tiếng xe thắng kết, và chiếc xe buýt ngừng lại ở lề đường. Mary Lynn ngần ngừ một chút, nhìn trừng trừng người thủy thủ và cô gái ngồi lên xe. Chiếc xe buýt đông người nòng nặc mùi mồ hôi và mùi thuốc lá, càng khó chịu hơn trong không khí nóng và ẩm của tháng bảy. Mary Lynn ngồi lọt vào giữa hai người trên một ghế ở phía trước trong khi xe chạy đi.

Qua cửa sổ, Mary Lynn nhìn người thủy thủ và cô gái đang đi trên vỉa hè, giống như cặp tình nhân hơn là người lạ mà họ đúng là vậy. Về mặt cô để lộ sự bất mãn và người đàn bà mặc áo quần công nhân ngồi cạnh để ý thấy vậy nên hỏi:

- Ghê tởm, phải không?

- Cô ta còn nhỏ quá để biết hậu quả của việc mình làm.

- Khoái đồ ka- ki, người ta bảo vậy. Một số các cô bé khoái bất cứ ai mặc quân phục. Tôi đã thấy các cô bé ấy trong các cửa hàng hỏi mua...bà biết đấy...đồ bảo vệ. Cuộc chiến tranh này, có ảnh hưởng đủ thứ đến tất cả chúng ta. Tôi cũng chẳng biết phải nghĩ thế nào. Có lẽ các cô ấy có lý, thời buổi này chộp được cái gì cũng nên làm.

Mary Lynn nín lặng để khỏi nói chuyện chán nản. Xe chạy nên có gió lọt qua cửa sổ đỡ nóng. Nhưng không lâu, vì đến mỗi góc phố xe lại ngừng để khách lên xuống, và không khí bên trong càng ngột ngạt. Những tòa nhà cổ, có phòng dưới mái, những hàng rào sắt uốn có dây leo chằng chịt, những hàng cột cao trước mặt khoác lên thị trấn đã có nếp sống thác loạn này một vẻ lịch sự nghèo nàn, trong khi đường phố chật ních người đi và các mương rãnh đầy rác rưởi ruồi muỗi.

Bên ngoài một rạp xi- nê, chen chúc bên quầy bán vé là trẻ con đủ lứa tuổi, từ một đứa bé còn ngủ do một đứa bảy tuổi bế trên tay đến một đứa con trai mới chín tuổi mà đã phì phèo điếu thuốc lá và dẫn theo cả một bầy em. Ít thấy người lớn.

- Chúng bị nhốt ở ngoài tất cả - người đàn bà nói.

- Sao?

- Chúng bị nhốt không cho vào nhà. Các bà mẹ chúng làm việc ở đâu đó, vì không muốn để bọn trẻ ở trong nhà nên khóa cửa lại và cho chúng đi xem xi- nê đỡ tốn tiền thuê người coi chúng. Một loại nữa là đám trẻ con đeo theo chìa khóa. Chúng đeo chìa khóa cửa nhà chúng ở cổ để khỏi mất. Buồn thật!

Họ chạy qua rạp xi- nê và gió một lần nữa lọt vào trong xe, rồi xe quẹo vào một con đường có bóng cây, và Mary Lynn ngھn cổ để chờ trông thấy ngôi nhà có khung sườn trắng với hiên trước dài.

Mẹ cô đón tiếp không niềm nở lắm, vẻ mặt bà có vẻ hốc hác bơ phờ, nhưng cặp mắt vẫn đen láy và sáng rực như hai hòn than cháy đỏ. Bà có vẻ tức giận hay khao khát cái gì! Mary Lynn không biết. Bà phải cho người ở trọ, trong các phòng trống.

- Mẹ làm lụng nhiều quá, mẹ ạ! - Thấy mẹ mệt mỏi, cô thương hại mẹ. Có bốn người ở trọ, chia nhau ngủ theo ca trong hai cái giường - Mẹ làm việc về đêm, lo quét dọn nhà này và cho mượn phòng...

- Ở thị trấn này, chỗ ngủ hiện đang quý lắm! - mẹ cô nói - Nếu cuộc chiến tranh này chỉ kéo dài thêm vài năm, ba con và mẹ sẽ có thể trả hết món nợ cầm cố ngôi nhà này và còn để dành được ít tiền để về già.

Câu nói có ý nghĩa tham tiền làm Mary Lynn thắt ruột gan. Ước mong chiến tranh tiếp diễn vì có thể làm ra tiền nhờ nó thấy ích kỷ và chai đá thế

nào! Beau đang chiến đấu. Nếu chiến tranh kéo dài, anh ấy sẽ bị nguy hiểm nhiều hơn.

Nhưng đầu không vừa ý vì thấy mẹ tham tiền, Mary Lynn có thể hiểu được. Cha mẹ cô đã mất rất nhiều trong cuộc khủng hoảng kinh tế, chỉ còn giữ được ngôi nhà của gia đình. Mẹ cô đã giận đời vì nghèo khó và phải nhịn nhiều thứ. Bà đã trở nên chua chát và bị ám ảnh bởi tiền bạc.

Mary Lynn vô tình rút một điều thuốc ra và gõ vào bàn để cho chặt. Mẹ cô quan sát cô rồi nói:

- Còn những thói quen dễ sợ nào nữa con đã tập ở Texas, ngoài việc hút thuốc và mặc quần dài đàn ông?

- Mẹ à, mặc váy khó treo ra treo vào máy bay lắm - cô bào chữa cho việc mặc quần, nhưng không thử bào chữa cho thuốc lá làm gì.

- Không đàn ông hoảng chút nào! mẹ cô nói.

Cô châm điều thuốc và hút một hơi:

- Có lẽ mẹ nên nhìn vào gương mà xem mẹ bây giờ ra sao.

Chuyến về thăm mẹ chẳng vui gì cả, nên đến khi phải trở về sân bay để lái đoạn đường dài trở lại Sweetwater, cô thấy nhẹ nhõm. Lần tới về nhà, cô sẽ ở lâu hơn và bộ đồng phục của cô sẽ có gắn cặp cánh bạc.

Gió nóng thổi bụi vào mặt Rachel, làm cô cay mắt, nhưng cũng nóng trong đầu buổi chiều cuối tháng bảy ấy. Cô đứng bên ngoài chờ bay với Helen Shaw, đợi các huấn luyện viên đến. Các máy bay Cessna hai động cơ đậu trên đường bay, sẵn sàng để bay thực tập bằng vô tuyến. Lễ mãn khóa đã gần kề.

- Cha mẹ tôi đã lấy xe lửa ở Oklahoma để đến đây dự lễ gắn cánh bạc cho tôi - Helen Shaw nói - giả thiết rằng tôi qua lọt chuyến bay kiểm tra, dĩ nhiên.

- Chị sẽ qua lọt, đừng lo. - Rachel nói.

Một huấn luyện mặc áo sơ mi bước đến sau lưng họ.

- Được rồi, đừng nói chuyện nữa, kiểm tra máy bay đi.

Ông ta ra lệnh cho Helen và người cùng bay với cô ngày hôm nay là Carla Ellers.

- Coi bộ chúng tôi cất cánh sớm nhất. Chị có thể bay theo chúng tôi trong Cây Đèn Runson. Bằng cách đó, chị khởi bay lạc trên đường đến Big Spring - Helen chọc Rachel và nháy mắt khi đi ra chỗ các máy bay có thân hình như những cái hộp, làm bằng ván ép.

- Dầu Helen cất cánh trước năm phút, Rachel vừa cất cánh ở phi trường Avenger cũng thấy được chiếc AT- 17 của cô ta. Cả hai đã bắt được tín hiệu của đài kiểm báo ở Big Spring và tín hiệu ấy đang vang lên đều đặn bên tai họ. Chiếc máy bay của Helen vẫn giữ khoảng cách. Nó luôn luôn trong tầm nhìn của Rachel, trong khi cô này bay theo tín hiệu ra- đi- ô với huấn luyện viên của cô ngồi ở ghế phi công phụ và một bạn khóa sinh khác, Barbara Frye, ngồi sau ghế họ.

Cái đồi thấp hình thù không đều đặn, là tiêu mốc để nhận ra Big Spring, nổi lên ở đường chân trời. Nơi đến của họ ngay trước mặt. Rachel với tay vặn nhỏ tín hiệu ra- đi- ô để quen tai có thể nhận ra dễ hơn, khoảng khắc im lặng vô tuyến khi họ bay ngang qua trên đài kiểm báo. Qua khóe mắt, cô chợt thấy nháng lửa trên trời ngay trước mặt. Rachel ngược lên nhìn thì thấy chiếc AT- 17, thường gọi là cây đèn Bunson, bay dẫn đầu, đã nổ thành một quả cầu lửa vàng rực đang xoay qua bốc khói và bắn tung mảnh vụn ra chung quanh.

- Lay chúa! Joe Gibbs, người huấn luyện viên kêu lên.

Cỗ họng Rachel thắt lại, cô không thốt lên được tiếng nào. Cô kinh hoàng ngó theo các mảnh vụn cháy đỏ và bốc khói bắn ra tứ phía, xuyên qua bầu trời, trong khi cái lõi xoay theo hình tròn ốc rơi xuống đất, thành một đường xoắn chậm rãi và chết chóc. Khỏi cần nhìn xem có đủ không, không đủ thì giờ cho ai nhảy ra cả.

Bị thôi miên bởi cảnh tượng ác mộng của chiếc máy bay bị tai nạn rơi xuống đất, Rachel nhìn sững nó, bay qua chỗ nó và quay lại nhìn. Nó đã cháy thành ngọn lửa chỉ trong mấy giây. Những người ngồi trong đó chắc đã chết liền, có lẽ ngay lúc họ nghe tiếng nổ hay nhìn thấy những ngọn lửa đầu tiên. Chỉ sợ trong một giây, vì bị lửa bao phủ, rồi thì là hết.

Mồ hôi tuôn ra khắp các lỗ chân lông làm da cô ướt đầm. Cô không dám nháy mắt và bắt đầu run như cây sậy, rồi tiếng nước nở đầu tiên thoát ra từ cổ họng cô.

- Được rồi tỉnh lại đi Goldman - Joe Gibbs gắt gỏng ra lệnh. - Hãy chú ý tới gì cô đang làm. Cô đã lạc xa tín hiệu ra- đi- ô. Cô là phi công gì vậy? Hèn chi cô cứ bay lạc hoài.

Những lời chỉ trích của ông ta buộc cô thôi chú ý vào cột khói đang bốc lên ở chỗ máy bay rơi. Tiếng tè tích tè tích trong ống nghe của cô xác nhận cô đã bay trượt qua bên trái làn sóng, nhưng cô không quan tâm. Cô quay qua nhìn người huấn luyện viên, mắt nhòe lệ.

- Bạn thân của tôi trong chiếc máy bay ấy - Cô nói, rằng nghiêng lại, vừa đau đớn vừa tức giận.

- Cô có lái máy bay này không thì bảo? - Ông ta lạnh lùng nói.

- Có.

Rachel vội vàng đáp ngay và chỉnh lại hướng máy bay, tìm lại làn sóng ra- đi- ô, trong khi ông ta báo cáo bằng máy vô tuyến tai nạn đó về căn cứ ở Big Spring.

Cho đến tối hôm đó, Rachel mới nhớ ra rằng huấn luyện viên của Helen, Frank Lawson là bạn thân của Gibbs. Có thể là ông ta cũng nạt nộ cả ông khi ông nạt cô, nhưng cô không thể tha thứ cho ông ta sự chai đá trong giây phút đó, cũng như không thể quên ngọn lửa trên bầu trời.

Tất cả đều choáng váng rụng rời vì cái chết của hai khóa sinh và người huấn luyện viên của họ. Tấn thảm kịch ấy càng làm tăng thêm sự xung đột giữa phe Houston và phe Avenger trong khóa học. Bay luôn luôn là một sự thách thức đầy kích thích đối với họ, làm họ khoái chí. Gần đến ngày mãn khóa, họ phải đối đầu với thực tại là bay cũng rất nguy hiểm. Được lái máy bay có vẻ là một phương cách hấp dẫn để phục vụ nỗ lực chiến tranh, nhưng họ phải liều mạng của họ để làm việc đó.

Tối đó trong phòng, Cappy bảo Rachel kể lại cho nghe. Cả trại đã biết cô ta chứng kiến vụ nổ trên trời. Khi nghe kể xong, Rachel cúi gầm mặt và nhắc lại:

- Ở đường bay, Helen đã gọi đùa là "Cây đèn". Ai cũng gọi thế.

Ngày mãn khóa học 43- w- 3 diễn hành qua chiếc máy bay một động cơ Texan và ngang qua khán đài duyệt binh, trên đó Jacqueline Cochran chờ để gắn cặp cánh cho họ, trong khi bốn khóa nữa đang học đứng dự. Tất cả các nữ phi công, ở trong không lực của Lục quân, đang đào tạo, hay ở trong ngành chuyên máy bay của Bộ Tư Lệnh Vận Tải Hàng Không, bây giờ đặt dưới quyền chỉ huy của bà giám đốc các Nữ phi công Jacqueline Cochran, có văn phòng đặt tại Ngũ Giác Đài mới cất. Nancy Harkness Love tiếp tục làm giám đốc các Nữ phụ tá quân đội (WAF) trong bộ Tư Lệnh Vận Tải Hàng Không.

Ngày 5 tháng 8 năm 1943, các nữ phi công và khóa sinh cuối cùng được chính thức hóa là Đoàn nữ phi công phục vụ (WASP) và từ đó được gọi bằng bốn chữ đầu tên này.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Marty đeo đôi cánh bạc khó nhọc mới giành được ở cổ áo sơ mi trắng, xách cái va- li lên và đi vào nhà, trong khi chiếc xe taxi chạy đi.

Detroit đã thay đổi nhiều. Các nhà máy chiến tranh rất nhiều đã thu hút hàng ngàn công nhân đến thành phố, đa số là những người da trắng nghèo ở miền nam. Trên đường từ ga xe lửa về, Marty đã để ý thấy có nhiều nhà bằng vải liều hay vải bạt, và nhiều nhà là những tầng móng của những nhà không bao giờ xây lên nữa, được gọi là các "hang chồn".

Cô trèo lên tam cấp ngôi nhà hai tầng rộng rãi và cảm thấy cái nóng thánhtám. Một lá cờ quân đội treo ở cửa sổ, có viền đỏ và một ngôi sao xanh có nghĩa là nhà này có một người con trong quân ngũ. Marty mở cửa lưới trước nhà và đi vào.

- A lô! Có ai ở nhà không?

- Ai đó? - giọng đàn bà hỏi lại.

- Ngạc nhiên không? Con đây. Con mới về.

- Con lẽ ra tối mới đến chứ!

- Con đáp chuyến xe lửa sớm hơn. Mẹ có nhớ cô gái nhà giàu ở chung phòng với con, con đã kể cho mẹ nghe không? Tài xế của cô ta lái xe nhà đưa cô ta về New York và con quá giang cho đến Dallas, sau đó lên được chuyến xe lửa khác.

Cô đặt va- li xuống cạnh cột cầu thang và đứng nghiêm, ưỡn ngực ra sau, đầu đội cái mũ ca lô vắt vẻo trên mái tóc màu cát.

- Mẹ thấy thế nào?

Atthea Rogers định ôm chầm con gái để hôn, dừng lại và hỏi:

- Cái gì?

- Cặp cánh cửa con! Đây nè!, mẹ thấy không? Cô trưng hai cổ áo ra.

- Đẹp lắm! - bà nói có vẻ hăng hái lấy lệ. Tuổi tác biến tóc bà từ màu sẫm thành màu xám như sắt, búi ngược ra sau gáy. Bà ngó y phục của Marty một cách phê phán. - Martha Jane, con không mặc đồ này mà đi đường chứ? Ai lại mặc quần không nếp trước công chúng?

- Mẹ biết con ghét cái tên ấy như thế nào. Con ước mong mẹ đừng gọi con bằng cái tên đó. Còn thì phải, con mặc cái này trên xe lửa. Đây là đồng phục của chúng con, trong khi chờ đợi có bộ đồng phục chính thức.

- Thật à? - cha cô nói.

Ông bác sĩ đi vào, người cao lớn, thẳng tắp, mặt nghiêm nghị, quen kiểm chế cảm xúc và không bị dính líu đến người khác.

- Ba! - Marty ôm hôn ông và được ông hôn lên trán. - Chúng con đã chính thức có tên là WASP, viết tắt của chữ Nữ phi công phục vụ Không lực. Bay giờ ba có thể gắn thêm một sao ở cái cờ nơi cửa sổ vì ba có hai con trong quân ngũ.

- Ba e rằng không thể làm vậy. Những ngôi sao ấy biểu tượng cho người ở trong một của ba binh chủng. Con là một tổ chức dân sự tăng phái cho Lục quân, nhưng không phải là thành phần của Lục quân.

Chúng con sẽ trở thành vậy - Marty nói - Hiện thời chúng con có qui chế sĩ quan và hưởng tất cả đặc quyền của cấp bậc. Nếu David có ở nhà, anh ấy phải chào con vì anh chỉ là lính trơn.

- Phải chi con có đây khi anh con về nhà cuối tháng sáu. Nó bảnh trai quá chừng trong bộ quân phục - mẹ cô nói và cầm tay cô - vào trong đi. Mẹ muốn cho con coi các hình chụp khi anh con về nhà. Nó có thật nhiều dải và phù hiệu nho nhỏ gắn ở bộ quân phục, huy hiệu bản giỏi vân vân... Bà dẫn Marty vào phòng khách. - Nóng kinh khủng khi David ở đây. Nó về nhà nghỉ phép và muốn đi chơi cho vui thế mà ở Detroit đang giới nghiêm và binh sĩ liên bang đi tuần đầy phố. Nó chẳng đi chơi đâu được cả.

- Con nghe kể rồi! - Cô hờn giận vì câu chuyện đã xoay vào David là trung tâm, mà cô mới về nhà chưa đầy năm phút.

- Mẹ con đã viết thư cho con hay David đã lên tàu rồi không?

Cha cô ngồi xuống chiếc ghế bành trong khi mẹ cô ngồi vào chiếc ghế nệm dài và mở ra một cuốn an- bum bọc da.

- Toàn thể Sư đoàn 101 được chuyển đến một vùng tập kết ở nước Anh.

- Lẽ ra con phải trình diện với Jacqueline Cochran ở Ngũ giác đài. Có mấy cô nhận được lệnh giống vậy, nên chúng con chưa biết làm gì cả. Có vẻ bí mật.

- Ba trông đợi David sẽ ra trận không bao lâu nữa - ba cô nói.

- Con coi tấm ảnh này. Chụp ngay hôm anh con về nhà đấy! - Mẹ cô bê cuốn an- bum đặt lên đùi Marty và chỉ tấm ảnh.

- Con không thể thấy rõ, nhưng ba mẹ đã gắn một tấm bảng thật to có viết chữ "Chào mừng" giăng ngang cửa vào nhà.

Các trang cuốn an- bum đầy những hình ảnh mà trung tâm của tất cả đều là David. Thất vọng, Marty nhận thức rằng Detroit có thể thay đổi, nhưng ở nhà cô thì không khác gì trước.

Cái bồn tắm bằng cẩm thạch đen nằm ngay giữa phòng tắm đầy nước nóng, thơm và sủi bọt, giữa những tấm thảm dày. Eden nằm dài trong ấy thư giãn cả thân mình. Tóc cô búi cao lên đỉnh đầu, hở gáy ra để khỏi đụng vào bọt xà phòng. Mắt lim dim cô nhìn người hầu gái đi vào, đó là một bà tóc đã muối tiêu, mặc bộ đồng phục màu đen hồ cứng. Bà đến bên bồn tắm, đặt trên cái bệ cao hai bậc cấp.

- Thừa cô, rượu của cô.

Eden cầm lấy ly rượu ulych- ky ở cái khay.

- Cám ơn bà.

Cô không nhớ được tên bà ta. Trong thời gian cô vắng nhà, người làm đã thay đổi gần hết. Cô nhấp một ngụm rượu cũ và thấy nóng ở cổ.

- Thừa cô - bà người làm vẫn còn loanh quanh bên bồn tắm, và Eden miễn cưỡng mở một mắt ra. - Có một ông muốn gặp cô. Tôi phải bảo thế nào?

- Bà cứ bảo tôi không khỏe và hãy gọi lại tôi sau. Khoan đã! Ông ấy là ai?

- Một ông tên là Steel, thưa cô.

- Ham? Bảo ông ấy vào đi. - Cô thích thú vì nghĩ gặp lại người đeo đuổi cô một cách trung thành.

Ở Hamilton không có gì khiến tim cô đập mạnh hơn, nhưng ông ta là một người bạn tốt. Cô làm ngơ trước sự bất đồng ý của bà người làm để lộ ra khi

bà đi ra ngoài. Eden nhấp thêm một ngụm rượu uých-ky.

Vài phút sau bà giúp việc trở lại, theo sau là người thừa kế của một gia đình chủ ngân hàng ở New York. Rất bảo thủ, Hamilton Steel mặc bồ đồ âu phục có sọc màu sẫm và thắt cà vạt lụa. Ông đeo kính gọng vàng, kính thật dày làm cặp mắt to thêm, có vẻ tốt bụng. Người hơi thấp, ông có thân mình gọn gàng, tuy có cuộc sống phóng túng và đã ngoài bốn mươi, tóc đã bắt đầu hói. Eden phì cười khi thấy mặt ông ngẩn ra vì cô đang ngâm mình trong bồn tắm đầy bọt.

- Ham, anh thân yêu, vào đây.

Bàn tay cầm ly rượu chỉ duyên dáng vào chiếc ghế bằng đồng xinh đẹp ở góc phòng tắm có nệm trắng bằng nhung. Ông do dự một chút rồi trao cái nón cho bà người làm.

- Hề cô xoa bóp đến thì bảo cô ta đợi - Eden nói với bà giúp việc.

- Anh muốn uống gì không, Ham? - cô hỏi Hamilton.

- Không.

Ông đáp và chờ cho người giúp việc đi xa, rồi kéo ống quần lên một chút, ngồi lên chiếc ghế đối diện bồn tắm. Lấy lại bình tĩnh, ông ta cố nói hài hước:

- Có thể tôi không nắm vững lịch sử lắm, nhưng tôi không nhớ rằng các bà không còn tiếp các khách đàn ông trong phòng khách riêng của họ - nói chi trong buồng tắm - từ thời đại Victoria đến nay

Eden cười và ngâm mình sâu hơn trong gấn sáu tắc nước nóng đầy bọt xà phòng thơm.

- Nếu anh biết đã sáu tháng, tôi đã trông chờ được tắm như thế này đến thế nào! - Cô lẩm bẩm, rồi nhấp thêm một ngụm rượu. - Suýt nữa tôi quên cảm ơn anh đã tặng hoa. Hôm qua về nhà, tôi thấy bó hoa đã có ở đấy. Cái đó càng làm tôi vui thích vì cả ba và mẹ tôi không có nhà để đón tôi khi tôi về.

- Tôi xin lỗi. Nếu biết vậy, tôi đã ra đón cô ở nhà ga.

Eden ngó ông ta, biết ông ta nói thật. Thời gian làm ký ức của ta về một người khác thay đổi. Cô nhớ tóc của ông thưa như vậy, tuy được che khéo để che bớt chỗ hói càng lan rộng ra. Đồng thời, cô nhớ là ông thấp hơn, tuy trên thực tế ông cao bằng cô. Cặp kính gọng vàng cho ông có vẻ trí thức, nhưng cô đã quên đôi mắt của ông đôi khi có thể long lanh vui cười. Tuy tính nết bảo thủ, ông là người tốt. Lấy ông chưa chắc đã là một việc xấu. Eden gần như cười ra tiếng khi ý thức cô đang nghĩ gì.

- Nếu anh thực sự có ý tứ, Ham, anh đã mua sẵn một thùng rượu uých-ky ngon nhất ở New York để dành cho tôi, - cô nói. - Anh không thể biết, tôi đã thiếu những thứ này như thế nào. Tôi đã báo trước cho ba tôi biết, tôi có ý định tận dụng mấy ngày nghỉ phép của tôi. Tôi đã bỏ bao nhiêu công lao để được nghỉ mấy ngày và tôi phải tận hưởng chúng. Đi xem hát, đi ăn ở nhà hàng ngon nhất, đi sắm áo quần đẹp nhất và khiêu vũ cho tới sáng - Cô đưa ly rượu lên trời như chào mừng dự định của cô. - Không còn máy hát đĩa, rượu lậu Texas, hay thịt bò kho!

Lời thú nhận của cô làm lắng dịu những nỗi lo âu của ông ta từ khi cô đi xa. Sự quyến rũ và kích thích của việc lái máy bay đã không thay đổi được sự thích tiện nghi đời sống. Ông ta đã trải qua được chuyện dạn dít giữa cô và anh tài xế, về chuyện lãng nhãng với ông bá tước người Ý sạt nghiệp và với những người đeo đuổi cô ta khác nữa, tất cả đều không có được sự kiên trì như ông.

Nếu trong thâm tâm cô ích kỷ và được cưng chiều quá, cô cũng là một người đàn bà biết quan tâm đến người khác. Hamilton hiểu điều đó, cũng như ông hiểu rằng cô ta vẫn còn ôm giấc mơ có được một tình yêu vĩ đại, đầu cô thừa nhận hay không. Ông có thể nói cho cô biết tất cả chuyện đó chỉ là chuyện lãng mạn không đâu vào đâu. Ông lớn tuổi hơn cô nhiều, lớn hơn mười tám tuổi và khôn hơn, nên ông biết.

Một cuộc hôn nhân có cơ sở vững chắc và lâu bền giữa hai người có thành phần và sở thích giống nhau, để chia sẻ với nhau, với hai cá tính khác nhau để cuộc sống chung thêm hương vị. Bản tính hướng ngoại và không bị ức chế của cô sẽ giữ ông khỏi bị trở thành quá nhàm chán và không phiêu lưu, trong khi tính ổn định của ông sẽ thúc đẩy cô thận trọng hơn trong sự cư xử của mình. Hai người là một cặp tốt - bên ông có sự chín chắn và kinh nghiệm, bên cô có sức sống và sự trẻ trung.

- Tôi vui mừng được nghe cô nói vậy, Eden ạ! - Hamilton dứt tay vào túi áo trong để lấy ra một phong thư nhỏ. - Bởi vì tôi có hai vé đi xem vở Oklahoma tối nay. Các nhà phê bình đã không tiếc lời khen ngợi, và tôi đã định thuyết phục cô đi xem với tôi tối nay.

- Ham, anh thân yêu! Dĩ nhiên tôi sẽ đi. Và sau đó chúng ta có thể ăn tối ở 21 Câu lạc bộ Con Cò, rồi đến Copacabana, khu La tinh...Ai đang biểu diễn ở Wegwood Room? Chúng ta có thể đến xem. - Eden nói một cách nồng nhiệt.

Ông ta rời mắt khỏi mặt cô, vì bị thu hút bởi thân mình trắng như sữa của cô thoáng hiện dưới nước. Ông ta có thể là một người đàn ông kiên nhẫn, nhưng không phải là một ông thánh. Không thể ngồi yên mà ngó thân thể lồ lộ của cô mỗi lúc càng thấy rõ hơn mà không bị xao động, và cũng không thể giả vờ không biết.

- Tôi không muốn nói ra chút nào, Eden ạ, nhưng...các bọt xà phòng che cô đang tan gần hết - ông kín đáo nói.

- Tội nghiệp Ham chưa! - Cô cười to vì ông ta khiêm cung, nhưng đồng ý với ông. - Anh đi lấy giùm tôi ly rượu khác trong khi tôi ra khỏi bồn tắm.

Gần như trong tất cả các buổi tối khi nghỉ phép Eden được Hamilton Steel hộ tống đi một nơi nào đó - đến khu ở Broadway hay các hộp đêm sang trọng có nhiều màn biểu diễn sân khấu cầu kỳ. Ông ta không thèm để ý đến những đám công nhân thời chiến mặc áo sơ mi, túi đầy ắp tiền lương, ngồi ở hàng ghế gần sân khấu và số đông các quân nhân đổ xô ra sàn nhảy ở các hộp đêm, tất cả đều trong bánh trai hơn ông.

Miễn là ông sẵn lòng trả tiền cắt cổ để mua các vé chợ đen đi xem bất kỳ xô nào trong thành phố, và chỉ lót tay một trăm đô la là ông có thể có được bàn tốt nhất ở bất cứ hộp đêm nào. Họ đang ngồi ở một cái bàn như thế, giữa những tấm thảm dày năm phân, những vách tường bọc nhung, không có gương soi, và những bức màn xa tanh, tất cả những thứ xa xỉ mà một công chúng đi tìm sự thoát ly có thể mong muốn có được.

- Dở ec! - Eden nhấp ly rượu unction- ky lâu mười hai năm và cho ý kiến về vở "Thăng trận trên đôi cánh" (Winged Victory) của Moss Hart. - Cầu chúa phù hộ cho ta nếu các phi công chiến đấu của chúng ta đều khờ dại như những vai trong vở này.

- Tôi có thể thông cảm với những người vợ. - Hamilton nói. - Nhất là khi một bà than phiền rằng, chồng bà ta không nói đến gì khác ngoài việc lái máy bay.

- Bộ anh muốn hàm ý tôi hay như vậy phải không? - cô hỏi.

- Cô em ạ, cô không hề nói đến việc gì khác. Có lẽ tôi biết cũng bằng cô về tất cả những đặc điểm của một chiếc AT- 6. Cô đã than như bộng về những nỗi khổ nhọc phải chịu đựng, nhưng tỏ ra ưa thích công việc của cô một cách đáng kể. nếu cô ghét việc đó như qua lời nói của cô cho thấy, tôi nghĩ rằng cô đã bỏ cuộc.

- Tôi ưa thích thật - Eden thừa nhận. - Cát, trời và tất cả. - Và với một sự thăng thăng hiểm có, cô nói thêm. - Dĩ nhiên, tôi đã biết đó chỉ là tạm thời, nên càng làm tăng tính cách phiêu lưu của nó.

- Đúng vậy, - Hamilton thấy thoải mái.

- Anh không thích bay hả?

- Nếu trời sinh ra con người để bay...- Ông không màn nói hết câu. - Chúng ta hãy nói chuyện khác.

- Chuyện gì?

Không có gì khiến cô chú ý nên cô nhìn quanh và thấy một cô tóc vàng dợn sóng, người cao lớn, vừa ở hậu trường sân khấu bước ra qua một tấm màn ở hông. Vì cô không mặc đồ bay nên mất cả một phút Eden mới nhận ra.

- Rachel! - cô buột miệng kêu lên.

Nghe gọi tên mình, Rachel quay lại nhìn quanh. Khi thấy Eden, cô có vẻ do dự, nhưng rồi cuộc đến cạnh bàn họ. Hamilton lễ phép đứng dậy, hơi ngượng ngịu vì Rachel cao hơn ông ta.

Eden giới thiệu qua loa rồi nói:

- Tôi không trông chờ gặp lại chị. Cái đó chứng minh rằng New York nói cho cùng vẫn chỉ là một thành phố nhỏ. Tôi vào thăm mấy người bạn ở hậu trường, - Rachel giữ thái độ xa cách và tự vệ dưới con mắt dò xét của Eden
- Xưa kia tôi là vũ công ở đây.

- Cô ngồi uống với chúng tôi một ly nhé! - Hamilton chỉ vào cái ghế trống.

- Tôi đang đi với một người bạn.

Như được nhắc, một người đàn ông lách qua các bànđi đến bên Rachel. Anh ta có mái tóc đen nhánh và cặp mắt xanh sắc sảo, tuy thấp hơn Rachel năm phân, không vì thế mà anh ta thấy nhỏ hơn cô.

- Bạn của cô hả? - anh ta hỏi và nhắc Rachel giới thiệu.

Cô ta miễn cưỡng giới thiệu:

- Eden, đây là Zach Jordan, bạn tôi. - Cô nói có vẻ không chắc chắn lắm.

- Eden Van Valkenburg. Rachel và tôi cùng học bay ở Sweetwater.

Eden nài với anh ta trong khi ngắm nghía người đàn ông rầy đẹp trai trong bộ quân phục Lục quân, cô hơi ngạc nhiên vì anh ta là binh sĩ, bởi lẽ trên lý thuyết các cô WASP lẽ ra không được giao du với các binh sĩ.

Cô hướng về Hamilton Steel giới thiệu:

- Đây là Hamilton Steel.

- Hân hạnh.

Zach Jordan bắt tay Hamilton. Hamilton lặp lại lời nói trước đó:

- Tôi đã mời dùng với chúng tôi ly rượu.

Rachel cố ý cắt ngang trong khi Zach Jordan có vẻ vui thích nghe nói thế:

- Tôi đã giải thích, chúng tôi đang ra về.

- Có lẽ để lần khác. - anh ta nói.

Eden nhìn theo hai người đi lách ra cửa hộp đêm. Khi họ đã khuất, cô lơ đãng nhấp ly rượu và để ý thấy Hamilton đang ngó cô.

- Có gì vậy? - cô hỏi.

Ông ta nhún vai rồi nói:

- Anh ta là một binh sĩ đẹp trai.

Eden từ từ mỉm cười:

- Ham, tôi thật sự nghĩ rằng anh ghen.

- Ghen! - Ham có vẻ ngẫm nghĩ. - Có lẽ, nhưng tôi biết một ngày nào đó, cô sẽ khám phá ra là có thể yêu tôi.

Trong một phút, Eden chỉ nhìn ông ta, không biết nói gì, sợ làm chàm tự ái của ông. Cô rất mến ông, nhưng là sự cảm mến đối với một con mèo hay con chó. Tốt hơn cho ông là nên chấm dứt quan hệ này từ nhiều năm trước, nhưng vì ích kỷ, cô đã muốn duy trì tình bạn giữa cô và ông ta.

Dàn nhạc ngồi sau một tấm màn mỏng đánh lên nốt đầu của một bài hát, ra hiệu màn biểu diễn bắt đầu, và cô ta khỏi phải trả lời.

Bên ngoài, thành phố Manhattan đang có một đêm hè nóng bức. Thành thoảng mới có một làn gió mát thổi vào những vực thẳm giữa các dãy chọc trời bằng bê tông. Rachel đi trên vỉa hè, không để ý đến anh chàng binh sĩ đang đi ngang với cô. Người ở dãy phố, già và trẻ, đang ngồi trên cái ghế đầu hóng gió.

Zach day qua nhìn Rachel:

- Tại sao cô không để ý đến tôi?

Rachel dừng lại, xoay qua nhìn anh ta thách thức:

- Đây, tôi đâu có bảo anh đi với tôi tối nay. Anh tự mời mình đến. Anh chỉ nói về Palestin. Và cha tôi thì chỉ cầu nguyện.

Cô hình dung ra ngay cha cô đang quàng cái khăn màu trắng và đen đã cầu nguyện Chúa của ông. Càng có thêm những chuyện Hitler đàn áp người Do Thái lọt đến đất Mỹ, ông càng sùng đạo. Đối với Rachel, cô càng lo sợ cho sự an toàn của bà ngoại.

- Cô đừng lên lớp tôi. Cô và tôi, chúng ta giống nhau, Rachel ạ. Cái thúc đẩy cha cô cầu nguyện cũng thúc đẩy chúng ta chiến đấu.

Người đàn ông này khiến cô bức mình, với vẻ ngạo mạn của anh ta, với ánh mắt nóng nảy của anh ta. Cô đã gặp Zach Jordan sau khi về nhà hai ngày. Anh ta không có nhà, và đã nghỉ phép tại nhà một gia đình Do Thái có con là bạn của anh ta trong quân đội. Gia đình này ở cùng khu phố với cha mẹ Rachel.

_ Tôi không chiến đấu. Tôi lái máy bay. - Cô vịn vào điểm nhỏ nhất ấy để phủ nhận họ có điểm chung. - Quân đội không tin rằng phụ nữ có thể chiến đấu.

- Họ không bao giờ nghe chuyện Deborah.

- Cái đó có gì quan trọng? - Nóng nảy, cô muốn bỏ đi, nhưng anh ta đã nắm vai cô giữ lại. Tay anh dịu dàng chạm vào da thịt cô, nắm chắc nhưng không làm cô đau. Cô đứng im bị giằng co bởi hai cảm xúc trái ngược.

- Có chứ! Zach nói. - Sau khi chiến tranh chấm dứt, chúng ta sẽ cưới nhau.

- Không! - Cô tự động phủ nhận câu nói vô lý, vì anh ta đối với cô hoàn toàn xa lạ.

Nhưng anh ta vẫn nói như cô không bày tỏ ý kiến gì cả:

- Chúng ta sẽ đi Palestin. Chúng ta sẽ không còn là những người Do Thái lang thang vô tổ quốc. - Bàn tay anh ta áp vào một bên mặt cô và dừng lại ở

đôi môi cô. - Con của chúng ta sẽ sinh ra ở đây.

Anh ta khều tay vào môi cô. Trước khi môi họ áp lên nhau. Rachel ngửi thấy hơi thở ấm của anh ta và mùi đàn ông ở hai má anh. Rồi tất cả các giác quan của cô đều dồn vào nụ hôn làm cô thích và thúc đẩy cô đáp ứng.

Khi buông môi cô ra, anh liếc vào mặt cô để đo lường phản ứng của cô. Một thoáng mỉm cười tự đắc hiện ra ở môi anh, ánh mắt xanh rục của anh hơi dịu đi một chút. Zach Jordan quá tự mãn làm cho Rachel ước chi cô không thích cái hôn của anh ta nhiều như vậy.

Cô lấy lại vẻ mặt khép kín và bắt đầu bước đi, mắt nhìn thẳng về phía trước.

- Anh ưa suy đoán nhiều chuyện lắm, Zach Jordan. Cái gì khiến anh nghĩ rằng tôi muốn làm những chuyện như vậy?

Anh bắt kịp cô, mắt cũng nhìn về trước, miệng vẫn nhếch mép mỉm cười.

- Bởi vì chúng ta giống nhau, cô và tôi. Chúng ta cùng muốn những thứ giống nhau - kể cả sự tự do làm người Do Thái, và chúng ta sẵn lòng đấu tranh vì cái đó.

- Sao mà lý tưởng thế! Tôi phải tin tất cả chuyện phi lý đó sao?

- Tôi nói thiệt đấy, không sót một tiếng nào.

- Nói cách khác, anh đang yêu cầu tôi lấy anh?

- Phải, - anh nhìn lại ngay mặt cô và đáp.

Rachel sững sốt vì câu trả lời dễ dàng của anh ta và lại nhìn thẳng về phía trước.

- Có phải anh thấy an toàn khi trả lời như vậy vì anh biết tôi sẽ từ chối?

- Một phần. Nhưng cô cứ tin, chúng ta sẽ lấy nhau, và cô sẽ có con cái với tôi. - Zach nói với giọng điềm tĩnh tự tin.

Rachel lung lay vì cô muốn tin anh ta biết bao nhiêu. Một cánh cửa mở ra khi họ đi ngang qua rọi sáng bất thần vào hè. Cô thoáng thấy màu vàng bộ quân phục trên mình anh ta.

Cô nghiêm nghị nhắc nhở:

- Anh là một quân nhân sắp ra trận.

Anh ta mỉm cười tươi hơn và nắm tay cô:

- Tôi hứa với cô là tôi sẽ không chết.

- Anh nói giỡn.

- Cô quan tâm là phải. Rachel, Rachel. Tôi sắp hết phép và phải về trình diện đơn vị. Chúng ta hãy ở với nhau trong thời gian còn lại.

Cửa sổ phòng khách sạn mở ra để hứng gió mát nếu có. Vài giường kêu sột sọat trong khi hai người di động, quay đầu trên gối để nhìn vào mặt nhau trong bóng tối mờ mờ. Tiếng ồn ở đường phố bên dưới không vọng đến phòng họ.

Quan sát khuôn mặt anh ta, với cặp lông mày đen rậm và đôi mắt xanh không thể tưởng tượng, Rachel có cảm giác ấm cúng và buông thả, hoàn toàn thỏa mãn và sung sướng. Khoảng khắc ấy có sự thân mật còn nhiều hơn sự thân mật về tình dục họ vừa chia sẻ cách đó một lát.

- Có phải anh đã nói là sướng không? - Zach tự phụ nói. Anh chồm tới hôn lên chót vai cô, rồi nắm sát vào cô, tay vuốt vào sống lưng cô.

- Anh có biết là tôi không nhớ đã đồng ý những chuyện này hồi nào? - cô hỏi, miệng vẫn cười tươi.

- Đó là vì anh đã không hỏi.

Trong lúc này, Rachel không thể phật ý vì câu nói rất đần ông đó. Nhất là theo sau câu nói, Zach cắn mum mum vào vai cô, rồi lần xuống một bên vú của cô. Cô luồn các ngón tay vào tóc anh ta và cấu vào da đầu anh trong khi nẩy mình lên phía trước.

Bóng lù lù của chiến tranh làm cho mọi chuyện mang tính cách khẩn trương. Mỗi khoảnh khắc hạnh phúc phải chớp lấy và tận hưởng. Nếu cô để cho mình bị đau khổ sau này, Rachel không quan tâm. Dầu hứa như vậy, Zach cũng không thể nào bảo đảm anh ta sẽ sống sót sau chiến tranh. Chỉ còn mấy ngày nữa anh ta phải đi - có lẽ để không bao giờ trở lại. Lần ở bên nhau này không có gì đúng hay sai. Chính vì không có tính cách lâu bền, giây lát này càng được trân trọng nhiều hơn.

Trời vừa hừng sáng, Zach đưa Rachel về đến trước nhà cha mẹ cô.

- Anh phải vào thưa với cha mẹ về chuyện của chúng ta.

- Không, - Rachel không muốn tin rằng câu chuyện giữa họ có tương lai gì. - Anh có tin là sẽ bị đưa ra Thái Bình Dương?

- Sư đoàn 7 đang chiến đấu ở Sicile, - anh ta đáp. - Các đầu cầu ở Thái Bình Dương là của hải quân và thủy quân lục chiến. Chiến đấu bằng pháo binh sẽ là một trận cân não. Các súng lớn sẽ được gửi qua Châu Âu. - Anh ta đứng sát vào cô, tay lơ đễnh vuốt lưng cô như thể còn thềm thường. - Chúng ta chỉ còn hai ngày với nhau.

- Còn quá ít, - Rachel muốn khóc, nhưng đang có chiến tranh. Trong thâm tâm cô, cô chỉ ước mong có thể đi theo Zach và chiến đấu bên cạnh anh. Cô nhìn vào cửa nhà, rồi nói: - chúng ta hãy đi ăn cái gì đi.

Ở Washington D.C chỗ nào cũng đông người. Khách sạn May Flower sang trọng ở đại lộ Connecticut cũng vậy. Trong phòng ăn khách ngồi sát

cúi tay nhau, bàn ghế xếp chặt ních không còn chỗ nào hở, không chừa đủ chỗ đi. Quân phục đủ loại và đủ binh chủng đầy trong phòng ăn thường chỉ có những khách mặc âu phục màu sẫm, trong đó có nhiều công chức, những kẻ ăn lương "một đô la một năm", và những kẻ "ăn 5%". Hạng chót này được gọi tên đó vì đó là số phần trăm họ hưởng khi họ thương lượng được hợp đồng của chính phủ cho một công ty kinh doanh. Những người ăn lương một đô la một năm được hưởng của chính phủ bằng chừng đó, cộng thêm tiền do công ty của họ trả trong khi họ giữ chức vụ trong chính quyền và dù ảnh hưởng của họ làm lợi cho công ty của họ. Thêm vào đó còn có giọng nước ngoài của những nhân vật cao cấp đến thăm viếng, và các ngoại giao đoàn.

Cappy dụi điều thuốc và nhìn mẹ qua bàn ăn.

- Con có thể ngoan cố giống ba. Con không về nhà chừng nào ba chưa mời con về.

Cô tiếc rằng mẹ cô bị kẹt chuyện xung đột giữa hai cha con.

- Ba con là người kiêu hãnh, - bà năn nỉ Cappy.

- Không phải ba độc quyền về kiêu hãnh, - cô đáp. Rồi cô ký vào giấy tính tiền ăn, để trả chung với tiền phòng và đứng dậy. - Ta về chứ?

Không chờ mẹ gật đầu đồng ý, cô lách qua giữa các bàn ghế đến chỗ người thu tiền. Sau khi đưa cho người thu ngân xem chìa khóa phòng và để lại giấy tính tiền ăn, Cappy đi ra sảnh trang trí sang trọng của khách sạn đang chật ních người. Đến đó, cô dừng lại chờ mẹ đến.

- Làm sao con ở khách sạn này nổi - mẹ cô nói.

Thật ra cô không trả nổi, nhưng Cappy không thú nhận với mẹ. Trong hai tuần lễ đầu nghỉ phép, cô đã gặp may được ở chung phòng với một cô bạn,

và chia nhau trả tiền thuê căn hộ. Nhưng khi cô bạn có người ở chung lâu dài, Cappy phải ra đi và nướn phòng ở khách sạn May Flower này.

- Con chỉ ở đây tạm. Hai ngày nữa, con phải trình diện nhận nhiệm vụ mới.

Mẹ cô không biết rằng cô chỉ có thể ở tạm ở khách sạn, vì luật lệ lúc đó giới hạn cho một người ở được ba ngày mà thôi. Cappy vừa ở đêm chót. Nếu cô không thuyết phục được ban giám đốc bẻ cong luật lệ một chút thì cô phải kiếm phòng ở khách sạn khác.

- Mẹ mừng quá vì con ở gần đây. Mẹ đã e ngại con bị đưa đi California hay chỗ nào xa.

- Con biết.

Mặc dầu trước đó mẹ cô đã từ chối, Cappy ngờ rằng cha cô đã chạy chọt để cô được nhận một nhiệm vụ ở căn cứ không quân ngay bên ngoài Washington. Làm như ông đã làm thế để có thể canh chừng cô.

Sảnh đợi nhộn nhịp lên một chút vì một cô tóc đỏ cao lớn, đẹp lộng lẫy vừa đi vào, theo sau là cả một bầu đoàn gồm có một người đàn ông ăn mặc sang trọng có vẻ khiêm tốn, một người giúp việc bưng mấy cái hộp đựng mũ và ba người bưng ba cái rương. Cappy nhận ra cô ta và mỉm cười:

- Eden! - cô gọi cô bạn và kéo mẹ bằng qua sảnh để gặp cô gái phục sức màu xanh lịch sự. Hai cô bắt tay nhau tỏ vẻ ngạc nhiên. Cappy chọn:

- Đúng là biết cách xuất hiện trước đám đông - và ngó vào cái rương - chị chẳng học hỏi được gì ở Sweetwater phải không?

-Ồ, không. Tôi sẽ không mắc phải sai lầm đó nữa - Eden nói. - Hai trong ba cái rương này sẽ được gửi ngay về New York trước khi tôi trình diện.

Ham và tôi quyết định đến đây sớm hơn vài hôm, và tôi muốn chắc chắn có nhiều quần áo để mặc. Ai biết khi nào mới có dịp mặc chúng lại.

Sau khi Cappy giới thiệu mẹ khi, bà được giới thiệu với người đàn ông lớn tuổi đi cùng Eden. Cô nhận ra Hamilton Steel và tò mò nhìn người mà Eden đã nói là muốn cưới cô. Cappy tự hỏi họ đi chung có ý nghĩa gì chẳng - phải chăng sự xa cách đã làm tim họ đập nhanh hơn. Nhưng Eden đối xử với người bạn đường của cô một cách rất tự nhiên.

- Xin lỗi, tôi phải xem phòng dặn đã có chưa, - Hamilton Steel mỉm cười lễ độ với cappy và mẹ cô rồi rút lui.

- Ông ấy có vẻ tốt, - Cappy nói và nhìn Eden có vẻ dò hỏi.

Cô ta nhún vai:

- Đàn ông ta gặp luôn luôn già quá hay trẻ quá. Tôi quyết định rằng già là tốt hơn.

- Nói vậy là không tốt - Cappy ngạc nhiên vì sự chai đá của Eden.

- Không, - cô đồng ý. - Nhưng mà tôi không tốt lắm với Ham.

Bà Hayward không hiểu kịp các câu nói ấy vì bà chỉ để ý đến con gái của bà.

- Cô có được đôi đến một căn cứ với Cappy không, cô Valkenburg? Sau khi bay chung ở Sweetwater, nếu hai người tiếp tục bay chung thì hay lắm.

- Cháu không biết gì về nhiệm vụ mới, - Eden đáp. - Rất bí mật. Cháu chỉ nhận lệnh trình diện Jacqueline Cochran, ở phòng 4D957, Ngũ Giác Đài. Thật ra, tất cả trong phòng chúng cháu - trừ Cappy - nhận được lệnh giống vậy.

- Lạ quá nhỉ! - bà Hayward lẩm bẩm.

- Dạ, bác và chị đã dùng bữa trưa chưa? - Eden hỏi.

- Rồi, - Cappy đáp, còn mẹ cô liếc nhìn đồng hồ tay.

- Đến giờ tôi phải đón xe buýt về nhà để khỏi bị kẹt xe trong buổi chiều. Hân hạnh quen cô, cô Van Valkenburg. Cappy, - bà hôn má con gái.

Trong khi bà ra đi, Eden hỏi:

- Chị vẫn chưa làm lành với ba chị sao?

- Không. - Cappy đáp một cách dứt khoát.

- Chị ở đâu?

- Tôi có phòng ở đây, - Cappy giải thích tình huống của cô, đường lối của khách sạn và sự không chắc chắn tối nay ở đâu.

Dẫu Eden và Hamilton can thiệp mạnh mẽ, ban giám đốc khách sạn cũng không chịu đặt ra ngoại lệ. Cuối cùng, Cappy bỏ đồ đạc vào vali và cho bồi phòng khiêng xuống khách sạn cho cô.

- Tôi quen người ở Carleton, - Hamilton nói, nếu cô muốn tôi...

- Cappy! - Tiếng đàn ông gọi tên cô, rõ ràng giận dữ và tức tối.

Cappy quay lại và thấy Mitch Ryan mặc quân phục thiếu tá, đang chen lấn đi ngang qua khách sạn đến bên cô. Dọc đường anh ta phải dừng lại để chào một sĩ quan cao cấp hơn. Khi đến được bên cô, anh ta gắt:

- Tôi đã cố tìm cô trong ba ngày vừa qua. Cô làm gì ở đây? Lẽ ra cô phải ở trong căn nhà của Annie Kramer. Cuối cùng tôi phải tìm đến chỗ cô ấy làm việc và được chỉ đến đây.

Cappy giải thích qua loa, rồi giới thiệu Eden và Hamilton. Mitch chào họ rồi cố nén nóng nảy.

- Tôi bận đi thanh tra trong hai tuần lễ vừa qua, - anh ta bắt đầu nói, rồi ngừng lại, ngó ra sau lưng Cappy, đứng nghiêm đưa tay chào một ông tướng mấy sao mặc bộ quân phục màu nâu của Lục quân. Rồi anh ta thư giãn. - tôi cố gặp cô từ khi cô trở về.

- Tôi không biết.

- Hành lý của cô đây phải không? - Anh ta chỉ vào đồng hồ gần hành lý của Eden, và khi Cappy gật đầu, anh bắt đầu xách nó lên. - Tôi có chiếc xe jeep ở trước khách sạn. - Mitch nói và luồn một tay dưới cánh tay cô. Anh ta xin lỗi Eden và Hamilton, dẫn cô ra cửa.

Một đại tá đi vào và Mitch phải chào nữa. Anh rĩ tai cô:

- Ta ra khỏi đây thôi. Chưa bao giờ tôi thấy có nhiều mũ cát- kết có vành kim tuyến tụ tập lại nhiều như thế này.

Ra đến ngoài, Mitch đỡ cô lên xe jeep mui trần và bỏ hành lý của cô ở phía sau.

- Tôi chưa có thì giờ dọn phòng ở một khách sạn khác - Cappy nói.

- Đừng lo. Tôi biết một chỗ cô có thể ở được.

Anh ta nhảy lên xe ngồi vào sau tay lái, mũ kéo thấp xuống trán. Mitch phải lái xe chăm chú trên các đường phố nhiều xe cộ của thủ đô. Cappy không hỏi anh lái xe đi đâu trong khi chiếc xe lách qua những chỗ kẹt đường. Vượt qua các tượng đài của Lincoln và Washington, họ băng qua sông Potomac và đến gần nghĩa trang quốc gia ở Arlington.

Mitch hất hàm chỉ cho cô để ý. Trên một sườn đồi, một tang lễ đang cử hành, một cái huyệt hình chữ nhật đang hiện ra đen ngòm giữa cỏ vàng úa mùa hè.

- Sẽ còn nhiều nữa trước khi hết chiến tranh - anh nói.

Rồi xe chạy ngang qua trước Ngũ Giác Đài đồ sộ, và Mitch cho xe quẹo vào một con đường dẫn vào khu nhà ở. Anh đậu xe lại trước một tòa nhà chung cư.

- Ai ở đây? - Cappy hỏi.

- Tôi.- Mitch xách hành lý của Cappy lên và bắt đầu đi về phía cửa nhà.

- Tôi không ở đây đâu. - cô nói.

Cô đi theo anh ta đến cửa căn nhà, sững sốt và không biết trước ý định của anh ta là gì.

- Rẻ hơn là đi khách sạn rẻ tiền, - anh ta nói và mở khóa đẩy cửa mở ra.

- Còn anh ở đâu? - Cappy hỏi khi bước vào căn nhà có hai phòng.

Vì cửa đóng suốt ngày nên bên trong nóng và ngột ngạt, nhưng đồ đạc bày biện có vẻ rất tiện nghi, nhất là cái ghế nệm lớn với lớp nệm thật dày.

Đặt hành lý cô trên sàn nhà, Mitch bắt đầu mở nút cái áo vét và gỡ cà vạt ra.

Mấy phút sau, quạt máy quay và Cappy cầm một lon bia lạnh. Mitch châm cho cô một liều thuốc. Trong khi cô hút thuốc nhả khói ra, anh ta ngồi dựa vào chiếc ghế nệm dài và gác hai chân lên cái bàn nhỏ dài trước mặt. Trước đó, không khi nào gặp anh ta mà Cappy không thấy anh mặc quần dài. Cô nhìn vào cổ anh ta, chỗ hở nơi cổ áo, thấy một ít lông ngực lòi ra bên trên đó và cảm thấy hơi bất an.

- Cô còn giận tôi vì vụ lầm lẫn ở Sweetwater không? - Mitch hỏi.

- Không - Cappy đáp.

- Phải chăng tôi đã làm sai trong việc này, Cap? - Mitch hỏi, mắt vẫn ngó cô. - Phải chăng tôi không nên theo đuổi tán tỉnh như đã làm, mà nên vào đề ngay với cô?

Câu hỏi của anh ta gần giống như điều cô đã suy nghĩ. Cô đứng dậy bước đến một cửa sổ có lưới.

- Nhiệm vụ mới của tôi đã được giao phó sẽ gồm có những gì, anh biết không?

Đằng sau, Cappy có thể nghe tiếng anh ta đặt hai chân xuống đất rồi đứng dậy bước đến chỗ cô đứng. Mấy ngón tay của cô nắm chặt hơn ly bia.

- Cô sẽ lái cho những tướng lãnh, những đại tá... và một số thiếu tá, - hai bàn tay anh ta đặt lên hai vai cô và lơ đễnh xoa bóp vai cô - ...đến những căn cứ trong vùng. Công việc sẽ nặng nhọc thật sự - ở trong những khách sạn tốt nhất, ăn ở câu lạc bộ sĩ quan.

- Có phải cha tôi đã lo cho tôi được giao nhiệm vụ ấy?

- Cái gì làm cô nghĩ vậy? - Mitch cuối đầu và bắt đầu cấn nhẹ nhẹ vào mái tóc cô.

Cappy cảm thấy như nghẹt thở, nhích ra khỏi răng anh ta, và ngó ngay mặt anh.

- Phải không?

Cô vẫn hỏi cho ra, đầu mạch tim đập nhanh hơn. Anh ta chú ý hoàn toàn vào mặt cô. Cô cuối xuống và quay lại ra ngoài cửa sổ để hít một hơi thuốc.

- Tôi nghĩ rằng, nếu ông làm thế tôi đã biết, - Mitch nói. - Chỉ các phi công ưu tú nhất mới được giao loại nhiệm vụ đó. Cap, và cô đã xếp hạng cao nhất trong số phi công tốt nghiệp ở căn cứ Avenger.

- Làm sao anh biết được?

Cô ý thức hơi thở của anh ta làm bay đuôi tóc của cô.

- Tôi đã tìm cách biết được, - anh ta thở dài một cái nảo nuốt. - Cappy, sao cô không nhìn tôi? Tôi đã sẵn sàng tìm cho ra cô khắp thành phố này. Cuối cùng tôi đã kéo Annie ra khỏi một buổi họp và phải dùng đến thể lực của quân đội mới làm được vậy.

Cappy bối rối quay lại ngó ngay mặt anh ta:

- Mitch đừng nói nữa!

- Không!

Anh ta hôn lên môi cô thật mạnh. Anh cầm điều thuốc và ly bia ở tay cô liệng đi để ôm cô vào lòng. Cappy không tìm cách phủ nhận sự thích thú được anh ta hôn, nhưng cô không muốn anh ta làm chủ cảm xúc của mình. Khi anh ta buông cô ra và nhích ra chỉ vài phân, cô cảm thấy hơi thở nóng hổi dồn dập của anh ta ở sát mặt cô.

- Cappy, anh muốn em! - Giọng anh ta khàn đặc vì thèm muốn.

Cô đang bị anh ta ôm sát vào thân mình cứng, mảnh dẻ và mạnh mẽ của anh, hai bàn tay anh ta sờ vuốt lên eo và hông cô, nên cô hiểu anh ta đang muốn gì. Cô nhích ra xa.

- Tôi vừa chợt nhớ..., - Cappy lại day lưng lại anh ta, đầu nghiêng về phía anh... - anh chưa hề trả lời tôi anh ở đâu?

Mitch quan sát sự căng thẳng, và bức tường dè dặt cô dựng lên để đối phó với thế giới bên ngoài. Đằng sau cái đó, cô hoàn toàn là lửa và đam mê. Anh cố nén các dự vọng đang ồ ạt dâng lên.

- Tôi sẽ kiểm tra một cái giường ở đâu đó.

- Không cần thiết. Tôi có thể lấy một phòng khách sạn...

- Không! - Mitch xoay cô lại, nhưng cẩn thận không ôm sát cô. Miệng anh mím một nụ cười, nhưng hơi căng, với vẻ thoải mái gượng gạo. - Cô hãy ở đây. Tôi muốn biết cô ở đâu.

- Được rồi, - cô có vẻ nhượng bộ nhưng thận trọng.

- Vì cha cô đã đuổi cô ra khỏi tổ ấm, ít nhất tôi phải bao bọc cho cô trong hai ngày trước khi cô đi nhận nhiệm vụ.

Câu nói của anh ta hơi có ý đùa cợt, cố làm cho sự sắp xếp ấy không có gì quan trọng và che dấu những động cơ cá nhân, vị kỷ đằng sau.

Cô lạnh lùng đáp.

- Anh có thể không để ý, tôi đã có cặp cánh.

Một lần nữa, lại có sự khẳng định độc lập và nói lên sự phủ nhận phải nhờ đến người khác.

- Cô lại làm vậy nữa! - anh quan sát kỹ vẻ mặt của cô. - Cô luôn luôn bay đi mất trước khi tôi tới quá gần. Tại sao vậy, Cap?

- Không có gì bí mật ghê gớm. Tôi không muốn dính líu tình cảm lãng mạn với anh. Đang có chiến tranh và mọi người trong chúng ta đều có việc để làm.

- Chúng ta cũng có những giờ rảnh rang, - Mitch nhắc cô. - Chia sẻ với nhau những giờ đó thì không có hại gì?

- Chắc là không, miễn là anh ý thức rằng tôi không phải là một trong những cô thư ký ở Washington bị mê hoặc của bộ quân phục và sự vinh quang của chiến tranh, sống ngày hôm nay và không biết đến ngày mai.

Cô tỏ ra lạnh nhạt và giận dữ với anh.

- Tất cả chúng ta đều hối tiếc về một điều gì đó trong đời của chúng ta. Cái buồn nhất là không sống đời mình. - Mitch nói gần trúng đích mà anh không biết. Anh nhích ra xa để châm một điếu thuốc và không thấy ánh mắt khao khát lóe lên trên vẻ mặt khép kín của cô.

- Chúng ta đi ăn tối nhé! Cô muốn đi đâu?

Họ ăn trong một tiệm ăn người Ý, ở chỗ vắng vẻ và yên tĩnh, một trong số chỗ có ít người trong thành phố. Sau đó, họ đi lững thững dưới những cây hoa anh đào và ngồi lên bậc cấp của tượng đài Lincoln, nói chuyện và cùng hưởng một giây lát yên tĩnh hiếm có. Đó là một buổi tối ở bên nhau mà không động chạm vào nhau. Mitch nghi ngờ anh có thể duy trì tình trạng cao thượng này lâu hơn. Còn Cappy thì mặc dầu thích anh ta ngồi cạnh nhưng đừng đòi hỏi, cô cũng tự hỏi mình sẽ còn bằng lòng với chừng đó thôi đến bao giờ.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Khi họ vào trong Ngũ Giác Đài mới xây xong, được sắp hạng là tòa nhà văn phòng lớn nhất thế giới, hai mươi bốn phi công mới tốt nghiệp ở căn cứ Avenger vẫn chưa có ý thức họ sẽ đóng vai trò gì trong nỗ lực chiến tranh. Trong hai ngày vừa qua, họ đi xem thắng cảnh ở Washington, chỉ một lần đi xe buýt đến phi trường Bolling ở Virginia để được thử trong một phòng ngụy tạo cao độ và được cấp chứng nhận đã bay ở cao độ 38 ngàn bộ.

Khi vào tòa nhà, họ được phát những thẻ an ninh để gài vào ngực áo sơ mi, sau đó được dẫn đường đi qua các hành lang giống như một mê hồn trận. Ngũ Giác Đài quả là danh bất hư truyền, vì nhân số làm việc trong đó bằng cả dân số một thành phố nhỏ, có đến ba mươi lăm ngàn người. Dọc các hành lang là các văn phòng với vô số cửa ra vào.

- Còn rối rắm hơn cả một khu hang thỏ, - Marty nói giọng khàn khàn.

Cô ngó vào bức chân dung của một tướng lãnh mà cô không biết tên và lắc đầu. Mary Lynn không trả lời gì cả. Sự hiếu kỳ của họ đã đến tột đỉnh của kích thích, và họ chắc chắn sẽ gặp một việc gì đó quan trọng. Hai ngày qua, họ đã đoán già đoán non và nếu được giao một nhiệm vụ gì kỳ lạ, họ cũng sẽ không ngạc nhiên.

Những người đi đằng trước bước chân chậm lại, điều đó có nghĩa hoặc người dẫn đường bị lạc, hoặc họ gần đến đích, Eden nghĩ vậy. Một cánh cửa mở ra ở ngay đằng trước nhóm người, và một sĩ quan hiện ra. Ông ta nôn nóng chờ đoàn phụ nữ đi qua. Sau khi đã đi chùng ấy đường trong khu quân sự phức tạp này, Eden gần như tin rằng tất cả đàn ông mặc quân phục đều

giống nhau. Nhưng ở người sĩ quan này, cao, không đội mũ, tóc đen, bóng láng, có vẻ quen thuộc.

- Thiếu tá Ryan. Tôi không ngờ gặp lại ông ở đây!

Eden dừng lại nói với anh ta, mắt sáng lên trong khi nhìn anh, nhưng vẫn coi chừng không để đoàn người đi quá xa.

Mặt anh ta khép kín, không biểu lộ gì hết.

- Cô Van Valkenburg! - anh cúi đầu chào lễ phép nhưng xa cách.

- Tôi không hề nhận được tin của Cappy. Tôi đã hy vọng chị ấy gọi lại để có thể đi ăn tối chung. Chị ấy có tìm được một phòng ở khách sạn khác không?

- Cô ta đã tìm được chỗ ở thích hợp, - anh ta nhếch một bên mép mỉm cười. - Tôi chắc chắn nhóm của cô đi vào phòng hội. Có lẽ cô nên đi theo họ.

- Cảm ơn. - Cô đã định bước đi, rồi dừng lại một chút. - Ông có biết chuyện gì không thiếu tá?

Đằng sau vẻ mặt hiền hòa và tuân theo kỷ luật của quân đội ấy, cô linh cảm anh ta có một trí thông minh sắc bén, và có quyền lực đằng sau hậu trường. Cô đã thấy điều đó ở cha cô. Có lẽ anh ta làm việc ở một bàn giấy trong bộ máy chiến tranh, nhưng có trách nhiệm nhiều hơn là chữ cạo giấy. Cô gần như tiếc rẻ là anh ta đã thuộc về Cappy, nhưng dầu sao những sự bó buộc của đời sống quân đội thật ra không hợp với cô.

Anh ta chỉ đáp:

- Các cô sẽ được thuyết trình.

Một câu đáp nhà binh điển hình. Eden hấp tấp đi bắt kịp nhóm nữ phi công. Họ được đưa vào một phòng hội, trong đó có một bàn dài to và được bà giám đốc của họ, Jacqueline Cochran mời ngồi xung quanh. Da bọc màu đỏ rượu chát ở các ghế, khác hẳn màu ô- liu, ka- ki và nâu của quân đội thường dùng.

Sự căng thẳng ngán sợ bị xé tan khi vị tướng lãnh đến và họ đẩy ghế lùi lại đứng nghiêm. Cao và chắc nịch như một tảng đá, Đại tướng "Hap" Arnold có một nụ cười dễ lây. Mắt ông ánh lên ý thức hài hước và ngọn lửa chiến đấu, tóc ông bạc như cước trông rất thanh tao.

Sau khi chào họ, đại tướng khen ngợi họ. Ông cho họ biết, chỉ những người đậu cao nhất trong khóa học của họ được chọn để tham gia chương trình này, mà không nói rõ chương trình đặc biệt ấy là gì. Eden không khỏi tự hỏi tại sao Cappy bị bỏ ra, nhưng không có thời giờ để suy nghĩ lâu về điều đó, vì đại tướng Arnold giới thiệu Jacqueline Cochran, bây giờ đang giữ chức vụ Giám Đốc đoàn nữ phi công.

Khi đứng dậy, bà chống hai tay lên mặt bàn như để gây ấn tượng cho mọi người và mỗi người là giây phút này quan trọng. Rồi bà bắt đầu nói, trước tiên nhấn mạnh rằng đây là một nhiệm vụ tối mật, đòi hỏi lái những máy bay lớn hơn và bay nhanh hơn mà người phụ nữ chưa từng lái.

Họ sẽ không chuyển máy bay, như đã được huấn luyện trong sáu tháng để làm vậy. Nhiệm vụ mới của họ là một trong những nhiệm vụ cốt tử nhất của các phi công ở lại trong nước của Không Lực Lục quân. Thành tích của họ trong nhiệm vụ này sẽ xác định các nữ phi công có khả năng bung ra các lãnh vực lái máy bay khác nữa không, để có thêm các nam phi công rảnh tay đi chiến đấu.

Mitch ở phòng ngoài, tay cầm một xấp chỉ thị mới, khi ông đại tướng trở về văn phòng sau khi buổi họp kết thúc. Trong khi ông tướng ngừng lại

cạnh bàn giấy để đọc lướt qua, Mitch nhìn ra cửa mở để xem đoàn phụ nữ trẻ đẹp đang đi ngang. Đại tể Arnold nhìn theo mắt anh ta.

- Anh đã báo cáo cho ta rằng, họ bay được phải không thiếu tá?

- Vâng, thưa đại tướng.

- Đây là quyết định của ta sẽ không được ưa chuộng lắm. Kéo những mục tiêu cho những pháo thủ cao xạ non choẹt tập bắn, không phải là một công việc an toàn nhất, nhưng đó là một trong những công việc thiết yếu nhất cho chiến tranh mà ta phải thực hiện trong nước. - Đại tướng bật lên một tiếng cười gay gắt - Những nam phi công thêm đi chiến đấu và nuôi mộng trở thành các kiện tướng không quân sẽ bất mãn với tôi khi họ biết tôi đang hạ thấp giá trị công việc của họ làm bằng cách cử phụ nữ làm các công việc ấy.

- Dạ, thưa đại tướng. Đẳng nào cũng khó lòng. - Mitch đáp.

- Ta cần có phi công ấy để bay các phi vụ chiến đấu. Nếu cuộc thí nghiệm này thành công, ta sẽ có thêm năm phi công để dùng. - Ông ngừng lại ngó người sĩ quan tham mưu trẻ - Anh không tin tưởng nhiều lắm vào chương trình ấy, phải không? Thiếu tá?

- Tôi cho rằng đó là một chương trình rất hay, thưa đại tướng.

- Ta để ý thấy anh rút tên cô bé Hayward và sửa lại giấy bổ khóa. Hiển nhiên là anh không muốn cho cô ta ở trên đó, trong khi một đám lính mới chĩa súng lên trời, cố bắn cho trúng các mục tiêu bằng vải cô kéo đằng sau máy bay.

- Chuyên chở quan khách cần phải có một phi công bay giỏi. Như đại tướng đã nói, thưa đại tướng, nữ phụ tá không lực Hayward là một trong những phi công giỏi nhất trong khóa của cô ta. - Mitch đáp và không nháy mắt, trong khi ông đại tướng ngó anh ta dò xét.

- Dĩ nhiên, - ông đại tướng cuối cùng nói, mắt ánh lên vẻ hiểu biết, trong khi trao lại tờ chỉ thị cho Mitch và chú ý đến những vấn đề cấp bách hơn.

Quang cảnh mặt trời lặn thật là ngoạn mục nhìn từ cửa sổ chiếc D.C- 3 là kiểu máy bay C- 47 của quân đội dùng để chở hàng, được biết cái để chở hành khách. Mặt trời đang lặn nhuộm vàng các đồng cỏ xanh thoai thoải ở dãy núi Miedmont của Virginia. Rachel tự hỏi nơi đến là đâu trong khi hai chiếc máy bay hướng về phía nam, chở hai mươi lăm cô nữ phụ tá không lực (WASP) đến nơi nhận nhiệm vụ phi công lái máy bay kéo mục tiêu. Tất cả đều lộ trên vẻ mặt nhiệt tình, hy vọng sẽ đáp ứng được sự thách đố của nhiệm vụ mới.

Luôn luôn là người đi lẻ, Rachel ngồi xa cách các cô khác, không dự vào câu chuyện của họ. Trong hai mươi lăm cô được chọn, ba là bạn cùng phòng cũ, Marty Rogers, Eden Van Valkenburg và Mary Lynn Palmer. Nhưng họ chưa hề là bạn thân và Rachel mừng vì Eden đã không tìm cách nói tiếp chuyện gặp gỡ bất ngờ ở New York.

Trong chuyến bay dài, Rachel lơ đãng nghe các cô xôn xao trò chuyện xung quanh và nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Hoàng hôn xuống làm bầu trời tối dần, và cô để ý thấy mặt nước lóng lánh của Đại tây dương. Bên dưới là những đảo ở phía ngoài bờ biển North Carolina, nơi những chỗ cạn đã gây ra hàng trăm vụ đắm tàu chết người qua các thế kỷ. Bãi biển dài, dọc bờ biển là một ngón tay mờ sáng bên cạnh đại dương đen ngòm. Nghĩa địa của tàu bè lại vừa nuốt thêm nhiều chiếc xuống đáy trong những tháng vừa qua, nhiều tàu chở hàng bị trúng thủy lôi của tàu ngầm Đức và chìm ngay trong tầm nhìn bên ngoài bờ biển nước Mỹ. Rachel ráng tìm, nhưng không có bóng dáng chiếc tàu thủy nào dọc bờ biển. Đâu đó phía dưới ấy là Kitty Harwark, địa điểm của chuyến bay đầu tiên có động cơ của con người. Rachel cố nhìn, và đoán xem ngọn đồi ở trên hòn đảo nào đã là nơi cất cánh của máy bay do anh em Wright lái.

Máy bay đổi hướng bay vào đất liền, ngang qua trên những khu định cư tắt đèn và bắt đầu đáp xuống.

- Trại Davis, ngay trước mặt, - một phi công trong buồng lái kêu to lên cho các hành khách nghe.

Phi đạo không được thả đèn ở căn cứ trên bờ biển này, nằm gần Mũi Sợ Hãi (Cape Fear). Rachel gần như không nhìn ra sân bay. Chiếc máy bay lớn hai động cơ bay sà xuống, băng qua các bụi cây bách ở một đầm lầy, rồi đâm xuống phi đạo.

- Có lẽ đến rồi, - ai đó nói.

Trại David là một trong những căn cứ huấn luyện xưa nhất và lớn nhất cho pháo binh phòng không. Nằm trong đất liền từ bãi biển Wrightsville đến phí bắc mũi Sợ Hãi, nó vây quanh hầu hết bởi đầm lầy Holly Shelter và đầm lầy Angola ở phía bắc và phía đông, đầm lầy Green về phía tây và tây nam. Xa hơn nữa về phía bờ biển là đầm lầy Wolf Swamp.

Ở trong trại của các nữ y tá, sáng hôm sau, Marty ngủ dậy đầu nặng như chì. Bên ngoài, có tiếng động cơ một chiếc máy bay rồ lên mỗi lúc một gần thêm cho đến khi làm các cửa kính ở trại rung lên. Marty lao ra ngoài, vì chắc rằng chiếc máy bay đang đâm vào dãy nhà. Nó rồ lên trên mái nhà. Một cô y tá ngó thấy mặt nàng thất sắc, mỉm cười thông cảm.

- Rồi chị sẽ quen thôi.

- Nghe như nó cất cánh ngay trên dãy trại.

- Đúng vậy - cô y tá xác nhận điều cô đã nghi ngờ. - Nhà chúng ta nằm ở cuối một phi đạo.

Với tư cách gần như sĩ quan, các cô WASP ăn sáng ở câu lạc bộ sĩ quan, rồi trình diện để nhận nhiệm vụ ở đường bay.. Các nam phi công trong

phòng chờ bay chào họ với vẻ mặt khinh thường và nghi kỵ làm Marty rất lấy làm tức tối.

Phi đoàn kéo mục tiêu di động mà họ được bổ sung đến, đặt dưới sự chỉ huy của thiếu tá Stevenson, một người đàn ông thấp lùn, hói trán và to xác. Ông nói với giọng miền nam và thái độ của ông để lộ quan điểm của người miền nam về đàn bà và các vai trò truyền thống của họ. Mary Lynn nghi rằng, ông ta coi họ cũng không khác gì các nam phi công đã biểu lộ.

Các cô đi theo người phi đoàn trưởng trong ánh nắng ban mai sáng sủa ở Carolina, ngang qua những chiếc phi cơ oanh tạc đâm bổ xuống, những phi cơ oanh tạc hai động cơ và phi cơ vận tải. Khi đi đến hàng máy bay nhỏ Piper Cub, ông dừng lại và cho họ biết, sau khi đã kiểm tra lại các cô trên chiếc B4 và 5, ông có thể để cho các cô lái máy bay ấy trong những phi vụ có tính cách hành chánh.

- Ông ta nói giỡn, - Marty nói.

- Trời ơi, bộ ông ấy không biết rằng chúng ta đã lái những máy bay AT- 6 và 17 hia động cơ? Các máy bay này là của trẻ con, - Eden nói.

- Tôi nghĩ rằng, ai đó quên nói cho ông ta biết chương trình, - Marty nói và đi ra phía chiếc Cup gần nhất. Cầu nhàu chẳng ích gì. Hình như họ phải chứng minh lại từ đầu cho một lô quân nhân khác thấy họ có thể lái bất cứ máy bay nào.

Cô thấy nhớ những khi ngồi lại trong buồng lái của chiếc Piper Cub. Cô chưa hề lái loại này kể từ khi cô lấy bằng lái trên chiếc L4 của anh cô là David. Biết rằng có nhiều cô khác làm theo, Marty cho máy bay chạy đến phi đạo đang sử dụng và cất cánh. Cô bay quanh sân bay và tập đáp xuống, bay lên.

Khi cô đáp xuống lần thứ nhất, Marty đạp chân lên cái bàn đạp lái. Một tiếng chuông báo động reo lên khê khê trong óc cô, nhưng lý do của nó còn

mơ hồ. Ngay khi hai bánh chạm phi đạo và Marty cố lái chiếc máy bay bằng hai bàn đạp, cô nhớ lại những đặc điểm khác thường của loại máy bay này. Hai cái thắng thay vì nằm ở phía mũi bàn đạp như tất cả các phi cơ huấn luyện của Lục quân mà cô đã bay trong hai trăm giờ bay chót, lại nằm ở phần đuôi bàn đạp.

Bị trượt lần đầu, cô sửa chữa lại, lái bằng đầu ngón chân và tránh cái thắng ở gót. Rồi máy, Marty cất cánh lên lại và bay đánh vòng. Từ trên không, cô quan sát các bạn đạp chiếc Cub xuống, họ không biết điểm khác biệt ấy. Các máy bay lạng đi, chồm lên và mấy lần gần như chúi mũi. Chắc hẳn trong họ ai cũng nghĩ là phi công dở ẹc. Marty quan sát họ và lâu lâu trong miệng, ước chi cô đã nhớ lại kịp thời để cảnh giác các bạn.

Các cô buồn rầu đứng xếp hàng lại ở đường bay. Các nam phi công đứng quanh, công khai cười họ. Đa số các cô kia chỉ bực mình vì không thể trở tài, nhưng Marty thì cay đắng và cảm thấy đã bị gài bẫy. Rằng cô nghiêng lại và hai bàn tay nắm thành hai nắm đấm trong túi áo bay. Cặp mắt màu xanh của cô dữ dội như Đại Tây Dương trong cơn bão táp, trong khi cô cùng Mary Lynn và Eden đi vào phòng chờ máy bay.

- Coi bộ như các cô không lái nổi mấy chiếc Cub ấy - Một nam phi công mặt đầy vết hoe nói.

Marty dừng lại và cuối xuống trên đầu anh ta, vì cô cao hơn cả ba phân, nói với vẻ thách thức:

- Tôi có thể lấy bất cứ chiếc máy bay nào ở đường bay ngoài kia và bay làm nhiều vòng xung quanh anh bất cứ ngày nào trong tuần.

Nhưng anh ta chỉ thụt lùi, giả vờ kính nể và cười lớn với các bạn:

- Ta có một phi công thứ dừ, các cậu ới!

Không làm gì được, Marty quay mặt đi nói với Mary Lynn:

- Ước chi tôi được đâm cho anh ta một cái.

Bên ngoài đường bay, họ thấy có thêm mấy cô bạn của họ đáp chiếc Piper Cub xóc lên xóc xuống và rầu rĩ vì không điều khiển được vững vàng chiếc máy bay nhỏ.

Người ta trông đợi họ thất bại trong nghề lái, và họ đã tỏ ra như vậy, nhưng họ quyết tâm chinh phục chiếc máy bay này và cho các nam phi công thấy họ không thua kém gì đàn ông. Trong khi đó, họ còn phải chịu đựng những tiếng huýt sáo chọc gáy và những câu xâm xì khinh bỉ của bọn đàn ông.

Qua ngày thứ ba, Eden gần như sẵn sàng bỏ cuộc. Không phải vì lý do này mà cô đã gia nhập đoàn Nữ phụ tá Không lực Lục quân, và cô không muốn trở thành đối tượng của sự chê cười. Một chiếc L- 5 khác đang chạy đến đường bay nên Eden đứng lại chờ, thay vì đi vào phòng chờ bay một mình và nghe đàn ông nói trịch thượng.

Sau khi chiếc Cub đã ngừng lại thẳng hàng với các chiếc khác, cô ngó cô gái tóc vàng chân dài từ buồng lái bước ra.

- Hay lắm! - cô khen Rachel Goldman đã điều khiển được chiếc máy bay thẳng bằng gót.

Rachel nhìn cô với vẻ ngạc nhiên trước khi cúi xuống vuốt mái tóc dài, đã gỡ khăn buộc và tiếp tục đi về phía phòng chờ bay, dừng dừng khi Eden đi sòng đôi với cô.

- Phải chi chị thấy tôi, - Eden thở dài bức tức nói. - Tôi đã làm tốt, thật ra là tuyệt hảo, cho đến khi chạy đến đường bay và phải ngừng chiếc Cub lại. Và tôi đã cố thẳng với các ngón chân. Tôi đã phải xoay chiếc máy bay lại để sắp thẳng hàng với các máy bay khác.

- Khổ chưa! - Rachel nói thông cảm.

Xa xa họ có thể nghe tiếng ì ầm của pháo binh bắn vào các mục tiêu kéo đằng sau máy bay là những ống vại. Tiếng ấy nhắc họ nhớ lại đến đây với một nhiệm vụ để làm, trước khi bị trao cho các chiếc Piper Cub này, gần như là loại thấp nhất trong máy bay.

Tiếng rồ của một động cơ mạnh làm họ chú ý đến chiếc Beechcraft đang chạy đến đường bay. Eden nghĩ rằng cô nhận ra chiếc máy bay có hai cánh so le và cái chong chóng to tướng gần chạm mặt đất. Cô cần môi quan sát người phi công đang trèo ra buồng lái.

- Nếu đó là người tôi nghĩ đúng, - cô lẩm bẩm với Rachel, - có lẽ sẽ có những sự thay đổi quanh đây.

Đúng vậy, Jacqueline Cochran bước xuống máy bay. Khi bà thấy hai cô nữ phi công đứng chờ, bà đi đến với họ, vẻ mặt xa cách nhưng vui vẻ, bà hơi tươi lên khi nhận ra Eden.

- Chào các cô. Các cô ở đây có vui không?

Bà chờ đợi câu trả lời thẳng thắn của Eden.

- Không chút nào!

Sự khó nhọc trong huấn luyện trước đây, điều kiện sinh sống khắc khổ ở trại lính Sweetwater, sự thiếu thốn các tiện nghi ở đó vẫn còn có sự quấy rầy và tính cách phiêu lưu đến một chừng mực nào đó. Nhưng tình trạng hiện nay thì không có gì hết. Eden thấy nhọc nhã, và cô không chịu để mất niềm kiêu hãnh.

- Cô muốn nói gì? - bà giám đốc hỏi.

- Thiếu tá Stevenson bắt chúng tôi chịu kiểm tra trên các chiếc Piper Cub. Đúng lúc đó một chiếc L- 5 đáp xuống với thẳng dính két và lạng đi trên phi đạo. - Đây là một cô khác trong nhóm của chúng tôi - Eden nói và chờ

cho người chỉ huy những máy bay. - Các máy bay huấn luyện ở Lục quân không có chiếc nào có thang ở gót.

Bà giám đốc mím môi.

- Tôi sẽ nói chuyện với ông ta.

Jacqueline Cochran chỉ nói thế, trước khi quay đi về phía nhà hành quân.

- Tôi nghĩ rằng, có thể thay đổi, - Eden nói.

Một chiếc xe tải quân sự chạy đến, tiếng máy ầm ầm. Thùng xe đầy lính mặc quân phục và trang bị đầy đủ. Khi xe đậu lại trước phòng chờ bay, một sĩ quan nhảy ra khỏi buồng lái và đi vào nhà. Trong khi Eden và Rachel đi tới, các cậu lính thò đầu ra hai bên thành xe, vừa huýt sáo vừa trố mắt dòm hai cô.

Chưa cô nào quen với sự chú ý quá nhiều như thế của hàng chục ngàn đàn ông ở căn cứ. Đường lối hành động hay nhất là làm ngơ trước việc đó. Lần này có lẽ Eden cũng làm vậy, nếu một trong số người lính không có vẻ quen. Cô nhìn sững anh ta một giây, rồi quay qua nhìn Rachel ngạc nhiên.

- Anh chàng đi trong xe tải trông giống người lính đi với chị tôi hôm ấy trong hộp đêm. Tôi có thể cam đoan là anh ta. Tên anh ta là Zach... gì đó.

- Zach Jordan. Không thể là anh ta, vì anh ta đang lên tàu thủy... - Rachel ngừng ngang vì đúng là Zach đang ở sau xe.

Anh ta gọi to:

- Rachel, cô làm gì ở đây?

Rachel không muốn - không thể - trả lời anh ta. Thoạt đầu, cô chỉ cảm thấy bị lừa. Rồi cô ý thức đã bị mắc mưu bởi câu lừa dối cũ rích trong quân

đội. Anh ta đã để cho cô nghĩ rằng anh ta được gửi ra nước ngoài, rằng có thể cô không bao giờ gặp lại anh. Sao cô dễ tin đến thế?

Họ đi qua phía sau chiếc xe tải, và Zach kêu cô lần nữa:

- Ê, Rachel! Chờ chút!

Rachel làm ngơ, và ý thức Eden đang nhìn cô ngẫm nghĩ. Trong lòng, cô tự trách mình đã ngu xuẩn như thế. Họ đang đi đến cửa vào phòng chờ đợi thì có tiếng giày boots trèo ra khỏi chiếc xe tải và rơi đánh thịch xuống mặt bê tông.

- Rachel, tôi có thể giải thích, - anh chạy theo cô, chụp tay cô, kéo cô dừng lại để đối diện với anh ta.

- Buông tay tôi ra, anh binh sĩ! - Rachel dọa.

- Jordan! - Một sĩ quan từ phòng chờ bay bước ra, gọi lớn tên của Zach để la rầy - Trở lại xe ngay!

- Một phút, thưa trung úy, - anh ta vẫn nhìn ngay mặt Rachel.

- Trở lại ngay binh sĩ!

- Thưa trung úy, cô ta là bạn đồng hương của tôi. Trung úy cho tôi vài phút để giải thích chuyện này với cô.

- Không thể làm trong giờ làm việc quân đội, binh sĩ. Hãy trở lại xe ngay nếu không muốn tôi làm báo cáo.

Rachel không nói gì trong khi Zach thui lùi và trở lại xe. Cô cay đắng trách mình là khờ dại. Năng tháng tám làm cho cô khổ sở. Sự nhục nhã và đau khổ làm cô đau đớn hơn.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Cuộc đến thăm trại David của Jacqueline Cochran đạt được mục tiêu của nó. Không còn bay các chiếc Piper Cub. Các nữ phi công được bay kiểm tra trên chiếc oanh tạc cơ A- 24 của hãng Douglas. Chuyến bay của Eden không bổ ích gì cả. Buồng lái sau thật ra là chỗ người bắn súng, không có bộ phận điều khiển nên cô chỉ có thể đoán xem người lái làm động tác gì và khi nào.

Đầu cô vẫn còn đau vì va vào bộ phận ngắm súng khi chiếc máy bay quẹo lại quá gắt trước khi hạ cánh, Chỗ sưng nhức bưng bưng, trong khi cô ngồi trong buồng lái, làm quen với các đồng hồ và đọc qua cuốn sách chỉ dẫn cách sử dụng chiếc máy bay này. Người huấn luyện đã bỏ đi, không thèm hỏi xem cô có hỏi gì không.

Bực tức, Eden nhìn quanh, nhưng người độc nhất đi ngang qua máy bay của cô là một thợ máy Lục quân mặc bộ đồ dã chiến đầy dầu mỡ.

- Ê! Lại đây một phút! - cô huýt lên gọi.

Anh ta dừng lại, và nhìn về phía cô.

- Cô nói với tôi? - Giọng rặt miền Texas.

- Phải, anh, - Eden nóng nảy xác nhận.

Nhưng khó bực tức với người trung sĩ Lục quân cao, gầy vừa nhảy lên cánh máy bay và đi đến buồng lái. Ở anh ta cái gì cũng rộng, - rộng như Texas - quai hàm, miệng và nụ cười của anh ta.

Mặt anh ta toàn là những đường nhăn do cười, lên đến xung quanh mắt, như những gợn sóng trên mặt hồ. Và khi anh ta cười, anh đặt tất cả tấm lòng vào đó. Kết quả thật sự dễ ưa.

- Thưa bà cần gì tôi? Sự lễ phép và kính trọng nông hậu do sự giáo dục ở miền tây ăn sâu vào trong người anh chứ không phải do sự đào tạo của quân đội.

- Anh có thể nói cho tôi biết về chiếc máy bay này không? - Cô lại nhìn vào bảng điều khiển, môi bữu có vẻ bực tức.

Người thợ máy cao ngều không để lộ vẻ ngạc nhiên, vì việc đó lại đem ra hỏi anh ta và anh ta giải thích:

- Hai mép cánh cũng dùng để thắng. Chiếc máy bay này được vẽ kiểu đó để dùng trong Hải quân, để đáp nhanh và ngắn trên các tàu sân bay. Khi đáp, người ta hướng mũi máy bay vào phi đạo, rồi kéo lên ngay trước khi hai cánh chạm sân.

Anh ta chỉ cho cô cách vận dụng hai mép cánh bằng bơm dầu và nói cho cô biết về tốc độ cất cánh, hạ cánh và tắt máy, cùng những thông tin khác có liên quan. Thái độ hợp tác của anh ta khiến Eden hỏi thêm về những điểm đặc biệt của chiếc máy bay Douglas này.

- Cô đã kiểm tra theo mẫu 1 trên máy bay này chưa? - người thợ máy hỏi khi Eden không còn câu hỏi nào.

- Mẫu 1?

Ở căn cứ Avenger, các huấn luyện viên đã dạy cho họ phải luôn luôn kiểm tra mẫu ấy để trong buồng lái để kiểm tra tình trạng tốt của máy bay av2 xem những sự sửa chữa do người lái trước đề nghị và sau đó đã được thi hành. Việc đó thường là làm lấy lệ nên Eden đã không nghĩ tới. Nhưng để làm vừa lòng người thợ máy, cô lấy mẫu ấy ra.

- Cô may mắn đấy! - anh ta hơi sững sốt.

- Tại sao? - Eden cảm thấy có sự gì đó sai lầm.

- Chiếc máy bay này ở trong tình trạng khá tốt. Nhiều chiếc ở đây mang gạch đỏ - Khi một chiếc máy bay được xác định là không thể bay, một chữ X đỏ được gạch trên mẫu. Nhưng nữa chữ X hay đường chéo đỏ là dấu chỉ máy bay ấy có gì không ổn nhưng vẫn còn bay được - Đôi khi nếu hai cánh và đuôi cột lại và máy nổ, là được. Người thợ máy cười toét miệng đến tận mang tai.

- Hay quá!

Eden không biết có nên tin anh ta hay không. Có lẽ chỉ là một cách để hù dọa cô một chút. Đàn ông ở đây có vẻ không đón nhận vui vẻ lắm hình ảnh các cô gái ngồi trong buồng lái máy bay.

- Chỉ có thể thôi phải không, thưa bà?

Anh ta đứng thẳng lên, chùi hai bàn tay to tướng vào miếng giẻ lôi ra ở túi bồ đồ đã chiến.

- Thế thôi. - Bỗng cô nhớ đến một cái khác, và rút ra một gói nhỏ bọc nhựa ở trong một túi bên hông buồng lái. - Cái này để làm gì?

- Đó là...là một cái van để xả sức ép, - người thợ máy lẩm bẩm, có vẻ cẩu kỉnh và không thoải mái. Anh ta nháy xuống khỏi cánh trước khi cô có câu hỏi khác.

Trong khi đi thui lùi ra xa máy bay, anh ta gọi với lại:

- Bà hãy cố hạ cánh thật nhẹ. Các bánh xe ấy đã mòn nhiều rồi đấy.

- Anh không thể thay bánh mới sao?

- Thừa bà, đang có chiến tranh. Hầu như tất cả vỏ ruột mới đều gửi ra tiền tuyến ở nước ngoài. Chúng tôi không có sẵn vỏ ruột dư. Bà nên cẩn thận với những bánh xe trên máy bay này.

Tối đó ở trại, họ ngồi quanh trong phòng chung và trao đổi kinh nghiệm, nhiều chuyện náo lòng. Eden may mắn, chuyến bay của cô vô sự, tuy máy nổ không trơn tru. Một số cô khác đã không may mắn như thế.

- Máy bay của tôi bị trục trặc động cơ. Nó chỉ sặc rồi tắt. Tôi chỉ có vừa đủ độ cao cần thiết để cho máy bay trượt về lại phi đạo đáp xuống.

- Tôi vừa hạ cánh và đang chạy xuống phi đạo thì bỗng nhiên làm như máy bay bị kéo giật về bên phải. Tôi cố giữ cho khỏi bị đẩy vào bàn kiểm soát và đập mạnh bàn đạp lái, nhưng nó không đáp ứng. Thế là máy bay lạng ra khỏi phi đạo và chạy lên cỏ. Khi tôi bò ra, tôi thấy một bánh bị bể. Thật là sợ đến vãi cứt!

- Các máy này không an toàn, - Marty nói. - Tôi bắt đầu hiểu ông phi đoàn trưởng muốn nói gì khi bảo rằng các máy bay có thể bỏ đi, chúng ta cũng vậy. Mẹ kiếp, ông ta từ đầu đã không muốn có chúng ta ở đây - và bây giờ ông đã tìm được một cách để đẩy chúng ta ra cho rảnh.

- Đàn ông cũng phải lái các máy bay ấy. - Đó chỉ là một điểm an ủi nhỏ. - Phụ tùng và vỏ ruột đang khan hiếm. Các phi cơ chiến đấu được dành ưu tiên về các món đó - Cũng chẳng ai cho đó là biện minh đầy đủ.

- Nhân thể nói về phụ tùng, - Eden xen vào, - có chị nào biết cái van xả sức ép sử dụng như thế nào không? - Không cô nào hiểu cô nói gì nên Eden mô tả cái gói bọc nhựa.

Marty cười lên hô hố:

- Chị không biết là cái gì à? Đúng là cái van xả sức ép. Đó là cái ống đi tiểu của đàn ông.

- Hèn chi anh chàng thợ máy tội nghiệp quá sức lúng túng khi tôi hỏi anh ta là cái gì. - Eden nhớ vẻ mặt của anh ta và phá lên cười.

Một cô y tá quân đội thò vào phòng hỏi:

- Ở đây có ai tên Rachel Goldman không?

Rachel ngồi ở rìa, chỉ nghe các cô nói, đưa bàn tay lên.

- Có gì thế? - Cô đang ngồi xếp bằng trên sàn.

- Một binh sĩ chặn tôi ở bên ngoài và nhờ tôi nhắn lại cô một chuyện - cô y tá đáp.

Rachel uyển chuyển đứng dậy. Ất phải là Zach. Cô đã hy vọng là anh ta sẽ cố tiếp xúc với cô. Cô nghĩ rằng điều đó chứng minh anh ta có một ít tình cảm với cô và không phải anh ta hoàn toàn dùng mưu mẹo lừa cô để ngủ với cô. Đồng thời, cô vẫn còn bị đau khổ và tức giận, không muốn tha thứ cho anh ta cái tội đã lừa phỉnh cô. Điều cô không muốn thấy là các bạn phi công, nhất là các cô đã ở chung phòng tại Sweetwater, biết chuyện cô đã bị anh chàng Romeo Do Thái ấy phỉnh gạt. Cho nên cô không muốn cô y tá nhắc lại tin của Zach trước mặt các cô.

Ra ngoài hành lang, Rachel hỏi cô y tá:

- Anh ta muốn gì?

- Anh ta đang chờ ở ngoài để nói chuyện với cô - Cô y tá nói cô có vẻ bất đồng ý. - Cả hai người có thể gặp nhiều rắc rối nếu bị một sĩ quan bắt gặp đứng chung. Cô lẽ ra không được giao du thân mật với hàng binh sĩ.

- Tôi vẫn còn là dân sự - Rachel nói, tuy biết đó là một điểm còn phải bàn cãi.

Cô y tá nhún vai.

- Đối với tôi, cô muốn gặp anh ta cũng được, nhưng có những người khác không nghĩ như vậy. Tôi chỉ khuyên cô, đừng để bị bắt gặp.

Các nữ phụ tá có được những đặc quyền của sĩ quan, nên cũng bị một số hạn chế.

- Cám ơn.

Các cửa sổ trại bị màn đen che kín không cho ánh đèn lọt ra ngoài. Ở dọc bờ biển không chỗ nào có ánh đèn để lộ ra. Rachel bước ra ngoài trời đêm tháng tám, khí trời ẩm và nóng, có gió biển làm dịu bớt. Các đầm lầy, các cây thông cao vút và các cây bách rêu bám đầy, rải đến tận rìa phi trường. Một bóng đen lù lù trước mặt cô, khiến Rachel giật mình.

- Rachel! - Tiếng anh ta reo vui, và cô tự nhắc mình phải cứng rắn. - Tôi không chắc cô có đến. không.

- Anh không chắc? - cô hỏi lại vì nghe thấy giọng anh ta có vẻ tự mãn và tự tin.

- Tôi đã đi đến kết luận là có ba trường hợp có thể xảy ra. Cô không muốn đến, hay cô báo cho người ta bắt tôi vì tội chọc ghẹo một sĩ quan, hay...cô sẽ ra gặp tôi.

Anh ta bước tới để ôm cô vào lòng, nhưng cô tránh né vì bức mình thấy anh ta ngạo mạn.

- Anh đã không biết đơn vị của anh được gửi đi đâu, - cô nói, chế nhạo. - Nhưng anh đã gần như chắc chắn là Sicile. Tức cười thật, chỗ này không giống Sicile chút nào!

- Tôi không hề nói là sẽ đi ngay ra nước ngoài - Zach nhắc cô với giọng thoải mái như thường.

- Không nói nhiều như thế, có lẽ, nhưng anh hàm ý như vậy. Anh đã trên đường đi ra mặt trận, và có thể chúng ta sẽ không bao giờ còn gặp nhau.

- Tôi đã hứa với cô, tôi sẽ sống sót, - anh ta nhắc lại với giọng chọc ghẹo cô, có vẻ vui hơn là buồn trước thái độ lạnh lùng của cô.

- Nhưng anh biết tôi sẽ nghĩ theo hướng đó, - cô buộc tội.

- Tôi đã hy vọng cô sẽ nghĩ vậy, - Zach thú nhận. - Tôi muốn được cô, Rachel. Tôi vẫn còn muốn.

- Tôi chắc rằng anh thích nổi lại ở chỗ chúng ta bỏ dờ. - Cô tránh nhìn anh ta, vì dư biết anh ta rất có sức quyến rũ.

- Anh nghĩ tôi là hạng người khờ dại như thế nào?

- Tôi đã nói hơi quá một chút, nhưng sau khi học xong bắn súng ở đây, chúng tôi sẽ được gửi ra nước ngoài.

- Zach, tôi sẽ không còn bị lừa một lần thứ nhì nữa đâu.

- Tôi đã tính viết thư cho cô hay tôi được đưa đến đây để huấn luyện thêm.

- Tôi dám cá là anh định làm vậy.

- Làm sao tôi có thể làm cho cô tin đó là sự thật? - anh ta nhếch mép mỉm cười để thuyết phục. Bóng tối làm nổi bật các nét trên khuôn mặt bánh trai của anh ta.

Bên trái cô có tiếng người nói, tiếng đàn ông và tiếng bước chân. Rachel quay lại và chỉ thấy được hai bóng đen. Khi họ đến gần hơn, hình dáng chiếc mũ cát kết cho biết họ là sĩ quan.

- Có người đến, - cô thì thầm và đẩy Zach vào bóng tối dày đặc hơn bên kia đường, rồi bước theo anh ta bén gót.

Họ nấp sau một thân cây lớn, đứng sát vào nhau, vai kề vai. Các giác quan của cô giương cả lên để theo dõi những sĩ quan, nên cô cảm thấy những thớ thịt trên mình anh ta chạm vào người cô và mùi kem cạo râu còn phảng phất ở da mặt của anh ta. Gương mặt đẹp trai, đôi chân mày đen và mái tóc đen huyền của anh sát bên cô. Hơn nữa, Zach đang tựa vào cô, lợi dụng sự đứng sát vì bó buộc.

- Cô không giận tôi nhiều như cô làm ra vẻ thế, - anh ta thì thầm bên tai cô.

- Suyt, suyt, họ nghe. - Rachel thì thầm.

hai tay anh ôm choàng lấy cô, trong khi Rachel cố đứng thẳng đờ trong tay anh, nhưng Zach không chịu thôi. Bàn tay anh xoa lên cánh tay và vai cô, lên cổ và vuốt ve ở cổ. Cô không nghi ngờ là anh đang khoái chí vì gặp tình huống này.

Ngay khi các sĩ quan đã đi ra ngoài tầm nghe, Rachel hỏi:

- Anh có chịu buông tôi ra không? - Cô không muốn vùng vẫy làm cho anh ta có cớ để hung hăng thêm.

- Cô thật sự quan tâm đến tôi, phải không nào?

- Tôi tin chắc anh đủ hợm mình để tin như vậy.

- Đúng. Nếu cô thật sự muốn bỏ tôi, cô đã để cho các sĩ quan ấy bắt gặp chúng ta đứng chung. Và có lẽ cô muốn giải thích tại sao cô đã trốn chung với tôi?

- Tôi sẽ không để cho anh lợi dụng tôi nữa. - Cô chỉ có cách đó để tự vệ chống lại anh ta, và cách đó yếu xù.

- Cô khờ lắm, Rachel. - Zach cười khẽ và đứng sát vào cô.- Cô không biết là tôi yêu cô hay sao? Cô là con gái của Deborah đối với tôi.

Anh ta tìm môi cô. Cái hôn thăm thiết, hoàn toàn thỏa mãn xoa dịu lòng tự ái của cô bị tổn thương. Cô thấy ngây ngất trong lòng. Không có sự lừa phỉnh trong tình yêu cô đối với anh ta. Nó chân thật và mạnh mẽ.

Ngồi trong buồng lái chiếc Douglas, Eden nhìn qua một lần cuối bảng kiểm soát, ý thức mình hơi căng thẳng. Cô bật radio qua vị trí điện đàm nội bộ, và ấn ngón tay vào máy vi âm ở cổ.

- Anh đã buộc dây nịt xong chưa sau đó? Tên anh là gì? Frank? - Eden cau mày cố nhớ tên người binh sĩ có vẻ hết sức lo lắng đóng vai người kéo mục tiêu cho cô.

- Dạ phải.

Eden giả thiết rằng anh ta trả lời cho cả hai câu hỏi, nhưng không màng hỏi lại cho rõ. Người binh nhì ngồi ở buồng lái phía sau ắt là cảm thấy khó sở lắm. Cô đã nghe nói các người kéo cáp đã hàng loạt xin chuyển khi họ biết sẽ ngồi trên máy bay do phụ nữ lái.

- Chúng ta sẽ lăn bánh trong vòng một phút, Frank.

Sau khi kiểm tra toàn bộ, Eden cho nổ máy. Một người phục vụ dưới đất rút cục chêm bánh xe và chạy ra xa chiếc máy bay. Eden ấn ga, động cơ rú lên diếc tai và rung mạnh làm cho cả chiếc máy bay hình như rung chuyển. Eden không ưa tiếng động cơ.

Cô ấn lại máy vi âm:

- Máy bay có gì trục trặc. Tôi đưa nó vào lại hăng- ga, Frank.

- Dạ! - Giọng người binh sĩ có vẻ nhẹ nhõm.

Cô cho máy bay chạy trở lại đường bay và ra lệnh cho người binh sĩ kéo mục tiêu đi tìm một người thợ máy. Cô vẫn để cho máy chạy, xem nó có nổ êm không, nhưng nó vẫn nổ không đều. Frank trở lại với một người thợ máy vừa mới hai mươi tuổi, đang nhai kẹo cao su.

- Có vấn đề gì thế?

Y nhảy lên máy bay, và đi từ cánh đến buồng lái trước, Eden kéo mui ra và y tựa lên mép cửa, ngó cô.

- Anh hãy nghe tiếng máy nổ, - cô nói.

Cả chiếc máy bay đang đậu lại rung chuyển nên cô không hiểu tại sao y còn hỏi một câu ngu xuẩn như thế.

- Nó nổ không đều một chút. Tất cả đều vậy. - Y thừa nhận với vẻ dửng dưng.

Thấy y quay đi, Eden không thể tin rằng y bỏ qua một cách dễ dàng như thế.

- Anh không kiểm tra lại hay sao? - cô hỏi.

- Nè, thưa bà, tôi còn nhiều việc quan trọng hơn phải làm. Nếu bà sợ quá không muốn lái nó, thì cứ ghi vấn đề ấy lên mẫu và tìm chiếc khác mà lái.. - Y nhảy xuống đất.

Tức giận vì thái độ và sự bất tuân phục của y, Eden tắt máy nhanh như chớp và trèo ra khỏi buồng lái trước khi chong chóng ngừng quay. Người thợ máy đã dừng lại để nói gì đó với người kéo cáp. Khi thấy Eden xong tới, y có vẻ tức cười vì sự giận dữ của cô.

- Ok, bà ơi...- y bắt đầu nói.

- Anh nói chuyện với một sĩ quan như vậy hả?

- Dạ thưa...bà - y đổi cách xưng hô.

- Tôi muốn động cơ ấy được kiểm tra lại, và tôi muốn làm ngay tức thì.-
Cô chỉ tay vào chiếc máy bay, hai chân cô đứng dặng ra hùng dũng.

- Tôi đã trình bày với bà là không có gì phải lo. Động cơ không êm, thế thôi. Tôi biết việc tôi mà.

- Hơi không êm hả? - Anh có dám cá tính mạng của anh vào nó không?
Sao anh không lên chiếc máy bay này và cùng tôi bay quanh sân bay vài vòng? - Eden thách thức.

Lời đề nghị có vẻ không làm y ưa thích, y thụt lùi một bước, ngó người phụ nữ cao bằng y nếu không cao hơn.

- Tôi không làm vậy được, thưa bà.

Giọng nói lớn của họ đã làm nhiều người khác trong toán phục vụ trên mặt đất chú ý. Một số làm ngơ, nhưng còn lại thì thích thú theo dõi. Một người thợ máy đang sửa một chiếc máy bay ở hăng ga bước ra để xem nguyên nhân của sự cãi vã là gì.

Eden day lại và nhận ra khuôn mặt mạnh bạo, to bề ngang, bây giờ đang cau trán, nhưng vẫn với nụ cười Texas trên môi. Anh ta dính dầu mỡ bết bết cả ở mặt và ở cái nón lưỡi trai đội trên đầu, nhưng không thể làm được, anh ta là người thợ máy đã giúp cô làm quen với chiếc máy bay oanh tạc này.

- Tôi muốn động cơ của chiếc máy bay này được kiểm tra liền. Và cái anh thợ máy này không chịu xem nó. Anh ta quả quyết nó không có gì trục trặc cả.

Người thợ máy bị buộc tội cố bào chữa:

- Nó chỉ nổ không êm...

- Sao cậu không vào lắp lại kiểm tra các bộ phận của chiếc trong hãng-ga, Simpson, trong khi tôi kiểm tra lại chiếc máy bay của bà đây?

Câu nói có vẻ ra lệnh nhiều hơn là gợi ý.

- Dạ - người thợ máy bỏ đi vào hãng-ga.

Lần này người thợ máy gốc Texas mỉm cười thật tươi với Eden. - Tôi nói mãi mà cậu ấy vẫn không chịu hiểu là khách hàng luôn luôn nói phải. - Cậu nói có tính cách hòa giải làm Eden miễn cưỡng mỉm cười. - Để tôi xem lại chiếc máy bay cho bà.

- Cảm ơn.

Eden có ý định chứng kiến việc đó. Chẳng phải là cô không tin cậu anh ta. Chỉ là vì cô không muốn người khác làm qua loa việc đó với ý nghĩ làm cô yên lòng. Trước khi đi theo anh ta, cô bảo người lính kéo dây cáp:

- Có lẽ anh nên vào trong phòng chờ bay uống ly cà phê và chờ. Cho họ biết chúng ta bị trễ một chút vì máy móc.

- Vâng, thưa bà. - Anh ta để lộ sự thất vọng khi nghe nói là chỉ trễ thôi, trong khi anh ta muốn được nghỉ luôn.

Người trung sĩ dày kinh nghiệm nhanh chóng tìm ra nguyên nhân của sự trục trặc, và xả ra hơn một ly nước lạnh ở bộ chế hòa khí.

- Tôi đã đoán ra ngay sự trục trặc là ở đó, - anh ta nói. - Cậu nào đó trong tổ phục vụ đã quên không châm đầy xăng tối qua nên hơi nước đã ngưng đọng lại trong bình chứa xăng. Hoặc là đã đổ đầy bằng một thùng đựng xăng đã gần hết, trong đó có nước ngưng đọng.

- Coi bộ họ bất cần quá! - Eden nói, nhưng cô đã thấy hơn một lần sự dừng dừng như thế ở toán phục vụ trên mặt đất quá bận rộn. - Các máy bay ở đây không có chiếc nào an toàn. Các đồng hồ báo hiệu khi chỉ khi không, nên ta không dám tin vào chúng. Các ghế ngồi bể hết. Các máy ra- đi- ô thì rè rè không nghe được gì cả.

_ Tôi không thể cãi lại bà về những điểm đó. Dù chúng tôi có được đầy đủ nhân lực để bảo quản thật tốt các máy bay. Chúng tôi chỉ có thể giữ cho các động cơ chạy để có thể bay các phi vụ kéo mục tiêu di động. Căn cứ thậm chí không nhận được đầy đủ xăng nhớt. Đôi khi chúng tôi phải đổ xăng có độ ố- tan thấp hơn yêu cầu của xưởng chế tạo để bảo quản tốt động cơ.

Eden nhận thức nhiệm vụ này nguy hiểm đến thế nào. Hèn chi các nam phi công không sốt sắng nhận lãnh loại nguy hiểm không phải do chiến đấu này, kéo mục tiêu di động cho pháo binh tập bắn trong những chiếc máy bay không đầy đủ sự an toàn.

- Anh tên gì? - Eden bỗng hỏi.

Anh ta nhìn cô ngạc nhiên:

- Trung sĩ William Jackson nhưng các bạn của tôi gọi tôi là Bubba, - bà hỏi làm gì vậy?

- Bubba, tôi tên là Eden Cappy. - Cô bắt tay anh ta, rồi rút cái khăn tay thấm trong túi áo lau bàn tay bị dính mỡ. - Trước khi tôi trèo vào buồng lái của một trong những máy bay này, tôi muốn nhờ anh kiểm tra nó thật kỹ, để ít nhất tôi có thể biết sẽ gặp lại loại trục trặc gì và quyết định có muốn lái nó hay không.

Khi thấy anh ta tỏ ra do dự, Eden vội vàng nói thêm:

- Tôi sẽ bù lại xứng đáng công lao cho anh, Bubba.

Cô cười ồ về ý nghĩ cho rằng cô phải tính từng đồng. Trong đời cô, chưa hề phải lo nghĩ về giá cả bất cứ món gì.

Câu trả lời của cô hình như làm anh ta bối rối.

- Tôi không biết tôi sẽ yên tâm hay không nếu nhận tiền của bà, thưa bà.

- Để khi khác hãy lo về chuyện đó, - cô nói. - Và tên tôi là Eden.

- Dạ thưa bà, - anh ta vẫn giữ giọng luôn luôn lễ phép.

Một buổi sáng tháng tám đẹp trời với mặt trời lấp lánh như kim cương trên mặt nước Đại Tây Dương, và các đợt sóng xô lên bãi biển của dãy các hòn đảo ngoài khơi từ bờ biển Carolina. Tuy nhiên, phong cảnh ấy bị làm hỏng bởi các dàn súng phòng không ở một đoạn bãi biển dài đến một dặm.

Khi còn cách các dàn pháo binh một khoảng, Rachel mở ống vi âm đeo ở cổ và nói với người kéo dây cáp:

- Tới nơi rồi. Tôi sẽ xem họ sẵn sàng chưa.

- Ok! - anh ta đáp.

Rachel mỉm cười nhớ lại nét mặt của người binh sĩ khi trở mắt ngó thân hình một thước tám của cô. Ất hẳn anh ta tin rằng đã được cử đến để bay cùng một cô Amazon. Anh ta có vẻ sợ cô, sợ chiếc máy bay và sợ cả bóng của anh.

Cô mở máy ra- đi- ô, bắt liên lạc với người sĩ quan tác xạ, báo cáo với ông ta vị trí của cô và cao độ tám trăm bộ. Đến gần trận địa pháo, cô có thể bắt đầu thấy những nhóm người nhỏ xíu vây quanh các khẩu đại bác. Cô tự hỏi Zach có ở đây không. Người sĩ quan ra lệnh cho cô thả mục tiêu ra và kéo nó đi.

- Hiếu, - cô đáp và bật nút qua nội bộ - Anh nghe chứ?

- Mục tiêu đang thả ra, - anh ta xác nhận.

Mục tiêu là một ống vải dài buộc ở đầu một sợi dây cáp do người chuyên viên quay một ống trục xả ra. Khi mục tiêu được thả ra, chiếc A- 24 bắt đầu bay chậm lại. Rachel đẩy nút ga tới để duy trì tốc độ của máy bay, cô cảm thấy rung mình căng thẳng vì đây là nhiệm vụ đầu tiên của cô.

May thay, gió thuận lợi một cách lý tưởng. Cô sẽ ít phải điều chỉnh vì gió ngang. Cô cố gắng xua đuổi ý nghĩ vẩn vơ và tập trung chú ý vào dây súng cao xạ bên dưới trên bãi biển. Ở hàng đầu là các khẩu cao xạ 75 ly, và sau đó là các súng phòng không 40 và 35 ly, sau hết là dàn súng nhỏ, và cô sẽ phải bay thấp hơn để súng trường có thể bắn tới mục tiêu.

Các nòng súng to tướng của các khẩu pháo nặng không vận dụng được dễ dàng. Các pháo thủ không quay nòng súng theo kịp được mục tiêu di động. Họ đang được dạy cách làm sao bắn đón mục tiêu.

Với mục tiêu kéo sau máy bay, Rachel bay dọc theo bãi biển. Cô quan sát những cụm khói trắng thoát ra ở nòng các khẩu súng lớn và nghe tiếng nổ ì ầm. Cô liếc nhanh vào đồng hồ cao độ để chắc chắn đang bay ở cao độ đúng. Chong chóng của máy bay rờ lên xé không khí, và sự rung chuyển mạnh mẽ do nó tạo ra hình như chuyển qua cần bay vào bàn tay và thân mình cô.

Máy bay bắt đầu nhồi vì gặp xáo trộn không khí. Hình như tiếng máy nổ nghe to hơn. Rồi Rachel để ý thấy những cụm khói đen trong không khí phía trước máy bay của cô. Đạn cao xạ! Ý thức về việc đó đập mạnh vào cô. Cô cảm thấy rung mình lo sợ vì khám phá ra cảm giác thật sự như thế nào trong trường hợp bay chiến đấu. Cùng với sự lo sợ, cô còn cảm thấy kích thích một cách điên rồ.

Cô mở máy gọi bộ chỉ huy trên mặt đất:

- Đạn cao xạ đang nổ quanh máy bay, - cô báo động.

Vài giây sau, không khí quanh máy bay không còn các chấm khói đen và có tiếng giải thích:

- Xin lỗi, một số pháo thủ tưởng rằng phải bắn đón máy bay thay vì bắn đón mục tiêu. Chúng tôi đã chỉnh lại.

- Hiếu.

Dàn súng nhỏ đã hiện ra, và Rachel cho máy bay xà xuống ở cao độ thấp hơn, vừa tầm súng trường. Các xạ thủ đứng xếp hàng trên cát, có sĩ quan đứng đằng sau. Sau nữa là các đụn cát, có cây sồi biển mọc chớm chớm, và bên dưới, nước đại dương từ màu xanh ở chỗ cạn đến màu xanh đậm ở chỗ sâu. Rachel thấy thật là lạ lùng, người ta dùng một bãi biển đẹp như thế đó làm trận địa tập bắn phòng không.

Đến cuối trận địa, cô từ từ quay máy bay lại và bay ngược lại một lần nữa. Sau khi xong, bộ chỉ huy dưới đất ra lệnh cho cô thả mục tiêu xuống vùng chỉ định. Nhiệm vụ kéo mục tiêu của cô như vậy là hoàn tất.

Bay thấp trên vùng thả, cô bảo người chuyên viên buông mục tiêu rơi xuống. Ống vải hình chóp được thả ra bằng một cái cần gần ghế xạ thủ trên máy bay, nay do người kéo mục tiêu ngồi ở đó. Máy bay chồm lên mục tiêu nặng được thả ra,

Trong khi quay máy bay lại và vọt lên cao, Rachel thấy một chiếc xe Jeep lao qua bãi biển đến vùng thả để lượm lại mục tiêu và kiểm lại độ chính xác của các pháo thủ. Khi dự thuyết trình, cô được biết mọi khẩu súng phòng không nạp đạn có thứ sơn riêng, cho nên màu sơn và số phát trúng có thể kiểm soát được bởi các sĩ quan.

- Tên cô là gì quên rồi? - Người sĩ quan tác xạ hỏi trên máy.

- Goldman. Nữ phụ tá Không lực Lục quân Goldman - cô hơi lo lắng, có chuyện gì sai lầm trong nhiệm vụ đầu tiên này chẳng.

-Ồ, tốt lắm, Goldman! - Ông ta khen một cách miễn cưỡng, vừa có vẻ ngạc nhiên.

- Cảm ơn ông.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Trong tuần lễ đầu tiên ấy, chỉ sau vài phi vụ các cô nữ phụ tá đã biết họ gặp phải loại nhiệm vụ gì. Hoàn toàn không giống hình ảnh lý tưởng hoá của họ về vai trò của họ trong chiến tranh sau khi tốt nghiệp. Họ không chuyển máy bay mới cho quân đội mà lái những máy bay cũ rích của Không lực lục quân trong những nhiệm vụ gần như mỗi ngày bay lên một lần là một lần mang đem tính mạng ra đánh liều

Sau phi vụ buổi sáng một nhóm nữ phi công buồn bã tập trung ở đường bay, đứng tránh nắng hè chói chang của tháng 8 trong bóng im của hăng ga. Tinh thần của họ xuống thấp thấy rõ trong cái cúi đầu

- Chị nên thấy chiếc máy bay của tôi- Một cô nguyên là vận động viên nhảy xuống nước ở Califolia lên tiếng, hít liên tiếp điều thuốc cô cố giấu bàn tay run rẩy- có năm sáu lỗ trên thân máy bay cách thùng xăng không đầy ba tấc. Các chị có biết tôi gần như bị cháy không?

- Tôi nghĩ ra rồi, Marty nói, chỉ mình cô còn bình tĩnh. Đây là một cái bẫy và chúng ta là những con chim cu mồi

- đúng quá. một cô kêu lên

Một nửa các tên khủng trên bãi biển không biết nhắm bắn súng và nửa kia thì không biết bắn vào đâu

Marty dụi điều thuốc vào gót giày và liếc xéo Eden đang đứng cạnh

- Bà Jacqueline của chị bảo chúng ta đây là một cuộc thí nghiệm

- Và chúng ta là những con chuột bạch

- Thật là buồn cười. Mary Lynn nói- Tôi đã luôn tự hỏi liệu Beau cảm thấy ra sao khi bay dưới lưới đạn cao xạ. Bây giờ tôi biết rồi

Tiếng nổ đì đùng, sự rung chuyển dữ dội và máy bay bị lắc mạnh mùi thuốc súng, tất cả là những cảm giác mới là với cô. Cô hút hết điếu này đến điếu khác, vài hơi rồi giã nát. Kinh nghiệm ấy đã khiến cô run sợ. Dầu có mấy cô khác cũng là điều an ủi đáng kể

- Tôi không biết mấy chị ra sao, một cô nói, chứ tôi thì muốn lộn cả gan khi lái một chiếc máy bay có gạch dấu đỏ khác để bay cho một đám lính mới tò te dùng để tập bắn- Nói xong cô gượng cười to để che giấu cảm xúc- có lẽ tôi đang chờ thành nhát gan- Cô nói đùa nhưng yếu xìu

Các cô khác cũng cười giả lả để đùa với cô. Vùng này có cái tên rất đúng "mùi sợ hãi" Có thể nghĩ thấy mùi sợ hãi trong không khí bao trùm quanh họ bằng một nỗi lạnh lẽo khủng khiếp làm họ toát mồ hôi lạnh và mạch đập nhanh

- Ta vào uống một chai côca đi, ai đó gợi ý

Nhiều người khô cổ nhưng không phải do buổi chiều nóng nực. Đề tài ấy không làm ai thích nói đến cả. Họ đi vào phòng chờ bay

Ở một góc phòng hình như luôn có những người đánh bài- như bây giờ. Một quạt trần đang quay thối khói thuốc bay quanh những người đánh bài ở bàn toàn là nam phi công còn trẻ ngẩng lên nhìn các cô đi vào mặc đồ bay. Vẻ thiếu thoải mái hiện rõ ở các cô. Anh chàng phi công nhiều vết hoe nhìn thấy Marty trong đám các cô và nghiêng cái ghế đang ngồi ra phía sau

- Hãy nhìn xem ai về được kìa các bạn ời, cô phi công dữ dội của chúng ta kìa kìa- anh ta chế diễu

Marty không hề hấn gì

- Dạo này tôi không thấy anh ở đường bay nữa, anh bạn có vết hoe- anh đừng nói một thanh niên to xác và gan dạ như anh lâu nay trốn nhiệm vụ và để một phụ nữ làm thay anh

- Tôi bị một vấn đề về máy móc

- Gọi là gì? Không có gan?

Mary Lynn đưa cho Marty một chai cô ca và can

- Chị nói thế không công bằng

- chị để ý đó, anh ta không phủ nhận. Marty nói với vẻ khinh bỉ

- Nếu cô ngu ngốc chui vào buồng lái ấy để cho bọn pháo thủ nhắm vào mà bắn thì tôi không ngăn cản cô- anh ta nói- Trong quân đội của đàn ông này ta chỉ sống sót bằng cách để cho anh chàng khác, hay cô khác bị bắn vỡ đầu. Cô đã muốn làm việc của đàn ông bây giờ cô được vậy thì kêu ca cái nỗi gì

- Anh ga dạ quá nhỉ phải không?

- Tôi còn sống

- Đó là điều đáng khoe?

Một phi công hấp tấp bước vào phòng

- Dusty bị rơi máy bay, có lệnh tất cả phi công chúng ta phải bay lên

Các phi công nam cũng như nữ chạy ra khỏi phòng chờ bay đến đường bay tản ra tìm máy bay của mình

Bay tìm kiếm máy bay rơi là một thông lệ với các nam phi công trong đoàn nhưng còn mới mẻ đối với các nữ phi công. Mỗi phi công được phân chia một khu để bay trên đó tìm xem xác máy bay bằng kim khí hay không. Thủ tục đúng khi gặp trường hợp phải đáp xuống đất bên ngoài sân bay là cho máy bay rơi xuống đầm lầy để lưu lại một vết rỗng có thể trông thấy từ xa. Nếu có thể phải trả một chiếc dù trên mặt đất để người ta dễ thấy, nhất là người phi công phải ở lại chỗ máy bay rơi

Sau khi tìm kiếm hơn một giờ. Mary Lynn thấy mắt nặng trĩu và cổ cứng ngắc. Cô đã không tìm thấy gì cả ngoài chiếc chấm trắng như con cò trong khu đầm lầy chia cho cô tìm kiếm. Trong tiềm thức cô không ngớt nghe tiếng máy để biết ngay khi bắt đầu trục trặc

Cuối cùng chiếc máy rơi được tìm thấy ở khu khác. Tin ấy được báo qua radio cho cái máy bay tìm kiếm, cho người phi công và người kéo dây cáp đã tìm thấy. tất cả máy bay được lệnh trở về phi trường. Mary Lynn quay máy bay lại nhằm hướng phi trường, cô cảm thấy nhẹ nhõm nhưng vẫn còn căng thẳng thần kinh

Tối đó tất cả đều hơi đuối sức. Đến bữa ăn không ai ăn ngon và quy trách nhiệm cho trời nóng bức. Thời tiết tháng tám là cái cớ để cho nhiều người đổ lỗi khi bức tức. Marty là người độc nhất không bị nhiễm tình trạng chung ấy. Cô đủ được Eden và Mary Lynn đi uống 1 ly ở câu lạc bộ sĩ quan để thư giãn

Cứ một phụ nữ ở trại Davis thì có trên 100 sĩ quan là đàn ông, ba cô đi vào, ban nhạc của căn cứ đang chơi một bản của Glen Milller. Một thiếu tá kéo ghế ngồi chung bàn với các cô

Sau một giờ bị mời uống hết li này đến ly khác và được mời nhảy mỗi bản, họ trốn vào phòng trang điểm để nghỉ xả hơi. Eden ngồi trước gương sửa lại son môi

- Hai tuần trước đây tôi than phiền là không có đàn ông rảnh rang bây giờ thì tha hồ mà chọn

- Nhưng sao chỉ lấy một người trong khi có thể chọn cả phi đoàn. Marty hỏi vặn

- Tất cả họ đều có vẻ cô đơn- Mary Lynn nghĩ rằng chắc hẳn Beau cũng cảm thấy như thế- ta cảm tưởng họ sung sướng chỉ cần có một người đàn bà nói chuyện là đủ

- họ muốn nhiều hơn là nói chuyện, Marty lắc đầu vì thấy Mary Lynn có ý nghĩ ngây thơ về đàn ông- sẵn sàng trở ra giữa đàn sói chưa?

Rồi, Eden đứng dậy và đi ra cửa. họ uống nhiều ghê các chị để ý không>

Hai cô kia gật đầu

Sau đó Eden che miệng ngáp vì không nín được. Cô cố gắng tỏ ra chú ý nghe chuyện huyền thoại của một sĩ quan, anh ta quá tự tin vào khả năng gây ấn tượng mạnh nên không thấy là cô đang chán ngắt

Cô nhìn ra sàn nhảy và thấy Marty đang bị ôm cứng bởi một người trung uý tóc vàng đẹp trai kinh khủng. Trong giây lát cô ước gì được sự tự do trước đàn ông như của Marty nhưng rồi đổi ý. Chính sự tạm bợ trong quan hệ đó làm cho nó có vẻ thiếu đẹp. Cô quay ra ông trung tá của cô gượng cười và ra vẻ chú ý

Trong một doanh trại có sức chứa gần mười ngàn quân nhân có những chỗ kín đáo để ai cần có thể ẩn nấp

Trong một chỗ như vậy Rachel và Zach nằm trên một tấm chăn nhà binh mỏng hai người vẫn mặc quần áo đầy đủ tuy rằng một số nút không cài

Rachel gối đầu lên vai lực lưỡng của Zach trong khi anh ta vuốt mái tóc mềm như tơ của cô. cô nằm nghiêng qua anh một bàn tay đặt lên ngực anh để nghe tim anh đập nhanh. Không khí nóng ban đêm đã rười rượi làm xoa dịu và lắng đọng những lo âu của Rachel về nhiệm vụ của cô

- anh và các bạn pháo thủ của anh xuất làm tôi mất mạng ngày hôm nay. Các anh bắt đứt sợi dây cáo chỉ cách đuôi máy bay chín tấc

- Tội anh ham bắn lắm

- Chỗ này kỳ cục quá, anh biết đấy- Rachel lăm bắm và ngó quanh, muỗi dám tha chúng ta lắm

- Tiện nghi hơi thiếu nhưng hiện nay anh chỉ dám cung cấp chừng đó. Rachel em hãy thành hôn với anh

Trong một tích tắc cô suy ngẫm và thấy thực tế

- Anh không thể cưới vợ mà không có sự cho phép của quân đội. Họ không bao giờ đồng ý cho phép giữa một sĩ quan và một binh sĩ. Cho dù chúng tôi không nằm trong quân đội nhưng chúng tôi có tư cách như một sĩ quan

- Ai nói phải xin phép chúng ta không cần tới họ. Chúng ta sẽ cưới nhau theo kiểu xưa. Tìm hai người làm chứng và thề trước mặt họ" Hayc coi đây người thuộc về ta theo luật của Isarel

- Zach anh nói tào lao

Tuy nhiên phản đối nhưng cô cũng ấm lòng khi thấy anh nói như vậy, đơn giản hoá mọi việc

- Tại sao là tào lao khi anh yêu em Rachel?

Anh bánh trai quá làm cho cô ngộp thở khi nhìn mái tóc đen như mun, cặp mắt màu xanh da trời và các đường nét thanh tao của khuôn mặt anh

- Có lẽ vì có quá nhiều bất chắc. Em yêu anh Zach. Đôi khi em không biết làm thế nào nếu anh có việc gì

- Anh đã bảo em không có chuyện gì xảy ra cho anh đâu- Anh hôn lên môi cô rồi kéo cô dậy để châm thuốc- Em hút không? Anh đưa gói Calmen ra mời

- Cảm ơn anh

Khi cây diêm cháy lên bất thành lình trước mặt cô ngọn lửa vàng khè bùng lên về phía cô. Rachel thụt lùi kinh hoàng và run rẩy quay mặt đi

- Có chuyện gì thế? Zach ngạc nhiên trước phản ứng của cô

- Nó chói quá làm mắt em khó chịu. Cô tìm được cách giải thích để có thể tin được chuyện ấy và đưa điếu thuốc cho anh- anh châm hộ em đi

Cây diêm cháy hết và Zach phải quẹt một cây diêm khác. Anh thấy cô quay mặt đi không nhìn que diêm, anh trao cho cô điếu thuốc đã châm và cúi xuống châm điếu thuốc của mình, trong khi cô ngồi bó gối vào ngực

- Có chuyện gì thế Rachel? anh dịu dàng hỏi vì có cảm giác cô đang sợ, em có vẻ như sợ ngọn lửa của cây diêm

- Đâu có nó làm chói mắt em

Trong phút kéo dài Zach nín thình thình theo làn khói bốc lên từ điếu thuốc. anh nói

- Trong trại lính có nhiều cậu kể chuyện chiến đấu mà họ đã nghe nói lại những chuyện xảy đến cho những binh sĩ ở ngoài mặt trận. Làm như họ phải nói ra cho hết sợ, sợ rằng họ là những kẻ bị trúng một quả đạn đại bác

và bị tan xác ra hàng trăm mảnh cả tấm thẻ tùy thân cũng không còn tìm thấy- anh ta liếc nhìn cô- anh đã từng nghe có những phi công sợ lửa lắm

Cô bỗng thấy căng lên như có luồng điện chạy qua người. Trong khoảnh khắc Zach Có cảm tưởng chừng như cô sẽ phủ nhận âm ỉ nhưng rồi cô chỉ thở dài và bớt căng

- Thật ra không phải đáng đến chuyện lái máy bay. Cô mím môi nói biểu lộ sự thất vọng sâu sắc - Một cô bạn của em cô ta đã từng là đào xine ở Hollywood cô ta đã lái một chiếc AT17 đến Big Spring ngay trước khi mất khoá. Em đang lái một chiếc đàng sau cô ta. Đột nhiên văng lửa chói chang bùng lên chỗ máy bay của cô ta

- Rachel

- Nhưng em có cảm giác khó chịu ngay trước lúc đó. Khi Helle chết em đã nghĩ rằng đó là điềm báo trước cái chết của cô ấy nhưng rồi vẫn không biết, em sợ khi nhìn vào ngọn lửa Sợ có thể nhìn thấy anh hay nhìn thấy bà ngoại em

Zach không chịu nổi sự ám ảnh trong đôi mắt màu tím của cô nên nhìn lảng đi nơi khác. Lời nói tỏ ra không đủ sức an ủi, Điều thuốc của anh cháy sáng rực trong đêm tối, điểm đỏ rực càng nóng hơn và bập bùng thêm như có một cuộc sống riêng kỳ lạ. Anh dụi nó xuống đất và ôm Rachel vào lòng

- Anh làm gì vậy? Rachel kêu lên khi anh giật điều thuốc từ môi cô và quăng nó ra xa- Không hút thuốc. không có ngọn lửa để thấy mắt ai trong đó. Kể từ bây giờ chỉ có tình yêu

Môi anh chỉ hé ra để mỉm cười trước khi áp lên môi cô. Thân hình anh tiếp theo đè ngửa cô ra tấm chăn

Nụ hôn nóng hồi ngây ngất kéo dài mấy giây rồi Zach ngán lên quan sát mặt cô để xem anh đã xua đuổi được sự sợ hãi ra khỏi cô chưa? Anh cảm

thấy hứng chí vì vị ngọt của đôi môi cô vẫn còn trên đầu lưỡi anh làm anh
ngây ngất

Rachel vuốt mái tóc anh mềm như tơ và đen láy

- Anh điên rồi, sự căng thẳng trước đó đã không còn

- Điên mới yêu em, anh đáp

Áo cô để hở nút lọ ra vùng bụng màu sáng hơn trong bóng tối và Zach
cúi xuống để hôn lên đấy làm cô rùng mình

- Anh trông chờ trong này sẽ có đứa con của chúng ta đang lớn lên, anh
ngẩng lên nhìn cô ta vẫn xoa lên bụng cô- Tại sao chúng ta không bắt đầu
đúc một đứa

- Zach, đừng. Nếu có con em sẽ làm sao khi anh đi chiến đấu?

- Có sao đâu, làm như có bầu em không lái máy bay được sao?

Zach yêu em đi, Cô ôm anh thật chặt.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ngoài phòng chờ máy bay toàn thể đều tối mịt. Sau khi mặt trời lặn không để được đèn sáng, cả phi trường phải tắt hết đèn và phi đạo cũng tối om

Nhưng cuộc chiến tranh vẫn tiếp diễn trong đêm cũng như ngày ở các mặt trận. Các chuyên viên sử dụng radio và đèn rọi phải được huấn luyện về các kỹ năng chiến đấu của họ, à chỉ được làm về đêm..và phải cần đến các phi công để lái các máy bay cho họ theo dõi trên màn hình với các đèn rọi

- Thuốc? Eden đưa gói Lucky ra mời Rachel

Rachel lắc đầu từ chối và quay mặt đi khi Eden bật lửa châm thuốc. Eden hít một hơi thật dài và phả khói ra. Điều thuốc vừa được dụi trong cái gạt tàn vẫn còn khói. Eden không có cách gì giữ được toàn thân khỏi căng như một sợi dây đàn. Nguy hiểm đang núp chờ ngoài kia trên phi trường tối om

Tối nay không có nhiệm vụ nào họ chỉ bay để kiểm tra năng lực bay đêm của họ. Trên một khía cạnh đây là một sự khen ngợi đối với các phi công họ được xét đến để giao các nhiệm vụ khác, sau khi lập thành tích xuất sắc trong nhiệm vụ kéo mục tiêu di động qua pháo binh tập bắn. Nhưng Eden biết quá rõ nguy hiểm gia tăng nên không thấy han thích khi nghe người chỉ huy bày tỏ sự tin tưởng vào họ

- Tôi cảm thấy yên tâm hơn nếu chúng ta bay lên với máy bay có nhiều động cơ. ít nhất nếu có động cơ trục trặc thì còn cái khác. Cả đời quen dùng

đồ gì cũng là tốt nhất cô vẫn chưa chấp nhận được các máy bay thuộc hạng bỏ đi ở đây

Ban đêm toàn thể mặt đất bao trùm trong bóng tối làm cho khó bay hay không thể xác định hướng gió và chọn một nơi đáp an toàn trong trường hợp khẩn cấp. Phi trường nằm giữa đầm lầy và cảm giác rơi vào đầm rần rết ấy càng làm cho phi công sồn lòng

Rachel xưa nay vẫn ít nói. Nếu cô có chia sẻ những nỗi lo sợ của Eden cô cũng không nói ra. Hít một hơi thuốc sâu vào phổi Eden cố đoán những bí mật của Rachel. cô đã biết Rachel trốn đi trong buổi tập để gặp người tình nhân đẹp trai bình nhì của cô ta. Cô từng nhận ra vẻ đang yêu trên mặt của Rachel và cảm thấy ganh tị. Lẽ tự nhiên là cô không để cho ai biết là cô biết những bí mật ấy và Rachel không phải là loại người thổ lộ tâm sự với cô

Các huấn luyện viên đến để cùng bay với các nữ phụ tá có lệnh trình diện ở đường bay. Họ bỏ lại đằng sau tất cả những lo ngại và ngồi không chờ đợi trong khi họ kiểm tra dưới đất những máy bay họ lái. Nhưng họ vẫn nhắc nhở mình rằng những nam phi công đã từng đảm nhiệm vụ bay này và đến nay họ thay thế. Eden đọc mẫu 1 của chiếc máy bay dành cho cô. Khuyết điểm độc nhất ghi trên đó là chiếc ghế ngồi bị hỏng, không đáng ngại còn ngoài ra chiếc máy bay ấy trong tình trạng bay tốt. Tuy nhiên khi thấy Bubba xem kỹ lại chiếc A24 của cô cô cảm thấy yên hơn

Người thợ máy gầy và cao lêu nghêu chờ cạnh máy bay để đỡ tay cô lên trong khi huấn luyện viên của cô trao đổi vài phút với đồng nghiệp

- Anh làm việc trễ quá phải không? Eden mỉm cười nói và ý thức được sức mạnh ở bàn tay đỡ cô trèo lên cánh máy bay

Thông thường chỉ còn toán phục vụ trên mặt đất ở đường bay khi có các phi vụ ban đêm còn các thợ máy đã ra về từ lâu

- Tôi phải kiểm tra các máy bay cho các bà, để chắc chắn là an toàn cho các bà- Bubba đáp với nụ cười tươi ấm áp. anh ta tỏ ra có một bản tính hào hiệp tốt bụng và tính khí dễ dãi cùng một ý chí cương quyết

- không có vấn đề gì quan trọng chứ?

Eden trèo vào buồng lái. Bubba đi theo trên cánh máy bay để giúp cô ngồi yên vào vị trí

- Không, Không có chiếc nào đáng ngại- Bubba xác nhận, chỉ có những cái lật vật - ghế hỏng của cô, radio bị nhiễu. chốt hơi khó gài nhưng động cơ không có gì cả

- cảm ơn, cô nói thật tình. Chỉ việc biết có Bubba đã kiểm tra là cô bớt lo sợ. Cô cố tự nhủ đêm nay cũng giống như đêm họ tập bay ở Sweetwater

Bubba nháy mắt với cô, vỗ vào thân máy bay và nhảy xuống mặt đất. Người huấn luyện viên của cô ngồi vào chỗ xạ thủ. Dọc theo máy bay Eden thoáng thấy một chấm trắng đó là Mary Lynn đang trèo vào buồng lái một chiếc A24 mang theo mấy cái gối để chêm ghế vào cho phép chân cô ta đạp tới các bàn điều khiển máy bay

Các động cơ bắt đầu nổ rồi dần lên đều. Khi các máy bay chạy, Eden nhìn theo chiếc máy bay của Rachel đang chạy trên đường băng tối om để ra phi đạo không có đèn. Cô đóng mui lại và kiểm tra các bộ phận điều khiển trong khi chờ đợi đến lượt mình. Rachel vừa rời phi đạo thì Eden bắt đầu lao đi trên phi đạo đã tắt hết đèn. Giống như bị bịt mắt mà bay, cô chỉ tin cậy hoàn toàn vào các dụng cụ bay để cất cánh

Một khi đã lên trời họ phải bay theo sơ đồ không lưu và tập hạ cánh ở phi đạo không đèn. Muốn thấy phi đạo họ phải xà xuống thật thấp, luôn luôn nhớ có hàng cây thông ở đầm lầy mọc sát đuôi phi đạo

Lần đầu Rachel bay xuống còn quá cao nên bỏ mất một đoạn dài của phi đạo trước khi chạm đất nên người huấn luyện viên của cô bảo cô biết sự sai lầm ấy và bắt cô bay lên làm lại. Khó nhận ra hình thù đen ngòm và dài ở các lán trại ở dưới nhưng trong các hình thù ấy là lán trại của Zach. ý nghĩ đó làm loãng đi sự tập trung của cô làm cô mỉm cười

- Lần này bay đến thấp hơn Goldman- người huấn luyện viên ngồi ở sau nói- cô không thất phi đạo ở bất cứ đâu nếu cô bay đến như một bà già nhút nhát

Phi đạo dài ra trước mắt cô một màu xám đen. Vì tập trung vào việc xoay máy bay vòng lại và hướng nó theo đường giữa của phi đạo. Rachel không thấy hàng cây đổ xô về cô, máy bay đột ngột tung lên, các bánh xe vấp phải dọt cây

Rachel nghe một tiếng kêu thất thanh mà không nhận ra đó là tiếng của cô. Chỉ có đủ thời giờ để bám chặt vào ghế trong khi chiếc máy bay tung lên phía trước và đâm đầu xuống đất. Khi đựng đất kim khí bị xé tan và rung chuyển dữ dội là cô văng qua văng lại. Khi chiếc máy bay rơi xuống và vỡ ra chấm dứt, Rachel thấy sững sờ một lúc mới nhận ra cô sống sót

Rồi cô thấy nó, ngọn lửa vàng khè đang bốc ra từ động cơ như lưỡi một con rắn thè ra rồi biến mất để xuất hiện trở lại. Cổ họng cô thắt lại vì kinh hoàng, mấy ngón tay cô loay hoay để giật cái khoá ra khỏi ghế rồi loay hoay mở mui buồng lái

- ra ngay

Cô giật cái chốt nhưng nó bị kẹt. Cô chột nghĩ và hoảng hồn vì trên mẫu 1 của máy bay đã ghi để cảnh giác mui buồng lái được mở ra từ bên ngoài. Ngọn lửa bùng lên và vỗ mạnh, từ động cơ lan mạnh ra phía sau trong khi Rachel thốt lên và đâm vào mui thùm thụp

- Ra

Cô cào móng tay vào chốt trong một cố gắng cuống cuồng để ra khỏi. trong khi các ngọn lửa vàng khè đang tràn xuống buồng lái. Lửa bao trùm lên cô và cô lăn quay ra trong sức nóng thiêu người của nó

Trên đoạn đường bay về Eden thấy máy bay của Rachel tung lên và ngừng lại giữa khoảng không trung, nằm yên trong mây giây tưởng chừng vô tận rồi rơi xuống đầm lầy ở địa phi trường. Khi nó đụng đất nó gây làm hai giữa hai buồng lái, Cô thấy ngọn lửa vàng khè như cái lưỡi liếm vào động cơ khi nó bốc cháy

Đường đáp xuống của máy bay do cô lái đi ngang qua máy bay bị rơi. Cô kinh hoàng nhìn quang cảnh bên dưới và không gian đứng lại im lìm và hình người kẹt trong buồng lái đang bốc lửa cố gắng tuyệt vọng một lần cuối đẩy mui buồng lái cho nó mở ra trước khi bị ngọn lửa thiêu

Rồi cô bay qua khỏi nơi đó mà trong tai còn văng vẳng những tiếng la hét và trong đầu óc cô còn in đậm hình ảnh thân mình tay chân bị cháy như bó đuốc. Sau đó Eden không còn nhớ mình đáp xuống và chạy về đường bay

Một trong những động tác đầu tiên của cô là kéo mui buồng lái mở ra và hít một hơi thật dài. Cô nghe như ở xa lắm tiếng còi hụ trong khi các xe cứu nạn và chữa lửa lao đi về chỗ chiếc máy bay bị đâm xuống đất. Mồ hôi cô vã ra nhưng cô cảm thấy lạnh và rùng mình

Cô nghe mơ hồ như có ai gọi tên mình. Vẫn còn sững sờ Eden không nhận ra ai đang đứng bên ngoài buồng lái. Anh ta với tay tắt động cơ và toàn bộ hệ thống

- Eden cô có sao không?

Khuôn mặt to bè và mạnh bạo của Bubba đang ở sát mặt cô và anh ta chăm chú nhìn vào mặt cô. trong giây phút căng thẳng đó anh ta bỏ tiếng: bà mà anh ta thường xưng hô

Sự quan tâm và lo lắng hiện rõ trong mắt anh là cô ra khỏi cơ tề liệt vì
sững sờ

- Tôi thấy tận mắt Bubba ạ. Tôi thấy hết. Cô ấy đụng vào một hàng cây

Cô trân trối nhìn vào mặt anh

- Tôi biết, xuống đi thôi, anh nói như không có chuyện gì xảy ra

Eden trèo xuống máy bay như cái xác không hồn. Huấn luyện viên của cô đang đứng trên đất nhưng cô không để ý đến mà quay qua Bubba trong khi cố xua đuổi sự kinh hoàng sững sờ đang xâm chiếm lấy cô. Người huấn luyện viên chồn vờn đứng lại không biết phải làm sao cho đến khi Bubba bảo ông ta đi đi

- Tôi sẽ chăm sóc cô ấy. Có thể người ta đang cần ông ở trong phòng hành quân- anh ta nói và nắm tay Eden

Cô bất giác cởi khăn quàng đầu ra để mái tóc đỏ dựa xoã xuống như thế làm như vậy cô có thể xoá bỏ mọi ám ảnh ra khỏi đầu mình

- Tôi có thể nghe thấy tiếng cô la hét, cô nói với Bubba trong khi huấn luyện viên của cô đã đi xa- Động cơ bốc lửa cô ấy không mở cửa được buồng lái...và cô không nói được nữa. Câu chuyện thật khủng khiếp và không thể nói được

- Lạy chúa. Bubba kêu lên- Lạy chúa. Anh ta nhớ lại cái mũi buồng lái bị hỏng chốt chỉ mở được từ bên ngoài

- Bubba, dễ sợ quá. cô nói và nấc lên một tiếng

Anh ôm choàng hai vai cô và úp mặt cô vào vai anh nép vào mình anh. Anh ôm chặt cô vào người trong khi toàn thân cô rung chuyển dữ dội. Giọng nói trầm ấm dịu dàng của anh thì thầm bên tai cô làm xoa dịu về

tiếng kêu thét rùng rợn ấy, trong khi anh làm thấy ăn năn và có lỗi" phải chi tôi..." nhưng anh đã không làm

Đêm tối vang âm những tiếng động ồn ào tiếng còi hú ỉn ỏi của xe cứu thương và tiếng động cơ rồ vang của các máy bay khác đáp xuống và chạy về đường bay. Các chuyến bay kiểm tra dừng lại các máy bay lần lượt đáp xuống phi trường. Eden đứng lấp trong bóng tối của chiếc máy bay của cô và trong vòng tay của Bubba ngăn cách cô với thế giới bên ngoài

- Thậm chí tôi đã không ưa cô ấy. Eden nói, cô có mặc cảm hối hận

- Suyt, anh áp bàn tay của anh sau đầu cô và áp mạnh cô hơn vào vai anh lắc cô nhẹ nhẹ như ru ngủ

Đến khi các xe chữa lửa dập tắt được đám cháy thân hình Rachel đã bị cháy thành than và không còn nhận ra được nữa. Số mệnh thật là chó tru, người huấn luyện viên của cô đã bị văng ra khỏi phần trước của máy bay. Xe cứu thương tức tốc chở ông ta đi

Trong mấy phút khi chiếc máy bay rơi tin tai nạn truyền ra khắp doanh trại. Zach ra ngoài phòng nhập bọn với các bạn đứng nhìn sửng sờ về phía ngọn lửa phản chiếu lên bầu trời.....

Gần như tất cả những giấy mời dự chiêu đãi ở Washington D. C đều có ghi nên đi đường xe buýt nào để đến đây. Tuy nhiên Mitch có xe quân đội thuộc quyền sử dụng của anh, dấu hiệu nói lên địa vị của anh chứ không phải cấp bậc

Khi đến khu Chevy Chase sang trọng của ngoại ô Washington, Mitch tìm ra toà nhà lớn như cả một trang viên một cách dễ dàng. Toà nhà có hai tầng rưỡi hầu hết cửa sổ đều thấp đèn sáng trưng, chiếu dài ra ngoài trời tối với các tấm ván mỏng. Một vài nơi thấy được cả bóng người tham dự chiêu đãi ở bên trong. Cappy không khỏi nghĩ rằng đó là một sự phô trương lãng phí

- Tôi ăn mặc như thế này họ có cho vào không? Cô hỏi sau khi anh đậu xe trên đường dẫn vào nhà

Mitch lướt qua bộ quân phục với quần dài màu vàng với áo sơ mi trắng với cái mũ màu vàng trên mái tóc sẫm của cô. Ở nhiều nơi sang trọng người ta vẫn còn không chịu để cho đàn bà mặc quần vào

- đang có chiến tranh nếu không chấp nhận một sĩ quan mặc quân phục là không yêu nước- Anh ta đáp ngay rồi nói cho cô an tâm. Chúng ta sẽ không ở lâu - chỉ để cho người ta thấy mặt tôi- rồi chúng ta đi nơi khác

- Được rồi

Tuy đóng ở gần đây và bay từ căn cứ ở ngoại ô Washington cô mới đi chơi hai lần với Mitch từ khi bắt đầu nhận nhiệm vụ mới cách đây gần hai tuần lễ. Sau mỗi lần cô thấy trong lòng muốn gặp lại anh mỗi lúc một nhiều hơn

Vì là thời chiến tranh nên ở Washington các khách dự chiêu đãi có thể đến trong bộ y phục làm việc ở văn phòng hay mặc thường ngày. Nhưng bộ đồng phục không đủ là thắng của Cappy cũng phải khiến một số người nhướn mày thắc mắc. Tuy nhiên có nhiều bộ quân phục khác nhau nhất là cấp úy nên cô cũng đỡ bị chú ý

Trong khi Mitch đưa cô xuyên qua các nhóm khách cười nói Cappy lặng lẽ quan sát đám đông đang nói chuyện gần xa và phổ biến những tin đồn mới nhất. Cô đã thấy cảnh xum xoe xin ân huệ và vỗ lưng nhau tỏ ra thân mật tất cả chỉ là trò đóng kịch. Cô đã thấy nhiều vụ thăng tiến quan chức không có tài. Cô đã quen với những bộ quân phục nên không để ý đến những sao vàng trên vai người sĩ quan đang được Mitch bày tỏ sự kính cẩn. Rồi cô nghe Mitch giới thiệu cô và vị tướng quay lại nhìn cô mỉm cười chú ý

- Nữ phụ tá Hayward, cuối cùng tôi cũng được gặp cô. Rồi ông ta nhìn Mitch như xác nhận anh là người nói đúng

- Thừa tướng Arnold ngài thật tử tế- cô nghiên đầu chào ông kính cẩn nhưng không hề ngán sợ. Lễ nghi và sự nhỏ mọn đi đôi với nhau quá thường. Cô đã được dạy kỹ thuật để tiếp các tướng lĩnh cấp cao trong quân đội nhưng chỉ bằng lời lẽ ngoài miệng

- Xin ngài thứ lỗi vì tôi đã mặc không ra phụ nữ như thế này nhưng vì tôi đi thẳng từ sân bay đến đây

- Nếu tôi ở địa vị cô tôi chẳng ngại gì cả. Tôi dám cá một nửa số phụ nữ ở đây mong ước họ được xinh đẹp như cô trong bộ y phục xề xoà này

- đại tướng ga lăng quá. Cappy nói một cách tự nhiên

Ông mỉm cười có vẻ chịu và quay qua nói với Mitch

- Hèn chi anh đã để ý đến cô này nhiều như vậy. Cô ấy sẽ là tài sản đáng giá cho bất kỳ người đàn ông nào

- Cái đó còn phụ thuộc vào tôi có muốn hay không. Cô khẽ nói ưỡn vai lên để lộ vẻ kiêu hãnh và ngẩng cao đầu nhìn ông đại tướng. Không nhất định không chịu sống trong bóng người đàn ông như mẹ cô

ông đại tướng hít vào một hơi vẻ thích thú và nhìn Mitch

- Cái rắc rối là để cho phụ nữ mặc quần dài là khó bắt họ bỏ ra

Rồi ông quay lại Cappy

- Cô là con gái của Trung tá Hayward phải không? Ông ấy là một cầu thủ Polo thượng hạng tôi nghe nói thế

- Dạ thưa phải

- Ất hẳn ông ấy phải tự hào về cô lắm

- Dạ tôi không được biết, Cô mỉm cười một cách dè dặt và sử dụng ngôn ngữ quân đội với ông, ngăn ngọn nhưng không có ý kiến

Một sĩ quan tùy viên đến gần và kín đáo báo cáo với ông khiến ông cau trán. Ông ngó lại Cappy và Mitch nhìn anh này lâu hơn như có ý định gọi anh ta đi theo

- Xin lỗi tôi có điện thoại gọi đến. Anh còn ở đây một chút nữa chứ thiếu tá?

Câu nói lịch sự thực ra là một mệnh lệnh gián tiếp ở đây

- Dạ có chúng tôi sẽ ở đây. Mitch đáp

- Tốt

Sau khi vị tướng đã đi vào phòng riêng để nghe điện thoại. Cappy nhấp ly rượu và ngắm nghía khách khứa

- Tôi tưởng anh nói chúng ta không ở đây lâu. Cô nói để chọc Mitch

- Tôi nghĩ rằng cô than phiền như thế là muốn ở một mình với tôi

- có thể là vậy. cô nhìn thẳng vào mắt anh như đòi hỏi một cái gì đó ở anh

- Cô muốn gì ở tôi Cappy. câu hỏi có nhiều ý nghĩa nhưng anh biết Cappy sẽ chọn ý nghĩa theo ý mình như thường lệ

Lần này cô làm anh ngạc nhiên

- Tôi không biết nữa. Gần đây tôi cùng tự hỏi như vậy

Đó là một đề tài anh tỏ ra muốn bàn tiếp nhưng không thể làm được giữa buồn liên hoan này, một người nào đó đến nói chuyện với anh và đề tài bị

lạc hướng. Họ bị lôi kéo vào câu chuyện chiến tranh người ta không ngớt nói bóng gió về những bí mật này nọ

Hai mươi phút sau Cappy thấy ông đại tướng bước ra. Dáng ông bệ vệ chắc nịch và mạnh bạo trong khi ông băng qua phòng đi về phía họ. Nụ cười hiền hoà luôn sẵn sàng trên môi ông nhưng có vẻ xa vắng và đầy ưu tư như thể là máy móc trong khi đầu óc ông còn bận vì những chuyện nghiêm trọng hơn. Ông dừng lại khi đến bên họ và nhìn Mitch, cặp mắt tỏ ra nghiêm trang

- Xin lỗi một chút nhé. ông nói lấy lệ với Cappy khi kéo Mitch ra

Cô gật đầu làm ra vẻ chú ý vào chỗ khác không lắng nghe họ thì thầm gì với nhau nhưng khi Cappy nghe được loáng thoáng mấy chữ: nữ phụ tá và máy bay rơi theo sau là trại Davis thì cô làm điều không thể tha thứ được là xen vào

- Máy bay của ai rơi? Cô hỏi và thấy môi ông đại tướng mím chặt không đáp. Cô nóng nảy hỏi tiếp mặt đầy lo lắng- Tôi nghe ông nói có một máy bay của nữ phụ tá bị rơi ở trại Davis. Xin ông vui lòng nói cho tôi biết vì tôi có nhiều bạn ở đây

- Xin lỗi đại tướng. Mitch khẽ nói và cố gắng ngăn cho Cappy không nói nữa và kéo cô đi

- Không

Cô không chịu đi và biết hành động của mình gây sự chú ý của nhiều người xung quanh. cô tiếp

- Thưa đại tướng, ông đã nói có một nữ phụ tá rơi máy bay. Ai? cô ta có bị thương không>

Trong mấy giây ông ta chỉ nhìn cô khuôn mặt cứng cỏi trở lên dụi dàng

- Chưa nhận được điện chắc chắn. Máy bay cháy- ông chỉ nói- đến bay giờ người ta tin rằng nạn nhân là phụ nữ trẻ tên là Rachel Goldman

Cappy sững sờ không còn giữ được vẻ ngoài bình tĩnh nữa. Nước mắt ứa ra cô cúi gầm mặt để che dấu

- Cô quen cô ấy à? ông đại tướng hỏi

- Cô ấy ở cùng phòng với tôi. Cô ngẩng đầu lên sững sốt và run rẩy- Tôi không bao giờ nghĩ cô ấy có thể bị nạn- Cappy thường lo lắng cho Eden, Marty hay Mary Lynn

- ĐI với tôi

Lần này Cappy không phản đối vì bị kéo băng qua phòng. Một cánh cửa mở ra và đóng lại sau khi họ đi qua. Tiếng ồn ào trong phòng chiều dài không lọt đến đây. ông đại tướng ra hiệu cho một người tùy viên đến một tử rượu trong khi ông dừng lại nhìn các cuốn sách kê dọc theo tường

- Tôi thích sách. ông ta nói cố tình để đổi đề tài- Cô đã thấy loại sách nhỏ bìa giấy đó chưa? Một nhà xuất bản có tên là sách bỏ túi in chúng ra. Tiện lợi cho binh sĩ mang theo. Nhưng khi nói đến sách tôi thích sự chắc chắn của bìa cứng hơn

Cappy thấy chóng mặt và Mitch giữ cho cô đứng vững. Cô dựa vào anh vì cần thấy sự ấm áp và mạnh bạo của anh. Người tùy viên của đại tướng mang đến cho cô một li rượu brandy nhưng thật ra cô không muốn uống

- Uống đi, ông đại tướng hối thúc

- Dạ cô bắt buộc phải nhấp một ngụm

- Một sự mất mát đáng tiếc, ông nói, về tai nạn máy bay rơi- ông không hỏi thêm một thông tin nào về quan hệ giữa cô và Rachel, cũng như không

bắt cô thổ lộ với ông

- Dạ

Ông quay qua Mitch

- Sẽ có một uỷ ban điều tra về tai nạn. Tôi muốn anh có mặt ở đấy với tư cách không chính thức- Nói cách khác là làm tai mắt cho ông tìm hiểu và báo cáo thẳng với ông- có lẽ, ông cần nhắc trước khi nói nói- cô Hayward có thể lái máy bay chở anh đến trại Davis như một phi công của anh

- Cảm ơn đại tướng. Cappy cảm ơn ông đã cho cô cái ân huệ ấy-

- Tôi phải trở về buổi chiều đăi- ông nói để từ giã họ

Còn lại trong phòng Mitch hỏi

- Cô có thân với Rachel Goldman không?

- Không. Cappy thú nhận, chúng ta về được chưa>?

- Dĩ nhiên

Anh quàng tay ngang lưng cô đưa cô đi qua đám đông ở các phòng

Bầu không khí bên ngoài nóng và yên tĩnh. Cappy ngồi ghé bên cạnh Mitch và không nói. Nỗi sợ hãi cho các bạn thân đã lắng dịu nhưng vẫn còn một cảm giác bất an trong lòng. Cô quay qua nhìn Mitch, đường họ đi đang đến phi trường nơi cô ở

- Tôi không muốn về trại ngay, ta có thể qua chỗ anh uống cái gì đó được không?

- được, nếu cô muốn. Mitch đáp

Họ im lặng một cách kì lạ trên đường đi, sau khi Mitch đổi hướng. Sau khi vào nhà sự im lặng chỉ bị cắt đứt bởi những câu hỏi ngắn và câu trả lời từng tiếng một tất cả rất đoàng hoàng lễ phép trong khi Mitch rót cho mỗi người một li rượu

Cappy bồn chồn đi lại trong phòng và cuối cùng ngừng lại trước cửa sổ nhìn ra ngoài trời đầy sao nhưng không thấy gì ngoài bóng cô phản chiếu trong kính cửa sổ. Khi cô quay lại thấy Mitch đang đứng tận bên kia căn phòng theo dõi cô

- Tại sao anh đứng ở tuốt bên kia như thế? Cappy cố hỏi bằng giọng vui đùa để làm không khí bớt lặng nề

- Nếu tôi gần hơn cô có thể bị cắn. Mitch nhún vai đáp

- Anh nói lỗi bịch, cô tỏ ra nóng nảy

- Đó là sự thật. Mỗi khi ai tới gần cô cô bắt đầu gắt gỏng cho đến khi họ phải bỏ đi

- Anh nghĩ vậy hả? vẻ mặt cô có vẻ bị chạm tự ái

- Tôi biết thế. cô có biết các vết sẹo của tôi không?

đằng sau nụ cười nửa miệng của anh sự tự ái bị va chạm. Cô nhớ câu tục ngữ không? Con chim bị đạn sợ cành cong. Tôi chán không còn muốn đếm bao nhiêu lần tôi đã tìm đủ cách để gần gũi cô và bị cái lưỡi sắc sảo của cô đẩy lui

Cappy lắc đầu cố xua đuổi một đề tài mà cô không muốn bàn cãi. Nước mắt làm cô cay xè, cô cố mở to mắt để giữ chúng ráo. Anh nói điềm tỉnh và lời nói của anh quá châm chích

- Làm sao cô có thể ở cùng một người gần sáu tháng mà không thân với người đó? Mitch lấy làm lạ vì cô có thể giữ không cho người khác gần gũi như vậy- tại sao cô e ngại không muốn cho ai gần mình như thế Cap?

- Trong chúng tôi không ai ưa Rachel. Tôi không biết tại sao- cô nhìn vào ly rượu nhưng không thấy nó- Quân đội lấy hết anh không nhận thấy sao Mitch? Quân đội luôn luôn lấy hết mọi thứ. tôi chán điều ấy. Tôi muốn đến lượt tôi tự sống lấy

Cappy ý thức được tính ích kỷ nhu cầu của cô. Nhưng tai nạn máy bay đã cướp mất đời sống của Rachel làm cho cô phải nhìn vào thực tế là cô không bắt tử cho nên cô muốn chộp lấy những thứ mà cô muốn và giữ chúng càng lâu càng tốt

Mitch đứng yên và lặng thinh. Cô thấy khó nếu tự mình đi qua bên kia phòng. cô là người luôn luôn biết kiềm chế nhưng cảm xúc trong lòng để không ai biết cô yếu đuối như thế nào. Nhưng lo sợ không còn có ngày mai thúc đẩy cô. Cô sống một mình và cô đơn quá lâu. Lần này cô sẽ là kẻ ra tay lấy trước

Đi được nửa phòng cô đặt ly rượu lên bàn để được rảnh hai tay khi đi đến bên Mitch. Anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ như một pho tượng bằng đá hai mi sụp xuống để che giấu ý nghĩ của mình. Cappy đỡ lấy ly rượu từ tay anh và bỏ qua một bên. Mạch máu ở mạch tay cô đập như búa bổ. Vẻ mặt anh vẫn không thay đổi và anh chỉ đáp lại bằng sự im lặng khi cô đưa hai tay lên bả cổ anh làm cho các thớ thịt của anh lồi lên cứng ngắt nhưng chúng từ từ mềm ra dưới sức kéo của hai tay cô để anh cúi đầu xuống cho cô hôn. Môi cô chạm thử lên môi anh vẫn chưa chịu nhượng bộ và nóng dần lên vì mùi đàn ông ở anh xông lên làm cô ngây ngất

Trong mấy giây im lặng kéo dài Cappy chủ động hôn trong khi Mitch im lìm. Nhưng rồi sự kiềm chế bị tan ra khi miệng anh chà mạnh lên miệng cô thật hăng say. Cappy không than phiền gì cả

Khi anh buông ra, hai tay cô bá cổ anh chặt hơn

- ôm em đi Mitch. Tối nay em không muốn ở một mình

Hông của cô nảy lên như mời mọc hai môi nóng hổi như đón mời và cặp vú tròn trĩnh phập phồng của cô đều gây ấn tượng cho anh nhưng chính màu xanh như hồ nước của đôi mắt làm anh cúi xuống

- Trong mọi việc liên quan đến anh, anh thề rằng anh luôn là đứa khờ dại- anh lăm bắm. anh luôn tay nâng bổng cô lên là bế cô vào phòng ngủ- Tối nay anh không thể để em bỏ đi nữa

Trong ánh sáng mờ mờ từ hành lang lọt vào phòng hai người nhìn nhau cười bỏ quần áo. Hai bộ đồng phục bị trút bỏ cho đến khi họ trần truồng đứng trước mặt nhau

Khi đã lên giường họ thường thức sự gần gũi nhau. Họ chậm rãi nhưng hăng hái ôm nhau, vuốt ve nhau cố kéo dài sự tuyệt vời ấy

- Cho anh vào nhé

Sau đó trong một đêm khuya Mitch suy nghĩ về sự chia sẻ sung sướng trong khi Cappy nằm cuộn tròn như con mèo trong tay anh. Anh vẫn còn ấm ức trong lòng. Cô đã cho anh thân xác và sự đồng tình nhưng cô vẫn giữ riêng cảm nghĩ và không cho anh đi sâu hơn vào bề mặt của chúng. Thế nhưng chúng vẫn ở dưới đó và anh có thể cảm thấy chúng muốn gì

- Cô làm anh bối rối- sự im lặng của cô, nỗi lo sợ của cô, sự thiếu tin tưởng của cô

Tuy anh biết rõ thân hình của cô vì đã xoa vuốt khắp mình cô, môi anh biết mùi vị của da thịt cô và thể xác của anh đã hoà nhập với thể xác của cô khi họ đã làm tình với nhau, anh đã đi vào trong cơ thể cô và biết rõ cô về

thể chất nhưng cô đã không muốn nghe nói và cũng không cho anh nói gì.
Cô đã muốn anh và anh đã thoả mãn cô nhưng anh muốn nhiều hơn nữa.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Eden đi lại trong phòng như một con hổ cái điên cuồng bị nhốt trong chuồng. Không khí trong phòng căng thẳng, sự nóng nảy và mệt nhọc hiện ra trên khuôn mặt Marty và Mary. Cả ba cô không ai chớp mắt được kể từ khi tai nạn xảy ra đêm qua. Cappy khó tin ba cô đã thay đổi nhiều như vậy chỉ sau một thời gian ngắn. Cô đã trông đợi sự sống sót và buồn rầu đến mức nào đó vì cái chết của Rachel, nhưng không ngờ thấy sự giận dữ cay đắng như thế này. Cô ước nhìn Mitch và ước chi không giữ anh ở lại. Cô nghi ngờ Eden không hiểu mức độ nghiêm trọng của những lời buộc tội mà cô nói ra không dè dặt

Cô nói với anh để bào chữa cho Eden

- Eden đang bực tức
- Dĩ nhiên là tôi bực tức. Eden gắt
- Có lẽ tôi nên ra đi, Mitch gợi ý vì sự hiện diện của bộ quân phục của anh không được hoan nghênh. Mọi người đang tỏ ra giận giữ và sự oán hận dâng lên cao
- Không, hãy ở đây. Marty nói với vẻ gay gắt- Phải có ai cấp cao nhất nghe chúng tôi phát biểu cảm tưởng. Không ai chịu nghe cả vậy thì tại sao không nói cho ông nghe, thiếu tá Ryan
- Mitch không đến đây với tư cách chính thức- Cappy giấu việc anh đến đây với tư cách quan sát trại Davis và báo cáo lại cho đại tướng Arnold. Nhưng cô không muốn anh biết nhiều về các bạn của cô

- Chính thức hay không thì ông ta là quân đội, và ai đó ở bộ tư lệnh phải biết họ làm ăn tồi tệ ở đây như thế nào chứ. Eden phụ họa với Marty để giữ Mitch. Mặc cô quắc lên, môi mím chặt- ông không thấy người chỉ huy của chúng tôi đâu cả đúng không? Bà Jacqueline Cochran vĩ đại đang họp với ông ta, làm như ông ta sẽ nói hết với bà những chuyện xảy ra ở đây- cô nói giọng mỉa mai cay đắng- Dĩ nhiên bà ta đồng ý với chúng tôi lúc bảy giờ tối nay. Xin lỗi...mười chín giờ

Cappy ngạc nhiên hơn vì nghe Eden bình phẩm về bà giám đốc của cô như vậy, trước đây Eden luôn biểu lộ sự khâm phục. Ngồi bên cô, Mitch ngồi thụt một chút nhưng cặp mắt đen sẫm và bộ óc sắc bén của anh không bỏ sót điểm nào cả

Cappy nghĩ rằng Eden lẽ ra phải học hỏi được ở Sweetwater thái độ của Quân đội đối với sự than phiền là "Ráng chịu cho quen" Dẫu điều kiện của họ ở đây có tệ đến thế nào nói với Mitch cũng chẳng ích gì mà chỉ làm cho họ bị đánh giá thấp

- Cái chết của Rachel là một tai nạn bi thảm. Cappy nói

Cô đã xem báo cáo sơ bộ nêu lên cái chốt gài mui ở buồng lái bị trục trặc là một nguyên nhân phụ gây ra cho cái chết của Rachel, tuy rằng nguyên nhân chính là sự sai lầm của phi công.

- Bi kịch là ở chỗ chuyện đó có thể xảy đến với bất kì ai trong số chúng tôi, Eden nói- ông chưa biết tình trạng tồi tệ của các máy bay mà chúng tôi phải lái

- Eden..Cappy bắt đầu nhưng không thể nói thêm được nữa

- Chị ấy nói đúng. Marty đứng về phía Eden đó là một chuyện hiểm có theo chỗ Cappy nhớ lại. Hôm qua hai động cơ bị hỏng và các phi công phải đáp khẩn cấp. Từ khi chúng tôi đến đây chúng tôi đã tham dự bay tìm kiếm mười một chiếc máy bay rơi xuống đầm lầy. Và các bánh xe ở máy bay

mòn đến nổi trong một ngày có năm vụ nổ bánh. Còn chuyện nhỏ thì máy radio không liên lạc được, những cần giữ mép không ở vị thế của nó hay những mui buồng lái không mở được từ bên trong. Thật là một kinh nghiệm để đời phải không?

- Chị nói nghiêm túc chứ? Cappy sừng sốt hỏi

- Không chỉ có máy bay. Mary Lynn có vẻ ít hăng hơn ít phê bình nặng nề nhưng sự căng thẳng của cô lộ rõ ở hai má xanh tái và vẻ mặt bơ phờ. Đa số các huấn luyện viên ở đây biết đến máy bay còn ít hơn chúng tôi vậy mà họ lại kiểm tra chúng tôi bay- Họ là những kẻ bị sa thải, tất cả là vậy. Marty buộc tội còn bao quát hơn- Gần như cá rằng họ đến phi đoàn bay này bị đã bị loại khỏi chương trình khác. Nếu họ là những phi công tài giỏi đến vậy họ đã được bay ở nước ngoài trong vòng chiến đấu

- Các chị có ý thức được tính chất nghiêm trọng của những lời buộc tội ấy không? Cappy tin họ nhưng cô vẫn sừng sốt khi nghe họ nói

- Đừng tin lời chúng tôi nói chỉ việc hỏi những thợ máy. Eden nói: phải, Marty: đồng ý- Họ đã hơn một lần bảo chúng tôi họ chỉ cố giữ sao cho các động cơ chạy được. Ghi thêm điều gì vào mẫu một chỉ là mất công. Họ không sửa chữa

- Họ không có bộ phận thay thế. Eden xen vào. Ngoài kia toàn là máy bay bỏ đi thế mà họ trông chờ chúng tôi lái chúng

- Hay bỏ mạng khi cố thủ như Rachel. Mary Lynn nói

Một sự im lặng kéo dài tiếp theo mà không ai tìm cách nói gì. Eden rút một điều thuốc vỗ nó vào cạnh gối để nén chặt. Cô gắp điều thuốc lên môi và goẹt diêm châm. Cô liếc nhìn Mitch

- Ông có đề nghị gì? ông thiếu tá

- Cứ việc đi theo hệ cấp, anh trả lời ung dung không tỏ ra bị giọng nói thách thức của cô làm khó chịu, các cô hãy kể lại cho Jacqueline nghe khi bà ấy họp lúc mười chín giờ tối nay

- ông có ở đây không thưa ông thiếu tá

- Không

Anh trả lời thẳng và đơn giản nhấn mạnh tư cách quan sát viên độc lập của mình

Rồi Mitch xin lỗi ra về Cappy do dự một chút rồi theo anh ra cửa để nói riêng với anh một câu. Bên ngoài toà nhà mặt trời tháng tám nóng như thiêu đốt. Không khí im lìm và lặng lẽ. Từng đội binh sĩ đi mờ hôi ướt đầm lưng, họ thao diễn lặp đi lặp lại cho đến khi có thể hành động không cần suy nghĩ. Trong quân đội người quân nhân không cần suy nghĩ chỉ cần tuân lệnh. Có người khác suy nghĩ hộ mình

Cappy biết điều đó nhưng vẫn hỏi

- Anh nghĩ sao hả Mitch?

Gương mặt bánh trai của anh có những đường nét mạnh bạo sắc sảo không biểu lộ gì cả

- Anh nghĩ chúng ta đang có chiến tranh nên không có thì giờ làm mọi việc thật đúng

- Em không muốn nghe một câu trả lời kiểu nhà binh

- Có lẽ vậy, nhưng anh chỉ có thể trả lời thế thôi

Cô biết không nên cãi và hỏi

- Anh đi đâu bây giờ

- Chỉ biết giữa anh và em thôi nhé. Anh nhường lông mày yêu cầu cô giữ kín và cô gật đầu- Để mình tự đi hỏi vài ba câu rồi thì anh còn ngồi tham dự cuộc điều tra.....

Các nữ phi công họp với bà giám đốc của họ đúng mười chín giờ. Gần hai mươi bốn giờ từ khi máy bay của Rachel rơi xuống phi đạo đủ thì giờ để cho tức giận trở lên sôi sục. Mọi thứ đều được tổng kết mọi tin đồn đều được kể lại và mọi sự kiện có thể vạch ra, giữa họ đã có sự đồng ý hoàn toàn

Sau buổi họp bộ ba Eden. Mary và Marty đến câu lạc bộ sĩ quan. Cappy nhẹ nhõm khi thấy họ đã bình tĩnh lại nhiều tuy vẫn còn căng và có sự chờ đợi

- Khi các chị kể ra hết bà ta nói sao? Cappy hỏi sau khi đã gọi thức uống

- Bà ta hứa sẽ đích thân kiểm tra các máy bay. Mary Lynn đáp

Lễ cầu hồn ngăn ngủi cho Rachel được tổ chức lúc hừng sáng ngày hôm sau. Mitch đưa Cappy đến nhà thờ nhỏ trong căn cứ. Mary Lynn dành chỗ cho hai người trên chiếc ghế dài bằng gỗ mà ba cô ngồi

Họ cảm thấy gần gũi với Rachel khi cô đã chết hơn lúc còn sống. cô gái cao và duyên dáng như con mèo ăn miếng trả miếng một cách hăng say. Rachel cô gái kiêu hãnh và dè dặt. Rachel cô gái xa lạ

Mary Lynn hối tiếc vì đã không tử tế với cô. Eden không sao xóa được hình ảnh khủng khiếp của ngọn lửa vàng khè đang bốc quanh người Rachel khi cô bay qua bên trên. Cappy đến nhà thờ vì bốn phận và Mary để viếng người bạn phi công cũng yêu không trung như cô

Sau buổi lễ họ im lặng rời khỏi nhà thờ, Eden để ý thấy người đàn ông đang ngồi ghế sau mặc bộ quân phục binh sĩ. Đầu anh ta cúi xuống mái tóc dày đen nhánh tiếp nhận ánh sáng xuyên qua kính màu ở ngôi nhà thờ. Hai

bàn tay anh khoanh lại để trên đùi nắm chặt cái mũ binh sĩ. Tuy không thấy mặt anh ta nhưng Eden chắc là cô biết anh

- Xin lỗi...

Cô để cho các cô kia đi ra ngoài và bước vào giữa hai hàng ghế. Sau một giây do dự cô ngồi xuống và quay qua phía anh

- Anh là Zach phải không? Cô hỏi khẽ và thấy anh chân mình cứng ngắt- Rachel đã giới thiệu chúng ta ở NY. Tôi là Eden Van Valkenburg

Anh ta quay lại và liếc nhìn cô

- Tôi nhớ. anh nói và cặp mắt màu xanh u uất ươn ướt và nét mặt quý phái kiêu hãnh lộ vẻ buồn rầu cố nén

- Tôi không nói được là tôi buồn thế nào cho...Rachel

Giọng Eden lộ vẻ chua xót. Vì số mệnh của các cô đều có thể lâm nguy vì việc bảo trì bê bối và đoàn thợ máy thiếu trang bị

- Đêm qua tôi đứng ngoài trời nhìn đám cháy. Máy bay đã rơi người ta bảo tôi. Và tôi hy vọng Rachel không thấy. Cô ấy sợ ngọn lửa sợ thấy những khuôn mặt trong ngọn lửa

- Đáng lẽ cô ấy không chết. Eden nói giọng run run, cảm động và rồi lại nổi giận

- Sau chiến tranh chúng tôi định có con, nhiều con. Chúng tôi định về Palestine để đến Jerusalem. Sau chiến tranh

Cô hòng anh ta co gập rồi Zach quay mặt đi và đứng dậy. anh đi khỏi nhà thờ tay vẫn

Cuộc kiểm tra các máy bay trong buổi sáng do Jacqueline Cochran thực hiện cùng với người phụ tá của bà, người phi đoàn trưởng, thiếu tá Stevenson, một đại diện của uỷ ban an phi của không lực và sĩ quan phụ trách bảo trì. Mitch đứng bên ngoài theo dõi họ xem các sổ vận hành của động cơ của tất cả chiếc A24

Với đầu óc thực tế Mitch quyết định dùng cách khác để thu thập tin tức. Anh đi vào một hăng ga. Một binh sĩ lợi trong bùn biết rõ về đường xá hơn một tướng lãnh bay trên trời cao ở độ cao một ngàn bộ. Một người thợ máy cao ngều đang nằm sấp trên một chiếc A24. Mồ hôi thấm ướt trên bộ quần áo dã chiến dính đầy dầu mỡ của anh ta. Phải một phút Mitch mới thấy được cái lon trên bộ quần áo dơ bẩn

- Chào trung úy

Người thợ máy ngoái nhìn

- Xin lỗi thiếu tá tôi đang cầm chìa khoá và vặn bu lông nên không thể chào. Một phút nữa là xong.

- Không vội gì

Mitch chờ

- Tôi chắc thiếu tá muốn chúng tôi kéo máy bay của ông ra

Người trung sĩ vừa làm vừa nói. Trông thấy cấp bậc và sự thành thạo của anh ta trong công việc. Mitch không lấy gì làm lạ khi anh ta biết đại khái về anh

- Không tôi chỉ muốn hỏi một ít tin tức- anh chợt nhớ ra- à có phải là anh là trung sĩ Jackson không?

- Dạ, anh ta nhìn Mitch lặng thinh và tự hỏi làm sao Mitch biết

- Eden đã nhắc đến anh

- Dạ tôi quen cô ấy. một chút im lặng cố ý như để lựa lời nói tiếp- Cô ấy khoẻ mạnh không, tối hôm kia cô ấy xúc động dữ dội..vì thấy máy bay rơi và vì...tất cả

- Mạnh. Mitch trả lời qua loa vì không muốn nói về tình trạng xúc động của Eden- Cuộc điều tra đang tiến hành, anh nghĩ họ tìm ra điều gì?

Người trung sĩ ngừng và lau tay, lau mặt vẻ lo ngại

- Họ sẽ thấy hầu hết các máy bay đã quá hạn và phải đại tu lại toàn bộ theo tiêu chuẩn chiến đấu

- Anh có biết gì về chiếc máy bay vừa bị rơi không?

- Nó có năm trăm giờ chạy động cơ- có lẽ hai trăm phi vụ kéo ra mục tiêu bay

- và sao nữa? Mitch nhắc

Bubba nhún vai và tránh nói quan điểm của mình

- Chúng tôi nhận được lệnh giữ cho chúng bay được. Chúng tôi hầu như lúc nào cũng làm được vậy ngay cả khi không có bộ phận thay thế hay thiếu nhiên liệu- Anh cúi đầu xuống một lát mắt nhìn xa vắng- Cái chốt ở mui ấy chỉ là một điều nhỏ nhặt hết sức. Khốn nạn

- Đúng vậy. Mitch đồng ý

Chiều hôm ấy Jacque lại họp các nữ phi công để cho họ biết kết quả kiểm tra. Nhưng không còn không khí dễ dãi của buổi họp trước. Lần này bên cạnh bà có giới chức cấp cao nhất của căn cứ. Eden có cảm tưởng bà giám đốc của các cô đã chọn phe nhưng không phải phe của các cô

Bà giám đốc tóc vàng mắt đen đọc lên số giờ bay của động cơ trên các máy bay A24 mà các cô lái. Rõ ràng bà có hàm ý là các máy bay không phải bảo trì quá xấu như họ đã tin. Đúng là nhiều chiếc giới hạn phải đại tu nhưng tiêu chuẩn chính yếu là áp dụng cho các máy bay chiến đấu. Trong chờ mức bảo trì cao thế với các máy bay trong nước là không thực tế

Eden nhận thức họ đang nghe lời giải thích chính thức và nhìn vào các cô ngồi trên hàng ghế dài. Ít cô thích điều mình nghe nhưng bắt buộc phải chấp nhận. Các sĩ quan quân đội dõ dàng ủng hộ giám đốc của họ nên không có cách gì phản đối quyết định của bà

Nhưng Eden không sẵn sàng bị mua chuộc bởi một đám sĩ quan quân đội dù họ ở cấp cao đến thế nào

- Đó là một lời chạy tội bà biết vậy. Cô kêu lớn công khai chỉ trích người phụ nữ phi công có lần cô khâm phục

Marty phụ hoạ theo

- Các thợ máy không để ý đến số vận hành của các động cơ ấy. Tôi nghĩ rằng số ấy còn không cập nhật

Nhưng các lời phản kháng của họ bị làm ngơ. Không ai có vẻ như nghe họ nói. Người chỉ huy trưởng đứng lên đọc diễn văn nói lên sự vui thích của ông ta có được các nữ phi công ở trong doanh trại. Sau đó đến lượt ông y trưởng của trại rồi đến các sĩ quan phụ trách giao tế bên ngoài hứa sẽ quảng cáo cho họ

Sau khi xong xuôi họ ra về, Cappy chờ họ để hỏi kết quả. Mặt họ xui xuống nói rõ như lời họ kể lại cái mà Eden coi như sự phản bội của lãnh đạo

- Người y trưởng nói cho phép chúng tôi sử dụng các doanh trại của các nữ y tá. Hiển nhiên là ông già ấy không biết là chúng tôi đã ở đây rồi. Marty

lầm bầm bằng giọng khàn khàn

- Lại thêm một trò nổi tiếng của quân đội- tình trạng bình thường- tất cả lộn tùng phèo

Không ai nêu lên vấn đề từ nhiệm để phản đối. Họ đã được báo trước là nhiệm vụ khó khăn và nguy hiểm và từ lâu họ đã học được điều đó giỏi hơn nam phi công trung bình. Họ không thể bỏ cuộc đó là vấn đề kiêu hãnh

Xế chiều hôm ấy chiếc phi cơ UC 78 do Cappy lái cất cánh theo sau chiếc AT17 do Jacqueline lái. Mitch ngồi ở ghế bên phải, để yên cho cô tiếp tục im lặng. Họ không trao đổi được năm tiếng từ khi máy bay cất cánh

Anh liếc nhìn cằm của cô đang bạnh ra và mắt xanh của cô đang phóng ra tia lửa. Cô đang nổi nóng và mặt cô có sắc giận bưng bưng. cô ít khi để lộ cảm xúc ra ngoài

- Tại sao? Mitch? Tại sao? Cappy hỏi trong khi máy bay bay lên cao vượt qua: Mũi sợ hãi, và quay về hướng bắc. Ngoài khơi đại dương một đoàn tàu thủy đang chạy dọc dưới bờ biển- Eden không nói dối về tình trạng bê bối của các máy bay ấy

- Không, anh nghĩ rằng cô ấy không nói dối

- Vậy chắc có thể làm được một cái gì. Anh đã ở đây và thấy chuyện xảy ra. Chắc là anh....

- tại sao? Mitch cắt ngang- Vì anh được đại tướng nghe à? Em muốn anh đề nghị gì. Để ông ra lệnh chuyển về đây một bộ phận thay thế và một số thợ máy nhặt từ mặt trận à? Có lẽ anh cũng bảo ông ta ra lệnh cho chiến tranh chấm dứt luôn thể

- Phải chăng là anh muốn nói không thể tránh được chuyện đó

- Phải anh muốn nói vậy. Anh không nói gì, không được thừa nhận rằng các máy bay của chúng ta đang bị bắn rơi với một nhịp độ nhanh hơn là có thể thay thế chúng. Có lẽ chúng ta đuổi được Romel ra khỏi Châu phi nhưng chúng ta còn đang thế thủ ở mặt trận Thái bình dương

- Tại sao Jacqueline lại không nói thế? Tại sao bà ta phủ nhận mọi việc

- Đơn giản lắm bà ta muốn các cô gái của bà ta được giao nhiều nhiệm vụ hơn ngoài việc vận chuyển máy bay khảo trong nước. Em không biết là bà ta cố thuyết phục bộ tư lệnh cho các cô ấy được nhận nhiệm vụ kéo máy bay ở mục tiêu đến thế nào. Bây giờ bà không thể thừa nhận rằng các cô gái của bà không đủ gan dạ để chấp nhận những nguy hiểm ấy. Nếu cuộc thử nghiệm này thất bại dù là nguyên nhân nào thì toàn bộ kế hoạch của bà ta về chương trình đào tạo nữ phi công sẽ bị thụt lùi một bước rất lớn

- À ra vậy, Cappy hiểu ra nhưng không thích tình hình đó

- Bằng lòng chưa?

- Rồi

- Nhưng anh thì không

Anh đưa tay xoay mặt Cappy lại và chồm qua hôn cô. Môi cô thoát nhiên cứng rắn nhưng sau đó mềm mại lại và hôn trả lại anh. Khi anh buông cô ra cô khép hàng mi lại để che ánh mắt. Nhưng anh không hài lòng vì đó là bằng chứng anh làm cô xúc động nhưng cô không muốn cho anh thấy

- Anh đã bắt đầu tự hỏi phải chăng em đã chán anh rồi, phải chăng em đã hối tiếc vì có đêm hôm kia?

- Em không bao giờ làm điều gì mà sau đó em hối tiếc

- Vậy thì hiển nhiên em là một người giỏi hơn anh. Anh nói đùa

- Hiển nhiên là vậy

Cô đồng ý và cho hai cánh máy bay ngang bằng trở lại vì đã lên độ cao mong muốn.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Eden đậu xe bên lề đường dọc bãi biển và đi thơ thẩn băng qua những đụn cát để đến mép nước. Người tài xế đã đem xe hơi đến cách đây hai tuần, hai ngày sau khi máy bay của Rachel rơi

Bầu trời trên cao xanh ngắt mặt trời buổi sáng chưa làm ấm nổi khí lạnh từ biển thổi vào. Cô mặc áo len cao cổ để giữ ấm. Cát lọt vào giày cô. Đến chỗ cát cứng Eden tháo giày bỏ cát ra

Hai tuần lễ đã trôi qua kể từ khi xảy ra tai nạn chết người ấy. Lúc đầu tất cả các nữ phi công được giữ lại trên mặt đất. Rồi tất cả bay chở lại. Không có gì thay đổi hết họ vẫn bay trong điều kiện hiểm nghèo. Cái chết của Rachel không phục vụ mục tiêu nào cả

Sự cô quạnh của bãi biển thấm vào trong cô khi cô đi dọc theo mép nước, trầm ngâm và im lặng. Sóng biển vỗ vào bờ làm cát chắc lại. Eden ngẩn lên nhìn ra khơi nơi chân trời bị sương làm mờ đi. Lo sợ làm tim cô thắt lại đau đớn và làm cho đôi mắt màu nâu của cô có vẻ bị ám ảnh. Trong đời cô chưa bao giờ sợ hãi đến thế này. Cho nên cô đã đi trong sự yên tĩnh và man dại của bờ biển để khuây khoả thần kinh đang căng thẳng

Chim chóc giập mình bay lên khi cô đi gần chúng. Cô theo dõi chúng bay và đậu lại xa hơn trên bãi biển. Cô vuốt tóc tung bay và tiếp tục đi không màng để ý đến nước bắt làm ướt hết cái quần len mỏng

Một người câu cá trong sóng biển đang quăng dây câu cách cô hai thước về phía trước. Eden ngẩn ngừ định đi ngược lại để tránh gặp người khác

nhưng rồi vẫn đi tới. cô gần như lơ đãng quan sát người ấy, khoảng còn xa không sợ vô lễ khi quan sát anh ta. Dây quăng ra xa cái cần câu cắm xuống cát và chống bằng bằng cái nạng người câu cá khỏi phải cầm nó

Anh ta mặc quần Jean, mang giày ống và khoác một cái áo véc chịu nước kéo mở ra nửa chừng. Đầu anh ta để trần và gió thổi tung mái tóc rối bù màu sẫm. Người câu cá cao và gầy ngồi xuống cạnh cần câu trông anh ta có vẻ quen quen. Tiếng sóng vỗ và tiếng hải âu trên không át tiếng chân cô đi đến gần. Eden còn đang tự hỏi có quen anh ta không thì thấy anh ta quay đầu lại và lên tiếng liền

- Chào bà

- Chào anh Bubba, cô mỉm cười, Anh không mặc bộ đồ làm việc dính dầu mỡ lên tôi suýt nữa nhận không ra

- Dạ tôi hiểu

Eden tránh ánh mắt của anh ta và ngó các ngọn sóng đang lên, vuốt các sợi tóc bay xuống mặt

- Sao anh không ra phố với các bạn? Tôi tưởng các binh sĩ giông ra ngày đó liền sau khi đã được cầm giấy phép trong tay chứ

- Suốt ngày hít phải khói xả của các động cơ và mùi dầu mỡ tôi cần không khí trong lành. Và khi ở chung chật trội trong doanh trại người ta không có nhiều sự riêng tư

- Tôi hiểu anh muốn nói gì. Cô gật đầu đáp. Cô đút hai bàn tay và túi áo véc và lơ đãng ngó chiếc cần câu đang rung nhè nhẹ- Anh câu được cá không?

- Không nhưng tôi chưa muốn câu thật sự. Tôi chỉ muốn câu được 1 con để ăn chơi và nếu câu được sớm quá thì không còn lý do gì ở đây nữa- Anh

ta tíu mắt cười đáp

- Nghe có lí lắm- cô nói chia sẻ sự vui vẻ với anh ta. Còn về anh thì sao hả Bubba, Nhà anh ở chỗ nào ở Texas?

Anh ta ngạc nhiên trong giây lát vì cô muốn biết đời riêng của anh, nhưng thấy mặt cô thân thiện anh không còn ngờ vực

- Quê tôi ở 1 thị trấn nhỏ ven vịnh không chắc gì cô đã nghe tới nơi đó, nó tên là Refugio- Anh ta đưa mắt hỏi và Eden lắc đầu tỏ vẻ không biết- Ở đây có nhiều bò hơn người nhưng tôi luôn bị máy móc lôi cuốn. Từ nhỏ tới lớn tôi không ngớt học sửa xe hơi của bất kỳ ai. MẮT tôi quả quyết tôi sinh ra có đầu mỡ trong móng tay. Từ đó đến nay tôi tiếp tục học nghề đó

Eden phì cười nhưng cô để ý thấy mắt anh khác ngày thường đến chừng nào. Mặt anh không còn nhem nhuốc mạnh bạo hằn. Tóc anh bây giờ lảng mướt thay vì bẹp xuống và xỉn dưới cái mũ lưỡi trai. Bộ quần áo đã chiến không còn che dấu thân hình dài ngoằn lép toản là gân cứng rắn và chắc nịch. Ở anh toát ra một vẻ dung dị không chút màu mè và đi vào cơ bản sự việc. anh thẳng thắn quá và thông minh không ít. Eden nhìn anh đầy tò mò

- Do đâu mà anh có cái tên Bubba? Cái tên đó thô lỗ không hợp với con người anh

- Tôi nói cho bà hay tôi chọn lấy đấy

- Tại sao?

- Ở vùng tôi không ai được gọi tên cúng cơm. Tôi được đặt tên là William Robert Jacson. Đến khi tôi lớn tôi có thể lựa chọn 2 cách gọi là Billy Bob hay gọi như đại tướng Jackson. Cả hai cách tôi đều không thích nhưng cha tôi có một ông bạn tên là Bubba hay để cho tôi sửa xe của ông ta. Tôi thích ông ấy nên lấy tên ông

- Thiệt không?

- Chẳng lẽ tôi bày đặt ra để phỉnh bà

- Biết đâu đấy

-Ồ thưa bà, bà có thể luôn tin cậy vào tôi, ánh mắt anh trở lên nghiêm túc, anh nhìn lảng đi chỗ khác gần như tức giận, anh rút gói thuốc ở áo véc ra- anh đưa mời

- Cảm ơn. cô ngậm điếu thuốc chờ anh châm lửa- và Bubba xin anh đừng gọi tôi bằng bà

- Cả đời tôi phải gọi người ta bằng ông hay bằng ba đã thành thói quen, anh đưa tay châm lửa cho Eden. Cô cúi xuống hút thuốc để ý thấy hai bàn tay anh chai cứng nhưng ngón tay rất sạch mịn cắt sát không chứa đất trong đó. Cô ngẩng lên phả khói trong gió

- Đôi khi Bubba tôi nghĩ rằng anh đóng kịch với tôi. Anh có nói là móng tay anh đầy đất anh nhìn lại tay anh xem

- Không phải đóng kịch thưa bà tôi là cậu con trai nhà nghèo xứ Texas- Anh ta che miệng cười

- Đấy thấy chưa, Eden nói

Anh ta hít một hơi thuốc lá và nói

- Có thể rằng thưa bà tôi chỉ là một trung sĩ lại là một trung sĩ nghèo xuất thân từ vùng nông thôn còn bà là một sĩ quan và là một tiểu thư giàu có ở thành thị. Một người đàn ông ở địa vị tôi không nên có những ý nghĩ điên rồ. Cái đó có thể làm hỏng mối quan hệ thân mật

Eden nhìn sững anh một giây và chợt có ý thức cô đã tin cậy anh đến thế nào và đã dựa vào ý kiến của anh trong nhiều lần. Cần câu bỗng gục xuống

cát làm cả hai chú ý

- Có vẻ như cá đã cắn mồi

Anh chộp cần câu và bắt đầu kéo. Không thể nào dừng dừng trong khi Bubba kéo con cá lên bờ. Eden cũng chăm chú theo dõi mặt nước cố trông thấy con cá bị mắc trong lưỡi câu nhưng cả hai không thấy được cho đến khi dây được cuộn vào hết. Eden cười ồ khi thấy con cá nhỏ xíu đã kháng cự mạnh mẽ đến thế

- Tôi muốn thấy anh làm sao ăn hết con cá. Eden chọc

- Cô xem đây. Bubba đáp và dụi dằm gỡ con cá ra khỏi lưỡi câu và liệng nó xuống nước kêu to: Mày lợi ra và bảo với anh mày là tao đã cứu sống mày rồi bảo anh mày vào đây mà cắn câu

- đáng lẽ anh nên giữ nó. Eden cười khúch khích, có thể anh không câu được con nào nữa

- Làm gì, nó sẽ bảo anh nó vào đây, bà cứ chờ xem

- Ủr tôi chờ. Cô ngồi xếp bằng trên cát

- ơ kìa bà không thể ngồi như vậy. Anh giữ tay cô và kéo cô đứng dậy trước khi ngồi xuống- Hư quần hết. anh cởi áo véc ra- Hãy chờ một chút, bà ngồi lên cái này

Cử chỉ thành thật và ga lăng ấy biểu lộ con người của anh

- Chắc chắc tôi không làm hỏng áo anh để giữ cái quần của tôi không hỏng. Eden nói kiên quyết và ngồi xuống trên cát trước khi anh kịp ngăn cản- Ngoài ra tôi còn đầy tủ quần áo ở nhà nếu có hư cái này

- Vâng tùy bà

Sau câu nói của Eden Bubba ngồi xuống bên cô và làm bộ xem cần câu đã chắc chưa. Cô lấy làm lạ sao anh ta lại quan tâm đến cô khi cô tỏ ra bất cần với quần áo của mình

Haimười phút sau lại có cá cắn câu. Lần này là một con cá chép to

- Thấy chưa tôi bảo mà đây là anh con cá trước

- Tại sao anh không liệng nó xuống nước và bảo nó mang vào một con cá voi

- Vì tôi tính rằng con cá nhỏ này và cả bầy anh nó không sớm thì muộn nó cũng sẽ đến đây. Tối nay tôi sẽ nướng cá cho chúng ta ăn. Tốt hơn là lên lượm củ trôi để nhóm bếp

Gió biển thổi tạt khói ở bếp âm ỉ

- Không khí ở biển đúng là làm cho ta ăn ngon phải không?

Bubba nói trong khi đặt cái nắp soong xuống cái mà anh ta đã dùng để làm đĩa. Trên đó chỉ còn lại xương cá. Rồi anh ta để ý thấy Eden ăn nhỏ nhẹ từng miếng cá nướng một cách ngon lành. Anh nói

- Tôi nấu dở lắm hay sao? Tôi biết các nhà hàng nấu cá với rượu vang

- Ngon lắm có điều là tôi không đói. cô đáp và đặt đĩa xuống xoa hai tay vào nhau- Rất tiếc tôi không ăn thêm được nữa

- Bà ăn như mèo không trách bà gầy quá so với chiều cao. Thấy cô có vẻ bối rối anh nheo mắt nhìn cô suy nghĩ- Bà vẫn còn nghĩ đến vụ máy bay rơi sao?

- Không. Câu đáp quá vội cũng như nụ cười ngượng ngạo của cô. Tôi chỉ nghĩ đến nước, nước ở khắp nơi mà không có giọt nào để uống.

Bubba không bị lừa, Có thể là cô đang mơ mộng nhưng không phải là một cái gì vui thú. Cô đã không muốn thộ lộ với anh thì ở địa vị của anh không thể ép cô nói ra. Mẹ kiếp anh chỉ là một trung sĩ thợ máy còn cô là một tiểu thư khuê các có mái tóc đỏ xinh đẹp anh chưa từng thấy. Ồ ở trong ngón tay út của cô có nhiều thanh nhả hơn cả bản thân anh

- Không đúng như vậy thưa bà. Bubba cãi, tôi mang theo một giỏ đồ uống nhưng chỉ vì tôi chờ nó lạnh để uống cho ngon hơn

Sự tò mò của cô bị kích thích. Eden nghĩ rằng anh cố ý. Mặc dù lúc đầu đã định như vậy cô không tiếp tục đi dạo trên bãi biển. Thực tế cô ở hết ngày bên cạnh Bubba nghe anh kể chuyện về thời thơ ấu và thỉnh thoảng nghe kể một vài chuyện hoang đường ở Texas để chọc cô cười

Ở chỗ cát ướt nằm dưới các đợt sóng biển xô vào Bubba rút lên một cái cọc neo chôn sâu chỉ còn cái vòng ló ra ngoài và cuộn lại một dây thừa. Ở cuối dây có một cái lưới trong đó có năm sáu chai để dời. Anh đem lại bếp lửa

Eden nhìn các chai cổ dài màu nâu

- cái gì đó, bia hả?

- Tôi dám cá là bà chưa uống thứ này nhiều. Bubba lấy hai chai và mở nắp

- Tôi thường uống ulych ki

- Vậy thì bà hãy để cho tôi giới thiệu cho bà nghệ thuật uống bia, anh nói và ngồi xuống bên cô. Bà biết cách nào uống cho ngon không- Bà lấy miếng lót ở trong nắp, anh đưa nó lên cho cô coi- ta phải kiểm tra xem nó có tốt không hay chu vi của nó bắt đầu mục nát, nếu vậy ta phải uống từng chút điên điên chui qua kẽ răng và phải ngửi mùi điên điên nữa

Anh ta đưa lên mũi cho cô ngửi

- Thơm ngon không?

Tuyệt vời. Cô nói và cố nín cười

- Kể đó là cái vỏ chai bà phải sờ quanh cẩn thận để chắc nó không bị mẻ. Uống bia mà có mảnh chai trong đó là không tốt

- Không tôi cũng nghĩ vậy

- Bây giờ trước hết là đưa chai qua mũi để hít hơi của bia. Phải ngửi thấy mùi lúa mạch thơm ngon khi các hạt lúa mạch lên men đúng độ

- làm sao để biết là bia đã để lâu?

- Bia ra khỏi hăng chế tạo là uống được rồi. Bây giờ hãy lắc khê chai lắc xoay tròn để xem bọt có nổi lên nhiều không

Eden làm theo anh và bọt trắng bắt đầu nổi lên

- Đây bia này tốt. Uống đi, chỉ ngon khi để đúng nhiệt độ vừa uống

Eden ngậm một ít bia và cười khúc khích. Tức cười thật anh ta nhại đúng giọng lưỡi của một số bạn cô ở NY ra vẻ sành rượu vang. Cô uống bia và thấy nó không ngon bằng rượu uých ki nhưng cũng có hạng của nó

Họ nói chuyện với nhau và cười lớn. Bubba nói nhiều hơn, Eden thì cười nhiều hơn cho đến khi mặt trời xuống thấp và còn lán lại một lúc bên các đụn cát lẫn nước biển một màu sáng chói

Tay cô cầm chai bia mơ màng trong khi mắt cô nhìn vào màu nước biển nhuộm màu vàng óng. Sự lo sợ đã bị sua đuổi ra khỏi trí óc cô một lúc bây giờ quay chở lại. Eden bồn chồn đứng dậy bước ra bếp lửa vài bước về phía

các ngọ sóng quên phứt Bubba cho đến khi anh ta tới cạnh bên cô. cao hơn cô chừng năm phân nhìn cô dò xét

- Anh biết không có một chuyện rất buồn cười. Cô nói mắt vẫn nhìn ra biển- Cơ quan tuần tra dân sự không chịu cho các nữ phi công tuần tra dọc bờ biển cho đó là quá nguy hiểm thế nhưng trong nhiệm vụ kéo mìn tiêu đôi khi chúng tôi bay ra ngoài Đại tây dương cả năm mươi hải lý. Và chúng tôi còn bị bắn lại nữa do quân đội của mình. Phi lý thật phải không?

- Quân đội không buộc phải tỏ ra có lý, nó chỉ cần thẳng. Bubba nói

Eden im lặng, Bubba để ý mấy ngón tay cô bóp vào cái cổ chai một cách bồn chồn. Mắt cô liếc xéo anh mà mặt đầy vẻ sợ hãi

- Tôi nghĩ rằng tôi đang đâm ra nhát gan. Mỗi lần máy bay lên khỏi mặt đất tôi tự hỏi tôi có an toàn hay không? Dầu cố gắng cô vẫn run giọng. Tôi biết anh đã kiểm tra kỹ lưỡng nhưng một ngày ở đây có bao nhiêu tai nạn xảy ra. bao nhiêu bánh xe bị bể, bao nhiêu động cơ bị tắt, bao nhiêu máy bay bị bắn trúng vào thân. Tôi có cảm giác sẽ tới số của tôi. Một hôm nào đó sẽ đến lượt tôi, tôi sợ lắm Bubba

Cô cố cười nhưng tiếng cười chỉ thành tiếng nấc. Cô nhìn lảng đi mắt mở to để cố ngăn dòng nước mắt. Cô cảm thấy bàn tay của Bubba đặt lên vai cô để an ủi. Eden quay lại và anh ôm cô vào lòng như hôm máy bay rơi

- không có gì xảy đến với cô đâu. Tôi không để nó xảy ra đâu

Anh vụng về đưa tay lên vuốt tóc cô trong khi thân hình cô áp vào người anh làm cho anh có cảm giác ấm áp

Sự đụng chạm thể chất làm cho Eden cảm thấy sự mạnh mẽ và cứng rắn của da thịt đàn ông ở Bubba. Sức sống ở nó và sự an ủi nó đem lại lôi cuốn Eden trước hết rồi cô tìm đến miệng anh. Anh ngần ngừ rồi hôn lên môi cô

Dồn nén quá lâu lên cô bùng nổ ra và Eden áp sát vào anh hôn anh dữ dội không để cho anh hôn theo kiểu dịu dàng và xả hết sự dồn nén dữ dội trong người. Một lúc sau khi sự căng thẳng tiêu tan anh bắt đầu thưởng thức sự cọ xát của miệng anh trên môi cô làm khơi dậy một nỗi khao khát trong lòng cô một sự thèm muốn đơn giản và căn bản

Bubba từ từ buông môi cô ra và mắt sụp xuống. anh nhìn đôi môi đang cong lên của cô trong khi Eden nhìn đắm đắm vào nét mặt mạnh bạo của anh. Anh không xảo trá hay làm bộ làm tịch. Cô bị thu hút bởi người đàn ông chân thật thẳng thắn có sự thông minh tự nhiên và một ý thức hài hước ấm áp lạ lùng

Thấy anh đặt tay lên mình cô Eden trông chờ anh sẽ kéo cô vào để hôn tiếp nhưng nào ngờ anh dịu dàng đẩy cô ra

- Tốt hơn chúng ta nên tắt bếp lửa trước khi mặt trời lặn để đội tuần tra biển không nhắc đến chúng ta

Nghe nói vậy Eden không biết là anh muốn nói đến ngọn lửa nào trong khi anh đi về phía bếp lửa trên cát

Anh lấy chân lấp cát lên bếp lửa. Eden bước tới đứng xem. Có tiếng động cơ to dần và tiếng xe Jeep chạy qua

Khi tiếng xe tắt hẳn Bubba nhìn vào ụ cát lấp bếp lửa và ngó ngay mắt Eden đang nhìn anh

- Có lẽ họ vừa đến đây là tốt. anh nói

- Có lẽ

- Chắc là ta nên đi thôi, anh nói có vẻ bất đắc dĩ

- Anh cần không tôi cho đi nhờ xe, xe tôi đậu ngoài đường gần đây. Eden nói và chỉ tay ra xa xa

- Cảm ơn nhưng tôi có xe đạp rồi

- Xe tôi mui trần anh có thể để xe đạp phía sau

Suy nghĩ một lát Bubba gật đầu nhưng anh có vẻ miễn cưỡng có lẽ anh nghĩ không nên làm thế

Họ đi đến chỗ để xe đạp trước và bubba dắt nó ra chỗ để xe hơi đậu bên lề đường, Anh huýt gió biểu lộ sự thán phục khi thấy chiếc xe mui trần hoàng yến với các ghế nệm ra màu trắng Anh đi vòng quanh xe xuýt xoa từng điểm và hỏi đông dài về thành tích động cơ

- Tôi không tin nổi. Eden thốt lên giọng chán nản

- Cô không tin gì?

- Đã bao nhiêu lần anh được các cô gái cho đi nhờ và phải lòng chiếc xe hơi của cô ta? cô hỏi thách thức

Anh toét miệng cười và gãi đầu

- Có lẽ tôi bị lôi cuốn quá. Nhưng nó đẹp thật

- Anh muốn lái không? Eden nói và đưa chìa khoá cho anh

- Có

Anh trèo lên ngồi sau tay lái với vẻ thích thú như một cậu bé. Tóc cô bay trong gió khi anh lái xe chạy dọc trên bãi biển vắng tanh. Đêm tối đang xuống. Hai đèn pha có chụp để dọi xuống mặt đường mà thôi trong vùng cấm đi dọc bãi biển

Cách doanh trại quân đội chừng năm dặm Bubba cho xe rẽ vào một con đường nhỏ và tắt máy. Anh vuốt ve tay lái xe và nói

- Cái xe này hay thật

Eden ngồi dựa lưng vào cửa xe quay qua hỏi

- Còn chủ của nó thì sao?

Bubba liếc cô và mỉm cười hai đuôi mắt nheo lại

- Cô cũng rất hay

Anh ngừng nói và cặp mắt của anh chở lên nghiêm trang chăm chăm nhìn cô làm cho Eden ngượng nghịu vì biết gió và nắng đã làm cho da mặt cô đỏ ngân và khô còn quần áo thì dính đầy cát

- Chủ nhân cũng có hạng, Bubba nói- Đa cảm và sôi nổi nhưng một động cơ xe đua điều chỉnh hoàn hảo. Không phải là điều khiển mạnh tay và nhẹ nhàng mới phát huy được hết cái hay

- Thiệt không? Eden bắt đầu nhích lại gần anh

- Thiệt

Cố dí mấy đầu ngón tay lên miệng anh

Bubba không được gọi tôi bằng bà nếu không tôi sẽ...

Nhưng cô không nói hết câu hăm dọa. Anh đã ôm cô vào trong vòng tay và khe khẽ gọi đi gọi lại tên cô.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thiếu tá Mitch Ryan mặc quân phục ngồi trong văn phòng ở ngũ giác đài và lật các tập hồ sơ để chọn các tập cần mang theo. Cửa đằng sau chỗ anh ngồi bỗng mở ra. Mitch quay lại nhìn và lập tức đứng lên ở tư thế nghiêm

- Nghi

Đại tướng Arnold bước vào văn phòng. ông ngó vào cái bình thủy đựng cà phê trên nóc tủ đựng hồ sơ. Ông nói

- Anh chỉ dùng thứ đó là mạnh nhất đấy à?

- Dạ không

Anh đi ra sau bàn giấy mở ngăn kéo cuối cùng. Anh lục lọi lấy ra một chai rượu Uých ki đã mở rồi chỉ còn hai phần ba. Anh rót vào cái tách uống cà phê độc nhất trong phòng và đưa mời đại tướng. Anh nói

- Thừa đại tướng cuộc biểu diễn trang phục như thế nào?

- Nếu anh thấy chắc không tin nổi Ryan, ông đưa tách lên miệng uống một ngụm mắt sáng lên- Lẽ ra là để xem bộ đồng phục của nữ phụ tá không lực đã bác bỏ hay một kiểu đồng phục khác may với loại vải xanh rêu còn dư của quân đội sau khi đã sản xuất các bộ quân phục của nữ phụ tá lục quân

- Dạ không phải vậy hay sao? Mitch hỏi

- Có hai cô thư kí mặc sẵn hai kiểu đồng phục ấy và có thêm một cô người mẫu chuyên nghiệp mặc một cái áo véc với cái váy màu xanh. Ta nhìn Jacqueline là biết ngay ý kiến đấy do ai và đã chọn bộ nào. Ông ta cười khúc khích và uống thêm một ngụm ịch ki- Các cô nữ phụ tá không lực của bà ta cuối cùng cũng có bộ đồng phục riêng màu xanh da trời. Màu ấy đẹp lắm. Gọi là màu xanh Santiago hay cái gì đó tương tự. Đàn bà là vậy không gọi là màu xanh mà phải là màu xanh gì mới được

- Dạ

- Dù sao thì anh có thể nói lại cho cô bé Hayward biết tiệm may Neiman-Marcus src cho người đến đo cho cô ấy. Ông nhìn Mitch với ánh mắt gần như người cha- Anh có gặp cô ấy gần đây không?

- Dạ có

Mitch rút tập hồ sơ cuối chồng anh vừa xem qua và bỏ nó vào cái cặp da

- Cô ấy bay nhiều giờ trên loại máy bay nhiều động cơ. Có thể cho cô đăng kí học khoá lái máy bay B17. Anh nghĩ cô ta có khả năng không?

_ Dạ có. Mitch cất các tập hồ sơ còn lại vào tủ

- Có thể ghi thêm tên cô ta vào danh sách các khoá sinh cũng còn kịp? Anh có muốn không

- Dạ không

- Bà Jacqueline tin các cô gái trẻ của bà ta có thể lái bất cứ loại máy bay nào kể cả một chiếc pháo đài bay. Ta biết là Jacque có thể lái bất cứ cái gì có cánh. Dĩ nhiên là anh biết chuyện gì sẽ xảy tới nếu một đám phụ nữ tá lực không quân có kinh nghiệm về loại máy bay B17- ông cười to- Bà ta sẽ đấu tranh để các cô gái đó lái máy bay qua Đại tây dương đến Anh. Bà

Love đã gần làm được như vậy. Ta vẫn không hiểu Tuner nghĩ thế nào khi ông ta chấp nhận chuyển bay đó

Ông đại tướng đang ở Anh để họp bàn với đồng minh thì được biết về chuyển bay đó. ông đã ra lệnh chặn đứng ngay trước khi nó bắt đầu vượt đại dương

- Việc đó xảy ra như một tiền lệ đáng ngại không nghĩ trước các hậu quả có thể xảy ra. Anh có thể tưởng tượng quốc hội sẽ làm giùm beng lên thế nào nếu bọn Đức quốc xã khốn khiếp bắn hạ một chiếc máy bay B17 do một nữ phi đoàn chuyển qua Anh- Ông ngừng lại và thở dài nã ruột- Chúng đang tấn công ta dữ dội Ryan ạ. Ta vừa nhận được báo cáo tổn thất của chuyển không kích mới nhất vào nước Đức

- Xấu lắm phải không thưa Đại tướng

- Chúng ta tổn thất một phần ba, thêm một trăm chiếc máy bay phải tu bổ lại. Nụ cười thường ngày tắt trên môi vị tướng- Các phi cơ oanh tạc của ta là mục tiêu quá dễ cho địch. Chúng ta phải tăng cường bảo vệ cho họ.. Phải gia tăng tầm hoạt động của các phi cơ chiến đấu

- Dạ

Con số thống kê là quan trọng. Chiến tranh được tiến hành với các con số trong bản thương vong thật sự so với dự kiến. Mitch đã nhiều lần dự buổi thuyết trình trong các phòng hành quân ở Anh trong đó những quân nhân cầm gậy đẩy những dấu hiệu trên các bản đồ để chỉ tiến triển của một cuộc không kích trông như một bàn cờ. Và những oanh tạc phi cơ với những phi hành đoàn gồm 10 người là những con tốt. Trong Ngũ giác đài chiến tranh là tiếp vận và chiến lược. Ở Châu Âu và Thái bình dương là chiến đấu là diệt địch hay bị địch giết.....

Marty Jane Rogers nhận lệnh phải trình diện tại Căn cứ Không Lực Lục Quân ở Comlombus Chio. Lệnh trình diện không có một lời giải thích hay

mô tả nhiệm vụ mới. Không được nghỉ phép trước mà phải trình diện ngay. Quân đội là thế đó

Marty luôn khoái chí trước sự bất ngờ nhưng lần này sự kích thích trộn lẫn với một chút nuối tiếc khi nhìn lại Mary Lynn. Marty đã soạn xong vali sẵn sàng ra đi. Đã đến lúc phải chia tay

Marty ôm lấy Mary Lynn rồi thụt lùi lại nói

- Tôi ước chi có chị đi cùng

Cảnh chia tay làm Marty khó chịu. Gần như lúc mới gặp nhau Marty thương Mary Lynn như người một người chị luôn luôn chăm lo cho em gái an ủi khi em gái buồn rầu và khóc vì xa chồng. Marty không muốn để cho cô một mình. Cô lo ngại Mary Lynn sẽ không yên lòng khi còn lại một mình

- Chị an tâm đi tôi không sao đâu. Mary nói nhưng nước mắt lưng chòng

- Chị coi giùm chị ấy nghe. Marty bảo Eden

- Được rồi

Đó không phải là một yêu cầu không có lí do. Thêm một người trong bọn họ đã chết vì máy bay rơi trong những điều kiện đáng thắc mắc. Người ta cũng đổ lỗi cho nút ga bị kẹt

Marty rút ngắn khoảng cách giữa từ vì không chịu nổi những cảm giác đau nhói ở trong lòng. Cô xách các túi quần áo lên và đi ra cửa. Mary và Eden cùng nhìn theo cô

- Chị ấy may mắn dời khỏi đây. Eden nói trong khi nước mắt chảy ròng ròng trên má Mary Lynn- Nếu chúng ta khôn ngoan chúng ta nên chuyển đi nơi khác

Đến căn cứ Lockbourne của Không lực lục quân ở ngoại ô Columbus Ohio Marty gặp năm nữ phụ tá không lực khác mới mãn khoá ở Sweetwater có công lệnh giống như cô chỉ ghi phải trình diện ngay ở toà nhà hành quân. Cảnh tượng ở đường bay đáng ngán các phi cơ oanh tạc bốn động cơ B17 sắp hàng dài hầu như vô tận. Các đường kính của chúng có hàng dài gần ba thước sáu cân xứng với sải cánh dài ba mươi thước. Marty khao khát được ngồi vào buồng lái của pháo đài bay này

Một trung úy phi hành trẻ tuổi tiếp họ trong nhà hành quân anh ta nói

- Tôi là trung úy Winthrop huấn luyện viên của các cô. Anh ta cao lớn tuổi chừng hai mươi lăm tóc màu vàng nâu óng ánh đỏ- Tôi sẽ dạy cho các cô lái các chàng khổng lồ ngoài kia

Có tất cả mười bảy phụ tá không lực lục quân được chọn để lái máy bay B17. Nhìn quanh Marty dễ biết họ đã được chọn vì tất cả đều cao thiếu ba hay bốn phân là đầy thước tám có vài cô cao đến cỡ đó

Khi đến lượt cô ngồi vào chiếc máy bay oanh tạc khổng lồ cô cảm thấy kích thích kì lạ. Các chụp nghe bằng cao su vào đầu cô lần lần lượt các động tác kiểm tra và cuối cùng đặt ngón tay lên nút mở máy động cơ số 1. Một lát sau bốn máy mã lực mỗi máy 1325 mã lực rồ lên làm cả máy bay rung chuyển

Ngồi ở ghế bên phải huấn luyện viên của cô cho chiếc B17 chạy đến cuối phi đạo điều khiển chiếc máy bay khổng lồ với các động cơ bên ngoài trong khi Marty cảm thấy qua tay mình các tác động của bộ điều khiển. Chiếc máy bay phục phịch như một con voi có vẻ khó bay lên được khỏi mặt đất

Theo chỉ dẫn của huấn luyện viên cho từng động tác Marty từ từ đẩy cả 4 nút gas về phía trước và chiếc pháo đài bay bắt đầu chạy chậm trên phi đạo để cất cánh. Khi đồng hồ tốc độ chỉ 110 dặm một giờ Marty kéo bánh lái lui lại. Chiếc pháo đài bay khổng lồ bay bổng lên khỏi mặt đất êm như ru.

Bánh xe sắp lên trên bụng máy bay và tốc độ tăng thêm hai mươi lăm dặm một giờ

Cảm tưởng có quyền lực trong tay không gì so sánh được. Các động cơ nổ rền như sấm cho đến khi hoà lẫn với tiếng đập của tim cô làm cho Marty ngây ngất đến nỗi muốn hét lên vì quá thích. Hãy chờ đến khi Davis anh cô nghe được chuyện này. Anh ta đang ở đâu đó ở Wilthire, Anh quốc với sư đoàn của anh ta chờ ra trận

Trong thư cô viết thường và đều cho Mary Lynn cô tán dương chiếc pháo đài bay này và tỏ ra không ngần ngại với việc điều khiển chiếc máy bay nặng tới mười lăm tấn ấy và có sức mạnh đến thế. Cô cũng chẳng sợ ba tháng huấn luyện gấp rút về điều khiển chiếc phi cơ oanh tạc phức tạp ấy. Như cô bảo với Mary Lynn cũng không mệt nhọc nhiều hơn so với ở Sweetwater

Bay thành đội hình vừa nguy hiểm vừa kích thích và phấn khởi vô cùng. Luôn luôn tưởng chừng như đụng nhau trên trời khi cô học cách cho đầu máy bay của cô xích lại gần thêm, gần thêm nữa một chiếc oanh tạc phi cơ khác, chịu đựng sự nhồi lắc của không khí bị chong chóng của nó khuấy động cho đến khi cuối cùng cũng êm trở lại vì hai cánh càng xấn vào không khí cùng lúc

Marty thích thú từng phút ở trong buồng lái của chiếc B17 với vô số những đồng hồ báo hiệu, học cách cho máy tắt trong khi bay và đâm nhào xuống. Cô đang học lái một trong những chiếc oanh tạc to nhất và nổi tiếng nhất trong cuộc đấu tranh. Cô biết Mary Lynn hiểu được sự khoái trá đó. Thiếu Mary, thiếu những lúc trò chuyện thật lâu với nhau và thiếu những lúc nghe cô đọc từng đoạn thư của Beau. Marty không thuộc loại người thú nhận sự cô đơn nhất là khi có thiếu gì nam phi công cùng lớp học lái máy bay B17 sẵn sàng giao du với cô. Nhưng không ai gần gũi với cô như Mary Lynn, Cho nên hai cô thư đi thư lại với nhau

Ở trại Davis giá trị của các nữ phi công phi đoàn kéo mục tiêu di động rất cuộc được nhìn nhận. Các sĩ quan pháo binh ở bãi biển yêu cầu cho các nữ phi công đảm nhiệm các phi vụ chán ngắt ở bãi tập bắn của pháo binh. Có nhiều nam phi công chán cách thành số 8 hoài hoài và chính xác ấy nên hoặc là bỏ đi để nhào lộn chơi hoặc kiếm cơ để khỏi phải đảm nhận các phi vụ ấy vì biết thế nào cũng có các nữ phi công tình nguyện thay họ

Đôi khi Mary Lynn bay từ sáng tới chiều để giết thời giờ. Cô chỉ có thể viết thư của Beau, cha mẹ và bây giờ là Marty. Mary Lynn có được nhiều thứ khi bay. Những lúc chịu đựng đạn phòng không bắn lạc cô cảm nhận rất thực về chiến tranh, cô tiếp xúc với phần nhỏ của chiến tranh, nghe thấy và tiếp xúc với những gì Beau đang trải qua. ý thức được như vậy cô cảm thấy hân hoan trong chốc lát. Bay quả là thoát li sự cô đơn đang đè nặng lên mình và thì giờ trôi qua quá chậm. Sau những giờ bay trên không căng thẳng và mệt nhọc cô mệt lử và lăn ra ngủ khỏi phải nghĩ đến những đau khổ trong lòng

Mary Lynn đang ngồi trên ghế ở phòng chờ bay tay cầm chai cô ca mình mặc bộ đồ bay rộng thùng thình. Cô để ý thấy người sĩ quan hành quân nhìn đồng hồ đeo tay lần thứ ba hay thứ tư vẻ mặt rất tức giận

- Có gì không ổn chẳng? cô hỏi

- Calsson lẽ ra phải có mặt cách đây mười lăm phút để bay một phi vụ đâm nhào xuống thả bom. tất cả các pháo thủ đều có mặt ở vị trí trên bãi biển chỉ chờ anh ta đến, Nếu tôi phải huỷ bỏ phi vụ thế nào cũng bị khiển trách

Giọng anh ta chán nản anh ta bị kẹt giữa một bên là các sĩ quan pháo binh phải đào tạo đủ số pháo thủ và một bên là những phi công chán ghét những phi vụ trên những máy bay oanh tạc A25 mà họ đặt cho cái tên là " quan tài"

Trước đó hai tuần Mary Lynn biết ai sẽ tình nguyện bay thay. Mary Lynn thì luôn luôn sẵn sàng làm thử một việc gì đó mới lạ. Cô bỗng nghĩ ra mình không còn dưới cánh của một ai nữa. Cô muốn làm gì thì làm

- Tôi bay phi vụ này cho. cô đứng thẳng dậy ưỡn thẳng thân hình một thước năm mươi bảy của cô

Anh ta nhìn người phụ nữ bé nhỏ với đôi mắt hoài nghi

- Cô đã từng bay một phi vụ đêm xuống chưa

Người sĩ quan hành quân hình như nhớ lại các pháo thủ đã sẵn sàng ở vị trí trên bãi biển và nếu anh ta không gửi một chiếc máy bay đến thì họ sẽ tức giận. Anh nói

- Vậy thì cô làm đi

Anh phác thảo một sự việc đã vượt khỏi tầm tay

Chiếc phi cơ oanh tạc đêm nhào xuống mục tiêu, Chiếc A25 mạnh hơn chiếc A24 mà Mary Lynn đã lái trong các phi vụ kéo mục tiêu di động. Cô tìm thấy ở đường bay một chiếc A25 không bị gạch đỏ điều đó nó đã là lạ. Tuy cô chưa thực sự bay một phi vụ đêm nhào xuống mục tiêu nhưng cô đã thấy chiếc A25 đêm nhào xuống vị trí pháo binh dọc bờ biển. Trong các nòng súng có đặt máy ảnh để ghi lại người pháo thủ đã bám theo chiếc máy bay đêm nhào như thế nào

sau khi cất cánh Mary Lynn lấy hướng bay về phía trận địa pháo binh, Đến gần bãi biển cô điều chỉnh ống nói ở cổ và ở vai và liên lạc với người sĩ quan tác xạ. Ông ta chỉ thị cho cô bay cao 8.000 bộ rồi đêm xuống các vị trí pháo binh phòng không bay ngang lai ở 200 bộ để làm như bắn vãi bằng súng máy lên vị trí

Sau khi lên độ cao đòi hỏi cô cho máy bay chiu đầu về phía bãi biển. Tiếng động cơ nổ càng lúc càng to. Chiếc máy bay nặng bảy tấn rưỡi đâm xuống mặt đất và Mary Lynn có một cảm giác kì lạ như đứng ngoài nhìn toàn thể việc này

Qua đuôi mắt cô thấy kim đồng hồ chỉ độ cao đang bay và quay ngược lại nhanh. Cô kéo cần bay để cho máy bay bay ngang qua và cảm thấy có sự kháng cự. Đạp hai chân vào sàn cô dùng hết sức để kéo nó. Chiếc máy bay đáp ứng chậm vì đang đà lao xuống. Trọng lực đè lên cô làm cô bẹp dí và không còn đủ ý thức. Rồi chiếc máy bay ngừng đâm xuống và bay ngang lên trên đầu các lèn đá mọc giữa biển nước đến nỗi cô nhìn thấy bọt nước trắng

- Tuyệt, hay tuyệt làm lại một lần nữa. người sĩ quan tác xạ nói trong ống nghe

- vâng

Bị kích thích cô lại bay lên và đâm xuống biển một lần nữa

Khi về đến căn cứ Mary Lynn được biết đội nữ phụ tá của bà Jacqueline sắp sửa tổ chức một cuộc diễu hành. Sẽ có các tướng lĩnh của Ngũ giác đài của bộ tư lệnh không lực số 1 và số 3 cùng báo chí của cả nước đến tham dự buổi lễ duyệt binh của phi đoàn kéo mục tiêu. Lời hứa của người sĩ quan phụ trách liên lạc đối ngoại sẽ cổ động quảng cáo cho họ sắp chở thành hiện thực

Một ngày trước khi các tướng lãnh đến Mary Lynn hoàn thành một phi vụ trong buổi chiều và hạ cánh xuống phi trường. Bỏ chiếc máy bay ở lại cho một toán phục vụ trên mặt đất chăm sóc cô đi về hướng phòng chờ bay tay chân rã rời

- Mary Lynn tới đây, chị phải xem cái này. Eden đứng ở cửa phòng gọi cô hối thúc cô đi mau

Cô chạy đến.

- Có gì vậy

Đi theo tôi

Eden dẫn cô lên cầu thang tới một phòng kho ở trên phòng bay. Cửa mở căn phòng đã được dọn sạch sẽ. Thay vào những chỗ các thùng các hộp người ta đặt những bàn đánh bài và ghế. Căn phòng kho đã biến thành phòng giải trí nhỏ riêng biệt

Eden đi theo cô vào phòng, ngồi vào một cái bàn và hút thuốc. Nhiều cô khám phá ra cái tổ ấm này nên đến nhập bọn với họ câu chuyện xoay quanh lí do có cái phòng này là dịp đến thăm của các tướng lãnh

_ ước chi chúng ta có bộ đồng phục mới, một cô nói

- người ta đo cho chị chưa

- Chị nghĩ thế nào về anh chàng thợ may của hiệu Neiman- Marcus? Anh ta nói huyền thuyên mô tả màu xanh Santiago là thế nào nên đo mãi cho tôi không xong- một cô có vú to than phiền

- Tôi dám cá đó là lý do anh ta đo lâu. Một cô khác cười to

Chưa phát đồng phục mới họ đành mặc đồng phục cũ quần gabacđinh màu vàng với áo sơ mi trắng áo véc dã chiến. Ngày hôm sau họ diễu binh qua các tướng lãnh và bà giám đốc Jacqueline của họ ngực đầy huy chương rồi dừng lại thành hàng trước hai phi cơ oanh tạc khổng lồ

Các tướng lãnh và đoàn tùy tùng đến duyệt qua các hàng nữ phi công, Eden nhìn qua các hàng sĩ quan cao cấp xem có ông thiếu úy của Cappy không nhưng không có ông ta. Sau các tướng lãnh và bà Lacqueline là thiếu

tá Steveson, chỉ huy trưởng phi đoàn kéo mục tiêu và các sĩ quan tham mưu của ông

Các tướng lĩnh mang sao gậy đầu và mỉm cười với các cô đứng ở hàng đầu trong khi họ đặt các câu hỏi với bà giám đốc tóc vàng như mật ong và tiếng nói êm dịu của người miền nam. Các tướng lĩnh nhẩn nha đi vào hàng giữa của các nữ phi công. Eden có cảm tưởng rõ rệt họ trông mong cho các huy chương của họ móc vào những cô có bộ ngực to. Khi duyệt qua các hàng nữ phụ tá ông thiếu tá Stevenson thấp lùn phát vào mộng cô đứng ở cuối hàng một cái và nói đùa " xong" và họ được lệnh giải tán

Trong khi họ tan hàng các kí giả và nhiếp ảnh viên đổ xô đến. Eden lăm băm với Mary Lynn

- Nếu ông ta làm thế với tôi tôi sẽ đâm vào mặt ông ta

Trong các tuần lễ sau đó báo chí khắp cả nước đăng các bài về nữ phi công " can đảm". Nhưng sáng hôm sau khi Eden và Mary ra đường bay để nhận nhiệm vụ thì cái tổ ấm của các nữ phụ tá không còn. Người ta đã gỡ cái bảng và dọn bàn ghế đi hết

Cảm thấy bị lợi dụng và chua xót Eden đi ra máy bay và không nén được sự tức giận đùng đùng khi kiểm tra máy bay trên mặt đất. khổ người cao lớn của cô không ra hình thù gì vì đeo bọc dù ở lưng mặc bộ quần áo bay liền nhau

Người binh sĩ thấp lùn làm chuyên viên kéo cáp của cô chưa đến. Eden ước chi được hút một điếu thuốc nhưng ở đường bay cấm hút thuốc vì xăng có độ ta chảy cao ở ngay xung quanh. Cô cảm thấy bức tức thậm chí cả khi Bubba đi đến cô cũng không bớt giận

- Chào cô trông cô có vẻ khoẻ sáng nay. Anh ta toét miệng cười vì thấy cặp mắt cô đang quắc lên giận dữ. Nhưng Eden không chịu để cho anh ta xoa dịu

- Anh thấy gì không khi kiểm tra chiếc máy bay này

- Như thường lệ, radio cứ hỏng hoài- Bubba đáp. và máy ăn dầu nhiều nên cô phải theo dõi mức dầu. Cái cần điều khiển mép cánh bị vỡ nhưng máy bay bay được

- Thật tuyệt vời, cô nói mĩa mai

- Cô có vẽ bức bọ, có chuyện gì vậy?

Lã Stevenson với cái tro quảng cáo của lão ta. tôi chán ngấy bị đối xử như thế này rồi. Tôi chán ngấy phải lái các máy bay cũ rích. Tôi không thể để cho người ta lợi dụng như thế này. Tôi đang làm đơn xin chuyển

- Nếu đó là cảm nghĩ của cô tôi thiết tưởng cô nên làm việc đó

Eden chợt nghĩ ra nếu phải chuyển đi nơi khác tức là phải xa Bubba. Cô hết giận. Sau hôm ở bãi biển hai người không còn ngẫu nhiên mới gặp nhau nhưng vì anh ta thuộc hạng hạ sĩ quan nên hai người phải kín đáo thận trọng mỗi khi chọn địa điểm. Tuy nhiên Eden cảm thấy thú vị hơn vì chuyện hẹn hò của họ có mùi trái cấm nó không giống cuộc tình giữa cô và người tài xế gia đình trước đó. Cô muốn ở gần Bubba không phải để chống đối sự giàu sang hay giai cấp. Và tuy cô không mê anh ta bằng bá tước sạt nghiệp trước đây nhưng Bubba không nông cạn hay ích kỉ mà cương nghị tuyệt vời. Hơn thế nữa anh ta yêu cô, yêu con người cô như vậy, tiền bạc hay địa vị của cô không có ý nghĩa gì với anh

- Sẽ không có gì thay đổi cả. Cô lúng túng muốn làm cho anh tin. Cô không muốn mất anh nhất là khi mới quen nhau

- nếu cô nói thế thì tôi cũng nghe vậy

- Anh đừng nói thế, Eden bức tức vì anh vẫn tỏ ra giữ kẽ mặc dù họ đã tiến xa hơn thế với nhau

Đôi mắt nâu đỏ của anh xoáy vào cô lộ vẻ xúc động

- Tôi không chắc là cô biết cô có ý nghĩa thế nào đối với tôi, anh ta nói. Câu nói giản dị nhưng chứa đựng vô vàn cảm xúc. Tình cảm của anh không thể nào biểu hiện rõ hơn

- Trong cả nước cứ hai cặp lại có một cặp bị xa cách bởi chiến tranh. Tại sao anh và tôi lại khác

Đường bay là chỗ quá công khai để họ có thể bày tỏ tình cảm với nhau nhưng với những toán phục vụ máy bay đầy xung quanh với những động cơ đang rồ máy với những phi công trong buồng lái gọi nhau, thì tình cảm của họ tìm được sự cảm thông ở một mức khác

- Anh làm tôi sống đầy đủ hơn. Bubba

Không cần mô tả màu mè cô yêu anh bằng một tình yêu sâu sắc và say đắm

Giữa hai người như có luồng điện chạy qua vì anh đứng sát cô trong khi cô nhìn thẳng anh. Cô muốn sờ tay lên người anh và ngã vào vòng tay anh và nếm mùi vị hôn của anh

- Tôi ước chi chúng ta ở chỗ nào khác, Anh nói và đắm đắm nhìn vào môi cô

- Anh xin phép nghỉ cuối tuần được không. Chúng ta sẽ đi bất cứ đâu miễn là biến khỏi cặp mắt cú vọ của Quân đội. Tôi biết chúng ta có thể sử dụng cái nhà ấy

Anh ta ngáp ngừng

- Tôi không biết nói sao

- Chúng ta có thể gặp nhau ngoài phố và đi bằng xe của tôi

- Ở ngoài phố. Anh ta thụt lùi và lộ vẻ dè dặt- Nếu có ai nhìn thấy chúng ta đi chung thì phiền lắm

- Thây kệ quân đội và những gì người ta nghĩ

- về phần cô thì dễ lắm. nếu phải đưa ra toà án quân sự thì người ấy không phải là cô

- đấy là cơ hội để chúng ta ở với nhau cả cuối tuần, Anh không muốn vậy sao. Eden nghĩ rằng nếu có ai thấy cả hai người đi với nhau, mà chưa chắc đã thấy. cùng lắm là anh ta chỉ bị khiển trách

- Cô biết rõ là tôi rất muốn

- Tôi có lên sắp xếp để mượn cái nhà lều ấy không. Hay anh chịu để cho quân đội ra lệnh gặp ai thì anh mới gặp và làm gì anh mới làm

- tôi sẽ xin giấy phép và cô sẽ lo cái nhà

Người lính kéo dây cáp thấp lùn đi đến, sẵn sàng nhận nhiệm vụ buổi sáng. Y bỗng hơi tò mò vì thấy sự im lặng giữa người trung sĩ và cô phi công tóc đỏ. Thường thì họ hay nói đùa không phân biệt đẳng cấp. Nhưng y không hỏi gì mà ngồi lên buồng lái ở phía sau

Người trung sĩ giúp đỡ cô phi công ngồi yên vị trong buồng lái rồi chờ trên mặt đất trong khi máy bay nổ cho nóng. Anh ta vẫn còn đứng đấy nhìn theo chiếc A24 chạy ra phi đạo.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hamilton Steel cúi sát hơn dưới ống nghe, không nén được sự vui thích khi nghe tiếng nói trong máy.

- Tôi vui sướng được nghe tiếng cô. Cô khỏe không?

- Mạnh. - Tiếng Eden gọi đường xa đến.- Ham, anh yêu, tôi muốn nhờ anh một chuyện.

- Tôi đã biết mà, cô gọi tôi không phải vì nhớ tôi. Cô cần gì cứ nói, Eden, cô biết vậy.

- Cái nhà nghỉ ở núi của anh. Anh đã từng bảo tôi có thể sử dụng nó khi nào cần. Cuối tuần tới được không? Chúng tôi định lánh xa khung cảnh chiến đấu trong vài ngày.

Tiếng nói của cô làm anh ta thấy lại trong trí hình ảnh của cô rõ ràng. Eden là một phụ nữ đam mê và vui tính. Tuy cô đề nén rất giỏi, nhưng rất dễ giận. Anh ta ngồi dựa trên ghế và nói:

- Tôi sẽ đánh điện cho người giữ nhà sáng mai để y mua sẵn thức ăn và chuẩn bị nhà sẵn cho cô.

Đầu dây kia im lặng một chút, rồi tiếp theo là tiếng cười khanh khách:

- Ham ạ, anh đừng nên có mặt. Kỳ lắm!

Bên dưới giọng nói đùa, Hamilton nhận thấy cô cố ý che chở cho ai đó. Anh cố nén để khỏi thở dài, vì đã trải qua cảnh này rồi.

- Tôi đã tưởng cô và một vài cô bạn lái máy bay sắp đặt đi nghỉ chuyển này. Hóa ra người đi cùng với cô là phái nam. Tôi có thể hỏi về bạn cô được không? Phải chăng anh ta cũng là một phi công?

- Bubba là một thợ máy phi cơ.

- Bubba! - Anh ta lặp lại vẻ khó tin.

- Ham, anh yêu, anh nói nghe như một người cao ngạo, - cô trách móc. Cô không muốn nghe anh ta dè bủ tình nhân của cô.

Nhưng Hamilton đã nghe nhiều hơn cô tưởng. Giọng nói của cô có vẻ hơi khác khi nói lên tên của Bubba. Anh ta đã quen quá với chuyện này, và anh cười khẩy một tiếng.

- Gì thế? - cô hỏi.

- Tôi nửa có ý muốn đầu cơ vào thị trường chứng khoán cho thua hết tài sản, và còn lại một ít tiền thì mua một nông trại nhỏ ở Pennsylvania.

- Anh? Là nông dân? - Eden cười lớn vì tưởng tượng ra Hamilton Steel bỏ âu phục màu sẫm bảo thủ thường ngày để mặc bộ áo quần lao động. - Lý do gì mà anh ước mong có chuyện như vậy?

- Hình như...cô luôn luôn phải lòng một người bị sạt nghiệp hay một kẻ cùng đinh. - Giọng nói của anh hơi có ý châm chọc một cách nhẹ nhàng, nhưng mắt anh hơi buồn, và điều này cô không thấy được.

- Tôi e rằng đó là một chỗ yếu trong bản tính của tôi. Và xin anh đừng nói như thế tôi luôn luôn chọn kẻ thua cuộc. Bubba là khác, - cô nói, và nghĩ không nên cãi cộ với anh ta, - New York thế nào?

- Đang lạnh hơn.

- Tôi có nhận được một lá thư của Cappy. Cô ta lái cho một trung tá nào đó đi New England tuần vừa rồi. Cô ta nói mùa thu năm nay màu sắc rất ngoạn mục.

- Đúng vậy.

Câu chuyện tiếp tục thêm một phút trong sự vui vẻ giả tạo. Cuối cùng, Eden xác nhận cô sẽ sử dụng căn nhà nghỉ trên núi trong cuối tuần sắp tới và Hamilton cho cô biết lấy chìa khóa ở đâu.

Buổi sáng tháng mười một lạnh buốt này có sương muối. Mặc bộ đồng phục quần ga- bạc- đin màu vàng, áo sơ mi trắng và một áo vét phi công, Cappy kéo khóa ở áo vét lên cao hơn một chút và bước ra khỏi nhà hành quân ở phi trường Bowling đi đến chiếc DC- 3 đậu ở cạnh phi đạo.

- Sáng nay có bao nhiêu hành khách? - Cô hỏi người phi công phụ, là một anh chàng mới ngoài hai mươi, không che dấu được hết sự bức tức vì làm phụ tá cho một người đàn bà.

- Mười người. - Anh ta nhìn tờ danh sách hành khách. - Do một trung tá dẫn đầu. - Cũng tên là Hayward, giống cô.

- Thế à?

Cappy cố giấu sự bức mình và ước chi đã coi trước bản danh sách hành khách. Chỉ là vì cô không thể ngờ có tên cha cô trong đó trên chuyến bay đến nhà máy sản xuất máy bay ở Evansville, Indiana.

- Để tôi kiểm tra trên mặt đất cho, - trung úy Franklin, người phi công phụ, tự nguyện nói.

Cô định nói lại để cô làm nhưng không kịp nói thì tim cô đập mạnh vì thấy trung tá Robert Hayward bước xuống từ chiếc xe nhà binh ở đường

bay. Cô chưa thấy lại ông từ cái ngày ông đánh giá cách đây mười tháng khi cô bỏ đi khỏi ngôi nhà ở Georgetown.

- Anh cứ làm đi. - Cô gật đầu cho phép phi công phụ kiểm tra trước khi bay.

Từ khi được bổ nhiệm về đây và thường xuyên bị kiểm tra khi lái máy bay nhiều động cơ này, cô đã học được một điều là bất cứ một sự lơ là nhiệm vụ nào đều bị ghi lại, đầu vì lý do gì. Mỗi lần cô bay, hình như cô phải chứng tỏ lại với một người sĩ quan mới cùng bay với cô là cô đủ khả năng mà ông ta không tin là một phụ nữ có được để lái cho ông ta đi đâu đó.

Cappy e rằng cô sẽ không bị ai kiểm tra kỹ bằng cha cô hôm nay. Cô nhìn cha cô đi tới, mặc bộ quân phục áo vét màu nâu, quần dài màu vàng, chiếc mũ cát- kết ngay thẳng trên đầu, lưng thẳng tắp và khuôn mặt quen thuộc. Cô nhoẻn miệng định cười nhưng lại thôi, vì để ý thấy điệu bộ xa cách của ông.

Ông không chào hỏi, không tỏ ra quen biết.

- Tôi được biết là máy bay do cô lái.

- Dạ phải.

Cappy đi theo ông và đoàn tùy tùng ra máy bay.

- Trung úy Franklin đang hoàn tất kiểm tra trên mặt đất. Nếu quý vị có hành lý cần để riêng, ông trung úy sẽ lo giúp, - cô nói. Cô tỏ ra lo lắng cho công vụ, một cách ung dung, tuy vẫn ý thức cha cô đi lại kể bên, thân mình ông vẫn còn gợn gàng. - Dự báo thời tiết mới nhất cho biết, thời tiết sẽ tốt suốt cuộc hành trình.

- Tốt, - cha cô nói.

Thời gian trên mặt đất qua nhanh, với đôi chút chậm trễ như thường lệ để lo cho tất cả yên vị trên máy bay. Cappy ngồi ở ghế phi công, nai nịt xong, và sắp bắt đầu kiểm tra thì cha cô bước vào buồng lái.

- Dạ? - Cô chờ ông giải thích sự có mặt của ông, cặp mắt xanh để lộ một chút bức tức.

Ông vỗ vai người phi công phụ và ra hiệu cho anh ta bước ra khỏi ghế.

- Tôi sẽ lái phụ. Anh có thể ngồi đằng sau và ngủ một giấc.

Một trung úy không điên gì mà cãi lại một trung tá. Franklin bực mình vì bị mất giờ bay, nhưng anh ta vâng lời. Trên đường đi ra sau, anh ta ném một cái nhìn về phía Cappy, như qui lỗi cho cô vì sự thay đổi. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô là nguyên nhân của chuyện này. Cô mong ước cha cô vào buồng lái ngồi chung với cô để nhớ lại thuở xưa và những giờ họ đã bay chung trong quá khứ, nhưng cô nghĩ rằng đúng hơn là vì ông thiếu tin tưởng ở khả năng lái máy bay hai động cơ lớn của cô.

Sau khi trung tá Hayward đã buộc xong dây nịt ở ghế bên phải, Cappy coi cho kỹ các bản đồ và các lộ trình, rồi trao lại cho ông bản hạng mục kiểm tra để ông đọc lên từng mục.. Tiếng nói đều đều của ông và việc làm chung để cho phi cơ bắt đầu nổ máy khiến Cappy nhớ lại thuở xưa.

Bất giác, cô hỏi:

- Sẵn sàng chưa ba? - Cô hỏi trước khi đẩy nút ga tới trước để bắt đầu cho máy bay chạy trên đường băng.

- Hãy giữ đúng nghi thức, nữ phụ tá Hayward, - ông đáp.

- Dạ được.

Bị gạt phắt, cô âm thầm thề rằng sẽ không buộc miệng gọi ông như vậy nữa.

Sau khi cất cánh, Cappy cho máy bay lên cao và lấy hướng đi đến phi trường Wright ở Dayton, là chỗ đỗ xăng thêm dọc đường. Khi lên đến độ cao mong muốn, cô cho chiếc DC- 3 bay ngang trở lại và thẳng về phía trước. Mây ít và rải rác. Bên dưới lá mùa thu đang rụng, thừa đi nhiều trên các đỉnh và triền núi của dãy núi Appalachian phủ màu vàng cam và vàng tươi lẫn màu rỉ sắt.

Dòm qua cửa sổ phía bên cô, cô ngắm các đồi và các thửa ruộng ở những thung lũng dài, rải rác có những thị trấn nhỏ làm than với những bờ nghiêng đen thui của những mỏ than. Cảnh đẹp nhưng cô không mở miệng bình phẩm tiếng nào. Nếu không phải là cha cô, thì ắt cô sẽ cô loi kéo sự chú ý của người ngồi cạnh, nhưng mặt ông lạnh lùng khiến cô nín lặng khiến cô không dám đùa giỡn. Chuyến bay này sẽ thấy là dài, cô có cảm giác là vậy.

Cô không hỏi thăm mẹ cô mạnh khỏe không à? - Ông hỏi, giọng thách thức.

- Bà mạnh không?- Cappy hỏi. - Tôi chắc rằng bà bận bịu trong hội các bà áo xám.

- Nếu cô thỉnh thoảng về thăm bà thì cô đã biết.

Cô nổi tức cãi lại:

- Tôi có gọi điện thoại. Có lẽ bà không cho ông hay đấy thôi.

- Ta nghe nói cô đã dự mấy buổi chiêu đãi ở trên Đồi Capitol với Mitch Ryan. Giữa hai người có gì không?

- Không có gì cả.

Câu chuyện chỉ đến đó là hết không còn gì để nói. Mấy giờ sau đó chỉ dành cho việc lái máy bay.

Để chuẩn bị gia nhập không lưu xung quanh phi trường Wright, Cappy gọi đài kiểm soát không lưu xin chỉ dẫn để hạ cánh. Không nghe đáp, cô gọi lại - vẫn không nghe đáp. Sau khi kiểm tra lại tần số và loay hoay điều chỉnh lại máy ra- đi- ô, cô gọi lại lần nữa. Cô đâm lo ngại máy ra- đi- ô trực trặc.

Lần thứ tư, có tiếng nhân viên điều không lưu trả lời:

- Xin cô vui lòng đừng nói trên làn sóng. Căn cứ này dành cho quân đội mà thôi, và chúng tôi đang có một số sĩ quan cao cấp sắp đáp xuống.

- Đài kiểm soát không lưu Wright, đây là một chuyến máy bay quân sự, - cô đáp. - Hành khách là trung tá Hayward và bộ tham mưu của ông. Xin vui lòng cho tôi chỉ dẫn, để hạ cánh.- Cô phát gắt và cũng rành về việc đem nhà binh ra hăm dọa.

- Đúng rồi, còn bộ tham mưu của Ike (đại tướng Eisenhower đang là tổng chỉ huy quân đội đồng minh ở Châu Âu) thì đang ngồi với tôi trên đài kiểm soát. Nè, cô kia...

Cha cô xen vào:

- Đài kiểm soát không lưu Wright, đây là trung tá Hayward. Tôi đề nghị các anh làm theo yêu cầu của phi công lái cho tôi.

- Dạ thưa trung tá, - giọng anh ta đầy ngạc nhiên thấy rõ.

Sau khi anh ta cho Cappy biết các dữ kiện liên quan như hướng gió, tốc độ gió, số của phi đạo hoạt động, tình hình áp suất không khí và thứ tự hạ cánh của cô, cô đáp nhận. Tất cả sự chú ý của cô dồn hết vào việc chuẩn bị để hạ cánh.

Sau khi đáp xuống, cô cho máy bay chạy đến đường bay. Trong khi đầu cô vẫn còn văng vẳng câu chỉ thị nghiêm nghị của cha cô, mấy tiếng "lái cho tôi" còn âm vang, với vẻ tự hào, khiến cô mềm lòng.

- Cám ơn, - cô nói với cha.

- Về chuyện gì?

Ông bắt đầu đọc bảng kiểm tra để tắt máy. Trong khi ông đọc lớn cho cô làm, Cappy lần lượt tắt các nút và kiểm tra lại các nút khác. Vừa làm cô nói:

- Đã sửa lưng đài kiểm soát.

- Cô trông đợi cái gì? Máy bay quân sự không phải là chỗ của phụ nữ. - Ông nói huych toẹt quan điểm của ông, đã gần một năm trôi qua vẫn vậy.

Cappy cắn răng không nói gì nữa và thấy thất vọng tràn trề. Cha cô cứng đầu như con lừa của quân đội. Cô đã điên rồ khi nghĩ rằng ông có thể thay đổi quan điểm chút nào.

Sau khi đổ xăng xong, họ lại cất cánh. Lần này trung úy Franklin ngồi ở ghế phi công phụ. Cha cô ra sau ngồi chung với hành khách, rõ ràng đã an tâm về khả năng lái máy bay của cô. Franklin nói luôn miệng để trò chuyện. Cappy ước chi có lại sự im lặng của cha.

Sau khi đến nhà máy phi cơ Evansville, một người giám thị nhà máy đưa Cappy và người phi công phụ vào tiệm cafeteria để ăn trưa. Cha cô cùng các sĩ quan tham mưu đi cùng ông được một người giám đốc nhà máy đưa đi nơi khác.

Chiều hôm đó, họ được hướng dẫn đi tham quan các cơ sở. Cappy để ý thấy đại đa số các công nhân là phụ nữ. Họ làm đủ việc, từ hàn đến lắp ráp các bộ phận. Cappy quan sát họ với một cảm giác tương lân. Tất cả đang làm những công việc mà trước đó được coi là hoàn toàn thuộc lãnh vực đàn

ông - và làm tốt. Chiến tranh đã xô ngã nhiều rào cản đã được dựng lên từ xưa đến nay để ngăn chặn phụ nữ. Khi chuông báo giờ nghỉ giữa buổi trưa reo vang, một phụ nữ trẻ trạc tuổi Cappy hàn xong mới tắt đèn hàn và cất bỏ cặp kính bảo vệ mắt. Cappy nói với chị ta về công việc của chị. Chị ta ngó Cappy và nhún vai.

- Tôi cần tiền. Phụ cấp của Ernie không đủ cho tôi sống. Anh ấy chỉ là một binh nhì trong quân đội, - chị ta giải thích rồi thở dài mệt mỏi. - Tôi sẽ sung sướng khi anh ấy trở về nhà và khỏi phải làm việc nữa.

- Phải, - Cappy thầm nghĩ, có lẽ nếu cô không có công việc mà cô ham thích đến như thế, thì cô cũng nghĩ như chị ta.

Người phi công phụ của cô không thấy gì thích thú trong câu chuyện đó và dòm quanh với vẻ chán nản. mặt anh bỗng sáng lên.

- Xem kìa!

Tiếng kêu của anh ta làm cô để ý. Một chiếc máy bay to lớn, xấu xí, có một chong chóng to bốn cánh gắn ở một động cơ thô tháp đang được kéo vào hăng- ga. Đó là một chiếc P- 47 Thunder, một phi cơ chiến đấu được gọi tên là "anh bạn nhỏ" của các chiếc pháo đài bay.

- Tôi sẵn lòng chịu mất bất cứ gì để được vào buồng lái chiếc máy bay đó, - trung úy Franklin nói.

- Tôi cũng vậy, - Cappy đáp.

Anh ta nhìn cô khinh thị:

- Chiếc máy bay đó mạnh lắm. Họ không bao giờ cho phụ nữ lái đâu.

Cappy không cãi làm gì, nhưng cô tự hỏi người trung úy trẻ ấy sẽ nói sao nếu biết Quân đội đang huấn luyện phụ nữ lái phi cơ oanh tạc B- 17, chắc

chấn còn mạnh hơn chiếc phi cơ tiêm kích P- 47.

Cuối ngày, họ được đưa đến khách sạn ngủ lại đêm. Trong khoảng thời gian đưa các sĩ quan quân đội đi khắp nơi trong nước, Cappy đã được ở trong các nơi có đầy đủ tiện nghi nhất và ăn tại những nhà hàng sang trọng nhất. Chuyển đi Evansville cũng vậy. Nhưng buổi tối hôm đó hóa ra lại là không thoải mái, vì cha cô ngồi ở một bàn kế bên, cứ trừng mắt nhìn cô mỗi khi có người đàn ông nào đó đi qua gần ghế cô ngồi.

Hai hôm sau cô kể lại chuyện đó cho Mitch nghe và than thở:

- Sau đó, tôi đã ước chi ăn tối trong phòng ngủ. Tôi biết ông trong chờ tôi bị đàn ông lại gần bất cứ lúc nào, vì là đàn bà ngồi một mình ở nơi công cộng. Hiển nhiên người ta nghĩ rằng tôi dễ lại gần.

- Đó là một quan niệm sai lầm rất thường.

Tiếng nhạc dương cầm êm dịu làm nền cho tiếng nói mỗi lúc một to trong quầy rượu. Cô đánh dương cầm nhan sắc chỉ hơn trung bình một chút, nhưng với mái tóc bạch kim và thân hình nở nang, chỉ cần tài năng tầm thường là đủ. Cappy day mặt lại bàn và rút một điếu thuốc ở gói thuốc đã gần hết. Mitch châm lửa ngay cho cô.

- Tôi đã nghĩ... - cô ngừng lại để phà khói ra, rồi lắc đầu, - không hề chi.

- Cô đã nghĩ cái gì?

Cặp mắt màu nâu sẫm của anh ta nhìn chăm chăm vào cô với đầy vẻ ái mộ. Cappy cảm thấy vui thích được một người bảnh trai mạnh bạo như thế hâm mộ, và day mặt đi vì sợ cảm xúc dâng lên quá mạnh.

- Tôi đã nghĩ, một khi cha tôi thấy tôi lái thành thạo như thế, ông sẽ vứt bỏ các thành kiến phi lý về vị trí của người đàn bà. Khi ông chen vào nói trên máy ra- đi- ô với đài kiểm soát, không phải ông đòi hỏi họ phải kính nể

tôi hay công việc của tôi đang làm, mà chỉ đòi hỏi cho con gái của ông. Nếu ông làm được theo ý ông, có lẽ ngày mai tôi không còn được bay.

- Ông không thể chịu được. Ông thương yêu cô, - Mitch nói.

- Thương yêu kiểu gì kỳ vậy?

Đối với cô tình yêu không phải là chiếm hữu và hạn chế, mà phải là sự chấp nhận và đánh giá cao cá tính của người mình yêu, chứ không phải cố tình bóp nghẹt nó.

- Cũng vậy thôi, ông thương yêu cô thật. Mỗi lần tôi gặp ông, ông luôn hỏi thăm tin tức cô.

Cappy cảm động, nhưng nói:

- Ông vẫn không đồng ý việc tôi làm, cho nên ông đừng tìm cách thuyết phục tôi nghĩ cách khác.

- Ông không làm vậy. Nhưng cô vẫn còn thương ông.

- Ông là cha tôi kia mà!

- Ta khiêu vũ đi thôi, - Mitch luồn bàn tay dưới bàn tay của cô và vuốt ve mấy ngón tay cô.

Khiêu vũ còn hơn là nói chuyện. Cô dụi tắt điều thuốc rồi đứng dậy để anh dẫn ra sàn nhảy đông người. Người đánh dương cầm bắt đầu một bài hát bằng giọng khàn đặc và Cappy nhận ra bài hát nổi tiếng của Frank Sinatra cách đó vài năm "I'll never smile again". Trong khi những cặp khác đưa nhau đi vòng quanh sàn nhảy, cô quay vào để anh ôm, một tay quàng sau lưng cô, và áp vào hông cô, anh ôm sát cô vào lòng. Mắt cô ngang miệng anh, và cô ngửi mùi thơm ngậy ngất của nước hoa cạo râu còn dính ở

cầm. Cô cảm thấy hai vế anh áp vào vế cô, trong khi hai người đi chậm chậm theo nhịp bản nhạc.

- Cha cô là một người kiêu hãnh, Cappy. - Mitch nói tiếp câu chuyện đã gián đoạn ở bàn. - Ông chỉ có quân đội và gia đình.

- Theo thứ tự đó, - cô ngắt lời.

Anh mỉm cười, nhưng nói tiếp như không để ý.

- Tôi nghĩ rằng đàn ông nào cũng muốn có một đứa con trai đó là chuyện bình thường, để có người nối dõi tông đường. Tôi có cảm tưởng cha cô hối tiếc không có con trai, tuy ông không bao giờ thú nhận điều ấy, vì không muốn làm mẹ cô đau khổ. Nhưng bởi vì ông hối tiếc nhiều quá, nên không muốn cô làm những việc mà ông có lẽ muốn cho đứa con trai của ông làm. Một cách có ý thức hay vô ý thức, ông không muốn trông chờ ở cô những gì ông có lẽ đã trông chờ ở một đứa con trai. Tiêu chuẩn của ông đặt ra cho cô rất cứng nhắc, bởi vì người đàn ông nào cũng muốn cho con gái của mình trở thành một kiểu đàn bà nào đó.

Lý luận của Mitch vững chắc, nhưng với Cappy, cha cô ngoan cố.

- Ông muốn gia đình của ông nghe lời ông một cách mù quáng cũng giống như quân đội. Ông không để ý chút nào đến ý muốn của tôi.

- Cô muốn gì, Cappy?

- Tôi muốn có một cái nhà riêng của tôi, và những bạn do tôi chọn. Tôi muốn bay.

- Những cái đó tương đối đơn giản để đạt được.

- Thật không? Anh hãy nhìn quanh và thấy gì? Chỉ có những người lính, những người kinh doanh đi đây đi đó, những cô thư ký từ miền trung tây

đến. Một sự tạm bợ. Không có gì chắc chắn.

Trong giây lát, anh không nói gì cả, chỉ ôm cô sát vào mình, cho đến khi má anh áp sát lên tóc cô màu sẫm êm như tơ, và anh thở ra trong mùi thơm dịu ngọt của mái tóc. Cuối cùng anh cũng đã bắt đầu hiểu cái gì đã ngăn cản không để cho cô quan tâm sâu sắc đến một người nào hay một thứ gì.

- Vì là chiến tranh, - anh thì thầm.

Và Cappy không cãi lại anh.

Chiếc xe hơi mui trần màu vàng chạy ngoằn ngoèo lên núi đầy những cây thông rậm rạp. Lá rụng đầy các rãnh hai bên đường và làm thành một lớp dày trong rừng, tạo ra những chỗ cất giấu thức ăn trong mùa đông của những con sóc. Chiếc xe chạy qua cuốn theo những lá khô xoáy tung lên rồi từ từ rơi lại xuống đất, tiếng kêu lạo xạo rộ lên rồi tắt dần.

Một con chim sáo màu xanh bay tắt qua các cây để đón chiếc xe hơi bóng loáng ở ngôi nhà lều cao bằng gỗ khúc, nép giữa rừng cây. Các khúc gỗ màu nâu sẫm chất lên cao hai tầng rưỡi, có một bao lơn chạy quanh từ đó trông ra dãy núi Carolina, mờ sương chiều tháng mười một.

Con đường dẫn đến ngôi nhà nghỉ là hết. Bubba chạy chậm lại và ngừng xe trước nhà, rồi cao mặt nhìn sững ngôi nhà đồ sộ. Eden, bận cầm ví lên và mở khăn choàng buộc tóc để che gió. - Tôi tưởng cô nói rằng chúng ta sẽ ở trong một cái chòi, - Bubba nói. - Chưa bao giờ tôi thấy một cái chòi to cỡ này - ngay cả ở Texas, ở đó mọi thứ đều có cỡ bự.

Eden cười và bước xuống xe:

- Vào đi.

- Cô nói nghiêm túc chứ? Đúng là nó? - Bubba bước theo cô và dừng lại lấy hành lý ở thùng xe.

- Bỏ nó đi. Haines sẽ mang vào.

Cô luồn một tay vào anh và kéo anh bước lên các bậc cấp bằng gỗ khúc xẻ đôi.

- Haines là bạn của cô à?

- Không đó là người coi nhà.

Cửa mở ra khi họ chưa lên tới và một người đàn bà mập mạp, có tuổi, tóc muối tiêu bối lại sau gáy bước ra đón họ, miệng tươi cười. Eden thân mật nói:

- Chào chị Ida Mea, - và cô rào bước ngang qua, không thềm giới thiệu Bubba.

Các vách ngăn trong nhà cũng bằng gỗ khúc để nguyên màu nâu sẫm như bên ngoài, nhưng phòng khách rộng thoáng nên không thấy tối, với một lò sưởi bằng đá đồ sộ và các sàn gỗ cứng trải rải rác những tấm thảm to màu sáng và những da thú. Ở trần cao, có những đà gỗ to, treo những chùm đèn cổ lỗ thuộc loại đèn bão.

Người đàn bà gương mặt hiền hậu đã đẩy một cái xe dọn rượu ra cho Eden rồi kín đáo rút lui. Bubba đến bên Eden trong khi cô rót rượu.

- Bà ấy là ai vậy? - Buba khẽ hỏi?

- Ida Mea! Chị ta là người nấu bếp.

Eden trao ly rượu cho anh ta, cụng ly với anh, hai ly pha lê chạm nhau phát ra một tiếng keng, thanh như tiếng chuông.

Anh ta ngó ngay mặt cô, đôi mắt màu nâu đỏ có vẻ quái quỉ kích thích cô. Ngó lại anh, Eden nhấp rượu ực ky trong ly mình.

Tay trong tay, cô kéo anh lại cái ghế nệm dài đặt trước lò sưởi to tướng bằng đá. Cô kéo anh ta ngồi lên nệm và ngồi xuống theo, hai chân xếp lại, cô uốn cong tựa người vào anh như một con mèo. Váy cô tụt lên để lộ hai đùi mang vớ dài đến tận đầu gối.

Bubba ngó xéo cô và quàng tay lên vai cô, kéo cô ngồi sát vào anh.

- Có một cái gì đó làm tôi nghĩ buổi cuối tuần này sẽ không diễn ra như tôi tưởng.

Cô mỉm cười châm chọc:

- Tôi hy vọng anh không chờ đợi tôi nấu ăn.

- Tôi không nghĩ nhiều về thức ăn.

- Ủa? - Cô vuốt mấy đầu ngón tay lên cái áo len ở ngực anh. - Chứ anh nghĩ đến chuyện gì?

- Cô và tôi, chúng ta đi dạo trong rừng, hay ngồi trước lò sưởi ấm cúng.

- Thì rừng ngay bên ngoài và các khúc củi có sẵn trong lò sưởi chỉ chờ một que diêm.

Cửa mở và một người đàn ông gầy gò bước vào, tay xách hai cái va li của họ. Ông không hề nhìn về phía họ trong khi đi băng qua phòng và trèo lên cầu thang có tay vịn bằng gỗ khúc cổ lỗ, nhu thế không thấy một cặp trai gái đang gnồi gần đấy trên ghế nệm.

- Không hẳn là chỉ có cô và tôi. - Người giữ nhà minh họa khá rõ sự khác biệt giữa sự tưởng tượng của Bubba và thực tế. - Và cái nhà này không hẳn là cái chòi ở trong rừng. - Nhưng chúng mình ở với nhau... với đầy đủ tiện nghi như ở nhà.

- Có lẽ là nhà cô...nhưng không phải là nhà của tôi. Tôi quen tự tay làm lấy.

-Ồ, cái gì mà là cái anh "làm" hay như vậy nào? - Cô ngược lên hỏi với vẻ khêu gợi.

Anh ta lấu bầu trong miệng và ôm cô vào lòng, đồng thời dang tay bỏ ly rượu ra xa trên cái bàn nhỏ. Miệng anh ta đè lên môi cô, nói lên sự thèm muốn, các móng tay cấu vào như móng con mèo đang gù. Môi anh chà mạnh lên môi cô như đòi hỏi quá đáng, nhưng anh không ngừng được, mà cô hình như lại khoái như vậy. Mồ hôi tươm ra ở môi trên của anh vì người họ nóng bừng lên.

- Với tôi, cô là Eden. - Anh để hở môi cô ra một chút, và nói bằng một giọng run run khản đặc. - Là tất cả những cái của thiên đàng ở trên mặt đất. Cô là mắt trời của tôi, sưởi ấm tôi, và là bóng của đêm trường, cuốn tôi vào cõi vô tận.. Trời ơi tôi yêu cô biết chừng nào! - Anh ta lại hôn lên môi cô.

Tiếng chân bước lên sàn gỗ khiến Bubba ngẩng phắt đầu lên. Tấm thảm trải ở cầu thang làm cho tiếng chân của người giữ nhà không có tiếng động khi ông ta đi xuống, mãi cho đến khi ông bước đến chỗ gần cửa. Bubba đỏ mặt rần rần và nhích ra xa cô, ngượng nghịu vuốt lại mái tóc. Thấy anh ta lúng túng, Eden không ngăn được buồn cười.

- Anh sẽ quen với sự có mặt của họ. Cuối cùng anh sẽ thậm chí không biết có họ ở trong phòng.

Nhưng Bubba không thể nào quen được với sự đi lại lặng lẽ của họ trong phòng. Khi Ida Mea bừng điểm tâm lên cho hai người sáng hôm sau, bà tự nhiên như không, khi thấy anh ta trần truồng nằm dưới tấm ra bằng xa tanh. Eden chọc anh ta về chuyện đó cho đến khi anh tìm ra cách không cho cô nói nữa mà cả hai đều ưa thích.

Tuy biết là không nên, anh để cô lái xe suốt đường về căn cứ, và bỏ anh xuống bên trong cổng, thay vì bỏ anh xuống ở phố để đi quá giang xe nhà binh về căn cứ. Nhưng Eden hoàn toàn không quan tâm đến bất cứ sự lồi thoi nào có thể gặp phải nếu bị người ta thấy cô đi chơi với một hạ sĩ quan, vì tin rằng mình có thể giải quyết. Và cô đã có cơ hội để làm vậy khi bị gọi lên trình diện thiếu tá Stevenson.

- Tôi đã biết người ta thấy cô với một binh sĩ, - người phi đoàn trưởng nói với giọng buộc tội. Ông đã để cho cô đứng trước bàn giấy xa ông ta một chút để khỏi thấy rõ là cô cao hơn ông. - Tôi muốn cô cho tôi biết tên người trung sĩ đi chung với cô.

- Thừa thiếu tá, nói cho đúng tôi chẳng đi với ai cả. - Trong tình huống này, Eden rất tự tin, cô lấy một vẻ mặt khinh khỉnh mà bất cứ người đàn ông nào cũng đành chịu thua, và thách thức ông ta phủ nhận điều cô nói. - Tôi đang lái xe về căn cứ thì thấy trung sĩ Jackson đang chờ bên kia đường nên tôi cho anh ta quá giang về trại.

- Trung sĩ Jackson? - ông ta nhướn mày.

- Anh ấy là thợ máy đã làm việc với tôi trên những máy bay tôi đã lái.

- Vậy là cô đã nhìn nhận là đã đi với anh ta?

- Tôi đã ngồi trên xe với anh ta, - cô thừa nhận nhưng cũng hàm ý phủ nhận. - Đôi khi tôi ngồi ở ghế trước cùng với tài xế của gia đình tôi. Tôi không hề coi vậy là đi với anh ta, nhưng có lẽ ông có thể gọi thế.

- À, ra thế, - ông ta lầm bầm.

Sau đó, Eden kể lại để rồi cười với Mary Lynn.

- Khi tôi nhắc lại cho ông biết tôi là phi công và trung sĩ Jackson chỉ là thợ máy, ông ta đã tức quá đến nỗi tôi tưởng ông sắp bị đứt mạch máu. Có

thể thấy ông ta thất vọng quá đỗi vì cuộc gặp gỡ giữa chúng tôi chẳng có gì nên tội như vậy.

Mary Lynn không cười, khiến Eden nói thêm:

- Tôi cho rằng việc đó buồn cười. Ông thiếu tá bản thân cũng là một người phân biệt giai cấp đầy tự phụ.

- Phải, - Mary Lynn gượng cười. - Tôi chỉ nhớ lại Rachel. Mọi người đều biết cô ấy lên đi gặp anh chàng binh nhì.

Cô ta rút trong túi áo vét ra một phong thư, đưa cho Eden:

- Thư gửi cho chị. Của người binh nhì của Rachel.

Do dự một chút, Eden xé thư và đọc lá thư ngắn của Zach Jordan. Anh ta đã viết cho cô, vì biết ơn cô đã tỏ ra có cảm tình với anh sau lễ cầu hôn cho Rachel ở nhà thờ.

- Anh ta đang ở bên Ý, - Eden nói.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 22

- Tôi đã bác đơn xin thuyên chuyển của hai cô, - Jacqueline Cochran nói.

Giấy tờ để trên bàn bị đẩy về phía Eden và Mary Lynn đang ngồi trước bàn giấy của bà ta.

- Chúng tôi sẽ nộp đơn lại, - Eden nói, cô không chịu thua.

- Chả ích lợi gì, - Jacqueline Cochran đứng dậy khỏi ghế, đi vòng ra trước bàn giấy ở văn phòng mượn tạm và đối diện với hai nữ phi công chống đối. Bà ta không chịu được sự chống đối. - Tôi sẽ bác nữa.

- Vậy thì tôi sẽ từ dịch, - Eden đáp.

- Tôi sẽ không chấp thuận. - Mắt bà giám đốc đánh lại. - Các cô không thấy rằng hành động của các cô có thể làm hại đến những chương trình dành cho nữ phi công trong tương lai hay sao? - Bà cương quyết nói: Bất cứ một cô nào tỏ ra không đủ sức chịu đựng là đều phương hại đến tất cả chúng ta. Tôi không thể để cho hai cô phá đổ công trình đã do chúng tôi gây dựng nên. Có lẽ điều kiện không phải là tốt nhất, nhưng chúng ta đang đánh nhau. Các phi công ở đây đang thực hiện một nhiệm vụ cốt tử...

- Tôi không muốn nghe giảng bài. - Eden ngắt lời, không cho Mary Lynn có dịp nói. - Và điều kiện ở đây không cải tiến gì nhiều. Chúng tôi hằng ngày vẫn phải lái những chiếc máy bay đã gạch đỏ. Đã không có ai thiệt mạng thêm vì chúng tôi cuối cùng đã biết khôn và bắt đầu tự lo cho mình thay vì trông cậy vào những người chỉ huy.

Jacqueline Cochran nổi giận:

- Với tư cách là thượng cấp của cô...

- Bà là người phụ trách của chúng tôi, bà Cochran, nhưng bà không phải là thượng cấp của tôi. - Eden sửa bà.

Mary Lynn im lặng tham dự cuộc trao đổi, cô nhìn hai người có ý chí kiên quyết đụng độ nhau. Bản tính cô ta trầm tĩnh hơn, nhưng cũng cứng rắn không kém.

Jacqueline khôn ngoan không tiếp tục câu nói cũ.

- Lập trường của tôi vẫn vậy, đơn xin chuyển của hai cô không được chấp thuận. Nếu một tháng nữa, các cô vẫn còn quyết tâm như vậy, đến đó chúng ta sẽ bàn lại.

- Không được, bà Cochran - Eden không chịu đề nghị mơ hồ ấy. - Chúng tôi sẽ không bàn luận việc đó. Hoặc là tôi được chuyển hoặc là tôi từ dịch. Bà chấp thuận hay không cũng không quan trọng. Nếu tôi bỏ căn cứ này ra đi, bà sẽ làm gì tôi? Cho bắt tôi? Cái đó sẽ đem lại quảng cáo không hay, và bà cứ tin tôi, tôi sẽ làm rùm beng lên.

- À, cô hăm dọa phải không?

Marry Lynn lên tiếng:

- Chuyện chúng tôi ra đi không ảnh hưởng gì đến cuộc thí nghiệm ở đây. Chúng tôi đã phải chứng minh chúng tôi có thể lái những phi vụ kéo mục tiêu di động. Thành tích của chúng tôi là xuất sắc. Không quân đội nào trông đợi một quân nhân ở mãi tiền tuyến suốt cuộc chiến tranh, bà Cochran ạ. Đơn xin chuyển của chúng tôi không có gì vô lý trong những hoàn cảnh hiện nay.

- Luận cứ ấy là có lý, - bà giám đốc chương trình nữ phi công nhân nhượng.

- Phải chăng như thế là bà đã chấp thuận cho chúng tôi chuyển? - Eden muốn có câu trả lời rõ rệt hơn.

- Tôi sẽ hỏi ý kiến và coi xem có thể sắp xếp như thế nào. Tôi sẽ cho các cô hay sau. - Bà trở lại bàn giấy, thực tế là mời các cô ra về.

Eden đứng dậy, nhưng không đi ra.

- Bao giờ?

Với vẻ nóng nảy và một chút thán phục, Jaqueline Cochran đáp:

- Trong tuần này.

Hai cô đi một mạch ra ngoài tòa nhà. Tháng chạp ở Carolina lạnh và ẩm ướt, trời xám xịt như chì. Họ đứng lại để kéo khóa áo lên cao chống lại rét buốt.

- Chị nghĩ sao? - Mary Lynn hỏi.

- Bà ta không còn sự lựa chọn nào, Eden đáp, vẻ tự mãn. Chúng ta sẽ được chuyển sang ngành chuyển máy bay.

Mưa như trút xuống miền đất Carolina. Eden đi băng về trại, lội bì bõm trong bùn. Cô chạy ào vào trong nhà, nước mưa rỏ xuống thành một đường dài đằng sau cô, trong khi cô đi trên hành lang hẹp tới căn phòng riêng vuông vức của Mary Lynn.

- Có thư! - cô phấn khởi rút từ túi áo mưa mấy phong thư là liệng cho Mary Lynn đang nằm cuộn tròn trên giường sắt viết thư mùa Giáng sinh. - Mở lá này trước! - Eden chỉ vào một phong thư chính thức và sáng rỡ cặp mắt nhìn theo Mary Lynn xé nó ra. - Lệnh bổ nhiệm phải không?

Marry Lynn gật đầu:

- Phải, - và đọc tiếp.

- Của tôi cũng đã tới, - mắt cô sáng lên đầy vẻ đặc chí - Chị nghĩ xem có quà Giáng sinh nào tốt hơn không? Chị được bổ nhiệm đi đâu?

- Không đoàn chuyển máy bay số 6 ở Long Beach, California.

- Của tôi cũng vậy, - Eden nói với vẻ ngạc nhiên, và ngồi lên giường cạnh Mary Lynn, mặt mày sáng rỡ. - Tôi mong được thưởng thức ánh nắng California quá đổi. Ở đây thường xuyên u ám và xám xịt, chán quá!

Mary Lynn nhận ra nét chữ quen thuộc trên một phong bì khác

- Thư của Beau, - cô giải thích, một cách không cần thiết, rồi hăm hờ xé phong bì và đọc qua mấy đoạn đầu. Cô thường đọc thư chồng cho bạn nghe.

- Chị nghe này. Beau đã tham gia một cuộc không kích và bị hư hai động cơ, phải đáp khẩn cấp xuống một căn cứ của không quân Hoàng gia Anh. Nhưng chị hãy nghe đoạn này: "Người ta cho anh hay chiếc máy bay ấy đã hết thời và sẽ phải phế thải để lấy bộ phận thay thế của máy bay B- 17" - cô đọc - "anh đã đến xem nó một lần cuối. Có một số phi công chiến đấu cơ đang đứng xung quanh nó. Một cậu bước tới và gọi chuyện với anh. Hóa ra cậu ta biết em."

Mary Lynn ngừng đọc để báo cho Eden tin đáng ngạc nhiên:

- Đó là Colin Fletcher! - Chị tưởng tượng được không? Cậu ta và Beau sẽ đi ăn tối với nhau trong đêm trước lễ Giáng sinh, anh ấy bảo thế. Ít nhất cũng không cô đơn trong lễ Giáng sinh. - Cô thở dài, Marty ắt là ngạc nhiên lắm khi tôi viết thư này cho cô ấy về Colin. Eden ậm ừ, nhưng vẻ mặt xa vắng và ưu tư. Cái chụp áo mưa đã trật ra sau gáy cô. Từng lọn tóc ướt đầm dán vào hai mang tai cô. Mắt cô buồn bã.

- Có chuyện gì vậy Eden? - Mary Lynn hỏi.

Cô ta thở dài náo nuột.

- Cuối cùng chúng ta đã có lệnh thuyền chuyển đi khỏi những chiếc máy bay đáng sợ này và thời tiết tồi tệ này - đều mà tôi đã mong muốn trong nhiều tháng - và bây giờ tôi không muốn đi. - Eden đứng dậy, nôn nóng và tức giận. - Tôi không muốn xa Bubba. - Cô ngoẹo đầu một cách buồn bã trong chốc lát, rồi nhìn Mary Lynn với vẻ tự hào.

- Tôi mê anh chàng đó.

Lại mặc áo mưa và trùm đầu để giữ cho khỏi lạnh và trong làn mưa giăng kín của phi trường, Eden bì bõm trong các vũng nước ở mặt bê tông xung quanh các hăng- ga. Cô cầm đầu chạy để tránh cái lạnh. Các cánh cửa lớn ở các hăng- ga đã đóng vì thời tiết xấu, nên Eden chạy đến một cửa nhỏ ở bên hông và lao vào trong.

Cô dừng lại, kéo cái chụp đầu ra sau, ngó quanh bên trong. Mưa rơi lộp bộp trên mái tôn, dội lại trong ngôi nhà trống rỗng, cùng tiếng chân người đi lại thành thạch trên sàn bê tông. Không khí ẩm ướt nặng nề nặc mùi xăng nhớt và dầu mỡ từ những máy bay đang rã máy trong nhà.

Ngó lại lần thứ hai, Eden thấy hình dáng cao gầy của Bubba đứng bên một bàn dụng cụ cạnh bức vách gần cô. Cô liền đi đến bên cạnh anh, nhưng bị át bởi tiếng áo mưa kêu phành phạch.

Bubba đang chú tâm vào công việc nên không nghe tiếng cô tới, cho đến phút chót, anh ta quay lại nhìn cô, mặt tươi lên ngay.

- Chào cô.

Giọng nói của anh ta rất âu yếm. Hai người đã học được kiểu biểu lộ tình yêu qua cái nhìn, câu nói mà không đụng chạm vào nhau. Cô thấy nổi hứng.

- Chào anh, - cô ngó vào mặt anh một lúc. - Lệnh thuyền chuyển của tôi đã về tới.

Mặt anh đang dịu dàng bỗng đành lại.

- Cô sắp đi à, - giọng anh cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng bên trong có vẻ hốt hoảng.

- Đó là cái tôi đã muốn. - Eden nhắc lại anh và quan sát xem anh ta có dấu hiệu gì tỏ ra muốn yêu cầu cô ở lại hay không.

- Phải, - Bubba nói.

- Họ đổi tôi đến Long Beach, California.

Một thợ máy khác dừng lại ở bàn để lấy dụng cụ. Eden chờ cho y đi khỏi. Cô nói tiếp:

- Tôi không thấy có lý do gì ngăn cản anh cũng nộp đơn xin thuyền chuyển cả.

Bubba thở dài một cái như gạt bỏ ý đó.

- Đơn vị trưởng của tôi đã nói rõ ông ta không bao giờ chấp thuận một việc như thế. Ở đây người ta cần tôi. Ngoài ra, tôi đã được cho biết, nếu tôi rời khỏi trại này, là đi ra Thái Bình Dương. Ở đó người ta đang sử dụng nhiều nhất loại máy bay oanh tạc này.

-Ồ, Thái Bình Dương thì đừng. Tôi ngán lính Nhật quá! - Cô thấy ớn lạnh ở xương sống. Cô rút gói giấu dưới áo mưa ra và đưa cho Bubba. Cô muốn anh nhớ rằng, đời sống có những cái không bị đổi thay vì chiến tranh.
- Đây là quà Giáng sinh của anh. Tôi không biết chắc có dịp nào để trao cho anh trước khi rời khỏi đây.

Bubba chùi tay trước khi cầm gói quà, mắt liếc quanh sợ có ai thấy. Anh nhón miệng cười như trẻ con và hỏi:

- Quà gì thế? - anh làm ra vẻ thích thú, nhưng không thành công lắm.

- Bộ đồ ngủ bằng lụa...của tiệm Saks.

Cô đã đoán cỡ của anh và nhờ Ham mua hộ tận New York gửi về. Rất tốn thời giờ, công sức và tiền bạc. Mắt cô sáng lên trông chờ thấy anh ngạc nhiên và vui thích.

Hai chân mày anh nhướng lên, vẻ mắt sững sốt. Khi nào gặp hoàn cảnh khó xử anh luôn luôn lấy lại giọng nói và điệu bộ của một chàng trai ở đồng quê.

- Tôi không hề mặc đồ ngủ từ hồi còn bé. Cô tặng tôi của này để làm gì?

- Tôi thấy anh lúng túng khi Ida Mae bưng điểm tâm vào phòng mà anh không mặc gì cả nên đã nghĩ rằng anh nên có gì để mặc lần sau, khi người giúp việc bưng điểm tâm vào cho anh dùng trên giường.

- Nhưng ở nhà tôi không có người giúp việc nào cả, Eden, - anh nghiêm trang nói, vẻ tự hào.

- Nhưng ở nhà tôi thì có - cô cười đáp.

Hôm rời trại David, Eden mượn được một xe jeep và tài xế ở căn cứ để đưa cô và Mary Lynn ra ga xe lửa. Cô bảo người tài xế bình nhì ngừng lại ở đường bay mà không giải thích gì. Mary Lynn không hỏi, và cảm thông với ý của cô muốn gặp Bubba một lần chót.

Xe chạy tới, Bubba thấy họ và bước ra tiếp. Anh đội cái nón lưỡi trai ngược ra sau và nhòe miệng cười khi thấy Eden. Chùi tay đầy dầu mỡ vào một miếng dẻ, anh đưa tay lên chào.

- Các cô cần tôi việc gì? - Anh nói, vì có người binh nhì đang ngồi sau tay lái có thể nghe lỏm.

- Chúng tôi ghé lại xem một lần cuối cùng trước khi ra đi. - Eden nói, cô cũng mỉm cười.

- Các cậu phục vụ ở trên mặt đất sẽ thấy thiếu hai cô. Chỗ này sẽ không còn như cũ sau khi các cô ra đi.

- Chúng tôi sẽ thấy thiếu anh.

Nụ cười tắt trên môi họ, phút chia tay trở nên nặng trĩu. Hai người nhìn nhau đăm đăm, để ghi lại từng chi tiết cho thời gian cô đơn sắp tới. Mary Lynn đau lòng thay cho họ, vì cô thông cảm sự xung đột giữa tình yêu và bốn phận.

Cuối cùng, Bubba ngoảnh mặt đi, lau tay lại và nói:

- Thôi, các cô nên đi kéo trẻ chuyển xe lửa, - anh đứng lùi ra và nói: Chúc các cô bay tốt.

- Anh hãy bảo trọng, trung sĩ, - Mary Lynn nói thay cho Eden đang nghẹn ngào.

Cô đưa tay vẫy chào mà nước mắt lưng tròng. Ngoại trừ đôi mắt ươn ướt, điệu bộ cô vẫn đĩnh đạc. Trong khi cô bảo tài xế lái xe đi, có tiếng gọi Bubba từ hăng- ga văng ra. Anh bước đi và Eden biết chắc họ sẽ gặp lại nhau, nhưng cô vẫn nuối tiếc vì chia ly.

Vì là dịp Giáng sinh, xe lửa đông khách hơn thường lệ. Các toa nhà hàng luôn luôn chật cứng quân nhân và hành khách. Dầu tin tức về chiến tranh ở Ý và Thái Bình Dương thật là chán nản, không khí nghỉ lễ vẫn bao trùm trên tàu. Giống như Mary Lynn, Eden nhập bọn với những người ca hát ở

toa ăn uống, hai người đều cố gần gũi nhau hơn để quen đi những người đàn ông mà họ thương nhớ.

Trong lúc xe lửa chạy ngang qua một thị trấn nhỏ, Eden lơ đãng ngó ra ngoài cửa sổ toa nhà hàng. Một chiếc xe hơi mui trần màu vàng đang đậu ở cổng xe lửa, ngọn đèn đỏ ở cổng rọi vào nó. Cô thúc tay vào Mary Lynn.

- Có phải xe của tôi đấy không? - Họ vượt qua nó và Eden vẫn không chắc lắm. - Trông giống quá phải không? Người lái xe đi qua California thì phải.

- Nếu đúng là chúng ta mà qua mặt nó thì lạ lắm nhỉ! - Marry Lynn nói.

- Cứ chạy đi khắp nước như thế, chắc là tôi phải mua một chiếc xe mới trước khi hết chiến tranh, - Eden nói đùa.

- Khi nào chúng ta bắt đầu chuyển máy bay, chúng ta sẽ bay qua nhiều nơi xa hơn là chiếc xe hơi của chị.

- Đúng vậy.

Khi đến California, họ trình diện không đoàn lái máy bay số 6 của Bộ tư lệnh Vận tải hàng không ở Long Beach. Lệnh mới đã chờ sẵn, và họ đã được gửi ngay đến Palm Springs để học khóa lái máy bay chiến đấu của Lục quân, là loại máy bay được ưa chuộng nhất ở đây.

Ba tuần lễ đầu, họ ngồi trong buồng lái của chiếc AT- 6, loại máy bay họ đã thường lái khi học giai đoạn sau ở Sweetwater. Buồng lái sau của chiếc AT- 6 cho phép họ giả tạo điều kiện của buồng lái chiếc P- 47 Thunder có mũi chù vù. Họ được huấn luyện ráo riết nhưng phải vậy. Trên chiếc Thunder không có chỗ ngồi cho người lái phụ, cho nên lần đầu tiên lái nó, họ phải bay một mình.

Buồng lái của chiếc P- 47 chỉ có chín tắc mỗi bề, vừa người của Mary Lynn. Các đồng hồ báo hiệu, các dụng cụ phi hành và truyền tin dồn hết vào chỗ chật chội như thế nên không còn nhiều chỗ cho phi công. Nhưng Mary Lynn không cần chỗ rộng.

Cô kiểm tra lần chót trong buồng lái, dây nịt buộc chặt ở lưng và vai, và trái tim muốn lọt ra khỏi lồng ngực. Mười ba cái nút và núm riêng biệt phải vặn hay ấn vào vị trí để chuẩn bị trước khi bay. Mary Lynn phải đếm từng số trong đầu. cần kéo lui, thắt gài chặt và bơm xăng bắt đầu phụt vào động cơ, cô ấn nút nổ máy.

Tiếng máy nổ rộ lên, cái chong chóng bốn cánh bắt đầu quay chậm chậm rồi mỗi lúc một nhanh hơn. Mạch cô cũng vậy. Tiếng động cơ rộ lên và toàn thể thân máy bay rung chuyển. Người huấn luyện viên của cô đứng trên mặt đất đưa ngón tay chỉ lên trời ra hiệu cho cô, và chúc cô may mắn trong chuyến bay đầu tiên này. Cô ngó qua các đồng hồ báo hiệu một lần nữa - các kim chỉ nhiệt độ và áp lực đều tốt - và đẩy nhẹ nút ga ra trước để bắt đầu chạy vào đường băng, ruột gan thắt lại vì sợ hãi.

Đến cuối phi đạo, Mary Lynn đưa tay lên nắm thanh ngang ở mũi, nằm ngay phía sau vai cô. Cô bám cần vào và đẩy mũi ra phía trước đóng buồng lái và gài chốt lại.

- Ok, 347, - tiếng người điều hành ở đài kiểm soát không lưu vang lên ở ống nghe. - Được phép cất cánh khi sẵn sàng.

- Hiểu, - Mary Lynn ấn nút ở cần để mở máy vi âm đeo ở cổ và đáp hiểu. Cô đã ở đúng vị trí, nhưng mũi cao của chiếc Thunder không cho cô nhìn thấy suốt chiều dài phi đạo. Dầu lo sợ, cô vẫn quyết tâm cất cánh. Bàn tay cô từ từ đẩy nút ga sơn đen về phía trước trong khi động cơ rồ mạnh lên như sấm rền. Cô giở bàn chân lên khỏi bàn đạp thắng và tiếp tục ấn nút ga vào. Chiếc Thunder hình như bị bắn đi trên phi đạo, độ gia tốc cao của nó ép chặt Mary Lynn vào ghế, tiếng động cơ vang rền trong buồng lái. Cô cho

cần về trước, để hạ mũi máy bay xuống và nâng đuôi lên cho bánh xe ở đuôi bồng khỏi mặt đất. Đạp thêm bàn đạp lái bên phải để bù lại lực quay của máy bay, cô giữ cho máy bay song song với đường giữa phi đạo.

Cô bất giác nín thở khi liếc vào đồng hồ chỉ tốc độ. Kim vượt qua con số 85, rồi 90, và vẫn còn quay. Chiếc máy bay bây giờ không còn điều khiển nặng nữa. Mary Lynn lại liếc vào kim tốc độ đang chỉ 110 dặm một giờ, và nhẹ nhàng kéo cần bay lui. Mặt đất như hạ thấp xuống lúc chiếc máy bay vọt lên không, khi chưa chạy hết nửa chiều dài phi đạo, và từ lo lắng bồn chồn cô đổi qua phần khởi.

Bánh xe xếp lại vào bụng máy bay xong, cô cho nó bay lên về phía mây như một thiên thần nhớ cảnh trời. Palm Springs thụt lại sau lưng cô và biển Salton phản chiếu màu xanh của bầu trời trên hoang mạc. Cô cho máy bay bay nhiều tốc độ khác nhau, thích thú vì thấy nó mạnh và dễ điều khiển. Và cô tiếc rẻ phải trở về căn cứ.

Tối đó, cô viết thư cho Beau và Marty, toàn là nói về kinh nghiệm đầy kích thích của chuyến máy bay một mình đầu tiên ấy. Cũng là hợp lý vô cùng, khi hai người thân thiết nhất trong đời cô đều đang lái chiếc oanh tạc cỡ B- 17, có tên lóng là "người bạn lớn" thì bây giờ cô lái chiếc P- 47 Thunder còn được gọi tên lóng là "người bạn nhỏ".

Khi học xong, Eden và Mary Lynn gia nhập không đoàn chuyển bay số 6 ở Long Beach và bắt đầu chuyển giao các máy bay tiềm kích tốc độ cao này khắp nơi trong nước.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Màu nước biển xanh tím bao quanh các hòn đảo chạy thành một hàng dài ngoài khơi mũi đất tận cùng phía nam của Florida, giống như những phiến đá lót đường đi vào vịnh Mehico. Chỉ có tấm kính chắn gió bằng nhựa ở mũi chiếc B- 17 nằm giữa Marty Rogers và các đợt sóng bạc đầu cùng các mỏm đá bên dưới. Trời tháng hai trong vắt và bao la đến tận cuối biển và xa hơn nữa. Chiếc B- 17 sơn màu xanh ô liu đang bay về căn cứ Buckingham của không lực Lục quân, ở ngoại ô Fort Myers, sau khi đã hoàn tất nhiệm vụ huấn luyện cho xạ thủ trên máy bay.

Nằm sắp trong buồng lái có mui kính của chiếc pháo đài bay, Marty ngó lên quang cảnh bao trùm bên ngoài để thư giãn sau khi tập trung sự chú ý quá nhiều để bay theo những kiểu qui định. Người phi công phụ của cô cầm tay lái trên chuyến bay trở về để cho cô nghỉ. Từ đây về phi trường chỉ là thường lệ.

- Thật khó tin rằng, mới cách đây một tháng, tôi mặc bộ đồ bay kéo khóa lên tận cổ, bên dưới là đồ lót, thêm một áo vét da và đôi giày ống lót len, cố giữ mình cho ấm ở hai mươi bốn ngàn bộ trên trời Ohio lạnh cóng, - cô nói.

Tay chống cằm, cô liếc nhìn người sĩ quan không mặc quân phục cùng chia sẻ buồng lái chật hẹp của chiếc B- 17 với cô.

Mãn khóa học lái máy bay bốn động cơ ở căn cứ Lockbourne của không lực Lục quân cũng là hết phải tập tành mệt lả. Marty đã mừng vì không phải dùng dụng cụ tập cho cườm tay mạnh hiệu Bermarr Macfadden nữa và bây giờ đã có thể cầm tờ báo lên để đọc, chứ không phải để vò lại và bóp. - Tôi

biết cô muốn nói gì, - người trung úy tóc màu hạt dẻ này bày tỏ sự đồng ý. Anh ta là một trong những phi công tạm thời được lưu giữ ở Buckingham trong khi chờ đợi được phân nhiệm ra nước ngoài gửi đi tập huấn trên những phi cơ oanh tạc lớn hơn. Scott Daniels là một phi công lái máy bay oanh tạc, nhưng trên chuyến bay hôm nay anh chỉ đi theo để quan sát.

Marty bằng lòng với sự thay đổi thường xuyên trong hàng ngũ phi công. Cô không ham quen ai lâu. Hơn nữa họ đều là sắp đi chiến đấu nước ngoài nên quan hệ sâu đậm với họ là không khôn ngoan. Tỷ lệ chết chóc trong giới phi công cao hơn quân dân thường rất nhiều. Cô đã vui chơi với tất cả các nam phi công nhưng chỉ thân thiết với một số rất ít.

Qua đuôi mắt, cô ngẩng nhìn trung úy Scott Daniels, bị thu hút bởi nước da trắng và mái tóc nâu bóng láng của anh. Hơn một lần anh đã ngó cô với vẻ muốn tán tỉnh, lộ rõ anh ta chú ý đến cô. Marty không quan tâm đến cái nhăn cười anh đeo ở tay mà anh ta cũng không. Anh ta quay qua bắt gặp cô đang ngó anh và mỉm cười thật âm áp. Một giây sau, anh nhìn đắm đắm vào một cái gì trên mặt biển xanh phía dưới.

- Coi kìa! - anh chồm tới và chỉ vào một điểm trắng nhỏ xíu trên mặt nước xanh rờn. - Có phải là một chiếc tàu thủy không? Cô nghĩ nó là cái gì? Có lẽ một chiếc tàu kéo lưới đánh cá.

- Có lẽ, - Marty đáp và nhìn cái chấm nhỏ bập bênh, từ trên cao.

Nhưng các giác quan của cô cũng nhận được những tín hiệu khác, sự đụng chạm của thân mình anh dọc theo thân mình cô và mùi thơm ở hai má cạo nhẵn của anh. Anh đang ở rất sát cô. Cô hơi day mặt qua, cảm thấy mạch đập mạnh trong khi ngó vào đôi môi của anh đang ở sát miệng cô.

- Tôi đã xin được phép nghỉ cuối tuần, - anh nói khẽ. - Một người bạn cho tôi mượn xe hơi của anh ta, có lẽ tôi sẽ lái đi Miami. Cô có muốn đi cùng tôi không?

- Có. Tại sao không?

- Tại sao không, - anh ta lập lại và lấp khoảng cách giữa đôi môi của họ.

Cái hôn vừa đòi hỏi vừa làm thỏa mãn, vừa thám sát vừa mời mọc và hứa hẹn.. Marty đáp ứng sự đòi hỏi đơn giản không quá nhiều. Sự đam mê thường kéo theo một sự cam kết nào đó. Thông thường cô tìm đường rút lui, chỉ muốn một thứ tình cảm cho cô nhiều tự do hơn, ít gò bó hơn.

Họ từ từ rời khỏi môi nhau. Hơi thở của cô hơi rộn rã một chút và người nóng bừng lên. Marty ngó anh không chớp mắt và sửa bộ một chút để nằm lọt một phần vào dưới người anh.

- Anh trung úy, anh cho tôi biết, anh đã bao giờ làm tình trên máy bay chưa? - Giọng cô nghịch ngợm.

- Cô có phải là một hội viên của hội những người làm tình trên trời cao mà tôi đã nghe nói? - anh nói chọc, ám chỉ nhóm các cô rất ít đã làm tình ở độ cao trên 5000 bộ.

- Chưa, - Marty đáp, rồi khúc khích cười và đưa tay bá gáy anh kéo anh xuống.

Bãi biển Miami với các cây cọ và bãi cát trải ra vô tận là một tổ ong đầy du khách, là những công nhân túi đầy tiền nhờ công việc lương cao, và những quân nhận mặc quân phục đi kè với các bà vợ không chịu rời họ nửa bước. Quang cảnh trên các bãi biển lạ mắt, với những sinh viên sĩ quan đi thành từng hàng dọc như thao diễn, những công nhân các xưởng máy lợi bì bơm và phơi nắng giữa sóng biển và những cảnh vệ của đội tuần tra bờ biển cười ngửa đi tuần.

Bãi biển Miami với các cây cọ và bãi cát trải ra vô tận là một tổ ong đầy du khách, là những công nhân túi đầy tiền nhờ công việc lương cao, và những quân nhận mặc quân phục đi kè với các bà vợ không chịu rời họ nửa

bước. Quang cảnh trên các bãi biển lạ mắt, với những sinh viên sĩ quan đi thành từng hàng dọc như thao diễn, những công nhân các xưởng máy lợi bì bơm và phơi nắng giữa sóng biển và những cảnh vệ của đội tuần tra bờ biển cười ngửa đi tuần.

Hầu hết các khách sạn đều bị quân đội trưng dụng làm những trung tâm nghỉ ngơi và dưỡng bệnh cho các nạn nhân chiến tranh, nổi bật nhất trong số này là những phi công của không quân từ nước ngoài trở về với thân thể lành lặn nhưng thần kinh bất loạn. Đâu cũng có dấu vết chiến tranh, xâm nhập vào thế giới của cát, sóng biển và mặt trời như một bóng đen lan rộng ở thiên đường. Bóng tối lù lù trong đời sống của mọi người, có thể quay lưng lại nó, nhưng không thể xua đuổi nó hoàn toàn.

Trăng lưỡi liềm rọi sáng bãi cát màu bạc trên đó Marty đi dạo với trung úy Scott Daniels, cát rời làm chân cô nặng trĩu và chậm lại. Gió mát ở biển thổi vào có mùi mặn, hăng hắc, sạch sẽ và lành mạnh. Các đợt sóng nhỏ chầm chậm xô vào bờ.

- Tôi nghe nói có tàu bị thủy lôi bắn chỉ cách bờ biển vài hải lý, - Marty nói.

Cái mũ ca-lô vắt vẻo trên mớ tóc vàng mật ong cắt ngắn của cô, Phù hiệu đôi cánh bạc của cô lấp lánh trong ánh trăng. Cô mặc quần dài màu vàng đồng phục và đi đôi giày xấu xí nhưng tiện dụng. Đêm nay nóng, nên cô không cần mặc áo vét.

- Phải, tôi cũng nghe vậy, - Scott đáp và nghiêng chai bia tu một hơi. Chỉ còn không đến một ngụm và anh ta cau mặt nhìn chai bia. Gần bãi cát, có nhiều khách sạn như những bóng đen sừng sững. - Cô muốn dùng bia nữa không? - Anh hỏi. - Trong mấy chỗ này ắt hẳn có quầy bán rượu.

- Marty nhún vai, không quan tâm lắm.

- Có.

Họ đổi hướng đi về tòa nhà gần nhất, đèn bùng bít kín mít. Đến chỗ sân phơi nắng của khách sạn nhô ra bãi cát, Marty đứng lại.

- Tôi đợi anh ở đây.

Cô không thích quang cảnh ồn ào, đầy khói thuốc ở quầy rượu. Anh ta không phản đối. Anh nói:

- Tôi sẽ ra ngay.

Trong khi anh đi khuất dạng về phía cửa khách sạn trông ra bãi biển, Marty lững thững đi đến ngồi ở một ghế xếp, để trong bóng tối của các cành cây cọ. Cô vấp vào một cặp bàn chân duỗi ra ở đường đi và té nhủi vào một cái ghế, suýt nữa thì ngã lăn ra.

- Xin lỗi, - cô nói với người lạ, không nhìn thấy rõ hình dạng trong bóng tối. - Tôi không thấy.

- Các khách sạn nhận được lệnh phải che không cho ánh sáng lọt ra ngoài.

Hình người nhích qua và ánh trăng rọi vào. Cái mũ cát kết sĩ quan đội lệch qua một bên, lưỡi trai sụp xuống che một mắt và che bóng hầu hết khuôn mặt, ngoại trừ cái miệng mỉm cười hình như thường xuyên có vẻ chai đá, đắng cay.

- Tôi đã để ý thấy các xe hơi đều che nửa trên đèn pha, - Marty cố nhìn rõ thêm người khách lạ, hơi lo lắng và tóc dựng lên sau gáy, - và các cửa sổ đều có màn che kín.

Tuy vậy chỉ che phía biển thôi.

Có một điểm gì ở người đàn ông này làm cho Marty tự nhiên không ưa. Cô không biết rõ là cái điểm gì, nhưng cô cảm thấy bức dọc, sắp sửa nổi gắt

lên. Tuy không thấy được anh ta rõ, cô có cảm giác anh ta đang lừ lừ ngó cô từ trên xuống dưới. Cô ước chi đã không ngồi gần anh ta, nhưng không lẽ lại đứng dậy và bỏ đi.

- Cô đeo đôi cánh đó là cái gì thế? - Anh ta khoát tay về phía đôi cánh kiểu đặc biệt gắn ở cổ áo sơ mi của cô, nước đá kêu lanh canh trong cái ly anh ta cầm ở tay, làm mùi rượu Rum mạnh bốc lên mũi cô. - Bộ tình nhân của cô là phi công cho cô hả?

- Không, do tôi đạt được, - cô sáng giọng nói.

Anh ta ngồi thẳng lên vì hiếu kỳ và cô thấy ánh trắng rọi vào cái lon đại úy ở vai anh ta.

- Thế à? Thế thì cô lái gì nào? Các chiếc Piper Cub?

- Pháo đài bay B- 17, - cô đáp. Một sự im lặng kéo dài chỉ có tiếng nước đá lanh canh trong khi anh ta uống một hơi, rồi hạ ly xuống. - Ngạc nhiên? - Marty không nhận được câu hỏi châm chọc.

- Tôi chắc là quân đội không thèm để ý đến, người nào cũng bỏ lên máy bay được, - anh ta nói.

Đầu anh ta cúi xuống, ánh trắng rọi vào cho thấy những nét mặt quắc thước, có thời đã bảnh trai, bây giờ đã nhăn và lõm. Bộ quân phục cũng gắn cặp cánh bạc. quân đội ít có phi công tuổi trên ba mươi, nhưng người đại úy này trông già như thế và còn già hơn. Tuy ngồi trong tư thế biếng nhác, rã rượi, anh ta đã có vẻ như một cái lò xo sắp sửa bật lên.

- Ông lái loại gì? - Marty hỏi.

- Không lái gì cả. Không còn lái nữa. - Giọng anh ta gần như đầy thù hận, vừa đả độn vừa chế giễu. - Cô thấy không, tôi đã lừa được quân đội. Tôi còn sống sót sau hai mươi chuyến công tác. Khi họ tăng thêm mười chuyến,

tôi cũng sống nhăn. Họ cố gắng, nhưng không làm sao giết tôi chết được. Bây giờ họ đang tính xem phải làm gì với tôi.

- Bộ ông hết gan rồi hả, ông đại úy?

- Có lẽ. Tôi không biết. - Anh ta im lặng và ngó ra xa về phía biển.

- Trước kia ông lái loại gì?

- Ồ, chiếc pháo đài B- 17 đấy! - giọng nói đầy mỉa mai. - Họ phái đợt này đến đợt khác những chiếc đó đến những mục tiêu của phe Trục chỉ để xem bao nhiêu chiếc sẽ trở về. Chúng tôi đi mãi đi hoài.

- Ông đóng ở đâu? ở Anh à? - Chồng của Mary Lynn ở đấy...và Colin. Số mệnh cho hai người gặp nhau, số mệnh và chiến tranh. Nếu...

- Ban đầu ở Bắc Phi, lái những chiếc Liberator, rồi sau đó ở Anh.

- Ông có biết một phi công B- 17 tên là Beau palmer...

- Không. Mọi người tôi quen đều chết hết. - Ông ta ngắt lời một cách sống sượng - Và tôi đã có ý không gặp ai khác. Tốt hơn là ta không biết tên của phi công bay chung phi vụ.

- Tôi chắc không ai biết tên ông. Nếu ông chết, không ai thấy thiếu ông.

- Đúng! - anh ta thản nhiên đáp. - Bạn cô đến kìa. Tôi chắc là anh ta thấy thiếu sự có mặt vui vẻ của cô.

- Tôi chắc ông không phiền lòng nếu tôi để ông ở lại đây một mình. Hình như ông thích như vậy.

Marty đứng bật dậy và đi ra gặp trung úy Daniels đang từ khách sạn đi ra, tay cầm hai chai bia.

Khi cô đến gần, anh ta để ý thấy người ngồi trong bóng tối, và hỏi:

- Ai đó?

- Một phi công nào đấy, - giọng cô khinh miệt, - đã mất hết can đảm.

- Tôi nghe nói có một phi công lái máy bay ném bom từ Anh về, không chịu nổi tiếng xe hơi không chạy qua khúc đường nổi ở xa lộ, - người trung úy đưa cho cô một chai bia, - tiếng thành thị ấy làm ông nhớ lại tiếng đạn phòng không.

Mệt mỏi và căng thẳng, Cappy đi lên tam cấp trước dãy nhà của các nữ y tá. Cô vừa bay suốt mấy giờ trên mây cao ngất như những ngọn đồi, chỉ nhờ các dụng cụ hướng dẫn, không thấy mặt đất cho đến khi cô chui qua được đám mây dày đặc và đáp xuống phi trường Bolling. Tệ hơn nữa, cô có một hành khách trên máy bay bồn chồn và cứ thắc mắc hoài không biết cô tìm được phi trường hay không.

Cô đã cắn răng và mím môi vì bị ông ta hàm ý lăng nhục cô, nên các thói ở vai và cổ cứng ngắc. Không một lần cô nói gì có ý vô kỷ luật, tuy nhiên nhiều lần cô muốn nói thẳng vào mặt ông đại tá có nhiều huy chương ấy là ông đi máy bay làm gì cho khổ.

Vừa vào nhà kho, có người gọi Cappy:

- Harward! - Một cô y tá gọi và chờ Cappy quay lại. - Có người chờ chị trong phòng. Cô ta nói là quen cô. Hai cô đã học chung hay gì đó.

- Cám ơn.

Cappy đi ngay về phòng để xem có phải là Eden đang đi công tác ghé lại thăm hay không.

Mở cửa, cô thấy một cô nữ phụ tá dài dãi mặc đồng phục, với mớ tóc vàng như cát rơi bung. Thật là tức cười, cô không ngờ là Marty ghé thăm. Marty ngồi trên giường, dựa lưng vào chồng gối, hai đùi duỗi thẳng thông dong, miệng hút thuốc nả khói bay lên cuồn cuộn.

- Ngạc nhiên hả? - Marty hỏi, chế giễu Cappy vì cô này tròn xoe mắt. Không ai ngờ được người kia tỏ ra thân mật. Ngập ngừng một chút, Cappy đi vào luôn, đóng cửa phòng lại, rồi cởi áo vét đã chiến ra.

- Phải. Chị đến có việc gì thế? Tôi tưởng chị đang phơi nắng ở Florida và bay khắp trên biển xanh ở vùng vịnh ấy trên một chiếc pháo đài bay chứ.

- Đúng, tôi đã làm vậy.

Thì quá khứ dùng có ý nhấn mạnh làm Cappy để ý.

- Đã? - Cô lặp lại.

- Tôi vừa mới bị rắc rối to. - Marty trả lời, giọng bức tức. - Họ không cho tôi ở ban chuyển máy bay oanh tạc hạng nặng nữa. Suýt nữa họ đã đuổi tôi ra khỏi đội nữ phụ tá.

- Vì sao?

- Người phi công lục quân tôi giao du thân mật lại là người có vợ - Cô bỏ chân xuống và ngồi ngang lại trên giường.

- Làm sao họ biết được?

- Scott là một tên khờ dại. Anh ta viết cho vợ một lá thư đề lằm tên tôi. Dĩ nhiên bà ta gửi ngay thư khiếu nại với đơn vị trưởng về việc tôi đã cướp chồng bà.

- Gay đấy! Bây giờ chị đi đâu?

- Tôi đã bị giao trả về ngành chuyển máy bay và chờ được gọi đến Long Beach. Trong cái rủi có cái may, có lẽ tôi sẽ làm lại chung với Mary Lynn và Eden, gần như hồi xưa...

- Nhớ nói lại tôi gửi lời chào mấy chị ấy nhé.

- Tôi đến đây không phải để nói chuyện gẫu mà thôi. Tôi cần chị giúp tôi một việc. Xưa nay chị là người cái gì cũng biết rành. Tôi nghĩ chị có thể giúp tôi.

- Về chuyện gì?

- Chị biết nhiều người ở thành phố. Có lẽ chị có thể cho tôi tên một người nào đó để tôi tiếp xúc nhờ họ sắp xếp dùm một vụ phá thai. Tôi đang có thai, mới khổ chứ.

Sau khi qua khỏi cơn sững sốt, Cappy thở dài và cau mày.

- Chị chắc chắn muốn vậy không?

- Tôi muốn bay. Xưa nay tôi luôn muốn bay, - Marty đáp, mặt mày ảm đạm.- Tôi có đứa con để làm gì? Mẹ kiếp, cha nó đã có vợ. Và cho dù anh ta có tự do, tôi cũng không muốn làm vợ anh ta. Vậy thì còn cách nào khác? Nếu họ biết tôi có thai, tôi sẽ bị sa thải.

Đôi mắt màu xám pha xanh ô liu không có vẻ gì hoang mang, mà biểu lộ sự điềm tĩnh và chắc chắn. Nhưng Cappy vẫn do dự, vì không thích chuyện đó, tuy thấy có bốn phận phải giúp cô bạn cùng phòng cũ. Cuối cùng cô hỏi:

- Bao giờ? Chị còn rảnh bao lâu nữa trước khi phải trình diện ở California?

- Kể cả thời gian đi đường, tôi còn ba ngày.

Cappy hít vô một hơi và nín thở, rồi thở ra từ từ.

- Ngán quá! - Cô ngó lại Marty. - Chị chắc chắn là chị muốn thế không?

- Chắc chắn.

Cappy gật đầu.

- Được rồi. Có một phòng trống ở cuối hành lang. Tôi sẽ sắp xếp cho chị ở đấy trong khi tôi lo liệu xem c1o thế làm được gì. - cô ngừng một lúc. - Ở Washington này, gần như cái gì cũng có sẵn, hợp pháp hay không, hợp đạo đức hay không.

Lớn lên trên các doanh trại quân đội nên Cappy đã học được cách lắp ráp các mẫu tin đồn, do người này nói lờ ra, người kia thì thầm, người nọ ngỡ là có, người khác nữa lại nghe khác. Những chuyện không nên bàn tới, và những chuyện nên bàn, chúng nằm trong số những điều nên biết, mà giả vờ không biết.

Qua những tiết lộ của một số nữ y tá quân đội kín đáo và qua sự biểu lộ với các nữ thư ký đánh máy có rất đông ở Washington, Cappy có được tin và địa chỉ một y sĩ phá thai có tiếng tốt, tuy hai chữ ấy nghịch nhau. Marty tự đi tiếp xúc lấy.

Đến buổi hẹn gặp gỡ để làm việc đó, Cappy không nỡ để cô ta đi một mình. Dầu thích hay không, cô đã dính líu vào việc này và phải đeo theo cho đến khi xong xuôi. Marty không cãi lại,, có hay không có mặt Cappy, cô cũng phải trải qua cho xong.

Cappy ngạc nhiên vì đã tưởng địa chỉ ấy nằm trong khu nhà ổ chuột chiếm gần nửa thành phố, phần lớn là người da đen ở. Cô nghe nói ở gần đó, trong những nhà nằm trong các ngõ hẻm, đôi khi nhiều gia đình ở chung một phòng, có những băng con trai mới baya tám tuổi cầm dao hoành hành

trên đường phố và những đứa con gái còn ở tuổi dậy thì đã làm dĩ đứng đón khách ở góc đường.

Địa chỉ ấy ở một khu ngoại ô cũ của thành phố, nó là một phòng mạch nằm ở lầu hai một nhà hai tầng, tầng dưới là một hiệu thuốc tây ngay mặt tiền đường. Hai bên cầu thang hẹp và dốc, các vách đã tróc sơn và thạch cao. Marty dừng lại ở chân cầu thang và ngược nhìn lên.

- Trông dễ sợ quá! - Cô ta lẩm bẩm, rồi cương quyết bước lên các bậc thang. Cappy mím chặt môi và bước theo.

Cửa kính đục bên phải hành lang ở lầu hai chỉ mang một con số. Marty vặn thử quả đấm và nó xoay trong bàn tay cô. Không khí có mùi ẩm mốc, lẫn mùi thuốc sát trùng. Phòng trước nhỏ và không có bàn ghế, ngoại trừ một ống đứng để gạt tàn thuốc, không sử dụng tới.

Có tiếng lao xao ở phòng kế cận. Cửa mở ra do một người da màu sô cô la mặc áo vét trắng hồ cứng. Ông ta sạch bong. Mái tóc cắt xén gọn ghẽ màu muối tiêu và ông đeo cặp kính trắng gọng kim khí. Cappy gần như không để ý mà nghe tiếng giáy của ông ta kêu cọt két khi ông ta bước đi.

- Các cô cần gì? - ông ta hỏi.

- Tôi là cô Smith, - Marty điềm tỉnh bước tới trước.

- Dĩ nhiên. - Cái tên không quan trọng đối với cả hai. Ông ta đứng về một bên khung cửa. - Mời cô vào.

- Tôi muốn vào cùng cô ấy, - Cappy nói và bước lên cạnh Marty.

Người da đen do dự, rồi lễ phép nghiêng đầu, ra dấu cho phép.

- Cái đó không cần thiết, nhưng cô có thể quan sát nếu như cô muốn.

Giọng nói để lộ ông có học thức, tuy vẫn còn chút giọng Nam.

Phòng trong rộng rộng hơn. Thoạt nhìn có vẻ là phòng kho để thuốc tây. Tuy nhiên, phía sau các thùng kệ là một bàn dài, nằm ngay dưới một ngọn đèn trần sáng trưng. Mùi thuốc tây ngào ngạt. Một phụ nữ da màu, có nước da sáng hơn, mặc một áo dài trắng của y tá đang đứng cạnh cái bàn, có tuổi đáng là em gái hay vợ của người đàn ông, mặt chưa nhăn nhưng tóc đã hoa râm. Trong phòng này không có chỗ cho sự khiêm tốn hay chững chạc. Bề ngoài Marty tỏ ra rất tự nhiên, cô ta cởi áo và trèo lên nằm trên bàn không một chút ngượng ngùng. Cappy không biết được cảm nghĩ thực sự của cô ta, có hối hận, sợ hãi hay cô đơn không mà cô cũng không muốn biết.

Người thầy thuốc phá thai cho phép Cappy đứng cạnh bàn cầm bàn tay Marty, để hỗ trợ tinh thần nhiều hơn vì Marty hình như chẳng cần đến. Cô nhìn chằm chập vào mặt Marty. Cô không muốn biết hai tay cô lòng bàn tay màu hồng đang làm gì giữa hai chân của Marty.

Thời gian trôi qua chậm rì như những hạt cát rơi chậm chạp ở một đồng hồ dùng cát. Cô bỏ ra ngoài tai những câu nói khẽ giữa hai người làm việc chung với nhau. Cô thấy nóng.

Cappy nhìn theo khi hai người đàn bà mặc áo blouse trắng rời bàn bước đi, và thấy cái nhau đỏ lôm trong chậu bà ta bùng, chưa giống con người. Cô rùng mình và cố không để lộ ra ngoài.

Cả kinh nghiệm này giống như một giấc mơ, như một việc gì thật ra không xảy đến cho chính cô. Khi Marty tỉnh lại, và yếu hơn vì thuốc ngủ hơn là vì vụ nạo thai, Cappy đỡ cô ta đi ra khỏi các phòng trống trơn, xuống cầu thang dốc đứng và hẹp để bước ra đường phố của thủ đô.

Trở về trại các nữ y tá, Marty nằm nghỉ và ngủ một giấc dài cho hết ảnh hưởng của giấc ngủ còn sót lại trong người cô. Trút bỏ được cái của nợ, cô gần như trở lại tính cũ. Cô hỏi Cappy:

- Thật ra, chị không chấp nhận toàn thể câu chuyện này, phải không? Tôi không hối tiếc gì hết, thì tại sao chị lại vậy?

Cappy không trả lời và bỏ ra ngồi chung với các nữ y tá ở phòng tiếp khách lớn. Lẽ ra cô không nên để cho mình động tâm vì câu chuyện đó, nhưng cô đã không tránh được. Ai đó phải đáng trách trong việc này. Marty, người sĩ quan đã có vợ còn cho cô ta cái bầu. Quân đội với chính sách kỳ dị chết tiệt của nó. Những cái bào thai chưa đẻ. Cappy đưa hai tay bịt mắt.

Tuy tránh xa khỏi sự vật chung quanh, Cappy mơ hồ biết nhưng người khác ở chung quanh đó, đi đi lại lại và nói chuyện với nhau. Có ai đang lại gần, cô định bỏ tay xuống, thì đã có một bàn tay sờ vào vai cô. Cô giật mình quay lại, vì muốn ở một mình, không có ai ở gần.

Mitch kéo ống quần lên và ngồi xuống ghế cạnh cô, chồm sang nhìn cô có vẻ dò xét.

- Chào em. Em mạnh khỏe không?

Mắt cô lóe lên sự nóng nảy, gần như tức giận. Cô đứng dậy.

- Tôi mạnh.

Mitch từ từ đứng lên bên cạnh cô, nhìn cô kỹ hơn trong khi cô hất đầu ra sau và day lại nhìn anh. Tính khí cô lúc này chống lại anh ta, cưỡng lại sự xâm nhập vào đời tư của cô không do cô mời.

- Anh muốn gì? Anh đến đây làm gì? - Cô hỏi, giọng thách thức.

Nhưng Mitch không đáp, anh đã học được cách đối xử với cô:

- Em quên rồi sao? Chúng ta đã hẹn đi ăn chung tối nay.

Cappy nhìn xuống:

- Xin lỗi, tôi quên thật, - nhưng giọng cô trở nên nóng nảy nhiều hơn là hối tiếc làm anh ta bức tức.

- Cảm ơn, - anh nói, vì cô đã không che dấu cảm nghĩ. Nhưng rồi anh đổi ý, vì thấy cô không giống như ngày thường, dù tính cô thường khó đoán. - Có chuyện gì không ổn, Cappy? - cô chưa kịp chối, anh đã nói tiếp - Trước khi đến, tôi đã gọi điện thoại để chắc chắn cô đã trở về sau khi bay. Người ta cho tôi biết cô đã đổi phi vụ với một phi công khác đang rảnh. Có chuyện gì vậy?

- Không có gì hết. Một cô bạn của tôi, Marty Rogers, ở chung phòng ở Sweetwater có phép nghỉ vài ngày đã ghé thăm.

- Trong trường hợp đó, tôi đưa hai cô đi ăn tối nay vậy.

- Không được đâu, Marty không được khỏe. Chị ấy đang nằm nghỉ.

Mitch đoán đó là nguyên nhân đã làm cho Cappy lo âu. Anh quan sát cô, tự hỏi cô giấu anh cái gì.

Có bóng ai đi đến, làm anh ta dấy qua nhìn. Anh nhớ ngay người phụ nữ cao và mảnh dẻ đang bước về phía họ. Cái tên Marty Rogers không nói lên gì với anh, cho đến khi anh thấy cô tóc vàng, gương mặt linh hoạt và đôi mắt màu xám long lanh. Không người đàn ông nào quên được sự hăng say, tính ham tình dục thẳng thắn làm cho người ta dễ chịu của cô này.

- Chào thiếu tá Ryan, hay quá! Nhớ tôi không? - Marty Rogers ở Sweetwater, - cô nói giọng khàn khàn.

- Dĩ nhiên là nhớ, - Mitch bắt tay cô và liếc nhìn Cappy. Tôi được biết cô không được khỏe.

Hai cô lập tức liếc nhìn nhau, rồi Marty nói tự nhiên như không. - Có gì thì bây giờ cũng đã hết. Bây giờ tôi cần ăn cái gì để lấy lại sức. Tại sao

chúng ta không đi ăn tối để ăn mừng nhỉ?

- Tôi vừa mới gợi ý với Cappy như vậy đấy. - Anh ta day lại ngó Cappy xem phản ứng của cô ra sao.

Đôi môi mọng đỏ của cô đang mím lại có vẻ không bằng lòng. Mitch ngạc nhiên thấy trong ánh mắt cô nhìn bạn gái có vẻ không ưa thích, không che dấu hoàn toàn. Mắt anh nheo lại, nhưng vừa thấy anh nhìn, Cappy xóa bỏ vẻ ấy trên mặt.

- Nếu chị cảm thấy đi được, thì chúng ta đi ăn, - cô ta nói với Marty, nhưng bên dưới lời nói có một cái gì gay cấn khó chịu.

- Tôi không bao giờ để cho những việc nhỏ nhặt làm tôi quan tâm, - Marty nói, - sống như vậy hay hơn là sống như chị, luôn luôn tự vệ chống lại sự đau khổ dù nhỏ nhặt đến đâu và không bao giờ sống thật.

Mitch thấy vui vui vì hai cô đang để lộ móng vuốt ra với nhau. Anh liếc nhìn Cappy, thấy cô đang ngẫm nghĩ về câu nhận xét của Marty và đang phân vân không biết đúng hay không.

- Tôi chỉ cần vài phút để sửa soạn, rồi chúng ta có thể ra đi, - Cappy nói.

Trong khi bước đi, Cappy gần như thù ghét Marty. Theo ý cô, chấp nhận phá thai vì chỉ còn giải pháp đó là một chuyện, nhưng vui mừng quá đáng khi có kết quả là một chuyện khác. Cappy chán ghét khi thấy Marty muốn ăn mừng. Cô không hiểu sự chai đá đó.

Nhưng chính Cappy cũng bị giằng co giữa thái độ không dứt khoát của cô, nên không thấy được sự bức bối của Marty bên dưới bề ngoài vui vẻ lộ liễu. Hành động đã làm xong, tuy Marty không bao giờ nhìn lại để hối tiếc, cô ta vẫn không xóa bỏ được cảm tưởng bị mất mát. Thế nhưng Marty không buồn bằng cảm thấy mình đã bị thất bại. Marty đã tự nhận xét là không bao giờ cô ta trở thành người phụ nữ lý tưởng, người vợ trung thành,

người mẹ thương con tuyệt đối và người nội trợ vui vẻ. Ngay khi sinh ra, cô đã không có trong mình bản năng làm tổ.

Nhưng cô biết nhìn thấy đức tính đó ở người khác, cũng như nhận biết tất cả những động tác nói lên sự giao cảm giữa giống đực và giống cái để đi đến sống chung. Trong bữa ăn tối, Marty thấy những dấu hiệu đó giữa Mitch và Cappy, những cử chỉ của anh ta để tán tỉnh, lôi kéo sự chú ý của Cappy và thái độ vô tình không biết của cô ta, muốn tuột ra khỏi tay anh.

Buổi tối ấy không được êm xuôi lắm, Marty có thể cảm thấy điều đó, ngay cả trong lúc cô cười quá to, uống rượu quá nhiều và tán tỉnh quá thường người thiếu tá bảnh trai. Có thể nói cô làm thế để chọc tức Cappy, có lẽ vì ghen tị, vì Cappy có được cái mà Marty không có. Nhưng Cappy chỉ ngậm thính và im lặng, như thể rút lui đằng sau cái bề ngoài tự túctự mãn của mình. Còn Mitch- Marty gần như buồn thay cho anh ta. Hình như anh ta đang mất dần thay vì được thêm tình cảm của Cappy.

- Cám ơn vì buổi tối nay, thiếu tá. - Marty nói sau khi anh ta đưa họ về trại. - Sáng mai tôi sẽ lên xe lửa đi khỏi đây nên không còn dịp gặp lại ông trước khi đi. Vậy nên tôi xin từ giả ông bây giờ để ông ở lại với Cappy.

Mắt anh sáng lên như cảm ơn cô đã chúc anh ở lại với cô gái tóc nâu. Khí trời ban đêm lạnh như cắt, nhưng Marty nghĩ rằng anh ta không để ý. Cô đã quen nhiều đàn ông quá nên không thể nhận biết những dấu hiệu thèm khát ở họ, tuy bây giờ còn đang kiềm chế. Người thiếu tá là một chàng trai mạnh khỏe, đẹp trai, có thể quyến rũ hơn nữa vì rất thông minh.. Phải chi cô ta không mắc nợ Cappy, cô đã tranh giành anh ta với cô ấy.

- Tôi mừng vì cô đã mạnh khỏe và cùng đi với chúng tôi - Mitch tử tế nói, rồi ngạc nhiên vì thấy mặt Marty cứng cõi ra mặt.

- Chị ấy kín miệng lắm nên sẽ không bao giờ nói cho thiếu tá biết, toi nghĩ ông nên biết lý do làm tôi không thể khỏe mạnh trước đó. Tôi vừa phá

thai, - Marty nói huých tọt. - Giữa đàn ông và đàn bà không nên giấu nhau điều gì. Và ông không cần phải thắc mắc phải chăng Cappy đã nói dối ông khi bảo với ông trước đó là tôi bị ốm, và rồi tôi lại chóng khỏe như thế. Chào ông, thiếu tá.

Marty đi vào nhà. Khi Marty nói ra, Mitch ngậy người như phồng. Khi cửa đã đóng lại, anh ta bùng nổ:

- Cô để cho cô ta làm vậy à? - anh hỏi với vẻ lên án.

- Tôi đã sắp xếp vụ đó. - Cappy đáp, nổi giận vì thấy anh giận. Cô đã biết anh ta sẽ phản ứng ra sao - Chị ấy tìm đến tôi nhờ giúp đỡ. Lẽ ra tôi phải làm gì?

- Cô đã có thể từ chối.

- Và để cho chị ấy rơi vào tay một anh đồ tể nào đó hay sao? Chị ấy là bạn tôi. Chị không muốn có đứa bé ấy. Tôi đã nên đề nghị thế nào? Dùng kim đan hay hít khói sơn? - Cô day mặt đi không nhìn Mitch. - Mà đàn ông thì biết gì về chuyện đó? Không phải là mạng sống của các anh, không phải là đứa con của các anh. Phần lớn các trường hợp, thậm chí các anh còn không muốn nhận trách nhiệm của mình. Các anh lấy thái độ của quân đội, nếu có một cô gái có thai thì ráng chịu. Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ biết chị ta sắp có con. Họ ắt sẽ không cho chị ta bay nữa, hay sa thải chị ấy vì chị không chồng mà có chửa.

- Việc bay quan trọng hơn sự sống của một đứa bé hay sao?

- Với một số người thì đúng vậy.

Hai bàn tay anh chộp vào vai cô, xoay cô lại để ngó ngay mặt anh:

- Đối với cô thì sao? - Mắt anh xoáy vào mắt cô.

Cô nhìn xuống một chút và đáp:

- Không.

Cô không thể làm như Marty đã làm và không buộc phải chọn lựa cách đó.

- Tôi đã biết thế, - anh ta nói ngay, vui mừng và tự mãn ra mặt.

Anh ta ôm cô vào vòng tay và hôn lên miệng cô. Nụ hôn nóng hổi và hổi thúc mạnh mẽ làm da thịt cô nóng bừng, thúc đẩy cô đáp lại cũng nồng nhiệt như anh ta đang khao khát.

Khi buông môi cô ra, hơi thở của anh phả ra mặt cô còn ướt và nóng, anh nhìn chăm chăm vào mặt cô và nói:

- Anh yêu em, Cappy. - Giọng anh rung động khàn khàn, - anh đã luôn luôn yêu em, - tay anh run run xoa tóc cô. - Anh muốn cưới em, Cappy. Anh muốn em làm vợ anh.

Mấy tiếng đó khiến cô ngượng lạnh liền, sau khi anh đã tiến thêm một bước trên đường chinh phục cô. Cô đẩy anh ra.

- Không! - Lời phủ nhận thốt ra nghẹn ngào và đau đớn.

Mitch không tin sự phản đối ấy là sự thật, sau khi đã nếm mùi hương ứng của cô một cách say đắm trước đó. Thay vì vậy, anh tưởng cô từ chối vì một lý do khác và cố tìm cách gạt bỏ nó.

- Anh không nói rằng chúng ta phải cưới nhau ngay, - anh thì thầm, không buông cô ra, và hai bàn tay tiếp tục vuốt ve người cô trong khi ôm cô. - Anh biết cảm nghĩ thế nào về chiến tranh và sự bất định sau này. Chúng ta sẽ chờ cho tất cả xong xuôi mới làm đám cưới. Trong khi chờ đợi, anh muốn em đeo chiếc nhẫn của anh tặng. Anh...

- Không! - Cô đâm vào ngực anh thật mạnh khiến anh buông tay ra và Cappy cùng khỏi tay anh, giận dữ kêu lên:

- Tôi không lấy anh đâu. Bây giờ không và sau này chắc chắn cũng không. Dẫu chỉ còn anh là đàn ông trên trái đất, tôi cũng sẽ không lấy anh.

Sửng sốt, Mitch cau mặt nhìn cô trừng trừng:

- Em nói cái gì vậy? Em không nói thiệt chứ?

- Thiệt đó. Tôi sẽ không bao giờ lấy anh, Mitch.

- Tại sao?

- Nếu tôi lấy anh, có nghĩa là tôi lấy quân đội và thà chết còn hơn. Tôi đã là một đứa bé con của quân đội. Không bao giờ có nhà hay bạn, và tôi đã thề không bao giờ làm vợ một quân nhân. Và tôi sẽ giữ lời thề! Nếu anh muốn có tôi, nếu anh muốn lấy tôi...anh sẽ phải ra khỏi quân đội.

- Đang có chiến tranh mà...- Mitch nói có sắc giận.

- Sau chiến tranh!

Im lặng bao trùm hai người, cuối cùng họ cảm thấy sự lạnh buốt của mùa đông. Mitch mím chặt môi nhìn Cappy. Cappy đã biết câu trả lời của anh cho tối hậu thư của cô ngay khi cô vừa nói ra. Nhìn anh, cô biết không cần nghe anh nói cũng biết anh xác nhận ý nghĩ của cô.

- Cô không thể yêu cầu một người đàn ông bỏ ngang sự nghiệp của mình mà nghĩ rằng cô sẽ cùng người ấy có hạnh phúc sau đó.

- Anh không thể yêu cầu một người đàn bà sống một cuộc đời mà người ấy chán ghét.

- Mẹ kiếp, Cappy, tôi yêu em.

- Không bằng quân đội.
- Cô cũng đã thành công với quân đội. Quân đội đã rất tốt với cô.
- Quân đội chưa bao giờ cho không tôi cái gì.. Mọi thứ do tôi ra sức mới có.
- Cô sai lầm. Công việc này, nhiệm vụ béo bở này của cô, không phải do cô mà có.
- Nhưng mà... anh đã nói rằng cha tôi không dính dáng gì đến việc đó.
- Ông thì không. Do tôi chạy chọt đấy. Tôi đã muốn có cô ở gần... chỉ để gặp cô.
- Vậy thì là anh sai lầm., Mitch. Để tôi sửa chữa cái sai lầm ấy cho anh.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đang có một đợt khí nóng tràn qua miền Nam California, vừa hoàn tất một phi vụ trên chiếc máy bay tiêm kích bay nhanh P- 47, Mary Lynn còn đang phấn khởi vì được bay trên chiếc máy bay được ưa chuộng nhất trong lúc đó. Khi nhìn thấy Marty đứng trên bãi đậu bê tông, cô tưởng là một ảo ảnh.

Một giây sau, cô biết rõ hơn và chạy bay đến.

- Tôi thật không ngờ! Chị làm gì ở đây? - Cô thích thú kêu lên.

Họ ôm nhau hôn và cười vang, hỏi han sức khỏe của nhau, rồi Marty nói vắn tắt việc cô đã rời khỏi các máy bay bốn động cơ ra làm sao, nói bớt đi một chút để ra vẻ chuyện chẳng có gì quan trọng, chỉ là do hiểu lầm, để khỏi phải bị nghĩ xấu về mình.

- Thành thử tôi bị gửi đến đây.

- Anh ta có vợ hả? - Khía cạnh đó khiến Mary Lynn khó chịu, tuy không muốn tỏ ra chỉ trích Marty.

- Ở kìa, Scott và tôi chỉ là bạn, chẳng qua họ làm to chuyện.

Hai người rời đường bay đi vào bóng mát trong nhà hành quân.

- Tôi đã gặp Cappy ở Washington D.C - cô tự động nói, nhưng giấu chuyện phá thai.

- Chị ấy mạnh không?

- Mạnh. Chị ta vẫn không thay đổi gì nhiều.. Chị ta vẫn rón rén đi bên lề cuộc sống thay vì sống trọn vẹn cho nó. Tôi đoán rằng, đó là lý do chị ta lái máy bay để bay bổng lên bầu trời thanh khiết, vượt lên trên tất cả các vấn đề của đời sống.

- Chẳng phải là chúng ta đều đã nghĩ vậy sao?

- Tôi thì không, - Marty bỏ một đồng hào vào máy bán cô ca và nghe tiếng leng keng trong khi nó làm bật cái cần rồi rơi vào hộp tiền - Chị có thể cá nếu là tôi, tôi không để cho anh chàng thiếu tá của chị thèm khát.

Mary Lynn tránh không dả động đến chuyện riêng của Cappy.

Trong đời của chính cô cũng đang có một lỗ hổng lớn. Đã lâu quá rồi, cô đã không ở cạnh một người đàn ông nào. Nhiều đêm, cô cảm thấy nhu cầu có đàn ông đến nhức nhối, một nhu cầu chia sẻ bởi hàng ngàn người vợ khắp nơi trong nước có chồng đi chiến trận, chỉ cần một người đàn ông sờ vào mình và một lần nữa cảm thấy hơi ấm của thân hình anh ta trong giường. Cô lắc đầu xua đuổi những ý nghĩ đó.

- Eden có đây không?

Marty đưa cho bạn chai cô ca và quay lại máy để lấy thêm một chai khác.

- Không. Chị ấy ra đi hôm kia để giao một chiếc P- 38 cho Newark. Không ai biết khi nào chị ấy về. Ít khi có lệnh chuyển ngược về một chiếc máy bay khác. Thường thường là đi vòng quanh, giao ở Farmington, Indiana hay ở Great Falls hay ở Dallas và nhận những máy bay mới. Nếu thật sự xui xẻo, thì đi xe lửa trở về.

- Cuộc sống hấp dẫn của một phi công chuyển máy bay! - Marty than và đưa chai cô ca lên miệng uống.

Họ đi khỏi cái máy bán cô ca, không chú ý đến các phi công khác và nhân viên của căn cứ có trong phòng chờ bay, người thì đang đọc sách kỹ thuật hay coi bản đồ, người thì chỉ nghỉ ngơi sau chuyến bay trở về. Địa điểm này rất bận rộn vì là địa điểm trung chuyển của ngành chuyển giao máy bay lớn nhất trong nước và không bao lâu sẽ trở thành căn cứ của đội nữ phi công đông nhất trong nước.

- Tôi cũng không ở lâu chuyến này, - Marty nói. - Họ đang gửi tôi đến Palm Springs để huấn luyện máy bay tiêm kích vì tôi chỉ có kinh nghiệm về máy bay oanh tạc hạng nặng và đã được xếp hạng phi công lái máy bay nhiều động cơ.

_ Loại P- 47 Thunder và P- 51 Mustang được chuyển đi từ đây như điên, - Mary Lynn nói. - Chị hãy chờ đến khi lái một chiếc thuộc các loại ấy. Chiếc Thunder chỉ có chỗ cho một phi công, nên phải bay một mình. Nhưng chị sẽ thích nó. Trong đa số máy bay chúng tôi đã lái, tốc độ một trăm năm mươi dặm một giờ đã là cao. Còn chiếc P- 47, nó tắt máy nếu bay ở tốc độ một trăm lẻ năm.

- Phải, người ta nói phi công máy bay ném bom cần có nhiều can đảm, nghị lực và khả năng lãnh đạo, còn phi công máy bay chiến đấu giống như những con sói lẻ đàn, dám liều mạng. Tôi đã nghe nói, khi họ thử khả năng của một phi công lái máy bay tiêm kích, họ đánh hỏng anh ta nếu anh ta có thể đếm được từ một đến mười, vì như thế là anh ta suy nghĩ quá nhiều.

Mỉm cười vì câu nói khôi hài của chính mình, Marty nhìn một phụ nữ tóc sẫm đang đi ngang qua, mặc quần xốp màu xám và xanh, áo sơ mi màu xám nhạt. Cô thúc tay vào Mary Lynn và hất hàm về phía cô nữ phi công mặc thứ đồng phục lạ lùng ấy.

- Ai vậy?

- Một cô WAF (Nữ Phụ Tá Không Quân) một phần tử của nhóm Nancy Love, trước khi tất cả các nữ phi công đều qui tụ lại trong đội WAF (Nữ Phụ Tá Không Lực Lục Quân). Các cô WAF là một nhóm ưu tú gồm các nữ phi công thiện nghệ, các huấn luyện viên lái máy bay trước kia, các phi công bay đua hay các phi công thường bay khắp nước, một phi đoàn chuyển máy bay biệt lập ngay từ đầu - Họ có đồng phục riêng.

- Tôi không biết. Bao giờ chúng ta mới có đồng phục của chúng ta, - Marty thở dài.

Mary Lynn nghiêng cổ về một bên và xoa bóp gáy. Mắt cô lướt qua nhóm phi công ngồi gần nhất đang trao đổi về chuyện lái máy bay quanh một cái bàn, và ngẫu nhiên đặt vào một người đàn ông đang ngồi xả hơi ở một góc phòng chờ bay. Một chân anh ta đang gác lên một cái ghế khác và một chân chuôi vào dưới một thanh ngang ở hông ghế, trong khi anh ta nghiêng ghế của mình ra phía sau, chỉ đứng trên hai chân sau. Anh ta là điển hình của sự ung dung, cái mũ cát kết đội lệch qua một bên đầu, cái lưỡi trai chụp xuống một bên mắt. Có một cái gì ở anh ta, bộ điệu lười biếng ấy hay cái mũ đội lệch, trong khoảng khắc khiến Mary Lynn nhớ đến Beau. Nhưng chỉ giống nhau đến đó mà thôi. Anh ta trông già hơn ba mươi tuổi. Mặt anh ta có nhiều nếp nhăn, da thì rỗ và có thẹo. Cái miệng cười khinh khinh có vẻ tàn ác và cặp mắt nâu sẫm sáng quắc với vẻ chú ý.

Cái nhìn táo bạo của anh ta lướt trên mình cô về để ý từng đường cong trên đó. Cô nhìn lảng đi, tim đập nhanh. Giữa tiếng nói chuyện và chân đi, cô nghe rõ tiếng cái ghế được đặt ngay lại trên bốn chân.

Rồi thì một giọng đàn ông nói:

- Một người nhỏ bé như cô làm gì ở đây? - Mary Lynn không quay lui khi Marty nói lại, nhưng cô ý thức về người đàn ông đang đi chậm chậm về phía các cô. - Cô đừng bảo tôi rằng cô lái các máy bay lớn xấu xa ở ngoài kia. - Đó là một câu nói trịch thượng để thúc đẩy người ta trả lời.

- Ông nói với tôi đấy à? - Mary Lynn ngó anh ta, mặt giả vờ không để lộ gì cả.

- Còn ai nữa? - anh ta đáp rã rượi.

Marty chú mục vào anh ta, vì biết Mary Lynn là mục tiêu chú ý của anh ta. Cô để ý đến lon đại úy trên bộ quân phục của anh ta. Cô gần như chắc chắn đã gặp anh ta ở đâu trước đó.

- Tôi biết ông thì phải, - Marty cau mày nói.

Anh ta nhìn lướt qua Marty và không thêm để ý nữa.

- Không.

Anh ta tập trung sự chú ý vào Mary Lynn và đẩy cái mũ cát kết ra phía sau đầu. Tóc rối tung dày đặc, màu cà phê quân đội, rơi ra ở trán anh ta.

- Cô nói thế nào, cô bé?

Ngay từ đầu, một cái gì đó đã cảnh giác Marty rằng người đàn ông này rắc rối cỡ bự, điều này được xác nhận bởi cách anh ta đang rõ ràng chọc Mary Lynn. Linh tính của cô xui cô ghét anh ta, trong khi Marty quan sát thấy Mary Lynn cố tránh cái nhìn của người đàn ông một cách ngượng nghịu và bồn chồn. Vì lấy chồng sớm và chồng là bồ từ nhỏ, Mary Lynn chắc không gặp nhiều tên chuyên chọc gái như anh chàng này.

- ông hơi trật chỗ rồi, ông đại úy. - Marty cho anh ta biết.

- Walker. Đại úy samuel Jamieson Walker. - Anh ta tự giới thiệu, kèm theo một cử chỉ nghiêng đầu chế giễu với Mary Lynn. - Nhưng cô có thể gọi tôi là Walker mà thôi.

- Chị ấy có chồng, - Marty bực tức nói.

- Thiệt à? - Anh ta có vẻ vui vì khám phá ra điều ấy thay vì bị chùn lại. - Tôi hứa là không lấy đó làm điều khi ăn tối với cô hôm nay.

- Ăn tối? - Mary Lynn thốt ra, ngạc nhiên.

- Ông đại úy, tôi đã bảo ông chị ấy không thích chuyện đó, - Marty lại can thiệp vào.

- Bộ cô ấy luôn luôn nói thay cho cô hả? - Anh ta chế tạo. - Hay là cô không có lưỡi? Nếu vậy thì thật là đáng tiếc.

- Xin ông! - Mary Lynn nóng bừng vì giận, vì anh ta tiếp tục tỏ ra ngang ngược. - Tôi đã có chồng và không thích chuyện đó.

- Một cô vợ bé nhỏ xinh đẹp, - Anh ta nói có vẻ lạ lùng. Đưa ngón tay út đỡ cằm cô lên, anh ta nói tiếp: Lòng tốt của cô sáng chói ra ngoài làm người ta chỉ muốn nhìn mãi.

Đôi mắt của anh ta đầy ái mộ, trong khi lưỡi anh ta chế giễu. Nhưng dưới giọng hài hước châm chọc ấy có một cái gì cay đắng, và khi anh ta đụng chạm vào cô, Mary Lynn giật bắn lên, và tự ái bị va chạm, hoang mang vì thái độ của anh ta. Marty tức thì đến bên cô, xông tới che chở cho cô.

- Cặp mắt cứng cỏi, cười cợt ngó Marty, như thử sức, như dò xét, đo lường, rồi anh ta nhún vai.

- Không vui bằng. - Anh ta nói và thụt lùi lại trong khi Marty trừng mắt với anh. Cô có cảm tưởng anh ta chỉ chờ cơ hội khác.

- Ta đi ra khỏi nơi đây thôi - Cô nói với Mary Lynn qua hơi thở và cả hai đi ra ngoài.

Đại tướng "Hap" Arnold ngồi sau bàn giấy bằng gỗ đồ sộ, chiếc ghế bành ta lớn đẩy lùi lại, ông vẫn còn mặc toàn bộ quân phục, đủ cả huy chương và

các dây biểu chương. Cuộc họp với ủy ban quân sự của Hạ viện ở tòa nhà quốc hội đã không diễn ra êm xuôi như ông đã trông đợi.

Đã gần hết tháng ba, mà ông đã găm gù như một con sư tử giận dữ trước sự chống đối của ủy ban quốc hội đối với dự luật quân sự hóa đội Nữ Phụ Tá không lực Lục Quân (WASP), như đã thực hiện với các đội nữ phụ tá WAC và WAVES trong năm trước. Dự luật đã đệ nạp quốc hội trong tháng hai. Trong quá khứ, bất cứ cái gì do tướng tư lệnh muốn để phục vụ nỗ lực chiến tranh đều được chấp thuận.

- Họ đã hỏi ta không đến sáu câu về các cô WAVES. - Ông đại tướng xì một tiếng. - Thật là điển hình của quốc hội, họ chỉ để ý đến hai điểm. - Các cô có phải trả lương không và có bay trong tình trạng chiến đấu không. Ta đã phải giải thích một lần nữa là các cô sẽ không được sử dụng trong vùng chiến trận, rằng các cô thay thế các đàn ông ở trong nước để họ rảnh tay đảm nhận nhiệm vụ chiến đấu. Họ bảo, họ chỉ cần nghe thế thôi. Rồi họ bắt đầu hỏi ta về việc đóng cửa tất cả các khóa căn bản dạy sinh viên sĩ quan lái máy bay mà chúng ta đã dẹp bỏ trong tháng giêng.

Mitch Ryan gõ điều thuốc lên tay ghế, vừa để nhét chặt thuốc vừa để giải tỏa sự sốt ruột về đề tài đang thảo luận. Nữ phi công là đề mục khó chịu cho anh, vì bất cứ chuyện gì nhắc anh nhớ đến Cappy đều như đâm nhói vào tim anh.

Cách đây hai tuần, một nhân viên ở ban tham mưu liên hệ đã gọi riêng anh ra và báo cho anh biết Cappy đã làm đơn xin chuyển. Chặn đứng việc đó đơn giản thôi, như anh đã xoay xở nhiều việc tương tự trong quá khứ. Lần này anh không can thiệp vào để mặc cho đơn được chấp thuận hay bác bỏ do một người khác. Với một niềm tin vào số mệnh, anh đã nghĩ rằng kết quả thế này hay thế kia sẽ là một điềm báo hiệu câu chuyện giữa hai người sẽ ổn thỏa hay không.

Khi được tin đơn ấy đã qua lọt, anh nghiến chặt răng lại nên không ai biết việc đó quan trọng với anh đến mức nào. Nhưng nó vẫn còn đang xóay vào đầu óc anh, làm anh cay đắng và tức giận.

- Tất cả mọi người đều biết các phi công dân sự ấy sẽ làm khó dễ, - anh trả lời câu nói trước đó của đại tướng. Khoảng mười bốn ngàn người, huấn luyện viên và học viên đã bị mất việc và tư cách hoãn dịch của họ. Họ đang bị gọi nhập ngũ và giao nhiệm vụ trên mặt đất.

- Phải. Và những người có khả năng đang được bổ nhiệm làm phi công. Nhưng ta quyết không vì họ mà hạ thấp các tiêu chuẩn về thể lực và học vấn của các phi công của chúng ta. Ta lấy làm lạ vì bây giờ các phi công ấy đã mất các công việc huấn luyện viên không chiến đấu và an toàn, họ bỗng lớn tiếng đòi được giao nhiệm vụ nguy hiểm nhiều hơn mà các nữ phụ tá không lực lượng quân đã đảm nhiệm, như kéo mục tiêu di động và bay thử máy bay vừa ra khỏi xưởng tân trang. Anh hãy nhìn vào những vấn đề về tinh thần của các nam lái loại máy bay B- 26. Họ sợ không dám lái những chiếc đó, và có lẽ đã không bao giờ đạt chỉ tiêu để gửi ra nước ngoài nếu không có nữ phụ tá không lực sẵn lòng kéo mục tiêu cho đơn vị của họ tập bắn bằng đồng. Các nam phi công ở trại Irwin đã từ chối không dám làm.

- Dạ thưa Đại tướng, tôi biết chuyện đó, - Mitch đáp.

Bằng đồng có nghĩa là cần dùng đến xe bọc thép, gọi là tám xích để chạy bằng đồng với tốc độ bốn mươi dặm một giờ trong khi các xạ thủ súng máy 12 ly 7 bắn vào mục tiêu trên không. Vì các xe chạy qua chỗ lồi chỗ lõm và băng qua các mương rãnh nên lắc lư khủng khiếp, do vậy súng cũng bắn sai kinh khủng trước khi các xạ thủ quen với việc đó.

- Mẹ kiếp, các cô gái ấy có quyền được hưởng những quyền lợi giống như các phi công trong lực lượng - Đại tướng Arnold nóng nảy quả quyết. - Ủy ban bảo rằng, họ sẽ khuyến cáo thông qua dự luật, nhưng ta e rằng bọn phi công dân sự kia sẽ còn phá bình nữa.

- Dạ. Tôi cũng nghĩ họ sẽ làm vậy.

- Bộ mặt chiến tranh đang hoàn toàn thay đổi. Chúng ta đang chuyển qua thế tấn công. Cánh quân đổ bộ lên đầu cầu ở Anzio đang tiến về Rome. Các cuộc không kích của phe ta đã làm què quặt kỹ nghệ sản xuất máy bay của Đức và bây giờ ta có thể bắt đầu tập trung bắn phá các trục giao thông và các nhà máy lọc dầu của địch cùng các phi trường của chúng ở Pháp. Binh lính đang tập kết đầy nước Anh để chuẩn bị cho chiến dịch Overload của Ike. Không những chúng ta phải triệt hạ thêm lực lượng của địch, chúng ta còn phải cung cấp sự bảo vệ cho các phi cơ bạn khi bay vào đất địch.

- Dạ thưa Đại tướng, tôi đã có ý định muốn thưa với Đại tướng về việc đó, - Mitch dụi điếu thuốc và quay qua nhìn ngay ông, - với cuộc tổng tấn công sắp diễn ra...tôi mong muốn được dự phần trong đó. Tôi mong được có mặt ở đấy khi nó xảy ra, chứ không phải bị lưu giữ ở một văn phòng. Tôi muốn xin thuyên chuyển thưa Đại tướng.

- Dĩ nhiên là anh muốn thế. Không phải chỉ mình anh muốn.

- Những cuộc không kích sắp tới sẽ cần đến những phi công giỏi và những người có khả năng. Tôi đã đọc một số ước tính tổn thất cho các cuộc đột kích dự trù vào những nhà máy lọc dầu ở Rumania Hamburg và miền Ruhr.- Mitch nói tiếp.

- Đã là quân nhân thì ở đâu cần đến là ta phục vụ tổ quốc tốt nhất ở đấy. Và ở đây đang cần anh. Việc xin thuyên chuyển của anh không được chấp thuận. - Ông Đại tướng gắt lên nóng nảy. - Anh làm ta ngạc nhiên, Mitch. Ta không hề trông đợi anh hạ mình muốn làm anh hùng rơm như thế. Anh dư biết là anh có một việc để làm ở đây, một việc quan trọng. Ta cũng biết không vinh quang gì cái việc giấy tờ, nhưng cũng phải làm tốt.

- Dạ - Mitch miễn cưỡng nhượng bộ, không thích chút nào và để lộ ra mặt.

- Ta không muốn còn nghe nói về thuyền chuyển. - Ông Đại tướng cầm lên một xấp giấy ở bàn ông và đọc lướt qua, miệng lẩm bẩm có vẻ không bằng lòng. - Cái rò trình diễn ấy. - Chắc là anh bị cô nào làm cho thất tình chứ gì. - Ông ngừng đọc và quay qua ngó Mitch. - Lâu rồi không thấy cô bé Hayward ấy đi với anh.

- Dạ thưa không, - anh ta thừa nhận, - cô ta có vẻ không ưa quân đội.

- Có lẽ như vậy càng tốt. - Ông lại đọc giấy tờ. - Sau vụ hôm nay, ta e rằng khó lôi kéo cô ta...và các nữ phi công còn lại...vào không lực của lục quân.

Công vụ lệnh của Mary Lynn chỉ thị cô chuyển giao chiếc P- 47 Thunder mới toanh cho trung tâm chuyển vận đường thủy ở Newark. Những vụ chuyển giao máy bay vừa xuất xưởng này ít khi vô sự, mà luôn luôn có trục trặc trong máy bay, nên Mary Lynn gặp sự cố với bộ phận điều khiển mép cánh, buộc cô phải đáp xuống Tulsan.

Trong khi chiếc Thunder được đưa vào hăng- ga để sửa chữa, Mary Lynn được trao một công vụ lệnh khác, đem giao một chiếc P- 39 Aircobra ở Great Falls, Montana, là nơi tập kết phi cơ để chuyển đi Alaska, viện trợ cho Liên Xô. Từ Great Falls, cô đem một chiếc PT- 19 đi Nevada và bay qua dãy núi Sierra trên một chiếc P- 51 Mustang. Chuyển đi hai ngày trở thành bốn, chuyển giao bốn máy bay và vượt qua gần ba ngàn dặm. Cô vừa tới nhà thì bị Eden nắm tay:

- Lại đây. Tôi có cái này cho chị xem.

- Lần này chị mua thứ gì? - Mary Lynn đoán rằng cô ta lại vừa đi mua sắm hoang phí như thường lệ kể từ khi họ đến ở L.A.

Nhưng Eden chỉ cười và đẩy Mary Lynn vào phòng cô, bảo cô ngồi lên giường. Rồi cô ta chạy về phòng mình, mắt sáng lên vui thú, miệng mỉm

cười, trong khi Mary Lynn lắc đầu dựa lưng vào vách chờ xem cuộc biểu diễn thời trang.

Cửa mở và có tiếng Eden sướng lên:

- Và đây là Cappy Hayward!

Mary Lynn ngó ra cửa và thấy Cappy, mắt cô tròn xoe vì ngạc nhiên.

- Chị nên để ý chị ta đang mặc áo vét có đai lưng bằng vải xet và một cái váy thích hợp màu thời trang nhất, màu xanh Santiago. Cái áo blouse nữ mặc trong, màu trắng tinh, tương phản với màu bộ áo và váy, có gắn cặp cánh bạc và huy hiệu màu vàng của đội nữ phụ tá không lực lục quân (WASP).

- Chị là gì ở đây? Mà lại mặc bộ đồng phục mới của chúng ta?

Mary Lynn thở ra sừng sốt trong khi Cappy đang làm như người mẫu trình diễn bộ đồng phục mới, hai tay dang ra, xoay người từ từ và lấy những tư thế biểu diễn giả vờ.

- Còn cô Van Valkenburg, quý vị sẽ thấy, đang mặc quần xộp và áo vét kiểu Eisenhower màu Santiago. Chắc chắn là kiểu thời trang cao cấp - Eden quay vòng đi vào phòng, choáng hết cả chỗ chật chội trên sàn.

Cuộc biểu diễn thời trang giả tạo chấm dứt vì Mary Lynn kêu to:

- Trông chị đẹp lộng lẫy, Cappy. Chị đến đây lúc nào? Chị lái cho ai đến đây thế?

Eden giành nói:

- Chị ấy thuyền chuyển đến đây. Tuyệt vời chưa? Chị ấy cũng được thuyền chuyển đến không đoàn chuyển máy bay số 6.

- Chị nói giỡn!

- Thật mà! - Cappy nói. Tôi sẽ lái chiếc C- 47 Skytrains từ nhà máy Medonnell Douglas đi giao cho nhiều căn cứ khác nhau khắp trong nước.

- Chúng ta sẽ bay lại cùng nhau, - Mary Lynn nói có vẻ lạ lùng. - Marty nói có gặp chị ở Washington, nên chị biết chị ấy sẽ cùng đến đây cùng chúng ta. Chị ấy đang ở Palm Strings, còn học lái máy bay tiềm kích hai tuần nữa.

- Có, tôi biết, - Cappy gật đầu, nhưng cẩn thận không nói gì nữa.

- Tôi không tin nổi, - Mary Lynn lại lắc đầu. - Chị ở đây... và các bộ đồng phục của chúng ta.

- Chị hãy chờ đến khi thấy các bộ đồ bay. - Eden nói và lôi ra bộ đồ bay tiêu chuẩn của cô, cùng màu xanh đậm, cũng đã trở thành nhãn hiệu của các cô.

- Tôi đã có chưa? - Mary Lynn hỏi hơi trễ.

- Chúng tôi đã lãnh giùm chị., - Eden đáp và căn dặn:

- Tuy nhiên, chị đừng quá phấn khởi. Nếu chị chưa để ý thì tôi cho chị hay, họ phát cho ta đồng phục mùa đông, bằng len, trong khi đang ở miền nam California nắng ráo. Các bộ đồng phục mùa hè chắc là đang trên đường gửi đến. - Thật là phi lý, nhưng có đồng phục mùa đông còn hơn không. Đối với Mary Lynn, có được một bộ đồ vừa vặn với thân hình nhỏ bé của cô là một phần thưởng đặc biệt. Cả ba cô dồn vào phòng cô trong lúc Mary Lynn thử đồ của quân đội phát, hai áo vét, một cái váy, một cái quần dài và mấy bộ đồ bay. Cô đã để dành một phiếu mua giày chờ được phát đồng phục mới sẽ mua.

Mary Lynn đứng trước gương soi, ngắm nghía bóng mình trong bộ đồng phục màu xanh đậm trên thân mình nhỏ bé, và cái mũ kiểu Anh trên mái tóc đen huyền. Cô đưa tay sờ lên cặp cánh ở ve áo, nhỏ hơn cặp cánh tiêu chuẩn của phi công, và vuốt lên hình quả trám bạc láng bóng như xa tanh giữa hai cánh, thya thế hình cái khiên cũ trên phù hiệu tiêu chuẩn mới.

- Tôi nghĩ rằng tôi sẽ nhớ cặp cánh cũ vì chúng có ý nghĩa đặc biệt. Chúng ta đeo chúng để bắt đầu, - cô nói.

- Tôi hiểu, - Cappy đồng ý. - Tôi nghe nói hình quả trám là có ý tượng trưng cho các khiên của người Amazon.

- Thành ra chúng ta là những nữ chiến binh trong truyền thuyết sao?

- Có lẽ vậy.

- Tại sao tối nay chúng ta không đi ăn mừng? - Mary Lynn quay lại nói.

Tối đó họ ăn mừng linh đình ở câu lạc bộ sĩ quan, họ gọi bít tết ngon nhất và rượu vang. Không có rượu của Pháp nên Eden quyết định nếm thử rượu vang đỏ của California. Sự có mặt của ba cô gái không có đàn ông tháp tùng ở một câu lạc bộ có đa số là đàn ông gây chú ý và không thiếu gì phái nam muốn đến ngồi chung với họ. Nhưng họ nhất quyết ngồi riêng ba cô với nhau suốt bữa ăn tối.

- Khi tôi ở Great Falls, một chị ở căn cứ Romulus, Michigan nói với tôi rằng, chúng ta không được phép lái máy bay đi giao trên lộ trình từ Great Falls đến Fairbanks, Alaska, mà chỉ có đàn ông lái mà thôi.

- Tôi luôn luôn nghĩ rằng họ lo ngại một ai trong chúng ta có thể rơi xuống những vùng hoang vu băng giá ấy và có thể chết vì lạnh.. - Cappy cau trán nhìn Mary Lynn, vì nghĩ rằng đó không phải là lý do thực.

- Tôi cũng vậy, - Mary Lynn đồng ý. - Nhưng hình như một số đàn ông đã đóng ở Alaska gần hai năm. Họ không lo sợ chúng ta có thể bị chết trên đường bay đến đây. Họ lo ngại chuyện đó có thể xảy đến cho chúng ta..., ở một căn cứ với tất cả những đàn ông đã bao nhiêu tháng không thấy bóng dáng đàn bà.

Eden cười lớn:

- Điều đó chắc hẳn nói lên điều không đẹp về những người đàn ông ở đây.

Khi tôi bay ra ngoài Washington trước đây, đã đáp xuống một số căn cứ không có khu nhà của nữ y tá, nên phải ở trong những lán trại với đàn ông, họ nằm ở các giường kế bên, chỉ có một tấm bình phong ngăn giữa tôi và họ. - Cô lắc đầu. - Trong hai chuyện của quân đội thì có một chuyện phi lý thế nào ấy!

- Ta hãy uống mừng điều đó, - Eden nói và nâng ly lên.

Sau bữa ăn tối, họ tiếp tục ăn mừng ở góc giải khát của câu lạc bộ. Ít có bàn trống. Khi họ xuất hiện, nhiều sĩ quan lật kéo ghế mời họ ngồi. Họ lấy một bàn riêng. Họ vừa ngồi xuống, đàn ông đã tranh nhau vây quanh họ.

Trừ một người, Mary Lynn thấy vậy khi nhận ra người đại úy đã chai đá ngồi ở rìa đám đông và quan sát các sĩ quan khác với một vẻ bàng quan và buồn cười cho họ. Rồi ánh mắt anh ta lim dim nhìn cô.

- Ăn mừng hả? - Giọng nói nhừa nhựa khiến Mary Lynn nghi rằng ly rượu anh ta cầm ở tay không phải là ly đầu trong tối đó.

- Có phải vì thế mà ông ở đây, ông đại úy? - Cô hỏi lại.

- Tôi luôn luôn ở đây, từ khi họ mở cửa cho đến khi đóng cửa, - anh ta nhìn Mary Lynn. - Chồng cô bị ma quỷ nào ám mà ở xa cô như vậy, cô

nàng bé nhỏ? Nếu cô là của tôi, tôi sẽ khóa cửa không cho đi ra ngoài.

Ít có ai coi thường tư cách có chồng của cô một cách táo bạo như vậy. Mary Lynn không biết nên hài lòng hay cảm thấy xúc phạm vì bị anh ta chú ý, nên cô không dám nhìn lâu anh ta.

- Điều đó khó làm, vì anh đang lái B- 17 ở Độ bát không lực. - Cô đáp và rút một liều thuốc ở gói để trên bàn.

Cô chưa kịp đánh diêm châm thuốc thì đã có mồi lửa trước mặt cho Walker cầm. Tay anh ta hơi run, và cô giữ nó lại bằng tay mình. Cảm giác bàn tay nham nhám của đàn ông gần như cô quên.

- Chồng cô là phi công ở không lực số 8? Ở đâu?

- Ở Anh.

- Chỗ nào? Tôi cũng đã đóng ở đấy. Có lẽ tôi biết anh ta.

Walker dựa lui lưng ghế, một nụ cười tự mãn nở ra trên môi, ý thức uy lực của củ cà rốt mà anh ta đưa ra đang đu đưa trước mặt cô.

- Ở vùng Costwold, đâu đó gần Gloucestershire.

Beau chưa hề nói được với cô chỗ anh đóng chính xác, vì nếu vậy thư sẽ bị kiểm duyệt chặn lại. Mary Lynn ngó Walker, không dám hy vọng ông ta có thể biết Beau.

-Ồ, trường hợp kỳ lạ thật! - Anh lẩm bẩm.

- Ông đã ở đấy à?

- Một thời gian, - anh ta nhếch mép cười. - Nhưng tôi đã lừa được quân đội và sống nhàn sau bao nhiêu chuyến bay qua Đức.

Câu nói cứng cỏi và đăng cay ấy giải thích một số điểm mà Mary Lynn trước đó không hiểu. Những nếp nhăn trên mặt anh ta và sự chán đời trong đôi mắt là kết quả của kinh nghiệm chiến đấu ấy. Cái đó đã làm cho tóc anh ta có những sợi bạc, mặt anh ta già hơn tuổi và cứng cỏi hơn.

Mary Lynn nhìn anh ta mà tự hỏi, Beau có trở về nhà và thay đổi như vậy không. Cô thấy ớn da gà và bất giác đưa bàn tay chà vào cánh tay trên để hết cảm giác ấy. Cô xua đuổi ý nghĩ khó chịu ấy trong đầu óc và chồm tới hỏi ướm thử.

- Ông có biết chồng tôi không? - Beau Palmer.

- Lần đầu thấy cô, tôi trông ngờ ngợ. Tôi dám cá đã thấy một tấm ảnh của cô đâu đó. Có lẽ anh ấy có phải không?

- Phải, anh ấy chụp trên bãi biển. Anh ấy để trong buồng lái.

- Đúng rồi. - Walker búng tay một cái. Nhạc nền trong phòng đổi sang điệu Slow, do dàn nhạc gồm những nhạc sĩ là quân nhân chơi. Anh ta cầm tay Mary Lynn kéo cô đứng dậy. - Chúng ta hãy khiêu vũ.

Anh ta ép bàn tay vào eo lưng cô, đưa cô lách qua các bàn tiến ra sàn nhảy. Cô day lại trong vòng tay anh ta với cả ngàn câu hỏi về chồng cô trong đầu óc.

- Ông gặp anh ấy bao lâu rồi? Anh ấy trông thế nào? - Cô ngừng lại vì thấy anh ta tỏ ra buồn cười và biết rằng cô đã nói liền thoảng như một đứa trẻ bị kích thích. - Tôi nói ra có lẽ ông cho là ngu dại, ông đại úy. Nhưng ông không thể biết tôi sung sướng đến thế nào vì gặp được một người đã nói chuyện chồng tôi.

- Đừng gọi tôi là đại úy nữa. hãy gọi tôi là Walker. - Anh ta hạ cánh tay xuống ôm ngang dưới lưng cô, từ hông sang đến vế. - Và cô không biết

chuyện này làm tôi sung sướng đến thế nào. - Nụ cười mím trên môi anh ta nói lên nhiều ý nghĩa, không liên quan gì đến chồng cô cả.

Mary Lynn ngượng ngịu một lát khi ông ta cúi xuống đưa mấy đầu ngón tay của cô lên môi. Cô lại nêu đề tài chồng cô lên:

- Anh ấy mạnh giỏi không?

- Mạnh, theo chỗ tôi biết. - Đôi mắt sành đời theo dõi sự bối rối gia tăng trên nét mặt cô một cách khoái chí. Anh ta tiếp tục làm ra vẻ lơ đãnh, căn nhẹ các đầu ngón tay cô. - Bức ảnh ấy không l65t hết vẻ đẹp của cô, cô em ạ.

Anh ta không bước đi theo nhạc, chỉ nhích qua nhích lại tại chỗ. Mùi rượu rum nồng nặc trong hơi thở của anh ta. Mary Lynn qui trách thái độ của anh ta cho số rượu anh ta đã uống, chắc là rất nhiều.

- Về Beau... - Cô thử hỏi nữa.

- Về anh ta thì sao? - Walker lật lòng bàn tay cô lên và căn nhẹ vào ngay giữa.

Động tác khêu gợi ấy khiến cô rùng mình sung sướng từ trên xuống dưới hệ thần kinh. Mary Lynn cố rút bàn tay ra. Walker ngẩng đầu lên khi thấy cô kháng cự.

- Xin lỗi! - Nhưng giọng nói không có vẻ gì hối lỗi. - Tôi không kìm hãm được. Khó kìm hãm khi ôm một cô gái nhỏ bé như cô trong tay.

Mary Lynn đành làm ngơ.

- Ông kể về Beau đi!

- Cô muốn nghe chuyện gì?

- Bất cứ chuyện gì. Tất cả mọi chuyện.

Không cần điểm gì rõ rệt, bất cứ chi tiết nào cũng đáng nghe, để cô hình dung ra được nơi anh đang ở và việc anh đang làm.

- Ở bên đó như thế nào? - Cô hỏi. Cô muốn nói nước Anh, căn cứ không quân, doanh trại quân đội. - Chỗ anh ấy ở?

Nhưng Walker hiểu cách khác, vẻ mặt anh ta trở nên lạnh lùng và xa vắng.

- Chiến tranh nào chả vậy? Chỉ là bắn giết và chết chóc. Địch quân mà ta không nhìn thấy đã bắn vào ta và bom đạn rơi vào đầu những con người mà ta không biết mặt. Địa ngục trần gian!

Ở gần, cô có thể thấy rõ những vết sẹo lổ chỗ trên mặt anh ta, một cách vụng vãi, như là bị những mảnh kính hay kim khí văng vào. Cô cố không nghĩ đến chuyện đó đã xảy ra như thế nào, nhưng cổ họng cô thắt lại không dám nghĩ đến cuộc chiến tranh mà Walker mô tả một cách rùng rợn, khác hẳn cuộc chiến tranh đầy vinh quang trong một phim Hollywood. Cô muốn tin rằng Beau đang tham gia một cuộc chiến tranh loại này hơn.

- Tôi rất tiếc! - Cô nói và cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Rồi da mặt cô ửng lên vì hơi thở nóng hổi và ướt át của anh ta phả vào má cô.

- Cô đẹp lắm, có thể khiến tôi quên đi tất cả những sự xấu xa. - Tay anh ta ôm chặt cô hơn và miệng anh ta áp vào mái tóc đen huyền của cô.

Trong khoảnh khắc, Mary Lynn không kháng cự, da thịt cô cố tìm lại cảm giác của một thân thể đàn ông áp sát vào mình, và để cho anh ta ôm, làm tan rã sự băng giá lạnh lẽo trong người do nỗi lo sợ sẽ không bao giờ còn được Beau ôm lại như thế này.

- Hồi này ông đang nói về Beau. - Cô cương quyết đẩy vào ngực anh ta và cuối xuống nhích ra cách anh ta vài phân.

- Ở phải, Beau. Để tôi xem, tôi nhớ gì về anh ấy nào? - Anh ta nhún vai rồi cuối xuống tìm môi cô.

- Xin ông, - Mary Lynn phản đối qua hơi thở, và day mặt qua một bên để tránh cái hôn.

- Xin cái gì? - Walker có vẻ vui thích, anh ta vẫn cúi xuống sát mặt cô.

- Ông không nên làm vậy với một người đàn bà có chồng.

- Tôi không khỏi nghĩ rằng, nếu Beau đã biết tôi sẽ gặp cô, anh ấy ắt đã yêu cầu tôi trao cho cô cái này. - Miệng anh ta áp sát khóe môi cô, và Mary Lynn day lại một chút để môi họ gặp nhau.

Nhưng Mary Lynn không tìm lại được nụ hôn ngọt ngào của Beau. Đôi môi của Walker đè lên môi cô xua đuổi bất cứ hồi ức nào về sự dịu dàng của người chồng, mà để lại dấu ấn của một người đàn ông thuộc loại cứng cỏi hơn không màn đến việc biểu lộ sự âu yếm và dịu dàng trong tình yêu. Bối rối, Mary Lynn chấm dứt cái hôn, cô không bao giờ ngờ rằng có thể đáp ứng cái hôn của một người đàn ông khác khi cô đang yêu một người.

- Lâu lắm rồi phải không? - Đôi mắt sành đời dò xét cô.

- Tôi không hiểu ông nói gì.

Cô thà nói dối còn hơn là thừa nhận có những nhu cầu về thể xác, thèm khát được sờ mó vào, không dính dáng gì đến tình cảm. Bản nhạc chấm dứt, nhưng tay anh ta vẫn còn giữ không cho cô quay đi hẳn.

- Phải, cô rạo rức, - Walker xác nhận. - Anh chàng Beau của cô cũng trải qua cái đó, chỉ có điều anh ấy khó chịu đựng được hơn, vì có nhu cầu khẳng

định lại sự sống trước mỗi lần ra đi để - có lẽ gặp cái chết. Với anh ta, luôn luôn có sẵn loại đàn bà đó để thỏa mãn nhu cầu ấy. Các người vợ thì thường thường không may mắn được như vậy.

- Phải chăng ông cố nói với tôi là Beau đã không trung thành với vợ? -
Hình như anh ta đã dùng thủ đoạn rẻ tiền để khai thác những nỗi lo sợ ghen tuông của cô.

- Cô có thật tình tin rằng anh ấy không cần ai trong suốt thời gian hai người xa cách?

- Tôi tin cái gì không phải là việc của ông.

Anh ta chậm trả lời để dò xét vẻ mặt thách thức của cô.

- Có lẽ không, nhưng tôi có những niềm tin riêng của tôi. Ông ăn chả thì bà ăn nem. Tại sao cô phải đi ngủ trong tình trạng bồn thần căng thẳng trong khi anh ấy thì không?

- Im đi!

Mary Lynn không chịu được nữa những lời ngụ ý ác độc của anh ta về sự không trung thành của Beau. Cô giật tay ra và đi về bàn.

Walker đứng lại nhìn theo không có vẻ gì là hối hận. Một người đẹp như thế, tóc và mắt đen huyền. Cô đang bỏ chạy...nhưng cuối cùng sẽ chạy thẳng vào tay anh ta. Anh ta biết.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mây đen báo hiệu cơn giông ùn ùn tụ lại trên đường bay của chiếc P- 51 Mustang. Eden rời mắt khỏi chúng để ngó vào bản đồ để trên đùi. Khi cô ghé xuống trạm chót, người ta đã cảnh giác cô đường bay từ Fort Myers đến New Castle cô sẽ gặp cơn giông mùa hè, nhưng cô đã quyết định bay đến chừng nào thời tiết bắt buộc phải hạ cánh. Cô hết lo ngại khi thấy căn cứ của Lục quân gần vị trí hiện tại của cô. Đó không phải là căn cứ gần nhất nhưng cô có thể bay cho đến trại Davis, ở California trước khi cơn giông đến đó.

Eden tiếp cận với phi trường bao quanh bởi các đầm lầy. Cô tránh không ngó vào chỗ sạm đen, nơi máy bay của Rachel đã rơi trước đây. Cô hạ cánh và chạy trên đường băng đến đường bay. Nhiều phi công từ trong phòng chờ bay dồn ra ở cửa để ngó sững chiếc máy bay tiềm kích mà tất cả đều thềm được lái. Tắt máy xong, cô đẩy mui buồng lái về sau và trèo ra ngoài đứng trên cánh.

Một làn gió mạnh thổi tới al2m tung tóc đỏ của cô xỏa đầy mặt. Cô nghe tiếng thì thầm của những nam phi công vì sững sốt khi thấy người lái chiếc máy bay chiến đấu rất mạnh ấy là một phụ nữ, nhưng cô không thấy khuôn mặt của Bubba, với cặp mắt lộ vẻ đau khổ khi thấy cô đứng trên chiếc Mustang.

Các phi công của phi đoàn kéo mục tiêu di động, nam và nữ, vây quanh Eden và chiếc máy bay, hỏi cô không ngớt. Cô không có thì giờ nói với Bubba tiếng nào. Những giọt mưa đầu tiên rơi lộp độp khiến ai nấy chạy đi

nấp trước khi giông tới. Eden xách cái cặp ở buồng lái lên và chạy vào tòa nhà hành quân.

Người at bảo cô thời tiết không có khả năng tốt lại, mà trời sẽ đầy mây và mưa giông trong ba ngày liền, cho đến hết tuần. Cô điền vào một mẫu đơn xin ở lại qua đêm, lấy lí do thời tiết. Mọi di chuyển của máy bay được coi là tối mật và các nữ phi công chuyển giao máy bay dùng một bộ mật mã để báo cho căn cứ của mình biết máy bay đang ở đâu và lí do phải ở lại trên mặt đất.

Sau đợt đầu tiên để báo hiệu, mưa lại ngừng. Bầu trời đen kịt đầy vẻ đe dọa. Eden chạy qua khu hăng- ga, mắt lướt qua toán phục vụ trên mặt đất đang hối hả buộc chặt các máy bay đậu ở đường bay. Bubba đang đứng bên trong hai cánh cửa lớn nói chuyện với một trong những thợ máy. Thấy Eden đi tới, anh at nói gì đó với người hạ sĩ trẻ và anh này bỏ đi.

Ý thức máu đang nóng bừng trong huyết quản, Eden dừng lại trước mặt Bubba, mắt cô sáng rỡ vì thấy lại khuôn mặt tuyệt vời của anh ta. Đôi mắt màu nâu đỏ của cô cười tí với anh:

- Lâu rồi không gặp, - cô khẽ nói.

- Phải.

Chỗ ấy công khai quá, trống trải quá, có nhiều cặp mắt thấy họ gặp nhau. Eden lộ vẻ thất vọng.

- Có vẻ như tôi phải ở trên mặt đất suốt cuối tuần, - cô bảo anh ta. Sau khi liếc quanh xem có ai gần nghe được không, cô hạ giọng. - Anh xin phép nghỉ được không?

- Trời đất quỷ thần! Nếu phải giết người để có phép tôi cũng làm.

Cả hai bốt căng và mỉm cười:

- Tôi sẽ gặp anh ở Wilmington mười giờ sáng thứ bảy. Ở đâu nào? - cô hỏi.

- Hồ Greenfield.

- OK! - Qua đuôi mắt, Eden nhác thấy có hai người trong toán phục vụ máy bay đi tới. Cô bỏ đi để họ khỏi nghi và đàm tiếu. - Hẹn gặp anh hôm đó.

Không khí đầy hơi ẩm sau trận mưa. Những đám mây thấp đe dọa còn mưa nữa và biến bầu trời màu xám đục như ngọc trai. Eden đứng trên bờ hồ greenfield, sau hàng cây mọc cao khỏi mặt nước, thân đầy rêu và rễ mọc dài cong queo. Những giọt nước mưa như kim cương đè nặng trên các chùm hoa Azalea màu đỏ thắm và hồng al2m chúng oằn xuống các bụi cây, những chùm hoa nở rộ trong mùa xuân nay đang tàn tạ trong mùa hè và rụng cánh rơi tả trên mặt đất ướt.

Tiếng người này giờ nghe vắng vắng, bây giờ vang lên giọng phụ nữ đang cười. Eden day qua phía ấy. Một bộ ba quân nhân ắt vừa nói gì tức cười với hai thiếu nữ đang nhún nhảy bên cạnh họ, hai cô đang ngoáy móng để mời mọc và ngoảnh lại chum đôi môi đỏ choét khuyến khích họ. Cuối cùng hai cô dừng lại để chờ các quân nhân bắt kịp.

Trong khi quan sát trò chơi mời mọc đó, Eden nghe tiếng bánh xe đạp kêu lạch cạch trên mặt đất đầy các vũng nước. Cô quay lại thì Bubba đã dừng xe đạp bên cô. Họ lại phải kiềm chế vì có người nhìn, nên chỉ hôn phớt lên môi nhau.

Hai người bắt đầu sóng vai bước đi, cố tình chạm vào thân mình nhau trong khi Bubba dắt theo chiếc xe đạp. Họ nói chuyện không quan trọng với nhau, quan trọng hơn là những điều trong mắt họ nhìn nhau.

Eden thở dài náo nức và nhìn quanh, trong chờ thấy ánh nắng và cảnh vật từng bừng sức sống như bản thân cô cảm thấy. Trái lại, chỉ có mây đen

và rêu xanh ở thân cây, mọi vật đều im ắng. Cô ngó hai người thiếu nữ đang để cho các người lính tán tỉnh trong công viên.

- Những cô gái kia... - cô nói và hát hàm về phía họ làm Bubba quay lại nhìn.

- Cô muốn nói những cô gái chữ V ấy hả?

- Những cô chữ V? - Cô cau mày khi nghe chữ lạ. - Cái đó nghĩa gì?

- V thay cho Victory. Đừng để tâm làm chi.

- Tại sao gọi bằng chữ đó? - Eden càng hiếu kỳ, hỏi cho được.

- Hãy quên là tôi đã nói vậy.

- Tại sao?

- Bởi vì đó là chuyện không nên nói đến trước các bà.

Eden bật cười vì ý nghĩ cô cần được che chở cho khỏi phải nghe một chuyện gì đó rõ ràng và xấu xa.

- Một cô gái chữ V là gì? Tôi không phải một người đẹp miền Nam của anh, chút gì cũng đỏ mặt.

- Cô bạo như người Bắc Mỹ, đó là cái chắc. Tôi nghĩ cách tử tế nhất là gọi họ bằng tên những cô gái đi theo trại lính. Ở đâu có một toán lính binh sĩ là có họ.

- Anh nói thiệt không? - Eden nhìn lại hai cô gái một lần nữa, cố so điều anh nói với tuổi tác tương đối còn nhỏ của ahi cô, trạc mười sáu mười bảy là cùng.

- Họ điên đầu khi thấy bất cứ ai mặc quân phục. Có lẽ họ bị cái đó quyền rũ, - anh ta nhún vai. - Đưa họ đi nhảy một lần, đãi họ một chai cô ca, thì muốn làm gì họ cũng được. Họ là những gái điểm tài tử...hay hơn bọn chuyên nghiệp, vì ít nhất họ không dừng dừng, nhưng...điều tệ hại là...các binh sĩ dễ bị lây bệnh.

- Nghe rầu quá!

- Phải. - Để đổi đề tài và không khí, Bubba nói tiếp:

- Tôi biết xe của tôi không sang và đi nhanh như xe của cô, - anh chỉ vào chiếc xe đạp đang dắt theo, nhưng nó là phương tiện vận chuyển duy nhất của chúng tôi bây giờ. Nếu cô muốn, nhảy thót lên, tôi sẽ chở cô ra phố.

Trong khi Bubba giữ chặt xe, Eden trèo lên ngồi trên xe, đặt hai bàn chân lên dè và để cái túi xách lên đùi, cô dùng hai bàn tay nắm lấy ghi đông. Cô la lên hoảng hốt khi Bubba đẩy xe đi.

- Nắm chặt, - anh ta bảo.

- Tôi đang nắm đây.

Anh ta chồm tới trước đạp mạnh vì xe nặng.

- Cô trang trí cho đầu xe mất đẹp.

- Cám ơn.

Tốt hơn là hy vọng trời không mưa. Chiếc xe thuộc loại mui trần không có gì che.

Chuyến đi ra phố ở bờ sông Mũi Sợ Hải thật vui nhộn. Bám chặt vào xe, Eden hết la lên lại rũ ra cười. Khi đến khu phố buôn bán đầy xe cộ, cô đòi tuột xuống, hai chân rung rẩy và muốn đứt thở.

Bubba đạp lại xe bên cạnh cô đi trên vỉa hè, ngang qua những tủ kính bày hàng dọc theo vệ đường. Eden nhìn lơ đãng vào chúng, không chú ý lắm, cho đến khi thấy một áo vét thể thao bằng vải tuyết treo trong một tủ kính. Cô nắm tay Bubba để kéo anh để ý tới cái áo vét.

- Cái áo đó anh mặc thì đẹp lắm.

- Cô nghĩ thế à?

- Ta vào xem đi.

Do dự một giây, Bubba dựng xe đạp vào tường nhà rồi đi theo Eden vào trong cửa tiệm. Một người bán hàng mang ra một cái áo vét giống vậy, vừa cỡ của Bubba để anh mặc thử.

Cái áo vét vải tuyết may khéo làm hai vai anh rộng thêm ra, làm mất vẻ khăng khiu, quê mùa của anh lại còn cho anh cái vẻ mảnh dẻ mà bắp thịt nở nang. Màu nâu như lông lạc đà ở vải tuyết làm nổi bật các sợi vàng sẫm trong tóc anh và làm đậm thêm các sợi nâu. Bubba vươn vai rồi so hai vai, thử xem áo có chật chội không trong khi soi gương.

- Cô nghĩ thế nào? - anh hỏi Eden.

Cô bảo người bán hàng:

- Chúng tôi lấy cái áo này.

- Khoan đã. Nó giá bao nhiêu? - Bubba lật cái thẻ ghi giá dính ở nút tay áo.

- Không hề chi. Đó là món quà tôi tặng anh. - Eden mở ví lấy tiền trả.

- Không. - Bubba chối thẳng thừng. Một giây sau, anh đã cởi áo ra trả lại người bán hàng. - Tôi đổi ý. Tôi không thích cái áo này. - Anh nhìn Eden, sự giận dữ trong đáy mắt. - Thôi, chúng ta đi.

Thấy anh ta nổi nóng, Eden ngạc nhiên và giữ im lặng. Bubba xưa nay vẫn tỏ ra dễ dãi, không gì làm anh bức tức được. Cô không phản đối trong khi anh kéo cô trở ra đường phố.

- Có chuyện gì thế? - Cô dè dặt liếc nhìn anh. - Chắc chắc anh không...

- Hãy bỏ qua đi, - anh ngắt lời cô, giọng gắt gỏng, rồi tỏ ra hối hận, cúi gầm mặt xuống. - Chỉ bỏ qua đi, - anh nói với giọng bình tĩnh hơn.

Eden định nói, rồi thôi. Có lẽ tốt hơn là nên để yên trong lúc này. Bubba kéo xe đạp lên và họ lại đi bộ xuống phố. Sau khi qua một dãy phố, cô hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Anh có vẻ ngập ngừng rồi nhìn thẳng vào cô:

- Gần đây có một khách sạn, tôi biết, - anh ngừng lại như thể chờ cô phản đối, nhưng cô không tỏ ra phản đối. - Nó ở chỗ hơi khuất. Tốt hơn cả là người ta không hỏi gì mình.

- Vậy thì ta lại đó.

Cô chuôi bàn tay vào trong lòng bàn tay chai cứng và thô nhám vì al2m lụng của anh. Sự đụng chạm ấy hình như làm anh trở nên thuần phục và đem lại ánh vui trong mắt.

Hai mươi phút sau, Bubba mở khóa cửa phòng khách sạn, xách cái túi da của cô và cái túi nhỏ của anh vào Phòng nhỏ chỉ có cái giường và bàn trang điểm. T6ám thảm giữa phòng đã sờn và phai màu. Anh để đồ đạc lên giường và quay lại đối diện Eden với một chút ngượng nghịu.

- Căn phòng không đáng bao nhiêu.

- Chắc chắn không phải là khách sạn Waldorf. - Cô mỉm cười đáp và bước tới bá cổ anh. Tôi nhớ anh quá!

Anh nhìn chăm chú vào môi cô trong khi tự kiềm chế. Hai bàn tay anh đặt lên hai bên hông cô. Anh nói:

- Tôi cũng nhớ cô quá chừng!

Anh hôn lên môi và chà mạnh, như lên cơn sốt thèm thường. Cô đáp lại bằng cách ôm anh mỗi lúc một chặt hơn. Họ hôn nhau một lúc lâu mới buông nhau ra để thở.

Eden nhích ra xa, quay lưng lại với anh và bỏ cái mũ trên mái tóc đỏ xuống. Anh ta làm cô xúc động sâu sắc hơn bất cứ người đàn ông nào cô quen. Ngày xưa cô quen nắm quyền điều khiển mọi sự nhưng bây giờ cô không có quyền đó.

Cô cởi áo vét ra. Ở tủ áo nhỏ trong vách có sẵn nhiều cái móc áo. Cô lấy một cái và móc cái áo vét vào. Khi day lại, cô bắt gặp Bubba ngó cô.

- Nếu muốn ăn mặc cho đàng hoàng một chút trong những chuyến chuyển giao máy bay, thì mình phải tự coi sóc quần áo lấy. - Cô không thể đem người ở theo để coi sóc quần áo thay cô. -Không bao giờ biết đi bao lâu...hay phải mặc bộ đồng phục bao lâu trước khi có thể bỏ giặt. Trong buồng lái chỉ đủ chỗ nhét cái túi da này. Một khi đã nhét vào các sách kỹ thuật, các công vụ lệnh, bàn chải răng và đồ trang điểm, may lắm mới còn chỗ để bỏ theo một cái blouse nữ.

Cô mỉm cười với anh ta vì thật sự là hài hước. Cô nổi tiếng là có nhiều quần áo. Cô mở túi lấy đồ ra.

- Anh sẽ ngạc nhiên nếu biết những mẹo chúng tôi dùng để giữ sạch sẽ. Chúng tôi giặt đồ lót ban đêm và hong khô trước cái máy sưởi hay phơi ở thành giường. Nếu không chắc chắn mượn được bàn ủi, thì chỉ chà cổ áo cho sạch và đề cuộn thánh kinh lên để khi khô nó sẽ thẳng. Quần dài thì ép dưới tấm nệm giường. Sáng hôm sau có nếp thẳng đúng chỉ tiêu của quân đội.

Anh ta cười khúc khích trong khi Eden cầm cái túi đựng son phấn đi vào buồng tắm. Ít nhất họ có buồng tắm riêng, không phải dùng chung buồng tắm ở một bên hành lang.

- Cái gì đây? - Bubba gọi với theo. Cô trở lại và thấy anh đang đứng bên giường, tay cầm khẩu súng lục cô đem theo trong túi xách.

- Sao cô lại đem theo súng?

- Trên máy bay chúng tôi lái, đôi khi có những thiết bị tinh vi. - Eden lấy lại khẩu súng và bỏ lại vào túi xách với bản đồ, sách và các giấy tờ công tác. - Các ống nhắm súng, các máy truyền tin và các máy cảm ứng phân biệt bạn hay địch. Một số máy bay có cả móc phin trong các túi thuốc men.

- Nhưng súng để làm gì? Quân đội không chờ đợi cô bắn người ta chứ?

- Không, nhưng nếu chúng tôi bị bắt buộc phải hạ cánh trong những điều kiện đáng ngờ, - theo nguyên văn họ dùng, - chúng tôi phải bắn vào một điểm trên thân máy bay, sẽ làm cả máy bay nổ tung.

- Nghe nguy hiểm quá!

- Chứ anh tưởng trại Davis hiền lành à, với pháo binh bắn đạn năm mươi ly vào một ống vải kéo theo đằng sau máy bay.

Cô bước tới trước mặt anh và bắt đầu cởi nút áo sơ mi ka ki của anh. Mở được một nửa, cô luồn ngón tay vào sờ lên da thịt ấm áp và chắc nịch của anh. Cô cảm thấy anh hơi rùng mình và máu cô sôi lên vì tự mãn, cảm giác ấy ngây ngất như uống rượu uých ky để lâu năm. Hai bàn tay anh áp lên hai bên má cô và hỏi:

- Cô yêu tôi không, Eden?

- Có, - cô thì thầm.

- Không, - anh ta lắc đầu. - Cô có yêu tôi như thế này không?

- Anh hỏi gì phí lý vậy? Anh muốn nói đến cái áo vét ấy hả? Ở tiệm...

- Tôi không muốn cô mua đồ cho tôi. Tôi biết cô có nhiều tiền, nhưng tôi muốn trả lấy đồ gì tôi dùng. Tuy nhiên, thật ra không phải chuyện đó...chỉ vì điều, tôi tự hỏi phải chăng cô muốn biết đối con người tôi. Eden, tôi là thợ máy. Tôi không nên có những ngôi nhà sang trọng, những xe hơi hay áo quần sang trọng.

- Không phải là bây giờ. Làm sao anh có được? Quân đội không đúng là chỗ tiến thân.

- Nếu tôi không muốn tiến thân thì sao Eden? Nếu tôi thích như thế này thì sao? Cô có thể bằng lòng với việc đó không?

Cô không thích nghe nói như vậy. Cô không thích những câu hỏi anh ta nêu lên. Cô không muốn điều gì làm cho mất vui trong thời gian quý báu ở bên nhau này.

- Có quan trọng gì? - cô nôn nóng hỏi lại và áp sát vào người anh. - Có làm thay đổi chuyện này không?

- Không, - anh đáp và hôn cô một cách nồng nặc. Một phút sau anh ẵm cô lên giường.

Một buổi chiều ngào ngạt hương thơm ở California, gió mát hây hây thổi, trời cao trong xanh. Mary Lynn thấy ngày hôm nay quá đẹp. Dù vừa bay một chuyến kéo dài, cô cảm thấy sống lại và sung mãn. Cô rời chiếc máy bay vừa giao và xách cặp đi về phía nhà hành quân.

- Ê, Marty, chị đi không? - Cô gọi Marty vừa bay chung một chuyến với cô, dịp đó thật hiếm.

Marty đang đứng bên chuyển máy bay của cô ta với một người thợ máy. Cô bụm hai bên miệng gọi to, giọng càng khản đặc.

- Chị cứ đi trước, tôi sẽ vào sau.

Mary Lynn vẫy tay đáp hiệu và băng qua đường bay đi đến tòa nhà hành quân. Trong đó có đông người hơn thường lệ, có nhiều thường dân hơn cô thường thấy. Đa số bọn họ cau mày nhìn cô ra mặt không ưa.

- Cô làm gì ở đây? - một người hỏi, giọng dữ dằn, khiến Mary Lynn ngạc nhiên.

- Tôi vừa lái chiếc P- 47 đến...

Nhưng anh ta không để ý đến lời cô giải thích. Không người nào ở đây để ý.

- Tại sao cô không về nhà là chỗ thích hợp với cô hơn? - y hỏi thách thức.

- Không ai cần đến cô và bọn các cô. Không ai muốn cô ở đây, vậy tại sao cô không xéo đi?

- Cô không việc gì trong buồng lái máy bay cả!

Không cãi lại được các câu lăng nhục dồn dập ấy, Mary Lynn cố bỏ đi, nhưng bọn đàn ông vây quanh cô không cho cô đi qua. Họ áp sát vào và hăm dọa cô.

- Tổ chức của các cô là vô dụng. Các cô chỉ là một đám con gái làm dáng!

- Về nhà đi!

Mary Lynn bất lực nhìn họ, không biết làm sao. Cô không hiểu được tại sao họ tấn công cô.

Một sĩ quan chen vai vào giữa họ.

- Để cô ấy yên! - anh ta nói, giọng quen quen. Mary Lynn nhìn và nhận ra Walker. - Đi đi! Tất cả các cậu! - anh ta ra lệnh bằng một giọng cứng rắn làm cho họ phải chú ý và kính nể.

Bọn ấy miễn cưỡng bỏ đi, miệng lầu bầu, để Mary Lynn đứng lại run sợ và bối rối.

- Tôi không hiểu. Tôi đã làm gì?

- Cô chẳng phải làm gì cả - Vẫn coi thường kỷ luật quân đội. Walker mặc cái áo sơ mi mùa hè bằng vải ka ki không gài nút cổ, để lộ một đoạn dây chuyền đeo thẻ tên và số quân. Điều thuốc vắt vẻo ở môi, anh ta nheo mắt nhìn chằm chập vào cô. - Cô đừng để bọn chúng làm cho bực tức. Chúng chỉ là một đám cựu huấn luyện viên lái máy bay, đang phải thi lái để được gia nhập ngành không quân vận tải. Tôi đoán chắc rằng lòng tự ái của họ không chịu nổi khi thấy một cô gái nhỏ bé lại được nhận mà họ thì không. Cô đã được công việc mà họ muốn nhưng không có khả năng để làm.

- À, ra vậy. Hèn chi họ bảo tôi không thích hợp với các máy bay ấy. - Cô cúi gầm mặt, bực bội vì bị thù ghét vô lý.

- Ở kìa! - Giọng anh ta mơn trớn trong khi một ngón tay dí vào khóe miệng cô, cổ khều cô mỉm cười. - Không phải tất cả đều như vậy. Cô có thể vào buồng lái máy bay của tôi bất cứ lúc nào muốn bay.

Câu nói đầy ngụ ý làm cô nóng bừng. Cô quay đi tránh ngón tay của anh ta và định bước đi, nhưng bàn tay anh ta đã nhanh như chớp quàng ngang eo cô khi anh vứt điều thuốc lá, chặn cô lại và ngón tay vuốt lên gò má và quai hàm cô.

- Tối nay đi ăn tối với tôi nhé!

Mary Lynn nhìn xuống cổ tránh sự đụng chạm.

- Không, cảm ơn. Anh chỉ uống rượu, còn tôi thì thích ăn.

Cô cúi gằm mặt, nhanh nhẹn bỏ đi và đi ngang qua Marty vừa đi vào tòa nhà. Marty nhìn qua khỏi cô và quắc mắt khi thấy Walker. Anh ta đang cúi xuống châm điếu thuốc khác, trong khi nhìn theo Mary Lynn. Marty hiếm khi biểu lộ thương hay ghét ai, nhưng cô khinh bỉ anh ta.

- Tại sao ông cứ chọc chị ấy mãi thế? - cô gay gắt hỏi.

Walker không day lại, chỉ liếc cô có vẻ buồn cười và khinh khỉnh hỏi:

- Cái gì khiến cô nghĩ cô ấy muốn được che chở chống lại tôi?

- Câu hỏi thật là lỗ bịch! - Marty nổi giận - Chị ấy yêu chồng.

Anh ta bừa bãi có vẻ chế nhạo.

- Hơn ai hết,...cô...đáng lẽ phải biết chuyện này không đáng gì đến tình yêu.

Không biết trả lời sao, Marty xoay mình bước ra khỏi nhà để đuổi theo Mary Lynn và bắt kịp cô ta bên ngoài.

- Chị không sao chứ?

- Dĩ nhiên, - Mary Lynn tiếp tục đi, ngẩng đầu lên cao, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Marty bước ngăn lại để đi ngang với cô bạn.

- Anh chàng đó không ai thô lỗ bằng. Phải có ai dạy cho anh ta biết phép lịch sự và kính nể người khác.

- Không đúng hẳn, - cô bênh vực anh ta. - Có mấy phi công - đàn ông - hồi này đang làm khó dễ tôi vì tôi làm công việc mà họ cho là công việc của họ. Đại úy Walker tới kịp và đuổi họ đi.

- Rồi ông ta bắt đầu quấy rầy chị. - Nếu ở địa vị chị, tôi sẽ cố tránh xa ông ta.

- Ông ta biết Beau.

- Bằng cách nào?

_ Đại úy Walker trước đây là một phi công lái B- 17 ở Anh cùng Beau, ông ấy biết hết về Beau.

- Ông ấy ở đây làm gì?

- Cũng như Cappy, ông ấy lái các máy bay C- 47 xuất xưởng ở nhà máy Douglas đến các điểm lên tàu thủy.

- Tại sao quân đội dùng một phi công B- 17 làm việc ấy?

- Thì chị cứ coi họ bắt chị làm gì? - Mary Lynn lại bước đi và Marty bước theo.

Nhưng Marty sức nhớ ra.

- Tôi nhớ rồi! - cô reo lên nho nhỏ - Tôi đã gặp ông ta trước đây. Tôi dám thề là đúng như vậy.

- Chị nói gì thế? - Mary Lynn dừng lại vì đã đến bên chiếc xe jeep chờ đưa họ về trại.

- Tôi dám cá tháng lương rằng ông ta là người phi công máy bay oanh tạc tôi đã vấp phải ở bãi biển Miami. Những vết sẹo trên mặt, tiếng nói. Tôi dám thề. - Tôi nói riêng chỉ cho Mary Lynn nghe. - Ông ta là một kẻ nhát

gan - cố uống rượu để lấy can đảm khi tôi gặp ông ta trước đây. Quan trọng hơn là ông ta quen Beau. Ông ta nói dối với chị đây,. Mary Lynn. Tôi đã hỏi.

Một nhọc và phờ phạc sau nhiều chuyến bay xa nối tiếp nhau, Cappy ngồi trong căn cứ của cô ở ngoại ô Washington D.C và đẩy qua đẩy lại thức ăn trên đĩa. Cô hết muốn ăn từ khi thuyền chuyển và vì nhiều cố nữa. Khi đổi tới cùng một không đoàn chuyển giao máy bay với Eden, cô đã tưởng mọi việc sẽ tốt đẹp. Gần ba tháng đã qua đi và không có gì tốt đẹp cả.

Một phong bì dán kín đựng công vụ lệnh mới của cô đang để cạnh đĩa thức ăn. Cô chưa xem, vì không quan tâm, lái thứ gì và bay đi đâu cũng được. Mới rời Long Beach được bốn ngày, cô đã bay nhiều giờ kinh khủng, nên nghĩ rằng xứng đáng để nghỉ xả hơi và hưởng những giây phút hiếm hoi gặp lại gia đình, đặc biệt là mẹ cô, đang ngồi bên kia bàn ăn..

Gần như chỉ mẹ cô nói, bà kể cho Cappy nghe cuộc đến thăm tòa nhà quốc hội của bà, ủy ban hạ viện về biên chế công chức đã họp và kết luận rằng chương trình Nữ phụ tá Không lực Lục quân (WASP) là một sự phung phí tiền bạc và công sức.

- Đại tướng Arnold đã tranh luận với họ hơn một tiếng đồng hồ, - mẹ cô kể lại. - Ông ta nhất quyết là các nữ phi công cần thiết cho nỗ lực chiến tranh. Jacqueline Cochran có ở đấy, bà ta ngồi cạnh ông đại tướng, nhưng không nói gì cả. Ủy ban đã nhất trí nên giải tán toàn bộ tổ chức ấy. Họ có thể làm được việc đó bằng cách từ chối cấp ngân khoản, và nó là một chương trình dân sự. Tất cả đều do chuyện bao nhiêu huấn luyện viên lái máy bay được trả lương cao để đào tạo phi công cho quân đội bị mất việc. Ủy ban buộc đại tướng Arnold bảo đảm với họ, các người đó phải được sử dụng ngay.. - Bà nhếch mép mỉm cười. - Họ sợ bị gọi vào bộ binh.

Cappy không muốn dính líu với quân đội dù là ngành nào. Cô chỉ muốn lái máy bay - còn quân đội thì qui tha ma bắt nó đi cô cũng không bận tâm.

Cô cảm thấy ghen ngào và tức ngực. Một cảm xúc mạnh mẽ đang xâm chiếm cô.

- Mẹ gặp Mitch ở phiên họp của ủy ban, mẹ đã nói chưa? - bà hỏi cô.

Mắt Cappy như hai hòn than cháy rực.

- Chưa, mẹ chưa nói. Anh ấy mạnh khỏe không? - Cô làm ra vẻ tự nhiên.

-Ồ, vẫn bảnh trai như bao giờ. Uống quá, con không gặp anh ấy trong khi ở đây.

- Con không có thì giờ...

- Mitch không có ở đây. Anh ấy đang ở bên Anh với đại tướng Arnold...- bà hạ giọng, - để chuẩn bị cuộc đổ bộ lên nước Pháp.

- Đang xảy ra thật à?

- Sắp, - mẹ cô đáp, rồi nhìn quanh để chắc chắn không có ai nghe lỏm.

Mitch. Cô khó ngăn được nước mắt trào lên. Anh ấy là sĩ quan tham mưu nên chắc là không bị nguy hiểm gì. Không phải chuyện đó làm cô đau khổ, thất vọng, gần như tức giận. Cô đã làm đúng, Cappy tự nhủ. Giữa hai người có gần nhau cũng chẳng đi đến đâu. Cô dè ngón tay lên sống mũi, để chặn nước mắt trào ra.

- Cappy, có gì không ổn chẳng?

Cô lặng lẽ lắc đầu, rồi hít một hơi dài, cô gượng mím cười.

- Con chỉ mệt thôi, - cô nói, giả vờ cười to, nghe giả tạo.

- Con đã kể cho mẹ nghe chưa, một bà quét nhà tưởng lầm con là một thợ sửa ống nước vì con mặc bộ đồ bay. Con không biết tại sao người ta làm

rùm beng về chuyện đó ở quốc hội. Mười hết chín, thậm chí không biết có chúng con.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 26

"...Hãy ban cho chúng con niềm tin vào Chúa, tin vào các đứa con của đất nước, tin vào nhau, tin vào cuộc thánh chiến của chúng con..." Franklin Roosevelt cầu nguyện.

Khi ông kết thúc, cả phòng lên tiếng: "Amen!", và tiếng nói chuyện xôn xao về bản tin lạc quan dè dặt vừa phát đi. Marty, Eden và Mary Lynn đi đến CLB Sĩ Quan để ăn mừng. Ở đó chật ních những sĩ quan, ai nấy đều lớn tiếng phát biểu, tin chắc sẽ thắng trận.

- Anh David của tôi đang ở đó, - Marty tự hào nói - Anh ấy là lính nhảy dù, nên xung trận đầu tiên.

Đại uy Sam Walker thông thả đi đến phía bàn họ ngồi, tay cầm 1 ly rượu, luôn luôn có ly rượu trong tay anh ta. Mary Lynn ngẩng lên ngó anh ta, và vỗ 1 điều thuốc lên mặt bàn.

Anh ta quẹt diêm cho cô châm thuốc. Mắt họ gặp nhau, rồi cô cúi xuống châm lửa.

- Hút thuốc là thói quen xấu - Anh ta nói.

- Uống rượu cũng vậy, - cô đáp và ngồi thẳng lên nhả khói ra. - Tôi thấy ông có cả 2 đến mức quá độ.

- Tôi đã sa ngã vào con đường tội lỗi xấu xa - anh ta kéo 1 cái ghế ngồi nghiêng, day vào phía cô - Có lẽ cô nên tìm cách cải hoá tôi? Hay là tôi nên đưa đường cho cô đi lạc lối?

Marty tì 1 tay lên bàn xen vào:

- Walker, tại sao ông không chịu để yên chị ấy?

- Cô hãy lo việc của cô, Rogers - Walker không thèm ngó lại người bảo vệ cho Mary Lynn.

- Việc của tôi là ngăn chặn những kẻ chọc gái như anh đến gần chị ấy.

Anh ta đưa ngón tay đùa với những sợi tóc rời sau tai Mary Lynn, và để ý thấy cô gần như nhắm nghiền mắt lại khi anh động vào da cô nhẹ như lông.

- Cô có nghĩ là cần sự che chở chống lại tôi không, cô em?

- Không - cô đáp và không dám nhìn lên.

Marty đổi sang chiến thuật trực tiếp đối đầu:

- Ông có phải là may mắn chưa? Bây giờ đã có cuộc đổ bộ lên nước Pháp, và ai cũng tưởng là ông uống rượu để mừng việc đó, và không hề tưởng rằng ông uống rượu để tìm can đảm trong đó.

Walker không mấy may bị những lời nói như vậy làm cho khó chịu, trái lại, anh còn nhân đó hỏi:

- Tôi uống rượu có làm cho cô bức mình không, cô em?

- Nếu tôi bảo anh bỏ, anh có nghe lời không? - Mary Lynn hỏi.

- Không! - anh ta mỉm cười đáp để chọc cô.

Nhưng Mary Lynn không phản ứng như anh ta chờ đợi, mà đầy ghế lùi ra xa bàn.

- Xin anh, tôi không có bụng dạ nào để đùa giỡn.

- Cô đừng đi, - anh ta nắm tay cô giữ lại. - Không nên để cho đàn ông uống rượu 1 mình.

- Đáng lẽ anh không nên uống chút nào.

- Vậy thì cô hãy giữ cho tôi đừng đến gần ly rượu rum bằng cách khiêu vũ với tôi - anh đổi kiểu cầm bàn tay cô, gài ngón tay cô vào ngón tay anh.

Marty kêu lên phản đối, nhưng chỉ khiến cho Mary Lynn bị đẩy vào hành động. Sự bồn chồn trong lòng có thể thúc đẩy người ta hành động không còn giữ gìn. Anh ta biết rành hơn ai hết.

Trên sàn nhảy, anh kéo cô vào lòng, thân mình cô áp sát thân mình anh. Mùi thơm ở người cô khơi dậy tất cả thèm khát ở anh. Cô ta thật tốt và dễ thương, anh không xứng đáng với cô ta, nhưng vẫn thèm muốn cô. Và anh chắc sẽ chiếm được cô. Anh biết mình có điếm gì đó xấu xa. Chiếm được cô, anh sẽ kéo cô tụt xuống ngang anh.

Đầu tóc của cô tựa vào vai anh, và bàn tay cô đặt nhẹ lên vai anh, Mary Lynn không ngẩng lên cao hơn cái lon bạc đại úy ở bộ quân phục. Mùi thơm của tóc cô xông lên mũi anh ngào ngạt.

- Cô có nghĩ rằng tôi là 1 kẻ nhát gan không, cô em? - anh ta dịu dàng hỏi.

- Tôi cố không nghĩ đến anh, - cô né tránh câu hỏi.

- Cô làm được không? - Walker nghiêng đầu cố nhìn thấy mặt cô.

- Được chứ! Gần như luôn luôn.

- Ít nhất, đôi khi cô cũng nghĩ đến tôi. Có cái gì đó là bắt đầu - Anh ta mỉm cười nhưng giọng nghiêm túc, dù đã uống nhiều. - Tôi thì nghĩ đến cô hoài.

- Những khi không uống rượu và đánh bài.

- Và những khi không nằm thấy những cơn ác mộng.

- Tại sao anh có ác mộng? - Cô ngược lên nhìn vào mặt anh, đôi mắt mở to, cười mở và hăm hở muốn biết.

Trong chốc lát, anh không dám nhắm mắt để khỏi thấy lại trong đầu óc hình ảnh những chiếc máy bay chiến đấu có dấu chữ vạn sơn đen trên cánh bay vù lên, bắn tới tấp, cái 1hoả tiễn reo rắc sự chết chóc, hay những chiếc pháo đài bay rã hàng bay lờng lên như cố bám víu lấy sự sống, với 1 phần cánh hay đuôi bị bắn gãy, và khói bốc lên ở chỗ bị thương - phi hành đoàn 10 người còn trong đó, có lẽ là bạn, có lẽ là người không quen. Hơn hết, Walker muốn ngăn chặn cái cảm giác bất lực lộn hết ruột gan khi thấy chúng chầm chậm rơi xoáy tròn vào cõi chết.

Cảm giác đặng cay trở lại, cùng với sự tức tối điên cuồng.

- Cô không biết đang có chiến tranh sao? - Giọng anh ta tàn ác.

Cô cúi đầu:

- Có, tôi biết.

Sự tức giận của anh ta xoay qua hướng khác, anh ta cố tình tìm ra những điểm đau để xoáy sâu vào xem còn đau nhiều hay không, cả ở anh ta và ở cô.

- Gần đây cô có nhận được thư của chồng không?

Cô trân mình trong tay anh.

- Tại sao anh hỏi thế? Anh có biết anh ấy đâu. - Cô nhìn vào mặt anh ta. _
Rất cuộc, Marty đã nhớ ra đã gặp anh ở đâu trước đó. Ở bãi biển Miami.
Anh đã nói với chị ấy rằng anh không biết anh ấy.

- Tôi đã nói thế à? Lạ chưa. Có lẽ tôi nói nhầm

- Anh đã cố tình nói dối với tôi, đúng không?

Anh ta làm ngơ không đáp thẳng vào lời buộc tội. Anh thì thầm:

- Cô đã cô đơn lâu la81m, phải không cô em? Bao nhiêu phi vụ... và sự nôn nao bồn chồn muốn tiêu phí nghị lực trong mình cô làm cô căng như miếng da bị trổng. Chỉ có thể tìm sự lãng quên thư giãn trong tay một người tình mà thôi. Cô cần cái đó, cần một người yêu cô và giúp cô cởi mở quận thắt trong lòng.

- Tại sao anh đã nói dối với tôi?

Anh ta nổi nóng:

- Cô cần có cớ để ở bên tôi, nên tôi đã cho cô một cái cớ. Chúng ta đã chơi trò giả vờ. Cô có thể nói: "Anh ấy biết chồng tôi" để giải thích tại sao cô hay ở bên tôi. Cô dùng nó làm cái cớ để biện minh tại sao chúng ta khiêu vũ cùng nhau, và tại sao cô để cho tôi ôm cô trong vòng tay. Sự thật làm cô muốn nghe như vậy.

Mary Lynn đứng lại giữa sàn nhảy, không bước theo bước nhảy của anh ta nữa.

- Marty đã nói đúng về anh. Anh là 1 kẻ nói dối và nhát gan. Có lẽ mắt tôi mù nên không thấy cái đó trước đây.

- Cô đã không muốn thấy, - Walker đáp ngay. nếu cô cố ý chạm vào tự ái của anh, cô đã thành công. Dầu chai đá, anh vẫn còn giữ lòng kiêu hãnh.

- Tôi yêu chồng tôi, - cô tuyên bố như vung lên 1 lá chắn.

- Thiệt hả? Vậy thì, anh ta không có đây mà tôi có đây. Sự khác biệt là ở chỗ đó.

Mary Lynn vùng ra khỏi tay anh ta.

- Anh là 1 kẻ nói dối, gian lận và hèn nhát. - biết có thể chạm tự ái của anh ở đâu, cô xoáy sâu vào chỗ đó để cùng lúc cứu vãn sự tự trọng của mình.

Anh ta đứng yên cả phút, rồi bấu môi, chế nhạo và có vẻ độc ác.

- Tôi như thế, vậy thì cô là thứ gì, cô em?

Mary Lynn tái mặt, vùng ra xa anh ta, vừa đúng lúc Eden khiêu vũ đến sau lưng cô và nhìn cô lo ngại.

- Chị có sao không, Mary Lynn?

- Tôi... tôi nhức đầu. Chị bảo giùm Marty tôi ra về. - Mary Lynn rời sàn nhảy, bước nhanh ra cửa với Walker đi theo sát đằng sau.

Mấy giây sau Marty đâm thùm thụp vào Walker, mắt quắc lên:

- Để yên cho chị ấy, walker.

- Cô là gì? Người giữ cô ấy à?

- Phải. Chị ấy là người đáng hoàng và tôi muốn giữ như vậy.

- Có nghĩa là thế nào? rằng tôi không xứng đáng với cô ta?

- Ông là 1 tên lưu manh, Walker. Ông đã nói gì với chị ấy?

Walker nheo mắt nhìn Marty:

- Không việc gì đến cô - anh ta giận dữ đi đến quầy rượu.

Mấy ngày sau liên tiếp nhiều bản tin được loan đi về chiến cuộc trên bãi biển Normandy, nhưng đa số các nữ phi công đang ở trên không. Marty

đang bay trên miền Tây Nam, nhìn 1 cách thêm thường các chiếc B- 17 ở Las Vegas, và bay trở về Long Beach trong ngày 8 tháng 6. Cô luôn luôn ngạc nhiên vì thấy các sân bay ở bờ biển Thái Bình dương được nguy trang rất khéo. Trừ phi biết đích xác chúng ở chỗ nào, phi công không bao giờ thấy được.

Sau 3 ngày đi vắng, khi trở về cô thò đầu vào phòng Mary Lynn.

- Chào chị, tôi đã về.

- Chuyến bay thế nào? - Mary Lynn xếp đồ viết thư lại và đi theo cô bạn qua phòng cô.

- Không tệ. Tôi gặp trời xấu ở Nam Colorado, nhưng bay khỏi nơi đó kịp trước khi quá xấu, - cô liệng cái cặp lên giường, lục chồng thư đến trong khi cô đi vắng và kéo 1 cái -Ồ, một bức điện tín của ba má tôi. - cô ngạc nhiên và ngôi lên giường. - Đã mấy tuần không có tin của ba má tôi. - Marty rút bức điện tín ra và đọc: "Ồ, khong!" - cô lộ vẻ sửng sốt.

Mary Lynn thấy mặt cô ta xanh mét, mắt đờ ra khi cô ngẩng lên.

- Anh tôi... David, - giọng cô bối rối và có vẻ không tin - Ông bà được báo tin... Anh ấy đã hy sinh.

Mấy tiếng có tính cách chung quyết ấy rơi vào im lặng.

Không, không thể là David, không thể là anh cô... chắc đã có sự nhầm lẫn. Cô choáng váng mặt mày. Anh là anh trai của cô, là thần tượng và là kình địch của cô. Cô đã luôn luôn ráng sức để anh đấu với những thành tích của anh ấy. David không thể nào chết. Lẽ ra anh phải về nhà với tư cách anh hùng, ngực đầy huy chương. Anh hy sinh là không đúng, không công bằng.

Mary Lynn ngó bức điện mà các bà mẹ và các người vợ sợ nhận được. Nỗi sợ hãi làm quặn thắt lòng cô. Đây là lần đầu sét đánh quá gần. Không

phải là con người hàng xóm ở cuối dãy phố, hay chồng 1 người bà con xa. Đây là anh của Marty.

Mary Lynn bước tới bên Marty, ngồi im và sờ sờ trên giường để an ủi và cũng tự an ủi.

- Đứng! - Marty nhảy phắt xuống giường, đứng day mặt vào góc phòng, 2 tay ôm ngực, quay lưng lại Mary Lynn - Tôi... cô ghen ngào - Ba má... sẽ cần có tôi. Tốt hơn... tôi nên sắp xếp để về nhà cuối tuần này.

- Tôi sẽ giúp chị.

- Tôi nghĩ rằng... tôi muốn tự lo là hơn.

Cô cần làm 1 việc gì đó để bớt căng thẳng. Cô không thể ngồi yên 1 chỗ và nghĩ tới mấy tiếng "đã hy sinh". David đã luôn luôn chiếm 1 vai trò quan trọng trong đời cô, cái chết của anh để lại 1 lỗ hổng to tướng.

- Chị cảm phiền. Tôi muốn ở 1 mình. - cô nói.

Nhưng Mary Lynn không chịu được ở 1 mình, cô nói. Cô cần có người cười, yêu và sống xung quanh cô. Cô ra khỏi trại vắng teo vì đa số các cô đang bay, còn 1 số ít đang tranh thủ giặt giũ hay ngủ cho lại sức.

Cô đứng 1 lát ở đường bay bận rộn, nghe người nói và máy bay nổ máy, noi 1 lên sự sống đang tiếp diễn. Cô nóng ruột đi vào toà nhà hành quân. Nhiều phi công đang ở trong phòng chờ bay, kẻ đánh bài, người nói chuyện và hút thuốc không hờ môi. Họ không lôi kéo cô vào hoạt động của họ, cô muốn là 1 người trong cuộc, không phải đứng ngoài nhìn vào.

Mary Lynn không biết gọi sự thúc đẩy ấy là gì, khi quay lại và thấy Walker bước vào phòng. Hai má gầy lõm của anh ta có râu 1 ngày chưa cạo, mọc lởm chởm che hết các vết sẹo ở đây. Ở đuôi mắt có những đường nhăn mệt mỏi, nhưng vẻ chế nhạo vẫn còn ở đáy mắt. Cái mũ cát- kết sĩ quan đội

trật về đằng sau, để hờ mái tóc nâu đầy mọc vô trật tự. Cái áo vét da trạc ra và khăn quàng cổ trắng không buộc lại.

Walker dừng lại để châm lửa hút thuốc. Bên trên ngọn lửa, anh bắt gặp mắt cô gái nhỏ bé, im lặng theo dõi anh từ chỗ đứng ở góc phòng. Đôi mắt của cô dán vào anh, làm anh nổi hứng. Trong chốc lát, anh chỉ thấy có mình cô trong phòng. Anh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cô trong khi dụi tắt que diêm. Cô không ngó lảng đi, vẫn nhìn lại anh chằmchập.

Điều đó nói lên cái gì, anh cố tìm hiểu... cho chắc chắn. Anh đi đến gần, nói:

- Chào cô em.

Cô không nói vào đề, có vẻ khẩn cấp.

- Marty vừa nhận 1 điện tín. Anh cô ấy đã tử trận.

Cô ta đã cho anh 1 cơ hội. Không còn mặc cảm có tội Walker tiến lên ôm cô vào vòng tay 1 lúc, kéo dài mấy phút cho đến khi người cô mềm lại và thư giãn ra.

Anh cúi xuống, chà miệng lên mái tóc đen nhánh của cô mềm như tơ. Cô ngẩng lên để nhìn anh và thấy miệng anh gần kề. Walker không chờ đợi gì nữa. Anh hôn lên môi cô không còn dè dặt. Cô để lộ cảm xúc của mình và đáp lại nụ hôn của anh 1 cách nồng nhiệt.

Anh thở gấp, buông môi cô ra:

- Tối nay... tôi sẽ đón cô bằng xe hơi lúc 19 giờ.

Một giây lát trôi qua, anh cảm thấy cô bị giằng co, nhưng rồi trả lời không chút dè dặt:

- Được!

Mary Lynn dừng lại chờ ở hành lang trong khi Walker tra chìa khoá và cửa phòng khách sạn. Anh vào trước, nhìn quanh rồi kéo cô vào và đóng cửa lại. Căn phòng nhỏ hẹp, vừa đủ chỗ để giường và 1 cái tủ áo nhiều ngăn. Công dụng của nó rất hạn chế và không dùng vào việc khác. Cô cố tránh nhìn vào cái giường và băng qua đến bên cửa sổ, nhưng quang cảnh bên ngoài chỉ thu hẹp trong 1 đường khuất tối tăm của Los Angeles.

Có tiếng bao giấy kêu sột soạt và tiếng chai đặt lên bàn. Mary Lynn vẫn đứng ở cửa sổ, lắng nghe tiếng động do Walker đặt ly lên bàn và mở nút chai.

- Cô uống gì, rum với coca hay coca với rum?

- Không uống gì cả, cảm ơn.

- Xin lỗi, tôi không kiếm được whisky cho cô. Tôi biết cô thường uống rượu đó - khi nào cô uống?

Có tiếng rót nước vào ly.

Qua khe mắt, cô thấy anh ta cởi áo vét khoác lên lưng ghế và quay lại nhìn anh cởi cá vạt. Walker nói gì đó với cô, nhưng cô không nghe tiếng nào cả, trong khi anh ta đi tới giường vừa đi vừa uống rum với coca, rồi đặt ly lên bàn ngủ.

Cà vạt đã mở ra, anh mở nút áo và kéo áo sơ mi ra ngoài quần. Anh ta liệng áo sơ mi lên giường và cởi luôn áo lót. Cái thẻ tên của số quân kêu leng keng ở dây chuyền đeo ở cổ.

Mình trần, anh đứng dậy cởi luôn quần dài. Thấy Mary Lynn vẫn đứng im ở cửa sổ, anh ngừng tay nhìn mặt cô dò xét.

- Sao vậy? - anh hỏi.

- Người tiếp khách của khách sạn sẽ biết chúng ta không phải là vợ chồng, phải không?

- Tôi nghĩ rằng hẳn ta chẳng ugan tâm có phải hay không, miễn là ta trả đủ tiền phòng. Mà cái đó có gì quan trọng?

- Có lẽ là vậy. Nhưng cái nhìn của hẳn ta... làm cho chuyện này... có vẻ bẩn thỉu, rẻ tiền.

Walker ý thức hành động của anh ta càng làm tăng thêm điều đó, anh đã cởi ngay áo quần như thể cô ta là 1 gái điếm rẻ tiền. Anh lặng lẽ tự nguyện rửa và bước đến bên cô, dịu dàng kéo cô quay lại đối diện anh.

- Cô em sai rồi. Cô đẹp lắm và tốt lắm nên không thể bị bất cứ điều gì làm nhơ nhuốc. - giọng anh ta nghe có vẻ chân thật, không giống tính anh thường ngày. Anh cười khúc khích và mân mê sau tai cô - tôi nói co 1 vẻ cao thượng, phải không? Nhưng đó là sự thật.

Đôi mắt đen như nhung của cô nhìn anh, 1 chút hối tiếc thoáng hiện ra trong đó.

- tôi không tốt lắm như anh nghĩ đâu, Walker.

Anh nhận ra cô nói đúng, nếu không cô đã không vào khách sạn với anh. Ngay lúc này, cô tụt xuống ngang anh, hay anh được nâng lên ngang với cô không phải là điều quan trọng. Anh ý thức cô chưa bao giờ làm chuyện này trước đây.

Anh dịu dàng kéo cô rời xa cửa sổ, và 2 tay đỡ 2 bên má cô, anh hôn cô thật chậm rãi và nồng nàn. Cảm thấy cô đã mềm ra và thoải mái, anh bắt đầu cởi áo cô ra, vừa cởi vừa vuốt ve các bộ phận hở trần trên người cô và hôn lên đó. Hai bàn tay cô áp lên ngực anh, nghe tim anh đập rộn ràng. Da thịt họ nóng bừng lên, và hơi thở càng gấp thêm vì thèm khát đã bị dồn nén

quá lâu. Khi áo quần cô đã cởi ra hết cũng như các sự kềm chế của khuôn sáo đã được giải toả, walker nâng bổng cô lên và ẵm cô vào giường.

Họ chỉ là 2 diễn viên trong 1 động tác căn bản nhất. Một người đàn ông và 1 người đàn bà khám phá ra những cách để cho vừa nhau và sung sướng, tìm lại những phút giây mê ly cũ và hưởng được khoái lạc tuyệt vời trong 1 giây phút ngắn ngủi, đề rồi mong ước được hưởng thêm.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tắm ra giường dậy ngang vú cô và nhét chặt dưới 2 cánh tay cô, mary Lyn không thể giải thích ngay cả với mình tại sao cô thấy cần che giấu thân thể. Chắc chắn không phải để Walker không thấy - anh ta đã xâm nhập hoàn toàn vào thân thể cô... và làm cô thỏa mãn. Có phải vậy không? Có phải cô đã mong sao cô không thấy sung sướng như với Beau?

Giây phút sung sướng dễ chịu đã qua và lòng dạ cô ngổn ngang rồi bời. Điều thuốc cô đang hút mất ngon, nên cô nghiêng qua dụi tắt nó vào cái gạt tàn trên bàn ngủ. Khi quay lại, mary Lynn ý thức Walker đang day lại ngó cô trần trối. Ánh mắt chế nhạo của anh ta thật khó chịu nổi.

- Cô đang nghĩ đến anh ấy, phải không? - giọng anh hơi gắt.

- Đến ai? - cô giả vờ chậm hiểu

- Thôi đi, cô em - Anh có vẻ tức tối, ngồi dậy và xoay người sang 1 bên giường, với tay lấy chai rượu rum và rót 1 ít vào ly. - Chồng cô, chứ còn ai.

- Anh nốc 1 ngụm rượu rồi nhìn vào cái ly - Cảm nghĩ xấu hổ và có tội ấy sẽ không lâu. Cũng như mọi chuyện khác, nó sẽ chóng qua cho đến lần tới khi sự thèm muốn lại trỗi dậy.

- Làm sao anh biết? - Cô hỏi, tức giận vì anh đã xâm nhập vào đầu óc cô cũng như đã xâm nhập vào thân thể cô.

Walker ngoái cổ lại nhìn cô. Mũi anh trề ra:

- Bởi vì đoạn đường ấy tôi đã đi qua, cô em ạ - anh ta với tay ra sau vuốt má cô rồi quay đi - Tôi đã đi qua.

Nói xong, anh ta lại nâng ly lên uống.

Trong phòng chỉ có 1 bóng đèn, rọi sáng 1 cụm ở giữa, còn xung quanh tối mờ mờ, khi anh đưa tay lên, ánh sáng mờ loang loáng trên các thớ thịt ở lưng dưới lớp da trần căng thẳng. Thân mình anh rải rác những vết sẹo còn đỏ, không phải đã lâu mà mới có gần đây. Còn lâu những vết sẹo ấy mới phai dần và thành màu trắng.

- Cô đừng mất ngủ vì chuyện đó. Anh ấy không vì thế mà mất ngủ đâu. Có nhiều chuyện có thể làm anh ấy mất ngủ, nhưng không phải là sự thiếu vắng 1 người đàn bà bên cạnh. Có thể anh ấy thỉnh thoảng cảm thấy cần rút có lỗi - có lẽ trong khi người đàn bà làm cái gì đó nhắc nhở anh nhớ đến cô. Có phải tôi đã làm vậy không? Nhắc cô nhớ đến anh ấy?

Có những lúc cô có thể căm ghét anh ta vì sự nói thẳng thô bạo của anh. Với anh ta, không có gì là thiêng liêng, không đề tài nào là nên kín đáo tránh đề cập đến. Có lẽ tệ hơn nữa là anh ta khai thác những ý nghĩ của cô ngờ vực Beau.

- Anh không giống anh ấy.

- Thật không?

- Thậm chí anh chẳng biết Beau - anh chỉ đoán mò về đàn bà.

Mary Lynn không biết tại sao cô cứ nói về đề tài ấy, trừ phi để hành hạ anh ta.

- Anh ấy là 1 người đàn ông, phải không? - giọng anh gắt lên nóng nảy - Đàn ông khi khát nước muốn uống gì? nếu xa nhà, thì anh ta sẽ uống nước của cái giếng nào ở gần đó. Có thể anh ta thấy không ngon ngọt như nước ở

nhà, nhưng anh ta vẫn uống để đỡ khát. Sự đời là thế. Có lẽ vì chúng ta do đất sét nặn ra nên bị thúc đẩy bởi những cảm xúc tầm thường.

- Tôi không ngờ anh là 1 triết gia - những lời anh nói làm cô yên tâm, nhưng nghe anh bào chữa cho sự không trung thành của Beau là 1 việc kỳ lạ. Hay là anh cung cấp cho cô những cái cớ? hay cho anh?

- Ất do chiến tranh - Walker nhìn vào đáy ly như trong đó có lời giải đáp - Thoạt đầu, ta cố tìm hiểu nguyên nhân của việc đó nhưng tất cả là 1 sự điên rồ to lớn nên ta không thể suy xét kỹ lưỡng. Thành thử hoặc là ta tiếp tục tin tưởng mù quáng vào người lãnh đạo của ta, hoặc là ta tìm rượu uống cho say, vì khi say mọi việc trở thành mơ hồ, không quan trọng.

- Anh đã thấy như thế nào? - cô không hiểu anh ta bị ảnh hưởng như thế nào bởi những việc đó. Cô tự hỏi phải chăng tất cả các phi công máy bay oanh tạc khi trở về đều giống như Sam Walker.

- Địa ngục! - Một sự im lặng tiếp theo tiếng trả lời ấy trong khi Walker như chìm sâu vào ý nghĩ riêng. Rồi anh ta cố trở về với hiện tại để nói tiếp.
- Không giống như trong sách báo hay trên màn ảnh. Trong phim ta thấy địch quân là 1 người Nhật da vàng hay 1 người Đức cầm bành. Con người chiến đấu với con người là 1 việc đầy danh dự, trong đó có sự vinh quang. Nhưng đằng này ta không chiến đấu với con người, ta chiến đấu với máy móc. Cuộc chiến tranh này đáng ghê tởm là ở chỗ đó. Phe có máy móc nhiều hơn và tốt hơn sẽ thắng trận.

- Không thể quá đơn giản như vậy.

- Tại sao? - Anh ta quay lại hỏi cô - Vì chúng ta có "lẽ phải"? Vì chúng ta tốt hơn chúng? Hay can đảm hơn, mạnh hơn chúng? Chỉ vì chúng ta có nguyên liệu và nhà máy có thể sản xuất ra xe tăng và máy bay gầu như nhanh bằng nhịp độ chúng ta bắn hạ các thứ đó.

Mary Lynn ngó lảng đi, chống lại ý kiến của anh ta.

- Anh không nghĩ rằng chúng ta có 1 chính nghĩa... 1 lý do để chiến đấu sao?

- Có, - anh ta thở dài, hết sức tối nhưng còn cay đắng. - Phải, chúng ta phải chiến đấu, nhưng chúng ta có phải tổn thất nhiều như thế không? Sau mỗi cuộc đột kích vào đất địch, các tướng lĩnh của chúng ta không đếm tổn thất bằng mạng người mà bằng máy bay, mất bao nhiêu cái máy? Họ ra lệnh cho chúng tôi bay lên trời, có lẽ đến 20 đội hình, mỗi đội hình 60 chiếc máy bay oanh tạc, rợp cả bầu trời. - Anh nắm chặt cái ly trong tay, nhìn tròng tròng mà chẳng thấy cái gì hết. - Các phi cơ chiến đấu bay hộ tống bên trên, nhưng không lâu. Trước khi mức xăng xuống thấp trong bình xăng, họ bay trở lại, bỏ mặc chúng tôi... và địch quân không tha cho chúng tôi, mà đã chờ sẵn với các máy bay chiến đấu và súng cao xạ của chúng. Nhưng chúng ta vẫn cứ bay tới. Không có việc bay chệch đi để chiến đấu với máy bay địch. Chúng tôi phải đến mục tiêu và bỏ bom cho nên chúng tôi chỉ có cách cầu nguyện để chiếc pháo đài bay của mình không bị hoả tiễn của địch bắn trúng.

Anh ngừng lại 1 lúc rồi tiếp tục:

- Và suốt trong thời gian đó tai ta nghe đầy những lời cảnh cáo, những tiếng kêu của phi hành đoàn hét vào tai ta... cả tiếng của ta trong đó... bảo cho nhau biết có máy bay đang đâm bổ vào máy bay của ta. Những tiếng nổ khắp xung quanh và tiếng thịch thịch của đạn xuyên qua kim loại và cảm giác ghê rợn khi ta biết máy bay của mình trúng đạn, mà không thể biết nặng nhẹ thế nào. Ta chỉ có thể cố gắng giữ cho nó còn bay và đúng hướng về phía mục tiêu, luôn luôn đúng hướng. Ta không thể ra khỏi đội hình. Một máy bay oanh tạc bị trúng đạn và què quặc là một mục tiêu dễ bắn, và các phi cơ chiến đấu của địch sẽ đổ xô đến như 1 bầy chó sói.

Mồ hôi tươm ra ở trán Walker, nhưng Mary Lynn cảm thấy lạnh toát vì hình ảnh của anh ta kể quá rõ ràng, quá ư rùng rợn.

- Chúng đổ xô tới với các chữ vạn sơn trên cánh và dùng đại bác bắn vào ta. Ta trông thấy những máy bay oanh tạc khác bị bắn trúng, những động cơ bốc cháy thành lửa ngọn, những ngọn lửa như lưỡi liềm vào bình xăng, khói đen bốc lên từ 1 động cơ. Một chiếc pháo đài bay đảo cánh gần ta, và ta nhìn theo người phi công đang ráng hết sức giữ không cho nó rơi xuống và bay ngang trở lại, đủ thì giờ cho phi hành đoàn nhảy dù ra ngoài trước khi nó nổ bùng trên không. Có thể ta biết họ, có thể không, nhưng ta đếm các dù mở ra và kêu thét lên để cho người thứ 10 nhảy ra mới thôi. Tuy nhiên, không phải luôn luôn được như vậy. Đôi khi không ai nhảy ra cả. Họ theo máy bay rơi xuống, và ta biết tại sao. Một người trong phi hành đoàn đã bị thương, hay 1 cái dù bị bắn nát và họ không muốn bỏ đồng đội lại nên tất cả những kẻ khờ dại ấy đều bỏ mạng. - Anh ta nghiêng rằng nói từng chữ, mắt ngấn lệ. - Rồi ta nhìn thấy máy bay chiến đấu của Đức nhắm vào các dù và thấy người của ta cuống cuồng giật giây dù để cố gắng tránh đạn. Hay những người có dù lớn bốc cháy và còn cả dậm đường để suy nghĩ về cách họ sẽ chết như thế nào.

- Và đó là về máy bay chiến đấu. Với chúng ta còn có thể bắn vào. Nhưng đạn súng cao xạ thì khác. Pháo binh phòng không của Đức đã có khoảng cách và cao độ của máy bay ta. Chúng ngồi trên mặt đất và bắn xa lên chúng ta, đạn nổ đầy trời, cả khoảng không đầy khói xám xịt. ta càng bay sâu vào đất Đức, đạn bắn lên càng dày. Có thêm những oanh tạc cơ khác bỏ đội hình, chiếc thì nổ tung thành 1 vầng lửa sáng loà, chiếc thì bị thương nặng quá không thể bay tiếp. Nhưng số còn lại vẫn phải tiến đến mục tiêu. Một khi ta đến đó, ta thả bom xuống rồi quay trở về để lại bay qua các địa ngục ấy 1 lần nữa. Không mong gì qua khỏi mà không bị trầy vi tróc vảy. Máy bay ta có thể chỉ bị bắn trúng nhưng nhẹ. Hay là 1 người trong phi hành đoàn bị thương nhẹ. Không sao cả. Ta chờ cho các phi cơ chiến đấu của ta đón trên đường về, và có lẽ có thể mỉm 1 nụ cười khi thấy lại biển Manche, vì 1 lần nữa đã thoát hiểm.

Walker quay lại nhìn Mary Lynn đang nằm trên giường. Cô muốn khóc vì nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của anh ta, đồng thời sợ hãi làm cô ghen cổ. Chiến tranh tàn ác dưới mắt anh quá.

- Nhưng cái đó chưa phải địa ngục thực sự, cô em ạ. Các cuộc công kích, chuyển bay vào đất địch và trở về chưa phải địa ngục thật sự. Địa ngục thật sự là biết rằng ta còn phải làm lại nữa, làm lại hoài. Không phải chỉ 1 lần là thôi, mà làm đi làm lại hoài. Và cơ may thoát chết của ta mỗi lần một teo lại cho đến khi ta biết ta chỉ là một người đã chết. Khi ta chết thì làm sao chúng còn giết ta được?

- Thôi! - Mary Lynn quá sợ nên chồm dậy nép sát vào người anh ta, cố ôm lấy anh như ngòi sát vào bếp lửa cho ấm.

Lời nói của anh làm cho cô thấy cái chết gần quá mà cô thì muốn sống. Bản năng sinh tồn khiến họ thèm khát nhau mãnh liệt như vậy. Giao cấu là 1 phần không thể thiếu của sự sinh sản, và có sinh sản loài người mới tồn tại. Người ta có thể sống qua con cái của mình. Cho nên không có gì lạ nếu sợ hãi làm tăng thêm ham muốn tình dục, và trước khi ra trận đàn ông tìm đàn bà và đàn bà tìm đàn ông.

Sau đó, trong khi Mary Lynn ngủ, Walker nằm nhìn lên trần nhà, đầu gối trên 1 cánh tay. Anh hít 1 hơi thuốc lá và hộp 1 ngụm rượu rum. Chai rượu đã gần hết. Mắt anh quay lại nhìn cô, gương mặt bao quanh bởi làn tóc đen nhánh. Anh nhớ lại đôi mắt nhưng sâu thẳm của cô. Anh tự hỏi đàn ông tìm gì trong đôi mắt đàn bà, hy vọng thấy gì trong đó? Anh đã thèm muốn cô, đã chiếm được cô nhưng vẫn chưa thoả mãn. Tại sao anh không thấy sung sướng khi đã có được cái mình muốn? Có lẽ không có gì nữa ngoài lạc thú do sự gần gũi nhau về xác thịt. Hay là họ có thể làm 1 cái gì lâu bền hơn?

Anh lại hộp 1 hộp rượu rum. Anh ngửi thấy mùi thuốc súng quá nhiều lần trên đất Đức, đã sống trong cảnh địa ngục và mang nó theo khi trở về.

Nó đã làm anh trở nên hắc ám và thèm khát những cái tốt. Nhưng khi ta sống trong địa ngục thì làm sao có thể nghe các thiên thần ca hát?

Anh lại ngẫm cô và thèm muốn cô đến nỗi gần như muốn khóc. Anh đã được cô đáp ứng 1 cách đam mê, nhưng anh ghen tị vô cùng với tình cảm của cô dành cho chồng cô. Đạt được điều anh muốn, anh thấy khó có thể dừng lại ở đó mà không muốn được thêm.

Nước mắt chảy dài trên má, Marty đứng trước thềm nhà ngó sững ngôi sao vàng gắn trên lá cờ quân đội treo ở cửa sổ. Một ngôi sao vàng cho 1 người lính đã nằm xuống. Lạ thay, sự có mặt của nó làm cho cái chết của David thực hơn.

Có bóng người di chuyển bên trong kính cửa sổ. Marty lau nước mắt và đi đến trước cửa. Cô vừa vào nhà thì cha cô bước tới. Sự đau buồn đã làm cho anh già đi, vai còng xuống và mặt không còn thần sắc. Mất 1 phút ông mới nhìn ra cô trong bộ đồng phục màu xanh.

- Marta! - Ông kêu lên.

Con đã cố gắng về ngay, ba ạ. - Cô ôm hôn ông. - Con cũng buồn lắm, ba ơi.

- Con không làm gì được. Chẳng có ai làm gì được. - Ông nói, không biểu lộ cảm xúc gì như 1 người bị lạc không cần được ai tìm ra.

Bên ngoài trời nắng tháng sáu nhưng trong nhà tối om, và yên tĩnh đến ngột ngạt như thể không còn người sống trong đó. Có tiếng động khẽ ở phòng khách, Marty quay lại thì thấy mẹ mặc toàn màu đen, hiện ra ở khung cửa vòm. Bà nói:

- Ông cho con nó hay chưa? Thậm chí họ không gửi xác nó về cho chúng ta. Nó chôn ở Pháp. Xa quá chừng!

Không một lần nhìn Marty, bà quay lưng lại và đi trở vào phòng khách. Cha cô lật đật đi theo bỏ Marty đứng 1 mình. Cô đi theo ông. Vào đến phòng khách, cô chú ý ngay đến tấm ảnh của David để ở bàn, quanh ảnh có đóng khung màu đen. Marty có ngay cảm giác cô đang trước bàn thờ.

Cha mẹ cô ngồi bên nhau trên ghế nệm gần bức ảnh, một tay cha cô quàng vai mẹ cô, và cả hai nhìn vào bức ảnh. Marty có cảm giác ngưỡng ngùng mình là người lạ không mời mà đến, trong khi cô ngồi ở ghế bành đối diện họ. Nhìn vào đâu cô cũng thấy những kỉ niệm về David - cuốn album, cuốn sổ tay, đôi giày lúc anh còn nhỏ, màu vàng.

- Con đã nghe chuyện anh con chưa?

- Dạ chưa.

- Anh con hy sinh trong khi cứu một đồng đội bị thương, đang dìu bạn về nơi an toàn thì bị bắn sẻ và chết ngay tức khắc. - điểm đó còn về an ủi cha cô làm nghề thầy thuốc.

- Ở một chỗ tên là Mézière - Mẹ cô cầm lên cuốn bản đồ thế giới ở bàn, mở ra và chỉ vào bản đồ Pháp. - Chỗ ấy đây. Marty nhìn vào một chấm đen trên bán đảo Cotentin. - Nó là một đứa con hết sức ngoan, hết sức cam đảm!

- Chúng ta có thể tự hào rất nhiều về nó bà ạ. Nó đã được đại đội của nó đề nghị truy tặng huy chương.

- Marty nhìn hai ông bà, ngồi giữa những kỷ vật và bức ảnh đóng khung màu đen của David, và ý thức cô đã làm đến chừng nào khi nghĩ rằng họ có cần cô ở nhà. Khi anh cô còn sống, cô đã không bao giờ tranh được với anh tình thương của họ! Bây giờ anh chết như một anh hùng, cô không bao giờ hy vọng thấy anh.

Những ngày cuối tuần thật là cô đơn, vì Marty giữ riêng cho mình nỗi buồn mất người anh. Cô cũng sẽ thấy thiếu anh, nhưng cha mẹ cô hình như

không để ý đến điểm đó. Cô mừng khi lên lại xe lửa trở về California.

Khi về đến trại nữ phụ tá, cô đã để ý thấy cửa phòng của Mary Lynn khoá chặt.

- Có ai biết bao giờ Mary Lynn về không - Cô hỏi quanh các cô gái đang ngồi trong phòng chung.

Ai nấy nhún vai lắc đầu cho đến khi 1 cô lên tiếng:

- Chị có thể hỏi đại úy Walker. Ông ta có thể biết.

- tại sao ông ta có thể biết?

- Vì họ ở với nhau cuối tuần rồi. Ông ta đang ở CLB sĩ quan, nếu chị muốn hỏi.

- Sao chị nghĩ rằng họ ở với nhau cuối tuần?

- Ở kìa, tôi chỉ biết rằng đại úy Walker đem xe đón chị ấy chiều thứ 6 và đến CN mới chở chị ấy về. Tôi đoán rằng trong thời gian đó họ ở với nhau. Tôi chỉ biết thế.

Sinh sự, cô đã biết anh chàng ấy là kẻ sinh sự ngay từ khi mới gặp lần đầu. Marty ngấn ra 1 lúc rồi bước ra sân đóng cửa lại và đi đến CLB sĩ quan.

Khi Marty đến trước nhà, cô dừng lại 1 lát đưa mắt ngó quanh và tìm ra người mang lon đại úy ngồi 1 mình ở 1 bàn trong góc phòng. Trời vừa mới tối mà anh ta đã uống nhiều. Marty đi thẳng tới bàn anh ta.

Walker thấy cô đến, không ngạc nhiên mà cũng không quan tâm. Anh uống thêm 1 ngụm rum và cô- ca, dừng dừng nhìn sắc mặt cô đang bừng bừng nổi giận. Anh ta thản nhiên mỉm cười khi cô dừng lại cạnh ghế anh ta ngồi, sẵn sàng gây sự.

- Chào cô Martha Jane. - Anh không thèm ngó lên và gọi cô bằng cái tên cô ghét nhất.

Cô gạt phắt cái ly anh cầm lỏng lẻo trên tay rơi xuống bàn, rồi lăn xuống sàn nhà bể tan. Rượu và coca văng tung toé ra bàn.

- Anh là tên lưu manh! - cô hét lên không cần gìn giữ. - Anh là đồ chó đẻ hôi thối! sao anh dám làm chuyện đó với chị ấy?

Walker cầm khăn bàn đẩy nước trên bàn cho chảy xuống đất, khỏi chảy vào anh và ra hiệu đem ly rượu khác.

- Cô dùng gì không? - cuối cùng anh ta quay nhìn cô hỏi.

Ngay sau câu hỏi, năm tay cô vung sẵn đấm ngay vào quai hàm anh ta làm đập nướu răng của anh. Anh thấy rát và có mùi máu trong miệng. Anh hất ghế ra và đứng dậy đối đầu với cô gai tấn công anh.

Anh vừa tiến lên 1 bước về phía cô thì có ai đó nắm tay giữ lại từ đằng sau.

- Ở kìa, Walker, bớt nóng.

Nhưng chỉ anh nhìn thấy Marty không hề thụt lùi 1 phân. Ánh mắt 2 người giao nhau như hai lưỡi kiếm bằng thép.

Anh ta giăng tay ra và nói với người sĩ quan giữ anh từ phía sau.

- Cậu không biết đấy thôi, cô Martha Jane này đánh lộn còn dữ hơn nhiều đàn ông khác.

Máu rịn ra đỏ môi anh ta. Walker đưa ngón tay chùi máu, liếc vào ngón tay rồi lại nhìn Marty. vẻ mặt cô đầy ác cảm, và có thêm 1 chút đặc ý, chưa nhiều nhưng có.

Người sĩ quan kia phân vân rồi lùi ra xa, sua khi ngó anh rồi ngó cô. Nguy hiểm sự đụng độ tay chân đã qua, tuy anh đã nhận thấy vẫn chưa được cảm ơn vì xông đến cứu cho Marty khỏi bị đánh. Còn lại chỉ 2 người. Marty nhích mặng ngay:

- Anh còn tệ hơn đồ cặn bã của xã hội. Anh là...

- Khỏi phải nói - Walker ngắt lời - Tôi biết cô có thể ăn nói thô tục còn hơn 1 thủy thủ, nhưng tôi không muốn nghe những tên cô dùng để gọi tôi. Nếu cô chỉ uốn làm thế thì cô ra về còn hay hơn.

1 người hầu bàn đến lượm mảnh chai vỡ và lau nước đổ trên sàn nhà. Marty lặng thinh vì có mặt y nhiều hơn là vì lời nói của walker.

Anh ta dựng cái ghế lên và ngồi xuống ở bàn. 1 ly rượu này. Cô kéo 1 cái ghế và ngồi phịch xuống.

- Tại sao?- cô hỏi cho được. - Tại sao anh làm vậy? Tại sao anh không để cho chị ta yên?

- nếu không phải là tôi thì cũng còn 1 người khác. - Anh đặt cả 2 tay lên bàn, nắm ly rượu bằng cả hai tay.

- Không - Marty không chấp nhận câu giải thích yếu ớt đó.- Anh đã đeo đai đẳng quá. Anh đeo theo chị ta. - Cô nhìn anh trừng trừng đầy thù ghét. - Tôi dám cá là anh đang cảm thấy rất tự hào. Anh đang uống rượu để ăn mừng đắc thắng, phải không?

- Ăn mừng? - Walker ngẫm nghĩ 1 lúc. - tôi chả có 1gì để ăn mừng cả, Martha Jane.

- anh đừng bảo rằng anh hối tiếc.

- Không, tôi chả hối tiếc gì. - Anh ta biết Mary Lynn thấy ở anh ta cái gì. Chồng cô có thể như vậy, khi về nhà lúc hết chiến tranh. Nhưng Walker giữ điều đó riêng trong lòng. - Khôn ngoan thì không bao giờ nên tìm hiểu quá sâu, nhất là quan hệ giữa con người. Đôi khi biết rõ có cái gì dưới bề mặt càng thêm đau khổ.

- anh chỉ là 1 phi công hết gân, say sưa đã từng lái máy bay lớn. - Marty dè bủ - Quân đội đã hất anh xuống thật thấp, chỉ cho anh lái những máy bay 2 động cơ cỡ nhỏ, an toàn. Anh không phải là nam nhi, anh chỉ là 1 kẻ hèn nhát.

- Tôi có mạng sống của tôi phải giữ gìn - không trông cậy vào quân đội, và tôi muốn giữ gìn thật sự cho còn sống. - Walker cho đó là khả năng bảo tồn sinh mạng, không phải là sự hèn nhát. - Cô muốn là 1 phi công sẵn sàng mạo hiểm thì tùy cô. Còn tôi, chỉ muốn còn sống sau chiến tranh.

- Đó là 1 thái độ đáng kính tởm. Tôi chắc rằng vì có những đàn ông như anh nên có những nữ phi công đang lãnh đa số những công việc nguy hiểm - bay thử máy bay, kéo mục tiêu di động. Có bao giờ phụ nữ được lãnh các nhiệm vụ nào không phải là nguy hiểm?

- Nếu cô không thích thì cứ việc bỏ ra.

- Tôi không phải là hạng hèn nhát bỏ cuộc như anh. Và nói dối, gian lận, và chuột thối, anh là vậy. Tôi không bao giờ hiểu nổi tại sao một kẻ như anh lại sống mà anh tôi lại chết?

- Nay, tôi...tôi chia buồn với cô về chuyện người anh.

- Anh câm họng lại, đừng nói đến anh tôi. David không hề sợ hãi bất cứ việc gì khi còn sống!

Hai bàn tay cô nắm chặt lại hai bên hông, nhưng Walker ngậm thinh. Anh ta hiểu sự căm hận đối với người còn sống ấy, tuy ít khi công khai nói ra

như vậy, những người sống sót cũng có mặc cảm như vậy, vì các bạn họ đã chết.

Gần như không còn gì để nói, cô ta đứng dậy.

- Hãy lánh xa chị ấy trong khi tôi đi vắng, Walker. Nếu anh làm cho chị ấy đau khổ, anh sẽ biết tay tôi.

Walker mỉm cười. Không có chuyện trở lại như cũ. Mỗi khi nhìn Mary Lynn, anh có cảm giác là chủ. Cô ta đã thuộc về anh - và sẽ còn như vậy. Mỗi lần mắt họ gặp nhau, họ trao nhau sự thân mật đã cùng có bên nhau. Đó là chỗ yếu của con người, cần sự trao đổi, động chạm vào nhau. Và Walker chưa bao giờ cho mình là người có sức mạnh về mặt đó. Anh ta nhìn sững ly rượu trong khi Marty bỏ đi.

Tháng Sáu chính thức bắt đầu mùa nóng, ở Washinton DC nhiệt độ lên cao vùn vụt. Thiếu tá Mitch Ryan thấm mồ hôi ở môi trên. Không khí ngột ngạt ở hành lang Hạ viện dành cho khách đến viếng thăm, và nóng quá, anh ta không tập trung được sự chú ý vào cuộc tranh luận đang kéo dài ở tầng dưới. Anh ước chi còn ở bên Anh, khí hậu ở đấy lạnh hơn. Đại tướng Arnold chưa về, vì còn đang hội họp với các Tư lệnh đồng minh. Chiến lược sử dụng không lực đã được nghĩ ra trong các cuộc họp ở Casablanca một năm trước đây đã tỏ ra có hiệu quả. Các cuộc không tập thả bom, ban ngày do Mỹ và ban đêm do Không quân Hoàng gia Anh, trước khi đổ bộ, đã phá tan hoang hệ thống vận chuyển giao thông của địch, làm ngăn trở sự chuyển quân của phe Quốc xã để tăng viện cho mặt trận Normandy, và các cuộc không kích của đồng minh vào những xưởng chế tạo máy bay của Đức đã thực sự làm cho không quân Đức bị bó tay trước các lực lượng đổ bộ. Phe đồng minh đã nắm được quyền bá chủ không phận.

Trong khi ở lại Anh, đại tướng Henry Harley Arnold đã chỉ thị cho Mitch trở về Mỹ để quan sát buổi họp của Hạ viện để thảo luận về dự luật quân sự hóa đội Nữ phụ tá Không lực quân (WASP).

Hình như Mitch không thoát khỏi bị nhắc nhở phải nghĩ đến Cappy. Ở địa vị của anh ta, rất dễ theo dõi cô làm gì, ở đâu, đầu đã không gặp lại cô từ khi xích mích với nhau. Đó lại là thêm một lý do để anh mong ước được ở chỗ khác.

Tờ Washington Post đã tiên đoán sẽ có một cuộc đụng độ giữa hai phái nam và nữ về dự luật này. Trước đó hai hôm, một dân biểu tên là James Marrion đã bắn phát súng mở màn, bằng cách chỉ trích đội Nữ phụ tá Không lực Lục quân là một tổ chức gồm những cô gái xinh đẹp và ưu tú, mặc những bộ đồng phục cắt khéo do hiệu may Neiman- Marcis cắt may, và phản đối việc các phi công dân sự đàn ông gọi là có khả năng hơn sẽ được giao nhiệm vụ không cao hơn là chùi kính chắn gió của máy bay. Ngay từ đầu, Mitch thấy rõ dự luật sẽ bị chống đối. Riêng anh cũng khó giữ được sự khách quan về vấn đề này.

Qua ngày thứ hai, anh đã ngồi im lặng ở hành lang trong khi chung quanh anh những người bên vực cho các phi công dân sự phát biểu ý kiến chống đối dự luật, thường xuyên ngắt lời người thành viên của ủy ban cứu xét các luật lệ đang cố gắng trình bày các điều khoản của dự luật trước toàn thể Hạ viện. Vấn đề được tranh cãi không phải là phụ nữ có khả năng làm những chức năng thiết yếu cho quân đội hay không, mà là phải chăng họ đang giành việc của nam giới.

Ý nghĩ này nhắc anh nhớ lại những lúc anh ngồi sau ghế phi công trong khi Cappy lái máy bay, và anh đã chồm tới hôn vào gáy cô, làm da cô nổi gai ốc. Nổi đau lại hiện lên, hành hạ anh. Mitch thèm muốn cô - yêu cô như bao giờ - nhưng vẫn là vô ích. Cô đã tỏ ra không nhân nhượng.

- Cái gì khiến những phụ nữ có khả năng làm được mà các phi công của ngành hàng không dân dụng không thể làm? - Compton White, một dân biểu của Idaho, hỏi người bảo trợ dự luật, đã đệ nạp nó cho ủy ban trong tháng hai vừa qua.

John Costello, trước kia là một luật sư ở California đáp:

- Các phi công của ngành Hàng không dân sự có thể có khả năng, có lẽ trong nhiều công việc như họ đang làm, nhưng cái Quân đội cần ngay bây giờ là những người tác chiến.

Đối thủ của Costello, trong Hạ viện nêu lên câu thách thức:

- Vậy thì ông muốn kéo những người đó ra khỏi đoàn phi công và bổ nhiệm họ vào những công việc trên mặt đất hay chẳng?

- Không.

- Nhưng cốt lõi của vấn đề là ở đó, phải không?- White hỏi nữa.

Dân biểu Costello trả lời:

- Không, nếu họ chứng minh được họ có khả năng, chúng tôi muốn họ lái máy bay của Lục quân. Nếu họ không chứng minh được, chúng tôi sẽ cho họ làm hoa tiêu hay phụ trách thả bom. Chúng tôi muốn sử dụng tất cả những người có khả năng.

Cái nóng, cuộc tranh luận, thành kiến của khách tham dự ở hành lang, tất cả cộng lại Mitch sốt ruột.

Costello lại nói:

- ...Việc này phải được làm vì các phụ nữ hiện nay không được hưởng quyền lợi năm bệnh viện; không được hưởng tiền bảo hiểm và những quyền lợi tương tự mà nếu là quân nhân, họ có quyền được hưởng. Và công việc họ đang làm, họ phải được...

Mitch liếc nhìn đồng hồ và tự hỏi chuyện này còn kéo dài đến đâu. Anh rời hành lang đi ra ngoài để giãn chân. Khi anh trở vào, thì nghe Karl Stefan đang nói:

- Thưa ông Chủ tọa, đầu cho vị dân biểu này nghĩ gì về vấn đề phụ nữ trong Quân đội, nhân chúng ta đang bàn về họ, tôi không thể không bênh vực cho họ, - vị dân biểu của Nebraska nói. - Tôi đã thu thập được vô số thông tin về khả năng của các phụ nữ này khi lái những chiếc máy bay không lồ ấy xuyên qua bão táp mây mù và giao lại an toàn sau khi bay qua hàng ngàn dặm. Phải dành nhiều chương viết lại những kinh nghiệm khích lệ của Quân đội cho sự hiểu biết của một số các phụ nữ về đọc bản đồ, sử dụng máy truyền tin và đối phó với trường hợp khẩn cấp. Một khi chiến tranh chấm dứt, những cái đó sẽ có dịp được viết lên nhiều hơn...

Họ đều nói như thể chiến tranh sắp chấm dứt tới nơi. Các đạo quân đồng minh lúc này chỉ mới vào Cherbourg để nắm chắc bán đảo Cotenin, và ở Thái Bình Dương, Hải quân Mỹ vừa lâm trận với hạm đội Nhật ở biển Philippines gần quần đảo Mariana. Cuộc hành quân tiếp diễn cho đến khi dân biểu Edward Izak làm cho nó lên đến điểm sôi sục, bằng cách công khai thừa nhận ý muốn của ông là triệt để hạ dự luật bằng cách tấn công vào các điều khoản thi hành của nó.

- Hiện đang có hơn hai ngàn người rười ràn ông ở trên các bãi biển của California - tiểu bang ông ta đại diện - đã dạy lái máy bay từ bốn năm nay, họ là những phi công giỏi nhất nước. Thế mà Quân đội bảo: "Các anh không qua được kỳ kiểm tra khả năng. Vậy thì các anh đi ra, nhưng chúng tôi sẽ khoác lên cho phụ nữ bộ quân phục và để cho họ thay vào chỗ các anh".

Cốt lõi của vấn đề này là ở đó.

Sau gần năm giờ tranh luận, Mitch không ngạc nhiên khi thấy kết quả bỏ phiếu là 188 phiếu chống, 169 phiếu thuận, và dự luật 4219 Quân sự hóa các nữ phi công bị bác bỏ.

Chắc hẳn Cappy sẽ băng lòng khi biết được cô sẽ không phải là một phần tử trong Quân đội.

Ngày thứ hai, Arnold trở về văn phòng tại Washington, và họp với bà Giám đốc Đội nữ phi công. Jacqueline Cochran cho rằng phải hiểu sự thất bại ở Quốc hội này như biểu lộ ý của Quốc hội không muốn các nữ phi công còn được đào tạo Sweetwater. Texas. Đại tướng đồng ý. Sáng đó điện tín được gửi đi để hủy bỏ khóa dự trù mở ngày 30.6. Các khóa đang học vẫn tiếp tục, nhưng không có khóa sinh mới.

Đến cuối tháng sáu năm 1944, có 23 nữ phi công chết vì máy bay. Nguyên nhân chính yếu là máy móc trục trặc, tuy có một vụ đụng nhau trên không do lỗi của đài kiểm soát đã bất cẩn cho phép cả hai máy bay tiêm kích hạ cánh cùng lúc. Một số khóa sinh, phi trưởng Avenger đã bỏ mạng khi có huấn luyện viên ngồi trên máy bay cùng họ.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Marty vừa hát vừa đi tung tăng đi lên tam cấp ở trại nữ phụ tá và suýt nữa đâm sầm vào Mary Lynn đang đi ra. Hai cô nhìn nhau im lặng và căng thẳng trong vài giây trong ánh nắng nghiêng nghiêng của buổi chiều tháng sáu vàng rực

Suốt hai tuần lễ từ khi Mary Lynn đi Michigan về hai cô không gặp nhau vì chương trình của hai cô chéo ngoe với nhau như vậy cũng tốt vì Marty có thời gian để nguôi giận. Marty vừa giận vừa buồn vì thấy Mary Lynn sa ngã. cô cố chút trách nhiệm đó lên đầu của Walker, vì tin chắc chỉ vì Mary Lynn không biết anh ta là con người đều giả như thế nào

Marty thấy bức tức vì tóc Mary Lynn mới gội lóng mướt. Cô nhìn vào mặt Mary Lynn. Cô ta kẻ lông mi, mắt đen như nhung, hai gò má ửng hồng do không phải thoa phấn hồng. Cô ta tách ra khỏi Marty định đi vòng quanh và tránh nhìn Marty

- Chị định đi đâu đấy? Marty nhất định không để cho Mary Lynn thoải mái với tội lỗi của mình- Chắc là đi với Walker

Mary Lynn gượng trả lời

- Tôi đi với ai thì liên quan gì đến chị

- Thiệt hả? Vừa chạm tự ái vừa tức giận. Marty nổi sùng liền - Còn Beau thì sao? Tôi chắc cũng không can gì đến anh ấy. Tôi tưởng chị đã yêu anh ấy- Cô tấn công mạnh cố làm cho Mary Lynn thấy lẽ phải và nhớ lại đã là con người đang hoang

- Tôi vẫn vậy. Mary Lynn chạm nọc vừa tự hào bào chữa vừa thách thức- Nhưng tôi cũng là người. Chị không nghĩ rằng đôi khi tôi cũng cảm thấy cô đơn sao

- Chị đã có chúng tôi. Marty đáp ngụ ý với cô ta. Cappy và Eden. Trong ý cô người đàn bà có chồng thì chừng đó bạn là đủ rồi

- Chị cũng vậy. chị có bằng lòng với chúng tôi mà thôi không?

- Không giống nhau. Cô không muốn biết Mary Lynn có thể có những nhu cầu sinh lý như cô và nếu chị ta vẫn có thì vẫn không làm thay đổi được

- Việc tôi làm không gây đau khổ cho ai cả. Nhưng chị có chồng. Sao chị có thể làm việc đó với anh ta

Marty nhìn theo cô bước xuống bậc tam cấp và biết rằng đã thất bại. Nhưng cô nhất định không bỏ cuộc. Hơn lúc nào hết Mary Lynn cần cô. Quay lại và cô bắt đầu đi vào nhà nhưng Cappy đang đứng ở khung cửa nhìn Marty với vẻ bức tức

- Marty chị thật cả gan dám ném đá vào chị ấy- cô giận dữ nói- Có lẽ chị cho tôi biết tại sao nhưng kẻ tội lỗi lại biết nhiều hơn về đạo đức hơn cả những kẻ thánh thiện?

Marty đỏ mặt và cổ lách vào nhà

Một buổi sáng sớm tháng tám chiếc C47 bay một vòng quanh công viên Quốc gia ở vùng phía bắc tiểu bang Wyoming. Dưới cánh phía bên phải một khu rừng thưa để lộ một cái nhà trên núi có tường bao quanh bằng gỗ khúc toàn bộ rất to lớn xứng đáng với cảnh núi non hùng vĩ chung quanh. Không xa chỗ ấy một vòi phun nước lên cao tạo ra một đám mây cuộn hơi nước lên trên

- Chị thấy không, Fran Davenport bỗng bật thốt lên từ ghế phi công phụ. Cô ta nhìn Cappy rồi quay lại nhìn cảnh đó. May mắn ghê bay ngang qua đây đúng lúc nó phun lên. Chúng ta có muốn canh giờ nó phun cũng chưa chắc đã được

Cappy mỉm cười với sự nồng nhiệt của Fran, cái gì cũng làm cho cô thích thú. Đây là lần đầu tiên hai cô được xếp bay chung một toán. Đoạn đầu của chuyến bay chưa kết thúc mà Cappy thấy Fran có tài biến một chuyến bay thường lệ thành một chuyến phiêu lưu nhỏ

- Bộ chỉ vạch lộ trình bay dựa trên những địa điểm nên xem dọc đường hay sao? cô hỏi giỡn

- Khi nào tôi có thể làm vậy. Fran thẳng thắn nhìn nhận trong khi tiếp tục nhìn qua kính bên phải. Hồ Yellowstone trông giống như một viên ngọc xa phía phản chiếu bầu trời cuối hè xanh ngắt. Trước khi tôi được tuyển vào và đi huấn luyện cả đời tôi chưa ra khỏi tiểu bang Iowa. Bây giờ tôi bay từ đầu này qua đầu kia đất nước có thể tôi không bao giờ có cơ hội du lịch như thế này nên tôi cố xem được nhiều phong cảnh nếu có thể

- Tôi không trách chị

Bay lên lại độ cao chiếc máy bay tải hai động cơ đánh một vòng quanh núi yên ngựa và lách giữa núi gió và đỉnh ánh dương chỉ bị nhồi lên đôi chút trên gió của dãy núi

- Cái gì kia? Fran chỉ vào một nhóm nhà tập hợp vào chung quanh một chỗ trống trơn. Trông giống như thị trấn hay một căn cứ gì đó nhưng không có gì ghi trên bản đồ của tôi cả

- Ất hẳn là trại tập trung của người Nhật ở núi trái tim- cô đoán

- Thật à? Fran cố nhìn rõ hơn- Tôi tưởng họ bị giam ở chỗ nhà tù chứ. Cái này không có vẻ như thế

- Nó có hàng rào và lính gác. Chắc không phải là nơi thoải mái nhất- Cô bắt đầu cứng vai vì ngồi một tư thế đã lâu. Cô vươn vai để đỡ mỏi. Chị cầm lái một lúc Fran

Họ còn bay một đoạn xa để đáp xuống phi trường Wright ở Dayton Ohio. Không cần phải bay đến một nơi vì họ có thể thay nhau lái suốt hành trình. Fran cầm lái cả Cappy ngồi bên

Xế chiều họ đáp xuống phi trường Wright và chạy trên đường băng để giao máy bay lại. Căn cứ này là trung tâm của bộ tư lệnh vật tư không lực, phụ trách theo dõi sự nghiên cứu sâu tằm chế tạo và thử nghiệm cung cấp tranh bị cho không lực lục quân. Ở phi trường này luôn luôn diễn ra những cuộc thí nghiệm và thử nghiệm động cơ dụng cụ và kiểu bay mới

Trên đường đi từ chỗ họ đậu máy bay đến toàn nhà hành quân chốc chốc Fran lại phải chạy theo Cappy vì ham hồ nhìn số máy bay rất nhiều ít khi thấy ở đường bay

- Kia là một chiếc máy bay kiểu Zezo của Nhật- Cô kêu lên, coi kìa một chiếc Nesserlicht!

Một tiếng rú đột ngột cao vang lên khắp phi trường làm hai cô dừng chân nhìn trên trời có tìm xem nó phát ra từ đâu trong khi nó tiếp tục vang lên trong không khí

- Cái gì vậy? Fran hỏi cau mày lắng nghe tiếng rú kì lạ

- Tôi không biết. Cappy nói

- Họ đang thử một mẫu đầu tiên của động lực phản lực. Tiếng một người phụ nữ làm hai cô giật mình quay lại thấy một phi công nữ mặc đồ bay màu xanh đậm. Cô ta mỉm cười cởi mở. - Chào các chị. Các chị ở đâu đến

- Bộ tư lệnh chuyển giao máy bay ở Long Beach- Cappy đáp

- Một phi cơ phản lực. Nó có động cơ sử dụng hệ thống sứ đẩy đẩy máy bay đi trong không khí bằng ống xả hơi thay vì kéo nó đi bằng chong chóng. Tôi đã nghe kể về những hoả tiễn tấn công vào Anh và thả mìn những trái bom ấy phát ra tiếng kêu như thế nào. Bây giờ tôi biết rồi

- Chị thấy nó chưa? Fran hỏi

- Tôi ước mong biết bao. Cô phụ tá đáp. Tôi chỉ được nhìn thoáng qua. Chắc chắn là tôi thích được ngồi trong buồng lái của một chiếc phi cơ phản lực

- Chị bay ở phi trường hả

- Tôi là một phi công bay thử chuyên về những hệ thống cung cấp oxy mới, những máy bay nhằm súng mới và những món khác cần thử nghiệm hay những kiểu động cơ mới

- Nghe hấp dẫn quá. Cappy nói trong khi cả ba đi vào nhà hành quân

- Đúng thế, Cô ta đồng ý. Chỗ này thật sự hướng về tương lai. Khi họ nói chỉ có giới hạn là bầu trời, họ nói thiệt đấy, một số kĩ sư ở đây đang nói đến chuyện bay lên mặt trăng

Khi bước vào người đầu tiên Cappy thấy là Mitch Ryan. Mặt đất như lay động dưới chân cô, tim cô đập nhanh một cách điên cuồng. Trong chốc lát cô không biết làm sao. Chân cô tự động đi về phía anh

- Chào anh Mitch

Cô dừng lại cạnh ghế anh, ngập ngừng mỉm cười không chắc có được anh đón tiếp niềm nở hay không. Nhưng Cappy biết cô muốn gặp anh, muốn nói chuyện với anh

Anh quay đầu lại ngẩng lên nhìn vào đôi mắt xanh lạ lùng của cô, trong một giây ngắn ngủi anh để lộ sự xúc động của mình nhưng rồi vẻ mặt vui thích biến mất và màn che được kéo xuống. Nỗi đau đớn còn quá mới

- Chào cô Cappy. Giọng anh lạt lẽo

- Tôi rất ngạc nhiên khi vào đây thấy anh

- Tôi không biết tại sao cô lại vậy. Đây là một căn cứ của quân đội. Cô sẽ không thấy tôi ở bất cứ nơi nào khác

Cappy thụt lùi để ý hơi trễ khi thấy một nữ phụ tá không quân ngồi chung bàn với anh ta nhìn cô vẻ thắc mắc

- Mitch và tôi là bạn cũ. Cô nói để cô tóc vàng yên tâm

- Phải chúng tôi đã là bạn tốt. Mitch dùng thì quá khứ

- Xin lỗi bạn tôi đang chờ. Cappy nói đột ngột. Cảnh đó trở lên ngượng ngịu quá. Cô rút lui thù ghét anh ta đã làm như cô là người không muốn mà tới

Fran ngồi ở một cái bàn chờ cô

- Anh ấy là bạn cũ của chị à? Mắt cô ta đưa về phía Mitch đây ái mộ

- Đã là. Cappy dùng thì quá khứ

- Ái chà. một người yêu cũ phải không?

Không xác nhận hay phủ nhận Cappy ngồi xuống và cầm thực đơn lên nhưng mắt cô liếc nhanh về phía bàn của Mitch. Anh đang cúi sát cô kia nói gì đó và mỉm cười cô nghiêng răng vì thấy cơn ghen bất thần

Trong bữa ăn Cappy không để ý đến cặp ấy nhưng khó mà làm được vì ý thức Mitch đang chú ý mỗi lúc một nhiều hơn đến cô gái tóc vàng hoe. Người phụ tá đó ít nhất cũng bằng cô nếu không lớn hơn cô nghĩ

Càng cố đừng nhìn cô lại càng bị bắt buộc phải nhìn. Cô bực bội vì cảm thấy ghen trong khi cô quan sát thấy Mitch nhìn thân mật vào đôi môi đỏ chót của cô ta

Vài phút sau họ đứng dậy để khiêu vũ. Cappy không chịu nổi nữa khi thấy hai người ôm sát nhau và bàn tay Mitch nhẹ nhàng vuốt ve cô ta

- Tối nay chị thật là vui. Fran nói

- Xin lỗi chị

Cappy bất thần đứng dậy đi vào phòng trang điểm để thoát khỏi cảnh tượng cặp ấy đang ôm nhau, đang hôn nhau trên sàn nhảy

Cô vã nước lạnh vào mặt đang nóng bừng nhờ vậy ngăn được nước mắt đang dồn lên cay xè. Cappy tự ái lý luận trước phản ứng của mình cho rằng cái đó là phải chờ đợi xảy ra nhưng cô sẽ vượt qua. Cô nán lại trong căn phòng yên tĩnh cho đến khi bình tĩnh trở lại

Vừa ra khỏi phòng cô gặp Mitch đi từ phòng vệ sinh nam bước ra. Một vết son ở cạnh khoé môi anh. Tất cả máu nóng dồn lên mặt cô

- Anh chưa chùi hết vết son dính vào mặt Mitch. Cô cho anh hay và tức tối khi thấy anh đưa bàn tay lên miệng như quán tính

Mấy đầu ngón tay anh dính son khi bỏ ra

- À tôi chưa chùi hết. Không chút bối rối anh ta lau tiếp bằng khăn mùi xoa

- Anh đã muốn cho tôi thấy phải không? Cô nghiêng rặng hỏi trong lòng quặn thắt và mong ước có một cách nào đó trả đũa

Anh ta vẫn giữ vẻ xa cách trong khi chùi vết son thật lâu rồi dứt khăn vào túi

- Cô đã thấy chưa bản thông báo của bà Giám đốc các cô cho báo chí ngày đầu tháng này

- Tôi có đọc những báo cáo về thông báo đó

- Trong đó bà ta cũng phạm một sai lầm giống cô. Bà ta hầunhư gửi một tối hậu thư cho đại tướng bằng cách nói rằng nếu các nữ phụ tá của bà không được quân sự hoá thì nên cứu xét một cách nghiêm túc việc chấm dứt chương trình ấy. Cappy chân mình khi nghe anh nói còn anh mỉm cười chậm rãi có ác ý. Quốc hội hiện không thuận lợi cho việc quân sự hoá một nhóm phicông nữ. Và đại tướng là một con người thực tiễn. ông ta không có ý định ra doi thúc vào một con ngựa đã chết. Tôi dám cá cặp lon của tôi là cáccô không còn bay được lâu. Nhưng cô không lên lo ngại. Dầu sao nếu ngược lại có nghĩa trở thành một phần tử của quân đội và tôi biết cô phản ứng điều đó dữ dội đến thế nào

- thật sự tôi không trách anh đã trả đũa tôi đã làm cho anh đau khổ. Cappy nói. Nhưng tôi sẽ thù ghét anh vì việc đó, Mitch Ryan

Hai bàn tay anh nắm giữ cô ở hai vai. Một phút kéo dài anh chỉ nhìn xuống mặt cô rằng chẵn chặt và mắt có sắc giận. Mắt anh như miễn cưỡng nhìn từng nét mặt của cô như để ghi lại vào kí ức

- Thật không? Anh nói giọng cay đắng. Cô không biết rằng thật tình tôi muốn nói được bao nhiêu" thật tình cô em ơi tôi chả cần" Nhưng mẹ kiếp. tôi vẫn còn quan tâm

Anh buông vai cô một cách dừ dắn đó là dấu hiệu anh mong sao gạt được cô ta khỏi ký ức của anh cũng dễ dàng như vậy. Bối rồi Cappy nhìn theo đôi vai rộng của anh lúc anh bước đi

Cùng với sự nhức nhối ghen tuông giận hờn cô còn nhói lên một nỗi lo sợ mất phù hiệu đôi cánh không được bay lên trời và mặc bộ đồng phục là cô tự hào nữa. Nếu họ giải tán thì cô biết đi đâu?

Sự có mặt của một chiếc oanh tạc cơ B17 ở đường bay tại Long Beach không phải là chuyện thường có. Khi Marty thấy chiếc máy bay khổng lồ có cánh rộng hơn 30m cô loanh quanh gần nó luyện tiếc thừa cô còn lái những chiếc pháo đài bay cùng loại với nó

Cô vuốt tay lên thân nó bằng kim loại miệng lẩm bẩm: " Người bạn khổng lồ". Cô nhìn lên mũi máy bay bằng kính nhựa cứng và cái chong chóng ba cánh lẩm bẩm" Vì người đàn ông ấy mà ta đã mất mi. Anh ta chả đáng chút nào hết, mi cứ tin vậy"

Một người phục vụ trên mặt đất cúi xuống ngó qua bên dưới bụng máy bay và hỏi cô đứng ở phía bên kia

- Cô bảo gì tôi à?

Marty khom người xuống phía dưới trước đó cô tưởng không có ai ở chung quanh. Cô nói dối:

- Phải, tôi có thể xem trong máy bay được không?

- Được, tôi thì không có gì là trở ngại. Co rủ thêm ai vào xem cũng được

Không phải là lần đầu tiên có một cô nữ phi công đòi vào xem bên trong máy bay. Anh ta đã kết luận từ lâu là các cô ấy bị thúc đẩy muốn biết nhiều máy bay càng tốt

Không chờ anh ta mời lần thứ hai Marty đi đến cửa ở bụng máy bay quăng đồ đạc của cô vào trong rồi đu lên thân máy bay. Cô từ từ đi đến phía trước mũi thông thả đi để coi kỹ và nhớ lại

Đến gần buồng lái Marty thấy có một đại úy lực quân đang ngồi ở ghế phi công. Thất vọng cô định đi lui nhưng người đàn ông nghe thấy tiếng bước chân và quay lại nhìn. Cô thấy là Walker và nổi sùng lên liền:

- Tôi không ngờ thấy anh ở đây Walker?

Cô đi tới và ngồi vào ghế bên phải còn trống. Cô liếc quanh các bảng kiểm soát quen thuộc và nhớ lại tất cả các lần kiểm tra máy bay trong khi bị mất trong thời gian huấn luyện mà các khoá sinh phải chỉ đúng vị trí các dụng cụ phi hành đầu không nhìn thấy chúng

-Ồ té ra là Marty, anh ta thốt lên

- Anh tìm đâu ra can đảm để trở lên một chiếc máy bay loại này. Marty châm chọc

- Đã lâu lắm từ khi tôi ngồi trong buồng lái của loại này. Marty lơ đãng vuốt tay lên cần lái và đưa mắt nhìn quanh các đồng hồ báo hiệu và các núm công tắc. Tôi muốn tìm lại cảm giác cũ rồi anh ta quay qua cô:- còn cô thì vì cớ gì

- Cũng giống vậy, cô đáp không nói rõ, Ngoại trừ nó không làm tôi run sợ, Nếu các động cơ kia khởi động tôi dám cá anh sẽ run như cầy sấy

- Cô vẫn khinh thường tôi phải không? Anh ta nhìn cô từ đầu đến chân. Cô vẫn nghĩ tôi rủ Mary Lynn vào con đường hư hỏng phải không?

Ngó ra đằng trước Marty nắm chặt tay lái gân gân lên: Tôi không muốn nói chuyện về chị ấy với anh nữa

- Cô là một phụ nữ cứng cỏi Marty. Một con chó cái dữ dằn. Cô vẫn chưa biết tại sao cô ấy gặp tôi sao? Giọng anh ta đầy cay đắng- Cô ta sợ chồng mình có thể trở về nhà trong tâm trạng rối loạn giống như tôi. Cô đã nói đúng cách đây không lâu lắm khi bảo cô ấy yêu chồng

- Tôi chắc anh là một chuyên viên về vấn đề đó. cô đáp giọng mỉa mai. Nhưng tôi thật tình không muốn nghe các ý kiến của anh

- Chứ cô muốn nghe cái gì?

- Bay

- Chỉ về bay?

- Đôi khi tôi nghĩ đàn ông không xứng đáng để mình chịu các rắc rối mà họ gây ra. Dầu sao xưa nay tôi không hề kiên nhẫn được lâu với hạng người hèn nhác và gian lận.

- Cái gì cô cũng biết phải không? Cô cho mình là một phi công xuất sắc phải không?

- Tôi biết là vậy

- Thiệt à? Tôi muốn xem cô giỏi đến mức nào. Anh ta bắt đầu đứng dậy

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là chúng ta sẽ bay một vòng trên anh bạn bụi này. Tôi muốn xem cô giỏi thật sự đến mức nào và nói dóc đến chừng nào? Anh ta ấn vai cô ngồi xuống sâu hơn trên ghế phi công phụ - Hãy chờ tôi xin phép bay một vòng trên chiếc phi cơ này. Nếu cô không còn ở đây khi tôi chờ lại tôi sẽ biết là cô sợ nên bỏ trốn

Một phần trong cô chờ anh ta không trở lại sau khi anh ta vào khuất trong các toà nhà hành quân nhưng Marty vẫn kiểm tra sơ bộ các đồng hồ báo

hiệu ở buồng lái. Cô không kiêu hãnh vô lối. Có dịp được lái một pháo đài bay thì có quỷ sứ ngồi bên cạnh cô cũng lái

Hai mươi phút sau Walker chạy lúp xúp ngang qua đường bay đưa ngón tay cái lên trời với Marty để ra hiệu đã được phép Marty cười tươi và rút bảng kiểm tra trước khi cất cánh để chuẩn bị cho nổ máy. Cô nghe tiếng động cơ dưới bụng máy bay do Walker đang trèo lên máy bay gậy lên

Vào đến buồng lái anh ta vỗ vào vai cô và ra hiệu cho cô ngồi vào ghế phi cơ chính

- Cô lái đi, anh ta nói và ngồi vào ghế phi công phụ. Nhưng lạ trời cô đứng lên trong tiếng máy truyền tin. Cô biết họ có thành kiến như thế nào về các tổ lái có nam nữ lẫn lộn. Họ tưởng phi công phụ của tôi là một anh chàng " Marty" Rogers

- Mẹ kiếp đầu tôi có nói họ cũng không biết. Marty nói giọng vịt đực và bật công tắc khởi động bơm dầu phun và động cơ số 1. Làm sao anh xin phép được? cô hỏi trong khi ấn nút để mở động cơ Wright 1200 mã lực đầu tiên

- Thiếu gì cách. Walker trả lời bên cạnh tiếng nổ lụp bụp của động cơ trước khi nổ đều như sấm và các chong chóng khổng lồ quay tít

Không bao lâu cả bốn động cơ đều nổ máy dội vang điếc cả tai. Marty đẩy ga tới và bắt đầu lăn bánh. Dừng lại chờ lệnh cho cất cánh của đài kiểm soát ở cuối phi đạo cô liếc nhìn Walker nói

- Anh hơi tái mặt Walker. Cô chọc. Nếu anh sắp nôn thì hãy chờ đến khi tôi bay lên đã

- Cô cứ lo cho cô đi

Marty khễ đẩy nút ga tới trước chiếc oanh tạc cơ hạng nặng này lao đi trên phi đạo mỗi lúc một nhanh. Kim chỉ tốc độ lên đến 110 dặm một giờ, cô có thể cảm thấy hai bánh cắn vào không khí và các bộ phận điều khiển đáp ứng nhẹ hơn dưới cánh tay. Cô kéo bánh lái và chiếc B17 cất khỏi mặt đất rồi tiếng kêu vo ve để xếp bánh xe vào bụng máy bay và khoá đánh cách

Sự kích thích được bay rào rạt trong huyết quản của cô. Cô hướng chiếc máy bay chệch lên nhằm vào các đám mây trên cao và bay vòng về phía hoang mạc trống rỗng. Cô nhớ lại mọi việc mình làm như chưa hề xa chiếc boing B17. Lên đến độ cao hai mươi ngàn bộ trên hoang mạc cô cho máy bay ngang bằng với mặt đất. Bầu trời tháng chín chung quanh họ không có một chiếc máy bay nào khác.

- Bây giờ ta sẽ bay ở nhiều tốc độ khác nhau. Cô nói với Walker. - Để xem anh có gan dám bay thực không?

Trong hai mươi phút kế đó Marty cho chiếc máy bay oanh tạc bốn động cơ máy khổng lồ thực hiện nhào lộn đâm xuống thấp rồi bay vút lên một cách tuyệt đối chính xác. Việc Walker ngồi bên cạnh hay không không còn quan trọng

Anh ta lên tiếng:

- Cô đã phô diễn tài nghệ xong chưa?

- Anh còn ở đây à? Cô nói chọc

- Phải đến phiên tôi, Anh nói

Marty miễn cưỡng trao tay lái lại cho anh ta. Chỉ mấy giây sau cô được chứng kiến một tài nghệ máy bay tuyệt vời mà cô chưa từng thấy bao giờ. Walker còn lái xuất sắc hơn cả cô cho dù cô đã là xuất sắc. Nếu lái yếu hơn một chút thì cô đã ra về là một tài tử bên cạnh anh ta

Say khi đáp xuống Long Beach, Marty tụt qua cửa bụng máy bay và đứng lại chờ Walker. Trong khi anh ta đi tới cô nhìn anh ta vẽ kính nể ra mặt tuy miễn cưỡng để lộ ra ngoài

- Anh lái tài tính lắm. Cô thừa nhận

- Cô cũng vậy, tức cười nhỉ? Anh ta khen lại cô

- Cái gì?

- Cả hai chúng ta đều mê thích một thứ- những máy bay lớn này và Mary Lynn, nhưng chúng ta lại không chịu được nhau

- Phải cái đó đúng, cô thừa nhận. Cô bắt đầu quay đi nhưng rồi ngần ngại- Chuyến bay này thật là thú vị

- Đúng thế

Cô vẫy tay chào và anh ta chào lại. Marty thọc hai tay vào túi bộ đồ bay và đi ra xa trong khi người đại úy lục quân đứng lại bên bóng chiếc máy bay.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Các bản sao bằng rô-nê-ô đến trại nữ phụ tá trong ngày thứ ba đầu tiên của tháng Mười như một làn sóng địa chấn. Đầu tiên là lá thư của bà Giám đốc Đoàn nữ phụ tá. Marty mở cái phong bì gửi đi từ Bộ Tư lệnh không lực lục quân ở Washington. Cô không đọc qua khỏi mấy hàng đầu:

" Gửi tất cả những nữ phụ tá KLLQ(WASP). Đại tướng Arnold đã chỉ thị giải thể Đoàn nữ phụ tá KLLQ(WASP) kể từ ngày 20/12/1994. Kính kèm đây là bản sao thư của Đại tướng gửi cho mỗi người trong các bạn và giải thích các trường hợp."

Còn nữa nhưng Marty không thèm đọc tiếp. Cô lao ra ngoài phòng và lá thư nát trong lòng bàn tay và chạy dọc tới cửa phòng Eden trước nhất. Không gõ cửa phòng cô chạy ào vào

- Chị có...? Marty không cần phải hỏi thêm

Cô gái tóc đỏ đang ngồi trên giường và vẻ mặt của sững sờ của cô ta là câu trả lời và Marty cần biết. Eden từ từ ngó lên

- Sao họ có thể làm vậy?

Mary lynn hiện ra ở khung cửa bà tay cầm chắc các lá thư buông thông xuống và đôi mắt nhung đen ướt ướt

- Mấy chị đã đọc thư rồi hả?

- Rồi. Eden nhìn các hàng chữ đánh máy nói lên sự kết thúc đã bắt đầu

- Chắc chắn chúng ta có thể làm được một cái gì. Marty nói

Cô bức tức khi thấy các cô kia chấp nhận việc đó như là một tội hậ

- Bộ chúng ta chỉ để cho họ vỗ vào đầu và bảo đi về nhà thôi sao?"
Ngoan đi cô em, chúng tôi không cần cô em nữa" Họ đang đối xử với chúng ta như thế đấy

- Nếu là vấn đề kinh phí thì tôi bay không lãnh lương nữa cũng được.
Eden nói

- Họ quyết định rồi. Mary Lynn xen vào. Các chị không làm họ đổi ý được đâu. Bức thư đã nói rất rõ. Cô cúi xuống để che dấu nước mắt đang trào lên. Chúng ta thật ra phải mừng vì đang thắng trận. Giữa tháng chạp. Beau có thể về nhà với một số phi công được miễn đi tác chiến

Một trong những lý do chính yếu họ đã đến Sweetwater cách đây hơn một năm rưỡi là muốn đóng góp vào nỗ lực chiến tranh. Nhưng một sự thay đổi tể nhị đã xảy ra

Bay giờ việc đó chỉ là quan trọng thứ yếu. Hơn gì hết họ muốn được bay

- Eden? Một cô thò đầu vào nói. Chị có khách ở cổng

- Bảo giùm ai đó hãy đi đi. Eden gắt

- Chị ra bảo lấy. Nói xong cô ta đi mất

- Tôi đi thôi. Cô nói và đứng dậy bỏ các bức thư vào trong tấm chăn và nói lớn. Cappy biết chưa các chị nhỉ

Cappy đã đi cách đây một tuần lễ để giao máy bay và chưa về tới Long Beach

Eden cầm chiếc áo véc đồng phục và mặc vào. Cô không muốn tiếp khách nào cả, nhất là trong lúc này. Eden có quen một số người đảng hoàng ở miền nam california. Cô đoán một người trong bọn họ muốn mời cô đi dự một buổi chiêu đãi nào đó

Còn ở xa Eden thấy người đàn ông đứng chấp tay sau lưng. Trong quần áo anh ta rõ ràng không phải là người địa phương quen với thời tiết nắng ấm quanh năm. Ngoài bộ đồ lớn sẫm màu anh ta còn mặc áo gi lê và thắt cà vạt. Mặt trời phản chiếu lấp lánh vào kính của anh ta

- Ham. Eden kêu lên ngạc nhiên và vội vàng bước tới gặp anh ta. Anh làm gì ở đây? Cô nắm hai bàn tay anh. Đột nhiên cô thấy mừng vì anh đến. Cô cần sự ủng hộ và an ủi mà anh luôn dành cho cô. Bằng một cử chỉ hiếm có biểu lộ sự thương mến chân thật đối với anh. Eden buông hai bàn tay anh ra và ôm chầm lấy anh, áp má vào má anh- Thấy anh tôi mừng quá

Trong một giây anh chàng Hamilton Steel bảo thủ quá kinh ngạc đến nỗi không kịp đáp ứng rồi thì anh ta đưa hai tay lên ôm cô lỏng lẻo

- Nếu tôi biết được đón tiếp liêm nở thế này thì tôi đã đến sớm hơn.

Eden thầm nghĩ phải chăng anh ta bối rối nên giả vờ nói đùa

Cô thụt lùi, ngoảnh đầu nhìn anh

- Anh đến thật là đúng lúc, hay vào lúc xấu nhất, tùy theo góc độ nhìn nhận vấn đề. Cô thở dài

- Tin mới nhận hôm nay là chúng ta sắp bị giải tán...kể từ hai mươi tháng Chạp

Hamilton thất vọng nhưng không nói ra

- À ra vậy. Đứng trước tin xấu ấy cô cần vui lên. Tôi đề nghị ăn tối ở Brown Derty với tôi, tất nhiên

- Và uống nhiều rượu uých ki vào để tiêu sầu. Cô mỉm cười, Anh Ham thân mến anh luôn biết tôi cần gì

Tại câu lạc bộ nổi tiếng của Hollywood trong bữa ăn và uống rượu anh nói cho cô nghe về chuyến đi công việc sang bờ biển phía tây. Eden lắng nghe, tuy chỉ biết anh cố làm cho cô khuây khoả không nghĩ đến cái tin xấu ấy nữa. Cô nhìn quanh căn phòng xung quanh trang trí sang trọng trên tường có nhiều ảnh hí hoạ về các nhân vật nổi tiếng

- Cô có muốn nói về chuyện đó không? Anh dịu dàng gợi ý

Cô im lặng một lúc rồi lắc đầu

- Không lợi gì mà làm tôi giận thêm và buồn thêm. Cô cầm ly rượu sòng sánh trong ly

- Có lẽ cái này sẽ giúp được chút nào. Anh nói về bí mật và đút tay vào túi áo lấy ra một vật để trước mặt cô

Anh cất bàn tay ra và cô thấy một chiếc nhẫn có đính một viên kim cương lóng lánh một cara rười, chung quanh là những hạt kim cương tằm tắp thành một ngôi sao nhiều cạnh

- Tôi mua nó ở Taffany\'s hôm kia- Ham nói rất tự nhiên. Tôi nghĩ rằng có thể cô thích nó

- Đẹp kinh hồn. Eden nhìn nhận. Nhưng món quà là một chiếc nhẫn kim cương hàm ý một sự cầu hôn nên cô đáp ứng dè dặt..

- Ham... Tôi...

Anh ta đưa bàn tay lên chặn cô lại

- Cô khoan nói gì đã. Không có gì đáng ngạc nhiên tôi chắc là vậy, tôi muốn được thành hôn với cô. Tôi tin rằng đã đề cập đến chuyện đó vô số lần trong quá khứ. Tôi nghĩ rằng trong dịp này tôi biếu quà cho cô trước khi.. ờ.. anh thợ máy của cô đem cô đi mất.

- Nhưng...

- Eden. Ham với tay qua bàn tay cô. Cô biết tôi có thể hiến cho cô cả cuộc sống theo ý muốn của cô. Cô sẽ sung sướng bên tôi, có lẽ là không đến mức điên cuồng nhưng cũng là sung sướng. Theo tôi nhận định thì người thợ máy của cô và tôi đang đánh ván bài là tiền ăn thua rất lớn. Đó là sẽ giành được cô. Anh ngừng lại mỉm cười- Tôi có ý kiến là cô giàu quá đối với anh ta

- Tôi ước chi anh đừng làm thế này. Cô phản đối một cách yếu ớt

- Tôi chưa muốn cô trả lời lúc này. Anh nói tiếp giọng bình tĩnh như là một trong những sự lựa chọn cô có sẵn khi cô sẽ quyết định làm gì với tương lai. Dầu sao quân đội cũng không cho cô lái máy bay cho họ nữa sau ngày hai mươi tháng Chạp và cô phải tìm kiếm cái gì đó để có việc mà làm

- Đúng

Cô không khỏi mỉm cười vì anh ăn nói khôn ngoan, Anh đã đưa ra một lời kêu gọi thực tiễn thay vì đam mê mà nếu anh nói ra nghe sẽ kỳ cục

- Dầu trong trường hợp nào tôi mong cô hãy giữ chiếc nhẫn. Anh bỏ nó vào bàn tay cô và khép các ngón tay cô thật chặt. Nó là của cô như một chiếc nhẫn đính hôn hay một món hời môn nếu cô lấy người khác...hoặc chỉ là một nửa tranh xinh xinh để đeo chơi

Eden nhìn chiếc nhẫn sáng chói

- Đôi khi tôi nghĩ rằng anh quá tốt với tôi Ham ạ.

Thông báo giải thể đoàn nữ phụ tá khiến các chỉ huy căn cứ đua nhau tìm kiếm nam phi công và huấn luyện họ để thay thế các nữ phụ tá trong vai tuồng mà các cô để lại. Số lượng phi công có khả năng lái máy bay tiềm kích đang khan hiếm trong khi số lượng các phi cơ chuyển giao đang giảm bớt. Phi đoàn Nữ phụ tá của không lực lục quân đánh điện đề nghị với tổng thống Roosevelt, đại tướng Alnord và nhiều giới chức khác để cho nữ phi công lái chúng với số lượng tượng trưng là một đô la một năm để giúp giải quyết vấn đề ấy nhưng đề nghị của họ bị từ chối một cách lịch sự

Đối với Marty và các cô khác việc này để lại một dư vị cay đắng. Khả năng của họ còn được cần đến nhưng họ bị giải thể chỉ vì họ là phụ nữ. Thậm chí chiến tranh vẫn còn. Cuối tháng mười năm 1944 nước Pháp được giải phóng và Liên Xô tiến vào Naui nhưng họ đã bị gạt ra một cách oan uổng, không có mặt nào kết thúc khi chiến thắng đến. Sau khi chiến tranh chấm dứt mọi người sẽ về nhà nhưng họ phải về bây giờ trước khi nhiệm vụ hoàn tất

Cuối cùng thì họ cũng chấp nhận điều không thể tránh khỏi họ bắt đầu kiếm việc làm. Với sự huấn luyện, số giờ bay và kinh nghiệm về nhiều loại máy bay khả năng của họ thật hiếm có. Đa số các phi công chiến đấu chỉ lái máy bay căn bản và đôi khi phần lớn số giờ bay của họ chỉ trên một chiếc máy bay cá nhân nên họ biết rõ từng tiếng "lầu bầu" hay "Ho sặc" của nó như một người bạn lâu đời, trong khi các cô đã bay đủ loại máy bay ném bom như nhảy cóc từ chiếc cầu này sang chiếc cầu khác không bao giờ biết đến những đặc điểm kỳ kục của chúng

Ở miền nam Califonia tất cả các hãng Lookheed Duoglas North American và Vuttex đều có nhà máy chế tạo phi cơ. Marty đến xin việc ở mỗi nơi nhưng bị từ chối thẳng thừng. Họ không cần phi công. Những cô khác cũng nhận được các câu trả lời tương tự. Khắp nước đều như vậy.

Cả bốn cô, Eden Cappy, Marty và Mary Lynn Quây quần trong phòng của Cappy xúm nhau đọc các mục rao việc trên một tờ tin tức do một số nữ

phụ tá Alabana ẩn hành. Marty đứng dậy trước hết

- Không nơi nào chịu mượn chúng ta đâu, để lái máy bay thì không. Cô tuyên bố, Các hãng hàng không đã mời chúng ta làm cho họ- trong tư cách tiếp viên máy bay. Cơ quan hàng không dân sự thì mời chúng ta làm ở đài kiểm soát không lưu hay chúng ta có thể làm người phân tích các tai nạn máy bay hoặc làm các huấn luyện viên sử dụng máy Link

- Coi bộ không có gì hứa hẹn lắm phải không? Cappy khẽ hỏi

- Có lẽ chúng ta có thể đổi huy chương không lực do họ sắp cấp cho ta lấy việc lái máy bay. Marty gay gắt nói. Cái đó có ích hơn

Huy chương không lực đang được đề nghị trao cho Cappy vì thành tích cô đã giao một chiếc máy bay P15, hai chiếc P47 và một chiếc C47 trong vòng năm ngày, bốn mươi giờ bay vượt qua tám ngàn dặm. Tuy chỉ có một mình cô được ban thưởng nhưng Cappy coi đó là một sự nhìn nhận công lao của tất cả các nữ phi công. Lễ trao huy chương sẽ được tổ chức ở căn cứ Avenger cùng lúc với lễ mãn khoá cuối như một cử chỉ cho mọi người thấy, một cái xoa đầu cuối cùng

- Mục đáng chú ý nhất trong tờ tin tức này là danh sách các hãng hàng không ở Alaska- Eden nói rồi nói đùa. Ít nhất tôi có thể có cơ mua một lô áo lông thú

- Tôi không biết chị cần có cơ. marty đáp ngay

- Chị nghĩ chúng ta ở Alaska được sao? Mary Lynn hoài nghi

Eden nhún vai

- Tôi chưa quyết định có thể ở Texas hay không. À việc này làm tôi nhớ tôi đã nói với các chị chưa là Bubba đang nghỉ phép ở Texas. Tôi đã được hẹn để phỏng vấn cho một việc làm huấn luyện viên trên máy bay ở

San Antonic. Bộ chỉ huy cho tôi nghỉ ba ngày và cho mượn một máy bay để đi đâu đó. Dầu đối với tôi ra sao tôi tính có thể cùng Bubba phơi nắng ít nhất một ngày ở đảo Padre

Ở phía nam San Antonic là đồng quê bằng phẳng rải rác những bụi cây chẳng thích hợp chút nào cho việc nuôi gia súc theo ý của Eden. Họ đã lái xe xiên hàng mấy dặm trên những con đường đầy bụi bặm qua những thị trấn nhỏ gần như vắng tanh và ngã tư vắng vẻ.

- Nếu cô không muốn ghé thăm ba má tôi thì cũng không sao. Bubba nói lớn để át tiếng gió thổi qua cửa kính mở, bụi bay vào xe ngạt thở nhưng mát được một chút- Chúng ta sẽ chạy thẳng đến đảo Padre

- Tôi muốn gặp hai ông bà. Eden nói nhưng thật ra cố giấu sự miễn cưỡng của cô- Regugio như thế nào? đó là tên thị trấn quê hương anh phải không?

- Phải. Một nụ cười hiện ra trên cái miệng rộng của Bubba trong khi anh rời mắt khỏi con đường dài thẳng tắp để nhìn cô

- Đó là một chỗ bé nhỏ không khác lắm so với thị trấn mà chúng ta vừa đi qua. Gần như quanh năm yên tĩnh. Dĩ nhiên là tối thứ bảy nhộn nhịp ở phố

Gió thổi tung tóc cô vào mặt và cô đưa tay lên vuốt tóc. Eden ngoác miệng theo con đường, cảm thấy nặng nề ở trong lòng

- Không hề thấy cô nói gì về cuộc phỏng vấn? Bubba nói sau khi cả hai im lặng một lúc lâu.

- Nó không có kết quả. Nhưng đó không phải là điều cô cảm thấy nặng nề- Họ đã nghĩ rằng mượn một phụ nữ làm huấn luyện viên có thể lôi cuốn được phụ nữ học lái nhiều thêm, hình như học viên phái nữ tin tưởng nhiều hơn vào huấn luyện viên và chỉ quên không báo cáo cho tôi hay là đã có người rồi

- Bậy quá

- Bubba. Cô rời mắt khỏi con đường trống trơn trước mắt và quanh cảnh cũng trống trơn xung quanh để nhìn anh- Anh có định ở đây sau chiến tranh không?

- Đây là nhà tôi

Eden nhìn lơ đãng ra cửa sổ xe cố tìm một cái gì đó mà không tìm ra. Cuối cùng cô cũng thở dài chịu thua

- Tôi nghĩ anh nên dừng xe lại Bubba. Đã đến lúc chúng ta nên ngừng dừng tự lừa dối mình nữa

Bubba nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Eden rồi dừng xe lại bên lề. Bụi tung lên mù mịt chung quanh họ. Anh nhìn cô một lúc lâu rồi vuốt lên bánh lái xe hơi cố nén cảm xúc. Cuối cùng cô nói khi nhìn vào vùng đất lồi lõm hoang vắng xung quanh

- Tôi yêu anh Bubba. Giọng cô đầy đau khổ và thất vọng

- Cô biết là tôi cũng yêu cô. Anh hít vào một hơi dài rồi cười nói

- Tôi chắc rằng các nhà thi sĩ đã lầm khi nói tình yêu chinh phục được tất cả. Anh bật công tắc cho xe nổ máy trở lại- Tôi lái xe đưa cô về San Antonio

Eden muốn ngăn cản anh ta, để ở lại ngày chót với anh nhưng được cái gì. Chỉ càng thêm đau xót và tiếc nuối, nên cô không nói gì cả để cho anh quanh xe chạy về

Đến phi trường anh xách túi hành lý của cô ra máy bay và bỏ lên. Hai người đứng đối diện nhau ngượng ngùng. Mắt Eden nhắm lệ

- Có lẽ ba tôi sẽ mua một hãng máy bay để cho tôi có thể làm việc cho ông. Cô nói đùa yếu ớt. Nếu vậy thì anh có thể làm trưởng ban bảo trì

- Phải. Nhưng cả hai đều biết chuyện đó không bao giờ thành

- Tôi sẽ không bao giờ quên anh Bubba. Giọng cô bắt đầu run rẩy. Tôi ước mong....

- Không

Hai bàn tay anh đung vào cô và cô ngả vào vai anh. Họ hôn nhau nồng nhiệt và đau lòng khi nghĩ đến những ngày sắp tới không còn được gặp nhau. Rồi Eden buông anh ra và trèo lên máy bay Bubba đứng trên mặt đất nhìn theo cô cất cánh lần cuối

Trong nhà tập thể dục mới ở căn cứ Avenger đầy ắp những sĩ quan quân đội, gia đình và bạn hữu đến dự buổi mãn khoá của Khoá Nữ phụ tá không lực lục quân cuối cùng. Trong khi sáu mươi tám khoá sinh tốt nghiệp đi đều bước tiến vào thể dục đường, ban nhạc của trường ném bom Big Spring đánh bản nhạc của Đoàn phi công" Các anh bay lên bầu trời xanh thẳm, cao hơn vè phí mặt trời

Với Cappy bản nhạc lần này nghe cảm động hơn lần trước vì sắp chấm dứt

Giới chức cao cấp đến dự rất đông trong dịp này, Nhiều tướng lãnh có cả tướng Arnold và bà Jacqueline Cochran, Mitch cũng có mặt. Cappy thấy anh ta khi vị tư lệnh lục quân đến. Cha mẹ cô ngồi đâu đó trong đám cử tọa đến dự lễ phát huy chương cho cô. Lẽ tự nhiên họ được quân đội thông báo và Cappy cũng đã viết thư cho mẹ cô hay. Cô không chắc cha cô đến nhưng cô đã thấy cả hai ông bà trước khi buổi lễ bắt đầu

Hôm nay là kỷ niệm trận chân lẫm thứ ba, Cappy suy nghĩ mông lung trong khi tướng Yount, cục trưởng cục huấn luyện của Lục quân đọc diễn

văn. Căn cứ Avenger đã khác trước. tất cả các phi đạo đều hoàn thành xong hai nhà hăng ga mới được xây dựng và một hồ bơi. Cô được biết bây giờ đã có đèn điện ở phi đạo không còn cảnh xe chạy vào lúc chập tối để đặt những đèn dầu

" Bây giờ là năm 1944- Đại tướng Arnold đọc bài diễn văn danh dự- hơn hai năm qua từ khi các nữ phụ tá không lực lục quân bắt đầu bay cho không lực, chúng ta chỉ có thể đến một kết luận, toàn bộ chương trình này đã thành công. Kinh nghiệm cho thấy phụ nữ cũng có thể lái máy bay giỏi như nam giới. Về huấn luyện, về an toàn, về hành quân thành tích của các cô có thể so sánh với thành tích chung của không lực lục quân ở trong cả nước. Nếu đã có nhu cầu sử dụng nữ phi công ở nước ngoài tôi chắc chắn đoàn nữ phi công của chúng ta cũng làm tốt việc đó"

"Chắc chắn rằng không có loại máy bay nào chúng ta sản xuất mà các cô không lái được. Từ loại AT6 đến B29 các cô đã lái chúng như những phi công lão luyện, Thậm chí một nữ phụ tá bay thử nghiệm máy bay phản lực mới của chúng ta làm ra."

" Các cô đã ra sức làm việc. Tôi thường xuyên nhận được những lời khen ngợi của các tư lệnh có các cô dưới quyền. Những lời khen tặng đó đã chứng minh các cô đã thành công trong những nhiệm vụ có tính chất thường lệ, nhàm chán mà các thanh niên đầy máu nóng của chúng ta vừa ở mặt trận về hay sau khi ở nước ngoài về không thích lắm. Trong một số nhiệm vụ tôi nghĩ rằng các tư lệnh thích sử dụng các cô hơn là nam phi công..."

Cappy tìm trong đám đông xem Mitch ở đâu. Có quá nhiều điều cô đã không thấy, hay không hiểu về mình trong lần cuối gặp anh. Cô muốn có cơ hội để nói với anh cô đã sai lầm, về quân đội về tất cả mọi thứ. Cô có bốn phận phải nói cho anh biết ít nhất là như vậy

Ông đại tướng đã đọc xong bài diễn văn và bà Jacqueline Corchan tiến lên bục diễn giả. Sau mấy lời mở đầu bà trình bày về huy chương Không lực và kể qua những thành tích của Cappy đã đem lại cho cô huy chương ấy. Khi được gọi tên Cappy tiến ra nhận huy chương do chính tay đại tướng Arnold gắn vào ngực cô

Sau buổi lễ đáp đông quan khách tràn ra căn cứ. Mẹ cô đứng chờ sẵn để ôm hôn cô và ngắm cái huy chương của cô. Cho cô đứng sau bà, hai thái dương tóc đã bạc. Cappy để ý thấy mắt cha cô sáng rỡ khi quay qua ông

- Ất là con tự hào lắm. Cha cô nói

- Dạ

Trung tá Robert Haward cúi gằm xuống và làm như lúng túng tìm ra từ để nói ý mình một cách khó khăn

- Đã lâu lắm ba thường mong mình có một đứa con trai để nối nghiệp ba. Nhưng mẹ con và ba không có được cái điểm phúc ấy. Nhưng hôm nay. Ông ngẩng lên và mắt ông ngấn lệ. Con đã làm cho mong ước của ba trở thành hiện thực. Con, con gái của ba

Cappy ôm hôn ông. Cô biết ông không bao giờ biểu lộ tình cảm ở chỗ công khai nên cô biểu lộ thay cho ông, hôm nay cô đã làm cho cha cô kính nể nhưng Cappy cũng biết đó là vì Quân đội đã công nhận cô xứng đáng hơn là vì cha cô tự mình nhìn thấy. Trong vài tháng sau này từ khi nhận được thông báo giải thể Đoàn nữ phụ tá cô đã mềm dẻo hơn và chấp nhận những cái cô không thể thay đổi và biết ơn về những thứ cô có được kể cả sự kính nể của cha cô

Khi cô nhích ra cha cô đã không cầm được nước mắt và lấy lại vẻ chững chạc của một quân nhân. ông hỏi

- Bao giờ con định về nhà

- Con không biết. Nhưng cô nhìn qua ông vào Mitch đang đứng gần các tướng lĩnh. - Con xin lỗi ba một phút

Mitch thấy cô đi tới, mặt anh không lộ vẻ gì cả

- Chào anh, Mitch

- Mừng cô. Anh gật tay về phía huy chương trước ngực cô

- Cám ơn anh. Cappy do dự một chút hỏi với giọng bình tĩnh giả tạo- Chúng ta đi dạo một lát được không. Tôi muốn nói chuyện này với anh, chuyện riêng nếu anh đồng ý

Sau khi liếc qua các tướng lĩnh xem các vị có ở lại lâu nữa không Mitch gật đầu và đi với cô chen qua đám đông. Vừa đi cô vừa liếc vào khuôn mặt nhìn nghiêng của anh

Chung quanh hồ ước nguyện không có gì cả. Cappy đi chậm lại rồi dừng chân bên hồ nước bao quanh bằng một bức tường đá thấp. Vòi nước phun lên ở giữa hồ các đồng tiền lấp lánh trong đáy nước. Một tấm bảng của đại tướng Arnold tặng dựng ở hồ có ghi hàng chữ: "Tặng tất cả những nữ phi công giỏi nhất trên thế giới". Không vì lý do nào cả cô ném một đồng tiền xuống hồ ước nguyện mà không ước một điều gì. Nó rơi tõm xuống nước làm các vòng lan ra trên mặt hồ

- Điều này làm tôi nhớ lại nhiều kỉ niệm. Cô nói vẻ buồn rầu. - Không lâu nữa chỉ còn lại là kỉ niệm

- Cô đã quyết định làm gì chưa?

- Tôi vẫn còn đang tìm việc làm trên máy bay.....nhưng không may mắn lắm

- Nếu là tôi thì không có gì phải buồn. Bà Jacqueline Corchan cũng không có. Bà sắp đi làm cho hãng hàng không Northeast..trong chức vụ một thành viên hội đồng quản trị hãng này hy vọng thu hút thêm khách hàng phái nữ. Mà bà là một kiện tướng phi công năm giữ nhiều kỉ lục thế giới

- Như Earhart. Cappy nói. Nhưng cô không muốn nói về chuyện bay ít nhất là về mặt đó

Cô ngồi trên bờ hồ bằng đá trong khi Mitch vẫn đang đứng. Cô nhún đầu ngón tay vào nước. Có vẻ như không nhìn anh cô dễ nói hơn

- Người ta không dễ dàng dẹp bỏ lòng kiêu hãnh để thừa nhận sai lầm. Tôi cũng không khác mọi người về mặt đó. Khi chúng tôi không được thu nhận vào quân đội phải mất một thời gian tôi mới nhận ra là tôi muốn được vào.

Cô ngó lên nhìn Mitch để xem anh phản ứng ra sao với lời thú nhận đó và chúng có ý nghĩa gì với anh không. Mắt anh nhìn cô nhưng không biểu lộ gì cả

- Tôi không muốn trả lại bộ đồng phục này Mitch ạ. Giọng cô run lên xúc động mãnh liệt- Các cô gái này là chị em của tôi. Tôi đã nói tôi không bao giờ có một cái nhà..hay gia đình bạn bè. Tôi đã sai. Nhà của tôi là tất cả các doanh trại có mặt trên khắp cả nước mà tôi đã ở trong hơn một năm rưỡi vừa qua. Các nữ phụ tá là gia đình là bạn bè của tôi. Cappy ngừng lại một lúc lâu- Tôi chắc điều tôi muốn nói là tôi phải trở thành một thành phần trong đó tôi mới hiểu được. Và khi mất nó tôi mới biết điều ấy. Tôi không còn ghét quân đội nữa Mitch ạ.

- Rồi sao nữa?

- Thế thôi. Cô nhìn xuống mặt hồ trong lòng cảm thấy đau khổ

- Có phải điều đó có ý nghĩa đối với tôi không? Mitch hỏi

Cô đã hy vọng như vậy nhưng rõ ràng là không có chuyện đó, cô nhanh nhẹn đứng dậy định bỏ đi. Đầu cô ngẩng cao cô vẫn chưa dẹp bỏ hết lòng kiêu hãnh

- Tôi muốn cho anh biết. Cô không trả lời thẳng vào câu hỏi của anh. Giã từ anh

Anh đưa tay chặn cô lại

- Cô có muốn điều đó có ý nghĩa với tôi không Cappy? Nếu có thì hãy nói đi

Mắt cô xanh hơn bất cứ màu xanh nào anh đã từng thấy và môi cô run rẩy. Cô vừa là đáy biển xanh ngắt vừa là lò lửa nóng bỏng vừa dịu dàng vừa hạnh phúc vô tận cho một người đàn ông

- Phải tôi muốn nói vậy. Cô khẽ nói

- Tôi nghĩ rằng tôi biết có một chỗ dành cho cô nếu cô muốn.

- Chỗ nào

- Bên cạnh tôi

- Mitch

Cappy ngả vào tay anh và môi cô nóng hổi đè lên môi anh. tất cả ở trong đó. Không có ai cho cô được nhiều như anh. Cô kiêu hãnh và cương quyết cảm xúc của cô và lòng đam mê cũng mãnh liệt sâu sắc như anh. Trước đó anh đã có nghe giọng nói và đau khổ trong mắt cô, bây giờ cô đang mỉm cười tự tin ở mình và chắc chắn về anh.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Gần hết buổi sáng ngày 19 tháng 12 một ngày trước khi chính thức giải nhiệm họ dành để ký giấy tờ trả đồng phục và trang bị bay. Bốn cô bạn đi chung với nhau qua các văn phòng để hỗ trợ tinh thần cho nhau

Marty vuốt tay lên lớp da trơn láng của áo véc mặc khi bay

- Tôi ước chi được giữ chiếc áo này

- Để mặc ở đâu. Eden hỏi. Tuy nó thực dụng không phải là món đồ thời gian. Cô vị hôn thê của ông Hamilton Steel đeo ở ngón tay chiếc nhẫn kim cương sáng chói

- Mùa đông ở Michigan lạnh lắm. Marty nhún vai nói

- Vậy chị định về nhà à? Cappy nói. Trong bốn cô chỉ có Marty là chưa có kế hoạch nào rõ rệt cho tương lai vì còn đang lựa chọn

- Tôi không biết nữa. Không còn Davit..Cô vẫn chưa thể nói đến cái chết của người anh- Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ trở lại Detroit. Có một nhà máy làm phi cơ ném bom ở Willow Run. Nếu người ta không cho tôi lái thì tôi có lẽ là tìm được một việc làm là sản xuất ra chúng

- Chúc chị may mắn. Eden nói nhưng hoài nghi

- Không ai giữ được tôi trên mặt đất. Cô nói với giọng khàn khàn- Tôi sẽ tìm được cách để trở lại trên không dù chỉ là lái các máy bay dư thừa của quân đội bán ra từ điểm bán về nhà các chủ nhân mới

- Chị biết các máy bay ấy ở trong tình trạng như thế nào mà. Mary Lynn phản đối- Tất cả đều bị gạch đỏ. Bao nhiêu chiếc đã rơi chỉ từ kho bãi đến các kho để bán của quân đội

- Thì đã sao? Marty đáp- Thế chị nghĩ chúng ta lái gì ở trại Davis

Có khoảng tám mươi nữ phụ tá ở Long Beach chờ làm giấy tờ nên họ phải chờ chực. Đến cuối ngày họ đã trả hết những món của quân đội phát, đồng phục, bọc dù, súng lục và còn giữ lại phù hiệu đôi cánh bạc. Còn thì giờ họ để dành xếp đồ đạc cá nhân và từ giã nhau

Họ xách vali đi khỏi trại thì mặt trời California còn chiếu sáng không khác gì ngày thường nhưng trong im ắng dễ sợ và ngưng đọng. Họ đi ra cổng cảm giác lạc lõng trong bộ quần áo đi đường thay vì bộ đồng phục màu xanh quen thuộc đã làm họ tự hào. Lối đi dẫn qua đường bay và nhiều máy bay đậu ở đó

- Tôi nghe nói có sáu mươi máy bay đang chờ được giao đến điểm lên tàu mà không có phi công để lái. Cappy nói trong khi tất cả nhìn vào những chiếc máy bay

Ai nấy đều thấy sự mỉa mai trong đó. Một người đàn ông đội nón kết sĩ quan và mặc áo hở ngực đi đến phía bốn cô. Marty nhận thấy vẻ mặt Mary Lynn vừa hối tiếc vừa miễn cưỡng. Hai tuần qua vì bận bay nên cả hai người không gặp nhau một người thì về còn người kia thì lại đi. Ý kiến Marty về cuộc tan rã ấy không thay đổi. Bây giờ Mary Lynn lên đường về nhà Marty không muốn Walker cố tình làm cho cô ta đổi ý nên chặn Walker lại trước khi anh ta đến gần Mary Lynn

- Hãy để cho chị ấy đi

- Cô có thể yên tâm, tôi không đến đây để bắt cóc cô ấy. Tôi chỉ muốn đến giã từ

- Chúng tôi chờ ở cổng. Eden và Cappy tiếp tục đi nhưng Marty lần quần đứng lại một bên lo ngại và canh chừng lần gặp chót của hai người

Cái mũ kết hất ra phía sau đôi mắt có vẻ dịu dàng khao khát và luyến tiếc anh ta không tìm cách động chạm vào Mary Lynn và thọc hai tay vào túi áo như để giữ khỏi làm thế

- Tôi chắc cô đang trên đường về nhà - Mắt anh ta liếc nhanh từ đầu đến chân Mary Lynn. Cô đẹp một cách hoàn hảo và duyên dáng một cách mạnh bạo, đàn ông nào cùng mơ tưởng đến một cô gái như thế và khó có thể có được,

- Phải. Tiếng cô đáp dịu dàng du dương và trầm ấm- Tôi sẽ có nhà vào dịp lễ giáng sinh. Trong vali đã có sẵn quà cho bố mẹ tôi

- Họ sẽ vui mừng lắm đấy

- Beau nói trong thư lần chót rằng có lẽ anh ấy được về nhà sau ngày đầu năm mới

Miệng Walker mím chặt lại có lẽ cô không cần đánh tiếng cho anh biết việc ấy

- Tôi đã luôn biết rằng cô sẽ trở lại với anh ấy cô em ạ

- Cô biết không. Anh quay mặt đi để dấu mắt đang cay sè- Cả đời tôi đã muốn gì là chiếm được. Đời người có thể kẹt trong cái bẫy của chính mình đặt. Bởi vì bây giờ tôi thấy muốn cho người...thì chẳng có gì để dâng hiến

- Tôi rất tiếc. Cô dịu dàng nói

Anh lắc đầu không nhận lòng thương hại của cô

- Giã từ cô em. Anh ta nhìn cô mắt ướm lệ. - Hãy bảo ông chồng cô chăm sóc cho cô

- Giã từ anh. Mary Lynn sải bước bỏ đi

Walker nhìn theo thật lâu, thật lâu, rồi quay qua Marty đội nón ngay lại và nhếch mép hỏi chọc cô

- Sao?

- Có lẽ anh không hư đốn đến mức như tôi tưởng, Walker. Marty nói

- Có lẽ tôi sẽ đi xa trong vài tháng nữa. Tôi nghe nói có thị trường tiêu thụ máy bay dư thừa tại Nam mỹ. Tôi nghĩ xem có thể kiếm ít tiền trong việc này không. Dĩ nhiên là tôi cần mượn vài phi công để lái chúng tới đó. Cô nghĩ thế nào?

- Anh hãy cho tôi biết khi cần

- Tôi sẽ gọi

Hai người bắt tay nhau để xác nhận rồi Marty xách vali lên sải bước đi theo các cô kia ra cổng.

Sau khi cố kéo dài thời gian cuối cùng đến lúc họ phải chia tay. Nước mắt dàn dụa họ níu tay nhau cố ngược cười

- Chúng ta sẽ liên lạc với nhau. Họ hứa nhưng đều biết sẽ không làm

Một quãng đời của họ đã được cất đi để lại một lỗ hổng lớn. Cho đến khi tìm được cái gì lấp lại cho đầy, chồng, gia đình hay công việc, nếu gặp nhau chỉ càng thêm đau khổ và nhớ lại tất cả những gì đã bị mất mát

Như thế họ về nhà

Khi Marty bước lên bậc tam cấp trước nhà cha mẹ ở Detroit cô nhìn thấy lá cờ quân đội treo ở cửa sổ. Ngôi sao vàng còn đó nói lên nhà có người con trai bị hy sinh. Cô bước vào nhà và đi thẳng đến tủ rượu của cha cô

Eden đút hai bàn tay vào dưới cổ áo choàng lông chồn đen sáng loáng tương phản với mái tóc đỏ của cô. Đôi ủng cao gót viền lông thú của cô giẫm lên tuyết nén chặt ở rìa đường bay trong khi cô cố kịp Hamilton Steel đang bước nhanh

- Chúng ta ra đây làm gì? Cô hỏi mấy câu nhưng không được trả lời nhưng vẫn cố hỏi

Anh ta mỉm cười bí mật ra vẻ tự mãn. Hamilton ngừng lại mở cánh cửa bên hông một hăng ga và giữ cửa cho cô, khoát tay ra hiệu cho cô bước vào. Eden đi ra cửa

- Chúc một lễ giáng sinh vui vẻ

Một chiếc A6 tân trang với nước sơn màu xanh còn mới toanh. Trên thân máy bay có hàng chữ "đôi cánh của phụ nữ". Eden nhìn sững rồi nhìn Hamilton

- Cửa tôi? Cô lầm bầm. Anh ta gật đầu xác nhận và cô bá cổ anh ôm hôn anh.- Anh sắp sửa nuông chiều tôi đấy hả?- Cô kêu lên rồi đi đến chiếc máy bay

Bầu trời trên Mobile đầy tiếng máy bay huấn luyện. Tiếng động cơ mạnh của chúng lọt vào phòng ngoài ở đó Mary Lynn đang chằng sợi giây bạc cuối cùng lên cây thông Giáng sinh. Máy bay luôn luôn là một phần cuộc sống của cô dầu cho là cô hay Beau lái. Các món quà cho anh đang được để ở gốc cây cũng như cô đang chờ

- Mẹ thật không thể hiểu sao con không thể nấu ăn cho mấy người ở trọ. Sẵn có ở nhà con lên giúp mẹ một tay. Mẹ cô vừa lau nhà vừa nói

- Mẹ ạ nếu mẹ muốn bắt đầu nuôi ăn cho những người đang ở trọ trong nhà ta thì đó là việc của mẹ nhưng mẹ đừng trông chờ con làm việc đó cho mẹ- Mary Lynn cương quyết lễ phép từ chối

- Con chẳng có việc gì làm ngoại trừ chờ chồng con về. Con làm một việc gì để đem lại ít tiền trong nhà có phải hơn không?

- Con không ở lâu như vậy đâu mẹ ạ. Chờ Beau chở về chúng con sẽ kiếm nhà ở riêng. Tùy theo quân đội cử anh ấy đi đâu con đi theo đó

Ở góc nhà tại Geargetown, một cây thông lớn đã được trưng lên và trang hoàng xonxong với những quả bóng sáng choang và những vòng hoa sắc sỡ. Các gói quà bằng giấy màu tươi đã được chất đầy quanh gốc chờ mở. Nhưng Cappy đứng ở cửa sổ nhìn lên bầu trời có mây đang kêu gọi. Cô không thấy Mitch đi vào hay nghe tiếng bước chân anh đến gần. Cô không biết có anh đến khi cảm thấy hai bàn tay anh luồn dưới lách cô cô giật mình quay lại rồi mỉm cười để anh hôn phớt lên môi cô. không làm gì hơn thế vì cha mẹ cô có thể bước sang bất cứ lúc nào ở phòng bên cạnh

- Một xu cho ý nghĩ của em. Mitch nói

- Không đáng một xu. Cô đáp

Anh cầm bàn tay trái của cô dở lên như để anh cần trông thấy chiếc nhẫn kim cương đính hôn ở đấy để tin nó ở đó..Anh nâng tay cô lên môi. Mắt anh sáng rực nồng nàn và nhìn cô đắm đuối.

- Em sung sướng không?

- Có. Cappy đáp và cô biết sẽ là vậy, một khi đã quen với sự kiện tất cả các cửa sổ sẽ nhìn lên trời.

KHUNG TRỜI QUYẾN RŨ

Janet Dailey

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Ngày 3 tháng 11 năm 1977

Hạ viện

Washington, D.C

Thời gian đã hàn gắn nhiều đổ vỡ. Họ ngồi thành một hàng trên ghế hàng lang dành cho khách đến thăm quan hạ viện. Eden Steel ngồi với chiếc áo choàng bằng lông thú xếp lại vắt trên ngang đùi, vẫn còn hấp dẫn lạ lùng dù cho đến nay đã gần sáu mươi, Mái tóc đỏ của bà đã lẫn nhiều tóc bạc trắng. Bên cạnh bà là Cappy Ryan vợ đại tá không lực lục quân Mitch Ryan, mái tóc tro xám hoà hợp với đôi mắt màu xanh lá cây trong vắt sau hàng mi đen và dày. Người đàn bà nhỏ bé tóc vàng ngồi cạnh bà là Mary Lynn Palmer vợ cựu phi công trưởng của hãng hàng không Trans World, Beau Palmer, nay đã về hưu.

Cả ba đều sống một cuộc đời đầy đủ và bận rộn tham gia nhiều hoạt động bên ngoài nhà ở. Nhưng không có người nào bận rộn đến nỗi mà không có mặt ở đây hôm nay để chứng kiến một trận quyết đấu khác tại diễn đàn hạ viện, liên quan đến một dự luật nhằm công nhận tư cách quân nhân cho các Nữ phụ tá Không lực lục quân (WASP) với tính cách hồi tố.

Bao nhiêu năm qua đã có nhiều dự luật như thế được đệ nạp ở Quốc hội. Thượng nghị sĩ Barry Goldwater của tiểu bang Arizona đã bênh vực cho dự luật ở thượng viện và dự luật đã được thượng viện thông qua ngày 19 tháng mười. Ông thượng nghị sĩ là nhân chứng trực tiếp biết rõ vai trò của đoàn

Nữ phụ tá Không lực lục quân trong chiến tranh thế giới lần thứ hai vì ông đã bay chung với họ ở khu vực trung tướng không quân trừ bị khi đóng căn cứ ở New Castle, Delaware với tư cách là phi công của Bộ tư lệnh không quân vận tải.

Bây giờ một bản dự luật sửa đổi đôi chút đang được biểu quyết tại Hạ viện. Trong quá khứ các cựu chiến binh đã vận động ngoài hàng lang để chống lại bất cứ tu chính án nào cho dự luật về quân nhân Mỹ (GI Bill) công nhận tư cách quân nhân và quyền lợi liên hệ cho một nhóm được coi là những nữ phi công dân sự

Trong hành lang dành cho khách các bà đang chờ đợi trong căng thẳng để nghe cuộc tranh luận, để theo dõi cuộc quyết đấu ở diễn đàn Hạ viện mà họ hy vọng sẽ mang về sự đắc thắng cho họ. Họ muốn đắc thắng. Họ đã là "quân đội". Tờ giải nhiệm đã ghi:

"- Chứng nhận cho Eden Van Valkenburg đã phục vụ một cách đầy danh dự trong quân đội Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ trên Toàn Liên Bang"

Bên ngoài mặt trời đang xuống thấp hơn trên bầu trời đầu mùa đông. Đối kiều ngồi. Eden nghĩ rằng mình vừa thấy hình dáng cao gầy quen thuộc của một dân biểu ở lâu dưới và cố ngó kỹ hơn. William "Bubba" Jackson có đầu ở dưới đấy, bà chắc chắn điều đó. Vị dân biểu Texas là một trong những người bên vực tu chính dự án này hăng say nhất. Với mái tóc bạc trắng vẻ ngoài bình dân và ý thức hài hước của người nông dân ông là một chính khách được ưa chuộng ở Washington. Ông lấy một phụ nữ Texas xinh đẹp mắt đầy vết hoa đã cho ông bảy đứa con. Eden đã gặp vợ ông cách đây sáu tháng, bà ta cũng thuộc kiều nhà quê hoàn toàn thích hợp với Bubba. Dầu là dân biểu hay không trên căn bản ông không thay đổi. Tháng năm vừa rồi trong các buổi điều trần trên Hạ viện bà đã gặp ông lần đầu sau bao nhiêu năm từ đó. Họ gặp nhau ở ngoài toà nhà, trong bãi đậu xe..và Bubba cũng dính đầy dầu mỡ vì vừa mới sửa xe không chịu nổ máy

Và phút mê hoặc cũ vẫn còn đó, dầu hơi phai nhòa đôi chút cũng như con người của họ. Nhưng..Eden thở dài. Bà và Ham đã sống bên nhau nhiều năm hạnh phúc. Không, bà không hối tiếc

Dân biểu Olin E" Tiger" Teague đến gần bàn của chủ tịch Hạ viện, vị dân biểu của Texas này từ lâu đã chống lại cương quyết bất cứ mưu toan quân sự hoá đoàn nữ phụ tá Không lực lục quân cho họ được hưởng quy chế cựu chiến binh. Tuy nhiên chiều đó ông ta yêu cầu toàn hạ viện nhất trí thông qua DL8701, như đã được sửa đổi. Theo thủ tục của hạ viện nếu không có ai phản đối dự luật sẽ được thông qua khỏi cần tranh luận và biểu quyết. Không ai phản đối. Tiếng chày gõ xuống bàn biến việc đó thành chung quyết

Thế là xong phe chống đối đã đầu hàng không chiến đấu làm họ mất đi sự vinh quang của chiến đấu và đặc thắng. Họ nhìn nhau ngẩn ngơ rồi đứng dậy yên lặng đi ra ngoài và xuống cầu thang. Các hàng lang toà nhà Quốc hội đã tối dần và tiếng chân họ vang dội nghe trống rỗng trong các hành lang toà nhà trần cao

- Chúng ta lại bị phỗng mất một lần nữa. Cappy lẩm bẩm
- không biết các chị thế nào chứ tôi thêm một điều thuốc quá

Eden mở ví lấy hộp thuốc bằng vàng

- Tôi đã nói với các chị chưa là con gái út của tôi Lily nó là một trong những nữ phi công tham gia chương trình đào tạo lái máy bay phản lực do không quân vừa mở cho phụ nữ năm ngoái. Mary Lynn nói- Nó đang gặp phải thành kiến và ác cảm như trước kia chúng ta đã bị. đàn ông vẫn nghĩ buồng lái máy bay không phải là chỗ dành cho đàn bà

- Trong chiến tranh chúng ta có thể thấy tất cả những công việc mà chúng ta làm mà đàn ông nghĩ rằng chúng ta không làm được- Cappy nói và mỉm cười- Và từ đó không có cái gì còn như trước nữa

- Phải có lẽ đàn ông không thích lắm. Mary Lynn đồng ý và cũng tươi mặt lên

Tiếng bước chân nhanh và nặng nề của một người đàn ông xáo trộn sự yên tĩnh của hành lang Hạ viện. Tiếng chân tới gần Eden ngoái cổ nhìn lại. Một người đàn ông mảnh rẻ mặc áo khoác len màu sẫm đi lên hành lang dành cho khách. Người đàn ông rất bảnh trai, mái tóc đen mượt bạc ở hai thái dương trong rất trắng nhả và đôi mắt xanh biếc. Sự tương phản giữa mắt xanh và tóc đen khiến bà sức nhớ lại ngay.

Cùng một lúc Eden thấy ông ta nhìn bà và tỏ vẻ do dự như cố nhớ xem đã gặp bà ở đâu

Ông ngừng lại cau mày một chút rồi hỏi

- Xin lỗi bà nhưng tôi tin rằng tôi đã gặp bà. Tên tôi là Zacharyn Jordan

- Eden..

- Phải rồi. ông ngắt lời tỏ vẻ tiếc là không nhớ ra.

- Eden Van Valkendurg

- Tên chồng tôi là Steel

- Chào bà Steel- Zacharyn Jordan cúi xuống hôn bàn tay của bà theo kiểu Châu Âu, ông ta đẹp trai mà còn nịnh đầm quyến rũ

- Tôi không chắc bà còn nhớ tôi. Chúng ta đã gặp nhau ngắn ngủi.. ở nhà thờ trong dịp lễ cầu hồn cho Rachel.

- Tôi nhớ ông chứ. Ông mạnh giỏi không?

- Dạ mạnh cảm ơn bà. Tôi hiện đang làm ở đại sứ quán Do Thái tại WC- Sau chiến tranh ông được cử đi Irearel rồi Palestin- Như đã cùng Rachel dự

định cách đây đã lâu

- Tôi..tôi vẫn còn nhớ cảnh Rachel bị rơi máy bay. Eden đã không bao giờ xua đuổi được hình ảnh ấy ra khỏi đầu óc hoàn toàn

- Tôi chắc cô ấy đã nói với bà về việc bà ngoại cô ấy bị giam ở một trại tập trung ở Balan

- Phải chị ấy có nói một lần

- Bà ngoại của Rachel là một trong những người còn sống sót của trại Auschwitz. sau chiến tranh tôi đã tìm được bà cụ. Bà kể một chuyện đáng chú ý là năm mơ thất Rachel về báo mộng cho bà, chung quanh mình cô toàn là ngọn lửa. Bà ngoại cô lấy làm lạ vì trước kia Rachel nói tiếng Do thái cổ rất kém mà trong giấc mơ cô ấy hiểu rõ từng lời bà cụ nói. Tôi cũng từng tự hỏi rằng..Zach bỏ lửng câu nói và nhún vai- Ta không bao giờ biết được

- Chắc là vậy

Ông ngó về phía hành lang dành cho khách

- Bà đến cuộc tranh luận phải không? Tôi nghe nói là hôm nay bà có ý định đến nghe. Đã bắt đầu chưa?

- đã xong rồi. Dự luật đã được nhất trí thông qua

- Tốt. Rachel có vẻ bằng lòng nếu biết thế. Xin mừng tất cả các bà. Ông ta nói cho cả Mary Lynn và Cappy

- Cám ơn ông

- Nếu vậy tôi phải trở về đại sứ quán. Chào bà, một lần nữa ông cầm bàn tay bà hôn theo kiểu Châu Âu- Có lẽ chúng ta sẽ còn gặp lại một ngày nào đó

- Tôi hy vọng thế

Ông ta quay đi tiếng giày khua vang trên hành lang. Bên ngoài trời đang tối dần. Họ đi ra cửa Eden mặc cái áo choàng lông thú để chống lại cái lạnh tháng mười một. Ra khỏi toà nhà quốc hội họ dừng lại ở bậc tam cấp

Một người đàn ông từ bóng tối cây cột bước ra và nắm bắt

- Có phải cô em đấy không?

Mary Lynn nhìn sửng Walker đã già đi nhiều. Nhưng mắt ông vẫn sáng quắc tuy mặt phi ra vì cuộc sống hoang đàng. Các vết sẹo ở mặt đã phai và biến mất

- Walker. Mary Lynn kêu lên giọng vừa ấm vừa buồn. Tuổi già làm ông xấu đi. Tóc đen lộ chỗ màu xám, ngực lép và bụng lại phệ ra. Trông ông giống như một phi công hết thời trong cái áo bay bằng da sờn cũ và cái mũ kết sĩ quan nhàu nát

- Anh làm gì ở đây

- Tôi đọc thấy quảng cáo rầm rộ về dự luật người ta đang sắp thông qua để cho cô trở thành một cựu chiến binh như tôi. Ông mỉm cười - Tôi nghe nói đã thông qua

- Phải

- Tôi ước chi có Mary ở đây. Walker lơ đãng nói

- Chúng tôi không biết chị ấy ở đâu- Mary Lynn nói - Cách đây vài năm chúng tôi cố ý tìm chị ấy để tổ chức một buổi họp mặt đầu tiên nhưng cha mẹ chị ấy đã chết và chị ấy thì không liên lạc với chúng tôi nên..

- Xin lỗi tôi tưởng các cô đã biết

- biết việc gì?

- Sau chiến tranh Marty.. À Marty và tôi đã hùn hạp với nhau mua các máy bay vận tải thặng dư của Quân đội và lái chúng xuống bán ở Trung và Nam Mỹ. Chúng tôi đã bàn với nhau lập một công ty chở hàng hoá bằng máy bay. Rồi..cô ấy lái một chiếc C47..Bị hỏng máy sau khi cất cánh. Không đủ độ cao để bay vòng trở lại phi trường. Chỉ có một khoảng trống là sân chơi đầy trẻ con. Những người nhân chứng bảo rằng cô ấy đã cố tình đâm vào sườn đồi. Cô ấy chết tức khắc nhưng không ai khác bị thương. Theo ý tôi cô ấy tỏ ra cao thượng một cách...

Nước mắt chảy ròng ròng trên má Cappy trong khi Mary Lynn không thể tin rằng Marty cô gái bạo gan bốc đồng không còn trên đời nữa

- Vận hên của tôi cũng chấm dứt từ lúc đó. Ít nhất bay giờ tôi có thể phủ một lá cờ trên một cửa của cô ấy. Cô ấy thích vậy. Walker lăm bắm- Trông cô có vẻ khăm khá cô em. Tôi chắc bây giờ cô đã có cháu

- Phải còn anh, anh Walker, anh thì sao?

- Giống như trước bỏ lòng kiêu hãnh ra thì không còn gì cả. Tôi chỉ cố tìm cơ hội gặp lại cô em lần chót cô em ạ. tốt hơn bây giờ là tôi nên đi

- già từ anh Walker

Ông đưa tay lên chào rồi bước đi

Ba bà đứng trên thềm điện Capitol (toà nhà Quốc Hội) nhìn hoàng hôn xuống dần

- Chỉ còn ba chúng ta. Mary Lynn nói

- Tôi không biết mấy chị nghĩ sao. Eden nói giọng ghen ngào.- Chứ tôi thì hai năm chúng ta bay lên trời ấy là những năm đẹp nhất trong đời tôi

Không bà nào không đồng ý.

HẾT